DAVID R. HAWKINS

MD., PhD

ADEVĂR VERSUS FALSITATE

Cum le putem diferenția

Cartea Daath
Publishing House

DAVID R. HAWKINS, M.D. PH.D.

ADEVĂR VERSUS FALSITATE

Declaraţia Autorului

Lucrarea ce urmează a fi prezentată este rezultatul unei vieți dedicate descoperirii miezului şi esenței Adevărului însuşi şi modului în care acesta poate fi recunoscut, exprimat şi definit. Ca şi consecință, au fost descoperite mijloacele pentru a discerne adevărul de fals, ceea ce a şocat prin implicațiile sale, deoarece a arătat nu numai natura esenței adevărului, dar şi că această tehnică se poate aplica, fără limite, la orice, oriunde în timp şi spațiu.

Până acum omenirea a fost ca un marinar pe mare fără o busolă prin care să discearnă adevărul de falsitate. Costurile plătite prin suferință au fost enorme. Compasiunea față de condiția umană apare din înțelegerea masivelor consecințe ale acestei limitări inerente ale minții umane. Lucrarea de față este dedicată depăşirii acestui grav defect prin care falsitatea a fost greşit identificată drept adevăr.

Cercetările au indicat că adevărul este de fapt o variabilă relativă față de o constantă absolută. Gradul său de validitate este identificabil cu ajutorul unei scale de calibrare ce include tot ceea ce este viață în toate expresiile sale de-a lungul întregii istorii. Datele acumulate au fost covârşitoare prin implicațiile şi relevanța lor. Cercetătorii care au folosit acest nou mijloc s-au simțit precum copiii în fața primului lor microscop, examinând emoționați totul şi orice din

experiența umană. Cantitatea de date acumulate a demonstrat deseori informații absolut extraordinare. A devenit evident că înfățișarea, aspectul la exterior nu era în acord cu esența şi că mintea este fundamental naivă şi uşor de păcălit. Prin urmare, cititorii sunt avertizați dinainte că unele informații din prezentul material s-ar putea să îi perturbe şi să îi pună într-o stare de confruntare cu unele dintre iluziile lor cele mai iubite.

Lucrarea a fost prezentată progresiv într-o succesiune de cărți, videocasete, seminarii, casete audio şi conferințe publice. A fost tradusă în cincisprezece limbi şi pusă la dispoziția publicului din toată lumea. În plus, a fost prezentată unor numeroase grupuri de studiu şi revăzută înainte de publicare.

Cantitatea enormă de fapte a fost organizată şi prezentată într- o succesiune pentru a facilita înțelegerea dintr-un spectru vast al informației. Subiectul materie este, de asemenea, contextualizat pentru a uşura conştientizarea intenției. Aparentele paradoxuri sunt dizolvate prin reflecție, multe din informații fiind prin ele însele transformatoare.

Aşa cum ştim din ***Putere versus Forță*** citirea materialului are drept rezultat un progres al nivelului conştiinței cititorului. De aceea, ceea ce poate părea conflictual la prima citire, se rezolvă, paradoxal, printr-o creştere a conştienței şi o capacitate extinsă a discernământului.

Observați că, datorită ultra politizării societății actuale în aproape orice aspect al vieții, este important de ştiut că autorul apreciază şi acordă importanță nivelurilor conştiinței calibrate conform rezultatelor clinice din care au rezultat aceste informații şi în acord cu stările de conştiință subiectiv experimentate a căror

apariție a fost descrisă în alte materiale (Hawkins, 1995, 2001, 2003).

Tehnicile de cercetare au fost aplicate, ca şi în cazul celorlalte cărți anterioare, asupra manuscrisului acestui volum. Nivelurile calibrate ale afirmațiilor importante sunt citate, pe măsură ce apar aceste afirmații, iar nivelul adevărului al fiecărui capitol este documentat în Anexa 1.

Avertisment: Notă către cititor

Reacțiile emoționale sunt personal determinate de poziționalitățile interne şi de sistemul de credințe al fiecărei persoane. Ele nu sunt „cauzate” din afară sau prin expunerea la noi informații. Aşa cum au descoperit cei care au participat la prezentarea acestui material, răspunsul inițial se transformă, în urma reflectării, într-o înțelegere mai largă şi o compasiune față de sine şi față de alții.

Intenția acestei prezentări este alinarea suferinței grație înlocuirii falsității cu adevărul şi prin împărtăşirea cunoaşterii modului cum se poate ajunge la adevăr pe cont propriu, deoarece calea către sursă există înăuntrul fiecăruia. Pentru cei care sunt aliniați cu adevărul, calea se luminează; pentru aceia care îl refuză, calea se întunecă. Cu toții suntem liberi să alegem.

La o primă lectură, Secțiunea I poate părea dificilă sau poate prea academică. Dacă aşa vi se pare, săriți la Secțiunea II şi citiți restul cărții în continuare. După aceea vă va fi mai uşor şi veți înțelege mai repede Secțiunea I. Sunt diferite modalități prin care oamenii pot învăța - unii procesează logic, prin intelect înainte de a intra în detalii, în timp ce alții învață prin asemănare şi apoi sunt gata pentru explicații. Ambele căi duc spre atingerea scopului - înțelegerea şi comprehensiunea.

Cititorul va remarca, de asemenea, o aparentă redundanță a anumitor concepte cheie. Acesta este un stil pedagogic intenționat are facilitează comprehensiunea progresivă a unor concepte majore care sunt noi sau nefamiliare la prima citire, dar devin evidente prin reprezentări ulterioare. În general, punctul de vedere al informației raportate este că importanța nu se bazează pe ceea ce ne place sau nu, ci pe ceea ce este

adevărat sau fals şi în ce grad. Calibrările raportate sunt rezultatul unei cercetări şi nu părerea autorului. Astfel, nu are niciun sens să scrieți scrisori arțăgoase, care de obicei urmăresc formatul „cum ați ajuns să cotați morsele mai sus decât focile?”, etc. La fel ca şi un calculator, metodologia prezentată are rezultate în cifre şi nu în opinii sau preferințe subiective.

Sunt puse la dispoziție şi referințe mai vaste pentru a oferi un cadru necesar unei înțelegeri mai bune a informațiilor legate de descoperirile cercetărilor. Compilarea manuscrisului însuşi a durat trei ani, inclusiv revizuirile, corecturile şi incorporarea comentariilor comitetelor şi consultanților, precum şi a reacției diferiților experți. Astfel, a fost depus un efort meticulos pentru a prezenta datele cu o cât mai mare acuratețe.

Misiunea generală a fost ghidată de dictonul socratic care spune că eroarea sau greşeala umană este involuntară, deoarece omul poate alege doar ceea ce crede în acel moment că este un lucru bun care îi va aduce fericirea. Singura lui eroare este că nu poate discerne adevăratul bun-bine de binele iluzoriu. Această lucrare este dedicată clarificării a ce este „real” şi cum poate fi identificat.

Pentru a împiedica supărarea emoțională, publicarea aceşti cărți a fost întârziată până când informațiile descoperite prin cercetări anterioare au fost dezvăluite publicului. A fost hotărât astfel să aşteptăm să treacă alegerile din 2004, războiul din Irak, scandalul de la Națiunile Unite, operațiile agenților dubli din SUA, pedofilia clericilor bisericii, infiltrarea în organizația MS-13, planurile nucleare ale Iranului, etc. Toate aceste evenimente erau identificabile în 2003- 2004 cu mult înainte ca ele să ajungă în ştirile publice. Similar, multe

ar putea fi spuse despre evenimentele ce urmează să iasă la suprafață.

De o importanță mai mare este descrierea metodologiei şi a conceptelor de bază care facilitează investigația acestor descoperiri, deoarece acest studiu comprehensiv demonstrează că nu mai există secrete, iar adevărul poate fi descoperit instantaneu de orice cercetător integru.

Ridică probleme şi necesită multă reflectare dezvăluirea tuturor celor descoperite. Premiza care a determinat decizia de mai sus a fost că înțelepciunea este partea mai bună a curajului.

Cuvânt înainte

Prezentarea acestui material este unică prin aceea că ia în vedere totalitatea experienței umane şi evoluția vieții printr-o nouă şi relativ recent descoperită modalitate de cercetare. Aceasta include noi observații şi înțelegeri nu numai despre obişnuita, presupus obiectiva lume (natură), dar, în mod unic şi pentru prima oară în orice cercetare, şi despre corelația simultană a observațiilor cu înseşi mijloacele observației (subiectivitatea). Astfel ocoleşte şi transcende sursa majoră şi veche de secole a erorii (dualitatea) prin mijloacele unității non-dualității, un proces transformațional în şi prin sine însuşi.

Calibrările nivelurilor adevărului au fost deseori uluitoare şi, ca şi în cazul descoperirii razelor X, a microscopului şi telescopului, acestea au deschis uriaşe arii de cercetare care nu fuseseră accesibile înainte prin niciun alt mijloc. Dimensiunile materiei de studiu s-au extins la o rată covârşitoare şi, până la urmă, a apărut înțelegerea că se poate aplica la orice. În timp ce s-ar fi putut crede că o descoperire germinală ar fi satisfăcătoare, în această situație, dimpotrivă, a devenit copleşitoare şi a necesitat ani de reorientare şi de decizii - înțelegerea poate fi explicată? Şi dacă da, cum. Şi, în final, ar trebui să fie?

Conceperea acestei lucrări a fost consecința schimbărilor spectaculoase ale conştiinței ce au avut loc spontan, la începutul vieții, şi apoi, în 1965, când au relevat un mod cu totul nou de cunoaştere care a recontextualizat chiar miezul experienței. Schimbarea s-a făcut concret de la conținut la context, ca punct central al atenției şi conştienței, în urma căreia tot înțelesul a devenit transformat. (Vezi „Despre autor”)

Când observarea ca martor şi comprehensiunea s-au situat la nivelul totalității (câmpul), în loc de locusul personal şi limitat al „sinelui personal”, tehnica de cercetare s-a relevat pe sine spontan. Instrumentul de bază al procesării informației experiențiale şi chiar a experienței însăşi, s-a schimbat de la liniar, particular şi limitat la o calitate non-liniară, non-personală a conştiinței şi a conştienței autonome.

Schimbarea şi posibilitățile rezultate astfel au necesitat părăsirea practicii psihiatrice şi petrecerea a douăzeci de ani de contemplare, din care s-a născut cercetarea fundamentală descrisă în *Analiza calitativă şi cantitativă şi calibrarea nivelurilor conştiinței umane,* lucrare ce a precedat şi pregătit publicarea cărții *Putere versus Forță* în 1995. Ulterior aceasta s-a ordonat în ceea ce nu ar putea fi descris decât ca fiind o întreagă cultură nouă, o cultură a interesului pentru, a investigației şi inspirației ce au condus la apariția spontană a numeroase şi independente studii de grup peste tot în lume.

Colecția acestor materiale s-a răspândit în domeniul public şi zeci de mii de oameni au început să facă experiențe cu noua tehnică de calibrare a nivelurilor conştiinței a oricui şi a orice. S-a dezvoltat o rețea de feedback şi confirmare care a fost accelerată prin diseminarea informațiilor în public prin mijloacele formale, seminarii şi workshop-uri, cu participarea unui public şi înregistrarea discuțiilor participanților în sesiunile tradiționale de tip întrebare-răspuns.

Toate prezentările publice ale lucrării au fost înregistrate pe casete video peste tot în SUA, precum şi în Orient (Coreea) şi în Europa (Oxford Union). Astfel, informația a fost revăzută de multe mii de participanți

observatori, precum şi de grupurile de discuții intelectuale.

Dacă o parte din informațiile crude pot să nu coincidă cu aşteptările personale, acesta este răspunsul anticipat. Descoperirea oricărei informații noi de o reală importanță a provocat întotdeauna nedumerire şi îndoială, ceea ce era de aşteptat. Datele care se află în conflict cu credința personală sunt cel mai bine rezolvate văzând asemenea informații drept o „posibilă alternativă", mai degrabă decât ca pe o „greşeală", care, automat trezeşte protestul eului sau chiar indignarea lui. În mod ciudat, protestul este deseori confirmarea că un cui a intrat în cap.

Deşi minții umane îi place să creadă că este dedicată, „bineînțeles" adevărului, în realitate, ceea ce caută cu adevărat este confirmarea a ceea ce crede deja. Eul este mândru din naştere şi nu primeşte cu brațele deschise descoperirea faptului că multe din credințele sale nu sunt altceva decât iluzii perceptuale. Prin analiza cercetării, de fapt numai 35% din public este cu adevărat interesat de adevăr de dragul adevărului.

Descoperirile şi lucrarea însăşi nu se ivesc dintr-o sursă personală, ci sunt consecința avansului conştiinței umane, a climatului global.

În general, numerele calibrate sunt rotunjite până la cel mai apropiat 5, de exemplu 63 este raportat a fi 65, 242 este raportat a fi 240. Important este să localizăm nivelul conştiinței în funcție de Scala Conştiinței globale. Numerele exacte sunt importante atunci când facem o cercetare în detaliu.

Sunt de aşteptat unele variații în anumite rezultate numerice printre diverşi cercetători şi grupuri. Variația se datorează diferențelor personale referitoare la tehnică (descrise în Anexa C). Este la fel cum se procedează cu

ajustările unui barometru la altitudini diferite. Principalul obiectiv este să cunoaştem cum să facem diferența între adevăr şi falsitate, respectiv absența adevărului. Siguranța depinde, în primul rând, de integritatea celui care întreabă şi de intenția pe care o are pentru acea întrebare. Devotamentul pentru adevărul însuşi este calea cea mai rapidă pentru descoperirea lui.

Primul blocaj produs de îndoială, şi care trebuie depăşit, este extraordinara descoperire că adevărul despre orice este gata disponibil în doar câteva secunde necesare punerii întrebării. Răspunsul obişnuit este lipsa de încredere, urmată de şocul paradigmatic, după care apare şi domină curiozitatea. Întregul univers aşteaptă descoperirea unui nou nivel de înțelegere din care se nasc compasiunea şi înțelepciunea.

Scopul lucrării este unul de termen lung, iar informația este cel mai bine asimilată prin reflectare, ceea ce duce spre comprehensiune. Numeroasele dubii şi întrebări care apar au fost deja examinate intens, sortate, discutate, şi rezolvate grație intenției colective, deoarece dacă omenirea chiar nu ar fi vrut să cunoască adevărul, atunci mijloacele pentru descoperirea lui nu ar fi apărut şi revelat pe sine pe ecranul radarului descoperirilor umane.

Prefaţă

O criză de credibilitate şi integritate în toate planurile destramă ţesătura tuturor nivelurilor societăţii. Instituţiile şi bastioanele istorice ale integrităţii şi siguranţei pe care societatea a bazat de-a lungul marilor perioade de timp se află sub un atac politic. Altele au căzut în dizgraţia şi scandalul aproape zilnic. Intre acestea sunt incluse nu numai guvernele şi liderii mondiali, dar chiar şi ideologiile politice dominante, instituţiile religioase monolitice, agenţiile guvernamentale, autorităţile federale, universităţile, sistemele de învăţământ, corporaţiile gigant, instituţiile bancare, marile ziare, canalele de ştiri şi media în general.

Chiar şi sistemul juridic a devenit un circ politic litigios, iar juriştii îşi desfăşoară activitatea de la bancă, în timp ce judecătorii primesc averi uriaşe pentru a „da o sentinţă". Instituţiile ce au fost fondate pentru a proteja drepturile civile sunt acum văzute ca principalul lor inamic şi par că au intenţia de a distruge libertatea aşa cum o cunoaştem din trecut.

În tribunalele penale, judecători aleşi cu grijă sunt în mod intenţionat conduşi greşit prin argumente eronate şi manipulaţi de ficţiuni histrionice şi irelevante. Cu toate că distorsiuni ale adevărului au fost întotdeauna parte din şi la pachet cu arena politică, politica a degenerat de la discuţii şi dezbateri raţionale, la denigrări personale, erori făţişe, fraude grosolane şi ocolirea adevărului.

Înaintea societăţii curente soarta tuturor civilizaţiilor, precum şi a naţiunilor şi a culturilor a fost hotărâtă în special de inamicii cuceritori care s-au bazat doar pe forţa brută. Aceeaşi încredere în forţă a fost

adoptată chiar şi de instituțiile religioase (aşa cum este şi în prezent în unele colțuri ale lumii). De cele mai multe ori celor cuceriți fi se oferea alegerea între a se converti sau a fi executați. În acea perioadă forța era predominantă, fiind principiul conducător în dominarea societăților, iar religiile, ca teocrații, au perpetuat această atitudine bazată pe coerciție şi forță, sprijinită de amenințări fioroase.

Datorită terorismului actual şi neîntreruptelor amenințări la adresa păcii mondiale, religia însăşi a fost adusă în atenția publicului. Cei mai vizibili şi volatili devotați ai religiilor militante ale lumii au declarat în mod deschis şi oficial război restului lumii şi caută să extermine toți non-adepții sistemelor lor restrictive de credință. Egocentricitatea şi megalomania acestor poziții sunt acum principalele amenințări la posibilitatea unei lumi paşnice. Sofismul unor ideologii atât de violente a provocat apariția unor apologeți şi simpatizanți naivi în Occident, care nu ştiu că şi ei sunt văzuți drept infideli („mushrikun"), proşti şi „idioți folositori" (expresia lui Lenin) care merită, de asemenea, să fie exterminați pentru că sunt idolatri. (Forsyth, 2004, Charon, 2003).

Consternarea societății umane actuale este evidențiată de lipsa de claritate şi profundă înțelegere a problemelor fundamentale, ceea ce necesită identificarea şi elucidarea la fel precum şi validarea credibilității şi autenticității lor. Principalul defect este acum, aşa cum a fost dintotdeauna, faptul că arhitectura minții umane o face intrinsec incapabilă de a putea să recunoască adevărul de falsitate. Acest singur defect, cel mai crucial dintre toate celelalte defecte moştenite, se găseşte la rădăcina întregii suferințe şi nenorociri umane.

Ca mod operațional, mintea este dualistă şi astfel construieşte mentații separatiste bazate pe

poziționalități ipotetic arbitrare care nu au o realitate intrinsecă. Astfel, prin construcție, mintea are defectul primar, aşa cum a subliniat Descartes, că nu poate diferenția *res cogitans* (şi *cognitans*) de *res externa* (cum ar fi mentalizările despre aparenta înfățişare a lumii versus lumea (Res extensa - lumea fizică; Res cogitans - ființa care gândeşte, percepe propria-i existență, subiectul - Rene Descartes (n.tr.) aşa cum este ea). Astfel, mintea face confuzie între chiar propriile-i proiecții şi îşi asumă în mod greşit că acestea au o existență externă, independentă, în timp ce, în realitate, nici nu există o asemenea stare.

Arhitectura minții umane este, de asemenea, comparabilă cu aceea a unui computer în care creierul este hardware, componenta fizică, care este capabilă să suporte derularea oricăror programe soft ce îi sunt introduse. Hardware-ul este, prin arhictectură, incapabil să se apere de false informații, de aceea, mintea va crede orice program software cu care a programat-o societatea, deoarece ea este inocentă şi în mod real fără nicio protecție. Aceeaşi declarație a fost făcută de toți marii lideri spirituali ai istoriei care, unanim au afirmat că defectul de bază al umanității este relativ invincibila ignoranță, recuperarea din această stare fiind din punct de vedere operațional imposibilă fără de ajutorul unui învățător spiritual.

Prin urmare, mintea umană, datorită structurii sale inerente, este naivă, oarbă la propriile-i limitări şi uşor de păcălit. Oricine este victima ignoranței şi limitărilor egoului uman. Nu numai că majoritatea conținutului unei minți medii este eronat (de ex. 50% din informațiile din testele de pe World Wide Web sunt „false"), dar, de asemenea este programată să se atace pe sine prin ura de sine, depresie, vinovăție, respect de sine scăzut,

invidie, lăcomie, conflict şi o nesfârşită suferinţă. Aceste defecte sunt apoi proiectate asupra lumii ca ură, război, violenţă şi genocid. Egoul îşi apără propriile-i limitări prin actul negării pline de mândrie, astfel devenind propria sa victimă.

Faptul că mintea umană, fără ajutor, nu este capabilă să diferenţieze adevărul de falsitate datorită structurii şi arhitecturii sale interne, este o descoperire covârşitoare care este aproximativ comparabilă cu descoperirea lui Copernic ce a determinat şocul cultural din secolul XVI. Pentru că numai acest fapt şi va pune mintea medie într-o stare de confruntare, care probabil nu va fi binevenită de aceia care profită de sofismele şi iluziile sale.

În lumea de azi nu doar căutătorul adevărului spiritual este concentrat, precum nicicând altcândva, asupra descoperirii metodei diferenţierii adevărului de falsitate. Publicul larg este într-o stare de semi-pareză datorată impasului în care se află, îndoielii şi zădărniciei speranţei de a găsi orice autenticitate în discursul public curent. Interesul public este pironit în mărturiile dinaintea panourilor de cercetare. Mulţimea din Madrid cântă „noi vrem adevărul". Judecătorii se forţează să cearnă probele, iar grupurile protestatare vociferează punând sub semnul întrebării fiecare aspect al societăţii.

În prezent nu există nicio înţelegere comună nici măcar asupra celor mai simple, fundamentale şi evidente întrebări: ce este de făcut? Ce este de făcut când un inamic declarat căsăpeşte mii de civili nevinovaţi? Ar trebui să „închidem" criminalii sau doar să-i vedem ca pe victime ale societăţii şi să-i lăsăm să stăpânească străzile ca nişte animale de pradă? Este simplu şi de bun simţ ca poliţia să lucreze şi să

descopere acei suspecți aparținând grupurilor teroriste sau asta ar trebui interzis prin drepturile civile? Nici măcar nu este clar cine este făptaşul şi cine este victima. Pe cine şi pe ce să dăm vina?

De-a lungul multor secole marile minți ale istoriei s-au luptat cu problema definirii adevărului şi a incapacității de a valida decisiv credibilitatea semnificațiilor expresiilor sale. *Marile cărți ale lumii Occidentale* calibrează toate, colectiv, la nivelul intelectual al conştiinței de 460.

Ştiința însăşi (nivel calibrat în intervalul lui 400) care a supraviețuit relativ intactă şi nevătămată de asalturile asupra adevărului, a avut propriile disensiuni interne, dintre care implicațiile filosofice ale lui Heisenberg şi al său „principiu al incertitudinii" au fost centrul atenției în ultimele decenii. Aceasta, în schimb, a condus către conştiența că niciun avans important în ştiință nu poate apărea fără o înțelegere prealabilă a naturii conştiinței înseşi.

Ca rezultat al acestei evoluții progresive şi al progresului la nivelul conştiinței omenirii de-a lungul secolelor, descoperirea hotărâtoare a fost făcută pe la sfârşitul anilor '70 şi a continuat să se dezvolte, până în prezent, în jurul a cum anume să facem diferența dintre adevăr şi fals pentru prima oară în istoria omenirii. Cu toate că mijlocul fiziologic fundamental pe care se bazează pare decepționant de simplist, ca şi în cazul apariției telescopului, a deschis un întreg nou univers al descoperirilor. Pentru că testul utilizează răspunsul câmpului energiei universale a conştiinței, adevărul sau falsitatea oricărei afirmații despre orice oricând în spațiu şi timp, poate fi descoperit instantaneu. În plus, a fost revelat că există niveluri calibrabile ale adevărului şi că

fiecare, la rândul său, identifică niveluri de energie care domină conştiința umană.

Fiecare nivel de conştiință calibrabil, identificabil, defineşte o serie de opțiuni şi posibilități, precum şi limitări. A început o nouă eră a cunoaşterii umane care a adus deja descoperirea unei enorme cantități de informații cruciale şi semnificative, de o covârşitoare importanță pentru omenire. Aceasta a avut drept rezultat recontextualizarea naturii experienței umane în diversele sale expresii. Implicațiile, aşa cum se va vedea, sunt profunde.

Lumea modernă se confruntă cu un conflict între integrarea avansului rapid al tehnologiilor complexe, ideologiile culturale şi sociale, şi ambiguitățile moralei, eticii, religiei şi spiritualității, care trebuie integrate cu necesitățile supraviețuirii, războiul şi schimbările economice. La acestea se adaugă amplificarea mass-mediei, care pătrunde orice şi care şi ea este un focar al dezbaterilor.

Elementul care lipseşte din toată istoria, şi din lumea modernă, este faptul că omenirea nu a avut cu adevărat mijloace prin care să discearnă obiectiv adevărul de falsitate. Astfel, societatea însăşi este nesprijinită de validitatea verificabilă în multitudinea expresiilor sale. De aceea este de un important interes şi potențial beneficiu faptul că s-a dezvoltat nu numai această modalitate de a discerne adevărul, dar şi gradele relative ale acestuia.

Prezentarea acestei noi, „Ştiințe clinice a Adevărului" este, prin urmare, dedicată progresului omenirii şi uşurării suferinței, consecință a progresului în înțelegerea naturii conştiinței în expresia sa originară, pură, la fel ca şi în viața obişnuită şi în vicisitudinile sale.

Mulţumiri

Sunt recunoscător miilor de studenți pentru tot ceea ce au adus în plus, colegilor de cercetare, membrilor grupurilor de studiu şi cititorilor lucrărilor publicate anterior, devotați cercetării conştiinței, spiritualității şi Adevărului. Sunt, de asemenea, recunoscător tuturor organizațiilor care au sponsorizat prezentările şi seminariile importante, şi publicului care a fost foarte generos în entuziasmul şi sprijinul său.

Mulțumiri speciale lui Brock Hereford, J.D. pentru ajutorul său în cercetare, la care a contribuit şi editorul Sonia Martin, M.A., care, cu răbdare, a trecut şi a revizuit de zeci de ori manuscrisul. Mulțumiri speciale şi lui Berry Bruckner, Dr. Nikko Hansen şi doamnei Rudolph Kallenbach şi Gloriei Grose pentru contribuțiile domniilor lor în organizarea conferințelor şi a deplasărilor. Aprecierea mea pentru eforturile depuse de secretarii care au reuşit să răspundă numeroaselor cereri şi tuturor comunicărilor cu răbdare.

O apreciere sinceră şi recunoştință pentru membrii Comitetului Corector (Peer Review Committee) pentru feedbackul lor, sugestiile şi răspunsurile oportune: William Bartlett, Rev. Toni Bochm, Rev. Marj Britt, Brett Fontenot, Nikko Hansen, Rev. Dr. Robert H. Henderson, Sarah Humphrey, Ron Machl, Paul Newton, Tom Whitney, Ralph Yager, Jarred Yaron şi Tom Zender.

A fost o mare şansă pentru mine să am alături o soție minunată, colegă de muncă şi om de ajutor, Susan, care a fost sprijinul meu principal pentru cercetare, precum şi asociata mea în multe dintre prezentările şi conferințele mele. A făcut peste 7000 de calibrări numai pentru această carte, plus alte mii realizate de alți devotați pentru proiectele de cercetare,

non-stop, şapte zile pe săptămână, ani de zile. Sistemul său de predare, om cu om, a fost foarte bine primit de multe sute de oameni care s-au bucurat de căldura şi de pasiunea ei.

Toată recunoştința mea se îndreaptă către inspirația Prezenței Divinității a cărei strălucire radiază în lume ca Atotprezenta Sursă Eternă a Tot ceea ce Există, ceea ce nu are formă, dar din care apare forma prezentă a Potențialității Infinite a Creației neîntrerupte.

Introducere

Interesul față de adevărul verificabil şi realitatea sa concordantă este în prezent foarte intens şi constituie chiar miezul discuțiilor despre evenimentele locale sau mondiale. Aceasta a cauzat o reevaluare, peste tot în lume, a valorilor etice, spirituale şi religioase, şi implicațiilor în ceea ce priveşte moralitatea, la fel ca şi pentru supraviețuire la orice nivel al vieții curente. Toate discuțiile implică, în mod subtil sau fățiş, un standard de responsabilitate şi răspundere. Concomitent, în orice discuție etică, în prezent, informația spirituală însăşi este accelerată şi chiar se dezvoltă la o rată exponențială datorată efectului catalitic rezultat al recentelor progrese în nivelul general al conştiinței umane, precum şi revelațiilor emanate din cercetările în natura conştiinței.

Conştiința este nelimitată, omniprezentă, un câmp universal tic energie, o undă purtătoare şi rezervorul tuturor informațiilor disponibile în univers, şi, mai important, este chiar esența şi substratul capacității de a cunoaşte sau de a experimenta. Chiar şi mai important, conştiința este ireductibilă, calitate principală a întregii existențe (nivel calibrare 1000).

În anii ’90 s-a descoperit că însăşi conştiința nu era doar un mister inefabil sau un postulat ipotetic, ci era într-adevăr o realitate concret definibilă şi calibrabilă, ce reflecta o concordanță a nivelurilor multiple ale adevărului, puterii şi influenței în continuă creştere. A fost de asemenea descoperit că oamenii erau acordați la un anumit nivel de conştiință în funcție de meritul lor, o combinație între o înclinație moştenită şi consecința alegerilor făcute prin voință de-a lungul unor perioade lungi de timp. Cercetarea conştiinței a dezvăluit că aceste niveluri de energie invizibile şi stratificate domină

atât populațiile, cât şi indivizii, prin fenomenul atracției via „câmpurile atractoare" (Hawkins 1995). La fiecare nivel de conştiință efectul este identificabil prin caracteristici cum ar fi: atitudinile şi capacitățile predominant emoționale sau psihologice, precum şi fiziologia creierului, viziunea asupra lumii, credințele spirituale, filozofia şi potențialul creativ. Fiecare nivel reflectă, de asemenea, o plajă de posibilități şi limitări ale alegerii şi deciziei.

Aceste niveluri pot fi demonstrate pe o scală (logaritmică) de la 1 la 1000, unde numărul „1" indică cel mai scăzut nivel al conştiinței vieții (bacteriile), iar „1000" este cel mai înalt nivel ce poate fi atins de oameni (marile Avataruri). Scala calibrată poate fi aplicată la orice experiență umană, în mod global, aşa cum a fost demonstrat de relativ bine-cunoscuta Hartă a Conştiinței (Hawkins, 1995,2000,2003), care este folosită peste tot în lume şi care se răspândeşte foarte rapid, o metodă uşor de aplicat prin care putem discerne adevărul de falsitate în doar câteva secunde, (vezi Anexa B).

Cartea *Putere versus Forță* (Hawkins 1995) ne oferă un discurs complet şi în profunzime despre nivelurile de conştiință pe care le arată harta şi care pot fi rezumate după cum urmează:

Tot ceea ce este viață emană o energie invizibilă în întregul şi atotcuprinzătorul câmp general al conştiinței, care este primordial vieții. Câmpul este permanent, infinit, atotcuprinzător în dimensiune şi există independent, şi totuşi este inclus în timp, spațiu sau loc. Câmpul înregistrează (este imprimat cu) toate aspectele vieții până la cel mai mic detaliu. Această înregistrare permanentă poate fi foarte simplu şi repede accesată prin tehnica ce durează doar câteva secunde,

tehnica de testare a schimbării în rezistența musculară ca răspuns la un stimul, cum ar fi exprimarea unei afirmații sau simpla vizualizare a unei substanțe, a unui obiect, a unei persoane sau a unui loc. Ceea ce este „adevărat" este recunoscut de câmpul conştiinței şi, prin urmare, muşchiul este energizat să reziste încercării de a fi „doborât" de aplicarea unei presiuni asupra sa. Conştiința discerne instantaneu adevărul de „falsitate" (adică absența adevărului) şi chiar detectează gradul de adevăr în Harta Conştiinței energiile care calibrează deasupra valorii 200 indică „adevăr", iar cele care se situează sub valoarea 200 indică „fals" (adică, „ne-adevărat"). Scala reprezintă o recapitulare a gradelor de evoluție de la cele mai primitive, până la cele mai evoluate. Cele mai joase sunt, de regulă, cele animale şi includ emoțiile negative. Emoțiile pozitive încep la nivelul calibrat 200 şi merg în sus, înspre rațiune şi intelect în plaja nivelului 400, apoi la iubire, la 500, iubire necondiționată la 540. Stările rare de iluminare încep de la nivelul 600 în sus. Fiecare nivel are caracteristici definite, identificabile şi care nu pot fi încurcate sau înțelese greşit, fiind concordante cu totalitatea experienței umane universale.

Descoperirea că adevărul despre orice şi oricine, oriunde în spațiu şi timp poate fi cunoscut instantaneu a avut drept consecință apariția şi continua dezvoltare a numeroase grupuri de studiu şi cercetări în lumea întreagă. Nu e nevoie să spun că descoperirea acestei tehnici instant, care, în fapt „vede şi ştie totul", deschide uşa unor investigații fără de sfârşit şi unor întrebări incitante în lumea în care frustrarea şi nerăbdarea legate de disponibilitatea unui adevăr verificabil este o temă covârşitoare şi predominantă. Toți investigatorii găsesc conceptele de bază şi tehnica simplă foarte

incitante şi consideră că aceasta e o nouă aventură ce conduce la descoperiri remarcabile (deseori „uluitoare”), dar şi la un progres subiectiv al nivelului de conştiință al celui ce pune întrebările, (vezi Anexa C)

După cum foarte repede va deveni evident, chiar şi o scurtă inspectare a Hărții Conştiinței recontextualizează rapid totalitatea experienței umane şi pune la dispoziție o bază comună de referință, cu implicații extinse, precum şi clarificări.

Harta scalei conştiinței

Perspectiva lui Dumnezeu	Perspectiva vieții	Nivel	Logaritm	Emoție	Proces
Sine	A fi (Eu)	Iluminare	700 - 1000	Inefabil	Conştiință pură
Acceptare totală	Perfecțiune	Pace	600	Beatitudine	Iluminare
întreg	Completă	Bucurie	540	Seninătate	Transfigurare
Iubitor	Benignă	Dragoste	500	Venerație	Revelare
Înțelept	Semnificativă	Rațiune	400	Înțelegere	Abstractizare
Milos	Armonioasă	Acceptare	350	Iertare	Transcendență
Inspirator	Plină de speranță	Disponibilitate	310	Optimism	Intenție
Îngăduitor	Satisfăcătoare	Neutralitate	250	Încredere	Eliberare
Permisiv	Realizabilă	Curaj	200	Afirmare	Consolidare
Indiferent	Exigentă	Mândrie	175	Batjocură	Depreciere
Răzbunător	Antagonică	Furie	150	Ură	Agresivitate
A nega	A dezamăgi	Dorință	125	Lăcomie	Înrobire
Punitiv	Înfricoşătoare	Frică	100	Anxietate	Retragere
Disprețuitor	Tragică	Durere	75	Regret	Disperare
Dezaprobator	Fără speranță	Apatie	50	Disperare	Renunțare
Vindicativ	Rea	Vinovăție	30	Învinovățire	Distrugere
Disprețuitor	Mizerabilă	Ruşine	20	Umilire	Eliminare

Câmpurile conştiinței denotă niveluri ale evoluției conştiinței şi reprezintă puterea sau forța calibrabile

într-o manieră comparabilă sau analogă cu lumea fizică şi spectrului electromagnetic al fluctuațiilor progresive ale frecvențelor. Nivelurile mai înalte ale conştiinței calibrate au arătat o creştere rapidă în frecvențe ceea ce a solicitat construirea unei scale mai degrabă logaritmice decât aritmetice pentru a facilita intervalele matematice şi sensurile lor.

Ca şi în domeniul fizic, fiecare nivel identificabil are calitățile sale inerente, cu limite şi constrângeri intrinsece față de câmp. Progresia nivelurilor de observație şi aspectul lor concordant sunt în general în acord cu avansul din alte domenii ale descoperirii ştiințifice. Cele mai dense niveluri au fost măsurate şi descrise de fizica newtoniană. Descoperirea ştiințifică a progresat apoi dincolo de calculul diferențial către o înțelegere mai avansată a mecanicii cuantice, fizicii subparticulelor, dinamicilor non-liniare, către, în prezent în evoluție, „Teoria M" şi alte teorii despre energia primară.

Elucidarea Principiului Incertitudinii al lui Heisenberg a fost cardinală în descoperirea că însăşi conştiința are un efect profund la nivelul submicroscopic al universului măsurabil şi observabil. Intenția însăşi a devenit recunoscută ca un instrument în apariția evenimentelor.

Rupert Sheldrake (Sheldrake 1981) a formulat principiul că forma apare întâi în câmpul conştiinței, astfel că intenția şi tiparele „morfogenetice" sunt esențiale pentru activarea potențialului în actualitate. Teoria stringurilor postulează că ultimul substrat al tuturor celor ce există în univers constă într-o energie universală, astfel că tot ceea ce există apare, răsare dintr-un substrat comun. Posibilitatea transformării de la potențial la actualitate-realitate este pus la dispoziție

de o putere infinită a substratului primordial al întregii existențe, care, ea singură are puterea de a transforma nemanifestatul într-un tărâm al manifestatului (cal. Nivel 1000).

Universul este definit acum ca un întreg, ca o totalitate interactivă a miliardelor de câmpuri de energie ale infinitului, frecvențe diferite în potențial care doar aşteaptă influența introducerii intenției şi a formei. Astfel, acum avem mijloacele prin care să descriem şi să înțelegem principiul uşor de identificat al Creației şi Evoluției care sunt, de fapt, unul şi acelaşi proces (nivel cal. 1000), ceea ce va fi elucidat mai târziu.

Dacă la prima privire toate aceste descoperiri pot părea irelevante pentru viața de zi cu zi, în practică, au apărut multe progrese în înțelegerea naturii esențiale a universului şi evoluției conştiinței care au ajutat în mod profund trezirea spirituală, dar şi laică, şi comprehensiunea evoluției spirituale şi fizice. Nu mai este necesar să ne lepădăm de rațiune, inteligență şi de raționalitate pentru a înțelege realitatea influențelor invizibile, non-liniare care propulsează înțelegerea şi realizarea finală a realității ultime a fiecăruia, având dedesubtul ei acea caracteristică a conştiinței denumită „subiectivitate".

Cercetarea conştiinței are o valoare pragmatică marc nu numai pentru oamenii de ştiință, dar şi pentru toate societățile în miliardele de expresii ale lor, de la arte la afaceri, comerț, politică, relații internaționale, diplomație, şi lupta de prevenire a războiului. Adițional, această nouă arenă a descoperirii are vaste aplicații în orice arie a cercetării, inclusiv în ceea ce priveşte metodologia şi teoria.

Pentru domeniul intelectual, descoperirile sunt incitante şi fascinante, iar implicațiile lor filozofice sunt

profunde. Rezolvări sigure pentru impasuri vechi şi enigme ale omenirii sunt acum, în mod clar, evidente.

Numeroase puzzle-uri sociale şi dileme sunt rezolvate simplu ca rezultat ai găsirii piesei lipsă prin intermediul căreia rezolvarea este o consecință automată a recontextualizării; acest proces este chiar baza experiențelor de tip „aha”. Datele şi informațiile care urmează sunt transformatoare şi accelerează evoluția conştiinței şi a conştienței.

A fi familiar cu conceptele de bază ce urmează a fi prezentate este benefic în sensul că are drept rezultat un mod de a vedea lucrurile diferit în mod automat, în consecință cu o rezolvare a conflictului şi o pace a minții ce decurg din aceasta. Aşa cum va fi descoperit, lumea nu este ceea ce pare că este, nici rezidenții săi nu sunt „cine” presupun ei că sunt.

SECŢIUNEA ÎNTÂI - CE ESTE ADEVĂRUL?

Cap. 1 - Perspectiva istorică

Din cele mai vechi timpuri şi până în prezent, umanitatea a reflectat şi a făcut eforturi mari pentru a înțelege enigma originii sale, a scopului şi destinului său: Cine suntem? De unde am venit? Unde ne ducem după moarte, în caz că ne ducem undeva?

De-a lungul mileniilor, nenumărate şi credibile postulate au căutat să ofere un răspuns satisfăcător. Au apărut tot felul de mituri, sisteme şi discuții filozofice, ca şi o întreagă pleiadă de cosmologii imaginative, fiecare din ele devenind, de fapt, punctul de plecare pentru o serie întreagă de întrebări, îndoieli şi conflicte.

S-a considerat că umanitatea se trage din ceruri ori că pământul este mama primordială. Panteismul a sugerat că spiritele animalelor şi natura au stat la originea vieții omeneşti, care a evoluat către politeism şi a condus la apariția unor panteonuri de ființe-dumnezeu, de figuri divine, fiecare cu personalități şi domenii specifice, dar limitate.

Totuşi, în diferite părți ale lumii, adevărul, venit prin inspirație spirituală şi informație, a ieşit la iveală prin intermediul înțelepților legendari şi mai apoi sub forma marilor Avataruri care au pus bazele religiilor importante. Aceste religii au dat unele soluții pentru anumite părți ale populației lumii, dar nu au reuşit să aducă pe deplin nici pacea, nici certitudinea. De fapt, discipolii fiecăruia dintre conducătorii religioşi s-au fragmentat adeseori în facțiuni concurente care au utilizat sistemele de credințe religioase ca justificări şi motive pentru persecuție, ură şi genocid. În mod paradoxal, în practică, unele interpretări greşite ale

religiilor au devenit chiar opusul propriilor lor învățăminte inițiale.

Aceste devieri de la adevărul propriilor învățăminte au condus la scepticism în legătură cu autoritatea şi integritatea instituției şi chiar a teologiei sale. Totodată, în afara pierderii credibilității, a mai existat şi un impact negativ asupra opiniei publice. Teocrațiile s-au dovedit a fi nu numai dogmatice, dar şi opresive şi, nu de puține ori, cei care au aderat la ele au făcut-o mai degrabă din teamă decât din respect pentru o recunoaştere intuitivă a adevărului. În multe părți ale lumii, încrederea în religie s-a deteriorat. În timpurile recente, de exemplu, Europa Occidentală şi părți importante din America de Nord s-au confruntat cu o laicizare progresivă, accentuată în prezent ca urmare a impactului negativ al militanților islamici şi a scandalurilor din cadrul unor biserici creştine.

Scepticismul religios şi spiritual a mai fost şi o consecință a prăbuşirii autoritarismului şi a capacității acestuia de a menține încrederea. În ultimele secole, creşterea dominației ştiinței şi a paradigmei ştiințifice asupra realității au diminuat şi mai mult credibilitatea dogmei religioase, cu preponderență a autorității clerului. Conflictul religios a fost înlocuit progresiv de ideologiile politice, care, în mod paradoxal, s-au dovedit la fel de opresive ca şi dogmele pe care doreau să le înlocuiască.

A apărut astfel o nouă perioadă a inchiziției, la care sunt supuse în ultima vreme popoare precum cele din Tibet, China, Rusia, Europa de Est, Asia de Sud-est, Africa de Nord, țările arabe şi Cuba. Apoi, din nefericire pentru omenire, a apărut o fuziune de extremism politic şi fanatism religios, ilustrată de radicalismul islamic, care amenință lumea prin violența şi fanatismul său - şi,

în antiteză cu care laicizarea, pare chiar o binevenită uşurare.

Spre deosebire de putere, care nu cunoaşte opoziție, forța atrage întotdeauna o contra-forță, indiferent că forțele care se opun sunt politice, religioase sau ambele. Cu toate acestea, adevărul nu are revers, pentru că minciuna nu este opusul adevărului, ci pur şi simplu absența acestuia, tot aşa cum întunericul nu este opusul luminii, ci reprezintă numai lipsa acesteia. Aproximativ în perioada Convergenței Armonice din anii 1980, nivelul de conştiință a umanității a sărit brusc de la valoarea limitată 190, care dominase umanitatea timp de secole, la 205, adică peste nivelul adevărului şi integrității, situat la pragul valorii 200. În culturile mai avansate, această ascensiune în nivelul conştiinței a avut ca rezultat o modificare a percepției asupra succesului, tradusă prin înlocuirea câştigului cu integritatea. A urmat apoi o perioadă de timp în care companiile non-integre, precum şi top-managementul acestora, a făcut obiectul unor scandaluri, în timp ce societățile integre au devenit din ce în ce mai mari şi mai de succes.

Deosebit de important este faptul că în noiembrie 2003, în perioada Concordanței Armonice (dar nu „datorită ei"), nivelul de conştiință al umanității s-a ridicat din nou la nivelul actual de 207, după ce fusese stabil timp de aproximativ două decenii.

În aceeaşi perioadă de timp, cercetarea în domeniul conştiinței a progresat ca urmare a descoperirii unei modalități de a diferenția adevărul de falsitate. S-a descoperit că adevărul nu este un simplu „da" sau „nu" ci că el se putea exprima pe o scară logaritmică, adecvată a fi calibrată de la 1 la 1000. Deoarece conştiința este prezentă pretutindeni şi nu e limitată de

timp şi spațiu, rezultă că noua ştiință a conştiinței permite cercetarea conceptelor şi învățăturilor spirituale, precum şi verificarea realităților de acest gen - ca şi a tuturor aspectelor societății. A apărut o nouă definiție a adevărului, acesta nemaifiind postulat doar în termenii consecințelor conținutului său, ca în fizica Newtoniană, ci şi din perspectiva conținutului său în cadrul unui câmp specific. S-a descoperit că, în lipsa referinței la acest câmp, nu poate exista adevăr cert.

Deoarece cercetarea conştiinței nu cunoaşte limite, ea permite investigarea unor domenii care în perioada precedentă fuseseră considerate accesibile doar pentru ştiințele avansate, pentru mistici sau pentru geniile progresiste. Astfel, prin utilizarea aceleiaşi metode de investigație, a fost posibilă identificarea şi calibrarea nivelurilor adevărului conceptelor spirituale, a învățătorilor şi a predicilor lor, ca şi a doctrinelor religioase şi ecleziastice. Investigațiile au mai arătat şi că nivelurile cele mai înalte ale adevărului au fost atinse în istorie de marii mistici, ale căror câmpuri energetice au şi în prezent un impact asupra umanității, fie că acest lucru este recunoscut sau nu.

Chiar şi atunci când realitatea spirituală este negată de un ateu sau un sceptic, mai rămâne totuşi un context general de etică şi moralitate care continuă să guverneze umanitatea, chiar dacă recunoaşterea originii sale este negată. În momentul actual, strădania intelectuală, etică şi spirituală sunt înlesnite de aceste progrese generale ale conştiinței, ca şi de dezvoltarea rapidă a informației cu privire la calitatea conştiinței însăşi.

Cele mai recente progrese în teoria ştiințifică susțin că există o sub-matrice comună pentru orice existență fizică, care constă în câmpuri energetice de înaltă

frecvență (această afirmație calibrează la nivelul 1.000). Dificultatea de a integra adevărul spiritual, cercetarea conştiinței şi teoriile avansate ale fizicii rezidă în faptul că mintea gândeşte dualist. Astfel, pentru observație şi descriere, „realitatea" percepută pare a fi separabilă în categorii diferite de domenii sau sfere, cum ar fi fizic versus non-fizic, ori experimental versus observabil, aşa cum se poate remarca şi în următoarea listă de comparații:

Fizic versus non-fizic	Filozofie versus materialitate
Experimental versus observabil	Microscopic versus macroscopic
Subiectiv versus obiectiv	Măsurabil versus nemăsurabil
Liniar versus non-liniar	Previzibil versus imprevizibil
Laic versus religios	Materie versus spirit
Intelectual versus emoțional	Determinabil versus inefabil
Ştiințific versus non-ştiințific	Adevăr versus falsitate
Spiritual versus egocentrist	Abstract versus concret
Cunoscut versus necunoscut	Limitat versus nelimitat
Ştiință versus religie	Fenomenal versus real

Din cele de mai sus, devine evident că presupusele categorii distincte ale existenței, realității sau experienței sunt în primul rând categorii diferite ale percepției şi mentalului (*res cogitans* al lui Descartes). De fapt, ca şi în Realitate, nu există separare ori domenii distincte, cu existență independentă (*res externa*). Totuşi, operațional, descrierile par să se aplice în special domeniilor ce par separate, iar din punct de vedere intelectual, se parc că nu există un teren comun pentru aceste domenii ce sunt percepute ca fiind disparate.

Caracterul comun al tuturor domeniilor, experiențelor şi investigațiilor subiective se dovedeşte a fi câmpul energetic omniprezent, numit tradițional

„conştiință[1]*, substratul însuşi şi nucleul oricărei existențe şi inteligențe. Doar conştiința are toate calitățile pe baza cărora aceste domenii aparent disparate se pot compara şi alătura într-un tot cuprinzător, ale cărui exprimări sunt stratificate. Conştiința însăşi este cheia atât de căutatei „teorii a câmpului unificat al tuturor lucrurilor" (afirmație calibrată la nivelul 1.000). Dincolo de câmpul conştiinței, nu există nimic pentru că acesta este universal şi independent de timp sau spațiu, în mod curios, în acelaşi timp, câmpul poate fi cunoscut şi experimentat, iar nivelurile sale sunt desluşibile şi identificabile.

Putem să începem cu începutul, adresând următoarele întrebări:

1. Ce este comun, necesar şi intrinsec tuturor posibilităților existenței, experienței sau expresiei acestora?
2. Care este substratul ireductibil al vizibilului şi invizibilului, al subiectivului şi obiectivului, al formei şi al lipsei acesteia, al identificabilului în orice loc din timp şi spațiu (Absolutul)?
3. Este oare identificabilă prezența unei atare universalități? Şi dacă da, în ce măsură şi în ce împrejurări?

Doar câmpul conştiinței îndeplineşte toate condițiile. Prezența lui poate fi descoperită numai prin exercitarea calității sale intrinseci (adică singurul instrument prin care conştiința poate fi identificată, studiată şi examinată e chiar utilizarea calităților ei). Prin comparație, numai viața poate studia şi experimenta viața, pentru că ea este nucleul şi substratul conştienței. Dintr-un motiv comparabil, substratul ireductibil al epistemologiei este

subiectivitatea, a cărei gnoză este o potențialitate experimentală care se actualizează la cele mai înalte niveluri ale expresiei în starea de iluminare a înțelepților din toate timpurile.

Aşa cum va deveni evident din examinări şi discuții mai ample, înțelegerea conştiinței dezvăluie că tot ceea ce există, fără excepție (subiectivul şi obiectivul, materialul şi non-materialul, forma sau lipsa formei, indiferent de stare şi calități), are o existență ce se înscrie într-un continuum identificabil şi descriptibil. Nu există discontinuitate, pentru că în realitate, există numai energie, exprimată în caracteristicile date de diferitele sale tonuri şi frecvențe. Universul fizic este un spectru vibrațional de frecvență, dincolo de care fizicul se dizolvă în gamele energetice invizibile, dar din ce în ce mai puternice, ce se îndreaptă prin tonuri extrem de înalte şi armonice către însăşi sursa existenței. La cel mai primordial nivel, manifestatul este o actualizare a non-manifestatului prin care potențialul devine real (de ex. Creația).

Dar este oare această „teorie a tuturor lucrurilor" o realitate verificabilă? Este ea un instrument practic sau o ipoteză abstractă? Prin studiu, va deveni evident că o astfel de teorie este de o utilitate maximă şi se poate aplica atât tuturor aspectelor experienței umane cât şi universului. Valoarea ei utilitară este incomensurabilă prin capacitatea sa de a diferenția posibilul de imposibil, realul de potențial şi irealul de real (Nivel calibrat 1000).

Faptul că adevărul poate fi verificabil printr-o simplă întrebare, pretutindeni în univers, este un lucru uimitor care constituie o provocare pentru fiecare presupunere umană fundamentală. La o analiză mai atentă, devine extrem de evident că orice existență de-a lungul timpului, dincolo de timp şi spațiu, inclusiv

experiența umană în toate posibilitățile acesteia, constituie expresia unui singur câmp energetic atotcuprinzător şi cu potențial infinit, precum şi că una dintre calitățile acestui câmp rezidă în capacitatea sa de a realiza potențialul din cele lipsite de formă în forme reale şi identificabile. Depinde de noi dacă alegem sau nu să etichetăm ca divine domeniile omniscienței, omniprezenței, atotputernicului, universalului, atotcuprinzătorului şi atotprezentului. Din punct de vedere istoric, pentru că termenul „Dumnezeu" a fost defăimat, abuzat şi deformat, Buddha a recomandat chiar să nu mai fie folosit deloc. Orice căutător serios al Adevărului (care este integru şi ale cărui întrebări sunt integre), poate verifica el însuşi declarațiile de mai sus. În mod real şi verificabil, dincolo de timpul măsurabil, de durată sau de loc, există un câmp universal atotputernic, omniprezent, atotcuprinzător, cu o potențialitate infinită, ce se poate manifesta experiențial sau formal, de exemplu energia atomică.

De-a lungul timpului, indivizii inspirați spiritual care şi-au devotat viața căutării esenței adevărului, au raportat că, dincolo de spiritul obişnuit, există o capacitate experiențială potențială, care ne dă posibilitatea să înțelegem prezența acestui câmp ca sursă a oricărei existențe. Calitățile sale înnăscute iluminează şi dezvăluie tot ceea ce a fost descris ca Realitate. Fenomenul numit tradițional Iluminare a fost raportat extrem de rar pentru că sunt foarte puține persoane dotate karmic şi dispuse să-şi abandoneze iluziile favorite, identificările sau personalitățile. Această raritate se datorează faptului că lipseşte o definiție clară, precisă şi verificabilă a adevărului. Cercetări aprofundate în esența conştiinței demonstrează acum, în mod concludent, că nu există vreo sciziune între

ştiință şi spiritualitate. De fapt, acestea reprezintă pur şi simplu gama diferitelor frecvențe ale substratului lor comun.

În lumea fizică, energiile aparent „diferite" sunt considerate a fi: gravitația (greutatea), caii putere, forța, legăturile chimice, căldura, lumina, electricitatea, radiația, undele scurte, undele lungi, fotonii, electronii, neutronii, protonii, sunetul, lumina, muzica, cutremurul, undele alfa, undele beta, câmpurile magnetice, aurora boreală, aburul, vaporii, inundațiile, energia atomică, fisiunea, fuziunea, existența vegetală şi animală, emoția, fiziologia, undele EEG, mişcarea, undele EKG, televiziunea, transmițătorii şi receptorii, vulcanii, radiațiile cosmice, zgomotul surd (perceput de elefanți), gândirea, simțurile, viziunea, intuiția, conceptele, formele, culorile, vibrațiile, focul, ca şi galaxiile şi găurile negre, unde gravitația este atât de intensă încât nici lumina nu poate să scape legilor ei.

Sunt oare toate cele de mai sus „realități" „separate", unice şi diferite? Ştim deja care este legea conservării energiei şi materiei, precum şi că $E=mc^2$. Din cele de mai sus, nu este greu să tragem concluzia şi să intuim că există doar o singură sursă omniprezentă de energie, ale cărei calități reflectă în primul rând o diferență de frecvență, locație, propagare, interpretare şi observare.

Dincolo de nivelul fizic, frecvența vibrațională a creşterilor energetice depăşeşte paradigma newtoniană, atingând experiențele non-fizice, ca matrice a gândirii însăşi, al cărei corolar fizic este creierul. Dincolo de limita creierului protoplasmic există creierul energetic („eteric") şi câmpul conştiinței/conştienței, care constituie lumina energiei manifestate din non-

manifestat, izvorul primordial al existenței din care apare creația.

Umanitatea a avut intuiția celor de mai sus de-a lungul timpurilor deoarece conştiința nu a fost constrânsă de limitările paradigmei ştiinței newtoniene sau ale logicii. *Res Cogitans (interna) şi res externa* ale lui Descartes nu sunt separate, ci îşi alternează observațiile asupra formei, reprezentând diferitele niveluri ale spectrului - de la „lucru" la „ideea despre lucru".

În cadrul oricărei forme există o prezență universală a lipsei acesteia, prin care totul este cuprins şi unificat. Această realitate permite existența unei „Teorii Unificate a Tuturor Lucrurilor". Motivul pentru care acest lucru este deopotrivă evident şi plauzibil este că tot ceea ce există apare dintr-o sursă comună şi unică. Universul, atât cel subiectiv, omenesc, cât şi cel fizic, devine astfel expresia unui potențial energetic infinit; astfel, non-manifestatul devine manifestat ca energie primordială lipsită de formă care dă naştere apoi câmpului conştiinței non-liniare, aflat, de asemenea, dincolo de formă, timp sau localizare. În consecință, el serveşte drept matrice pentru diferențierile din spectrul nivelurilor formei subiective şi liniare, ce reprezintă actualizarea potențialității. Astfel, evoluția reprezintă şi exprimă creația şi nu cauzalitatea. Tot ceea ce există are o sursă, dar nu şi o „cauză", ce reprezintă, dealtfel, doar un concept foarte limitat, cum ar fi *res cogitans* (afirmație calibrată ca „adevărată").

Adevărul simplu şi evident este acela că evoluția *este* Creație. Prin urmare, creația este continuă, în permanentă desfăşurare, fiind considerată secvențial ca o evoluție. Evoluția şi Creația sunt una şi aceeaşi realitate.

Cap. 2 - Ştiinţa adevărului

În mod obişnuit, cerinţele de bază ale ştiinţei constau într-un corp organizat de informaţii confirmabile, comprehensive, logice şi replicabile. Prin urmare, în practică, ştiinţa este compusă din teorie plus ipoteze testabile, capabile de confirmare practică (experimentală).

Deşi „adevărul" a fost, pentru mii de ani, ţinta pe care s-a concentrat discursul intelectual erudit şi atenţia, nu s-a ajuns niciodată la obţinerea unui acord universal care să pună capăt acestei discuţii deschise şi interminabile (vezi, de exemplu, *Marile Cărţi ale Lumii Occidentale*). Totuşi, în contextele afirmate, definiţiile aplicabile cu valoare euristică au servit unor scopuri practice pentru anumite perioade de timp. Cu toate astea, fiecare definiţie a fost limitată de lipsa de descriere a contextului sau a parametrilor. Astfel, după cum va fi elucidat ulterior, nicio declaraţie testabilă a prezentării unui adevăr nu are o validitate reală, pentru că validitatea depinde de context, conţinut şi de specificitatea delimitării acestora.

Pe lângă dificultatea prezentată mai sus, toate definiţiile şi termenii includ presupuneri semantice precum şi elemente de dialectică a logicii, premise epistemologice şi percepţii, toate acestea sfârşind într-o dilemă: Cum anume cunoaştem? Sau cum se face că ştim că ştim? Lucrurile se complică şi mai mult cu discuţii teologice, metafizice şi, în cele din urmă, cu dilema epistemologică a diferenţierii dintre subiectiv şi presupusele categorii obiective ale argumentului şi experienţei. Această dilemă esenţială a investigaţiei încearcă să diferenţieze conceptele carteziene de *res cogitans* şi *res externa* (de exemplu, mintea nu poate să

cunoască lumea în sine ci să aibă doar o mentalizare selectivă şi abstractă în legătură cu ea, aşa cum o fotografie nu este obiectul fotografiat). Ea devine argumentul intelectual suprem şi eminamente nerezolvabil din cauza naturii dualiste a activității mentale, care separă în mod artificial subiectul şi obiectul, constituind astfel o sursă de erori intrinseci pe care încearcă să le rezolve prin intermediul tautologiilor.

Punctul final al investigației intelectuale ajunge la concluzia evidentă că mintea şi intelectul sunt, fiecare în parte, defectuoase şi, în consecință, incapabile să ajungă la adevărul absolut. Principiul cauzalității calibrează doar la nivelul 460, fiind dualist şi deci limitat în virtutea paradigmei sale contextuale şi a limitării intrinseci la structura dialecticii sale.

Toate abordările mentale ale unei definiții a adevărului se confruntă în cele din urmă, cu necesitatea unui salt paradigmatic de la abstract către experimental şi de la obiectivul presupus la subiectivul radical. Astfel, afirmația conform căreia „numai obiectivul este real" reprezintă o premiză pur subiectivă. Prin urmare, reducționismul mecanicist trăieşte, de fapt, într-o realitate intrafizică şi subiectivă, aceeaşi cu a tuturor celorlalți. Rezolvarea dilemei descrierii şi cunoaşterii adevărului absolut necesită saltul în câmpul cercetării conştiinței însăşi, lucru care arată cu claritate că numai realitatea verificabilă a cunoaşterii are calitatea de „a fi" (de exemplu, toate intelectualizările sunt „despre ceva") ceea ce implică exclusiv un observator exterior apt să fie martorul unui lucru ce urmează să fie examinat. De exemplu, o observație umană poate afirma câte ceva despre o pisică, dar numai şi numai o pisică poate şti cu adevărat ce înseamnă să fii pisică prin însăşi calitatea sa de *a fi* o pisică.

În esență, observația de mai sus reprezintă explicația diversității de opinii cu privire la realitatea spirituală şi la discuțiile teologice referitoare la divinitate, care nu pot să atingă un grad înalt de adevăr fără a ajunge la o înțelegere pur subiectivă a stării de iluminare, în care esența subiectivității se auto-revelează ca substrat final al esenței adevărului şi realității.

Aşa cum vom arăta în continuare, cercetarea conştiinței dezvăluie faptul că potențialitatea minții umane de a cuprinde şi înțelege nivelurile adevărului depinde de nivelul conştiinței, care, care la rândul lui, este o stare de dezvoltare evolutivă continuă. Şi nu doar că acest proces a fost continuu în epocile trecute, dar el se mai menține şi în ziua de azi. (vezi Capitolul 7)

Este important de ştiut că, încă de la momentul venirii pe lume, fiecare ființă umană are deja un nivel calibrabil al conştiinței. Aceste niveluri variază semnificativ, atingând chiar valori extreme. Nivelul calibrat denotă capacitatea de a rezona la o paletă identificabilă de frecvențe, în mod asemănător cu o antenă de radio sau televiziune. În plus, creierul nu ajunge la maturitatea deplină înaintea vârstei de 25 sau chiar de 35 de ani, iar partea cea mai importantă a sa, cortexul pre-frontal, nu se maturizează complet niciodată, lucru care este în prezent luat în considerare în stabilirea hotărârilor judecătoreşti referitoare la delincventa juvenilă.

Privind în ansamblu, vedem că înțelegerea adevărului este prin natura sa un proces provocator şi complex. Problema definirii şi înțelegerii adevărului conduce către multe concluzii care depind de o multitudine de factori, printre care unul esențial e şi nivelul general al conştiinței umanității la un moment

dat. Fiecare nivel de conştiință are ca rezultat o definiție concordantă a adevărului, un rol semnificativ jucând şi limbajul, reperele proprii, precum şi caracteristice culturii şi epocii respective. Dezacordurile rezultă din definițiile potrivite şi altor niveluri ale conştiinței, chiar din aceeaşi perioadă. Chiar dacă există un acord asupra unor elemente ori asupra definiției adevărului, se mențin dezacordurile cu privire la ce anume „înseamnă" sau semnifică el. (de ex, hermeneutica).

Dezvoltarea progresivă a unei ştiințe a conştiinței (pragmatice, dar elegante din punct de vedere teoretic - un termen utilizat în dialogul ştiințific pentru a evidenția un context promițător) a fost deja prezentată în câteva detalii (Hawkins, 1995-2004), ce cuprind demonstrații şi confirmări suplimentare (seriile prezentărilor video ale lui D. Hawkins, 2002, 2003, 2004).

Rezumatul Principiilor Esențiale ale Ştiinței Conştiinței

1. Conştiința este câmpul energetic lipsit de formă, invizibil, cu o dimensiune şi un potențial indefinite; e substratul oricărei existențe, independentă de timp, spațiu sau locație, dar în acelaşi timp atotinclusivă şi atotprezentă.

2. Deoarece câmpul conştiinței cuprinde întreaga existență dincolo de orice limită, dimensiune sau timp, el înregistrează toate evenimentele, indiferent cât de minuscule par, chiar şi un gând trecător.

3. Pentru că înregistrarea tuturor evenimentelor are loc în afara timpului sau spațiului, acestea sunt accesibile perpetuu datorită unei calități unice ce caracterizează însuşi câmpul energetic al conştiinței.

4. Conştiința este substratul ireductibil al capacității omeneşti de a şti, a experimenta, a percepe sau a observa, este esența capacității de a conştientiza.

5. Câmpul conştiinței există independent de omenire fiind totuşi inclus în aceasta. Ea este substratul ireductibil, Absolutul, în comparație cu care tot ceea ce există este relativ.

6. Conştiința reprezintă un câmp cu o putere şi un potențial infinite, din care manifestarea universului în forma Creației apare ca un proces continuu, permanent.

7. Întregul univers, atât cel cunoscut cât şi cel necunoscut, există independent de descrierea umană şi este eminamente un câmp unificat şi total, în cadrul căruia se află diferite niveluri de frecvențe vibraționale, care apar sub forma universului observabil. Ca şi în domeniul fizic, cu cât frecvența energiei vibraționale este mai mare, cu atât şi puterea sa creşte. Câmpul energetic vibrațional, universal şi atotcuprinzător, este omniprezent şi, în consecință omniscient şi atotputernic. Prezența câmpului conştiinței este cunoscută de toate ființele sensibile care îl resimt sub forma conştienței subiective a existenței însăşi. Astfel, conştiența prezenței conştiinței ca substrat al existenței reprezintă realitatea subiectivă primordială pentru întreaga experiență umană posibilă.

8. Nivelurile conştiinței sunt identificabile prin utilizarea unei calități simple a conştiinței însăşi, iar omniscienta conştiinței recunoaşte şi răspunde oricărui lucru care are existență (şi este adevărat în virtutea acestei existențe). Astfel, conştiința, asemenea unei oglinzi, reflectă realitatea în mod impersonal, nefiind impresionată sau afectată de acest proces. În consecință, conştiința nu „face" nimic, ci, asemenea gravitației, oferă contextul în care potențialitatea face

trecerea de la lipsa formei la formă, de la ne-experimentat la experimentat.

9. Comparabil cu legile conservării energiei sau materiei, legea conservării vieții are întâietate. Viața însăşi nu este susceptibilă de a fi distrusă, ci poate doar să-şi schimbe forma prin trecerea la o frecvență diferită (cum ar fi, în experiența umană, „etericul", „spiritualul" sau alte domenii energetice descrise de-a lungul timpului).

Având în vedere că tot ceea ce există reprezintă un nivel de vibrație energetică, poate fi construită o scală a conştiinței, un instrument coerent şi cu valoare pragmatică. O scală logaritmică a conştiinței de la 1 la 1.000, care începe la numărul „1" (simpla existență a vieții) şi continuă până la 1.000 (cel mai înalt nivel de conştiință la care umanitatea a ajuns vreodată), este suficientă pentru a include toate categoriile de frecvență ale conştiinței umane. Se poate demonstra că o atare scală transmite un grad înalt de informație şi are o mare valoare practică şi teoretică în înțelegerea umanității, a problemei divinității şi a universului. Cercetarea conştiinței este singura ştiință accesibilă omenirii în momentul de față ce permite investigarea nivelurilor relative de energie ale paradigmelor liniare sau non-liniare, a domeniilor acestora şi a realităților aflate dincolo de timp, loc sau dimensiune (şi care există deopotrivă la nivel obiectiv şi subiectiv).

Afirmațiile de mai sus calibrează la nivelul 1.000 al conştiinței, ce constituie nivelul cel mai înalt al adevărului şi al capacității de cunoaştere pentru actuala condiție umană.

Ca într-o dizertație de doctorat, afirmațiile de mai sus vor fi considerate ipoteze ce urmează a fi clarificate,

extinse, demonstrate şi documentate prin prezentarea unor date suficiente pentru justificarea ipotezei nule.

Cap. 3 - Adevărul ca enigmă: Provocarea şi lupta

Condiția fundamentală pentru dezvoltarea unei ştiințe verificabile a adevărului este înțelegerea naturii conştiinței însăşi. Fără o astfel de fundamentare, clarificarea naturii esențiale a adevărului a oscilat între reducționismul mecanic al chimiei creierului (nivel calibrat 410) şi intelectualizările abstracte ale filozofiei (nivel calibrat 460). Acest lucru are ca rezultat apariția unor tautologii care conduc în cele din urmă la metafizică (nivel calibrat 450), teologie (nivel calibrat 450) şi, în final, la epistemologie (nivel calibrat 460), care se întreabă, de exemplu, cum anume cunoaştem şi cum ştim că ştim, respectiv dacă există un fundament primordial pe care să se sprijine credința şi credibilitatea?

În cadrul paradigmei newtoniene (nivel calibrat 460), ştiința (nivel calibrat 460) este deopotrivă informativă şi validă şi pragmatic productivă. Domeniul ştiinței tradiționale a fost asigurat prin restricțiile sale intrinseci şi prin disciplina structurii şi formei. Liniarul este previzibil şi are o siguranță interioară care a avut ca rezultat permutarea încrederii societății de la cele nevăzute, cum ar fi religia tradițională, spre avantajele demonstrabile ale ştiinței.

Pentru spiritul modem, ştiința este „reală" şi „obiectivă", în timp ce fenomenele şi experiențele non-fizice şi experiențele de natură mentală sau subiective sunt considerate lipsite de substanță, de o autenticitate dubitabilă şi supuse îndoielii şi polemicilor (Arehart - Treichel, 2004). Apariția mecanicii cuantice (nivel calibrat 460) şi a Principiului Incertitudinii al lui Heisenberg (nivel calibrat 460) marchează sfârşitul dominației paradigmei newtoniene asupra realității şi

începutul unei evoluții mai sofisticate şi mai avansate a ştiinței, care schimbă centrul de interes de la liniarul previzibil la non-liniarul imprevizibil (nivel calibrat de la 500 la infinit).

De-a lungul timpurilor, mintea omenească şi intelectul au fost atât instrumentul, cât şi subiectul de investigație a enormei complexități a rațiunii şi a facultății de judecare. Volumul complet al cercetărilor omeneşti a umplut biblioteci întregi şi a crescut până la proporții enorme. Cercetările au condus la proliferarea uimitoare a informațiilor în loc să implice concluzii sau simplificări. Ca urmare, în anii 1950, un grup de universitari de elită şi de oameni de ştiință prezidat de Mortimer Adler, au încercat să ofere o recunoaştere organizată a eforturilor intelectuale ale marilor gânditori ai istoriei. Acest lucru a avut ca rezultat apariția lucrării *Marile Cărți ale Lumii Occidentale* (1952), lucrare ce a cuprins scrierile celor mai semnificativi savanți şi gânditori, precum şi cele mai relevante eforturi pe care aceştia le-au întreprins în încercarea de a atinge şi defini adevărul. Acest studiu al istoriei intelectuale a omenirii este larg răspândit, iar valoarea sa este în prezent confirmată de Asociația Națională a Oamenilor de Ştiință. Conținutul lucrării amintite include contribuțiile majore ale următorilor mari gânditori din istorie.

Nivelul calibrat al Marilor cărți ale lumii occidentale

Apollonius 420	Aurelius, Marcus 445	Copernic 455
Aquino, Toma 460	Bacon, Francis 485	Dante 505
Arhimede 455	Berkeley 470	Darwin 450
Aristofan 445	Boswell 460	Descartes 490
Aristotel 498	Cervantes 430	Dostoievski 465
Augustin 503	Chaucer 480	Engels 200

Epictet 430	Homer 455	Pascal 465
Eschil 425	Hume 445	Platon 485
Euclid 440	Huygens 465	Plotin 503
Euripide 470	James, William 490	Plutarch 460
Faraday 415	Kant 460	Ptolemeu 435
Fielding 440	Kepler 470	Rabelais 435
Fourier405	Lavoisier 425	Rousseau 465
Freud 499	Locke 470	Shakespeare 465
Galen 450	Lucretius 420	Smith, Adam 465
Galileo 485	Machiavelli 440	Sofocle 465
Gibbon 445	Marx 130	Spinoza 480
Gilbert 450	Melville 460	Steme 430
Goethe 465	Mill, S. 465	Swift 445
Harvey 470	Milton 470	Tacit 420
Hegel 470	Montaigne 440	Tucidide 420
Herodot 440	Montesquieu 435	Tolstoi 420
Hippocrate 485	Newton 499	Virgiliu 445
Hobbes 435	Nicomachus 435	

Marile Cărți calibrează colectiv la nivelul 450, dar, prin eliminarea iui Karl Marx, ele vor calibra la valoarea 465. Astfel, filozofiile calibrate sub pragul 200 (nivelul critic care separă adevărul de falsitate) au un impact negativ serios, aşa cum istoria şi cercetările recente au demonstrat-o foarte bine. (Prin contrast, Socrate, care nu este el însuşi un autor, calibrează la valoarea 540).

Importanța crucială a descoperirii naturii esențiale a adevărului poate fi dedusă din adevărata dimensiune şi intensitate a eforturilor marilor gânditori şi savanți ai lumii. Aceşti autori reprezintă numai lumea occidentală. Eforturi similare şi o listă comparabilă cu mari gânditori pot fi găsite şi în alte culturi şi tradiții intelectuale din Asia sau Orientul Mijlociu. Din păcate, arhivele cu cele mai timpurii scrieri ale omenirii au fost pierdute în incendiul care a mistuit Marea Bibliotecă din Alexandria, în anul 48 AC.

După multe secole de cercetări academice şi intelectuale, a fost creat un nou sistem de abordare prin care metoda ştiinţifică, care dăduse rezultate remarcabile în domeniul fizic, a fost aplicată studierii minţii omeneşti şi a fiziologiei acesteia. Este notabil faptul că volumul final din *Marile Cărți ale Lumii Occidentale* a fost consacrat lui Freud, a cărui descoperire hotărâtoare a vizat mintea inconştientă şi rolul fundamental al acesteia în viața mentală şi emoțională. Marea contribuție a psihanalizei a constat în demonstrarea rolului hotărâtor al subiectivității, ca substrat *a priori* al experienței, interpretării şi dinamicii intrapsihice.

După Freud, a continuat proliferarea studiilor de psihologie; în acest punct îl putem menționa pe Carl Jung, ale cărui descoperiri au fost cele mai semnificative deoarece el a inclus spiritul uman între elementele puternice şi esențiale ale conştiinței umane, atât la nivel individual, cât şi colectiv. Pentru a clarifica şi mai mult problema ridicată de inconştient, Jung a elucidat modelele intrinsece prin teoria marilor arhetipuri. În timp ce lucrările lui Freud calibrează la nivelul 499, cele ale lui Jung ating valoarea de 520, ceea ce semnalează o creştere paradigmatică importantă şi esențială.

Psihologia academică experimentală s-a limitat mai mult la problemele mecaniciste şi la teoria învățării. Aproximativ în aceeaşi perioadă, semanticienii au studiat lingvistica şi structura de bază a limbajului. Hayakawa (1971) şi Ayer (1966) au explicat elementul esențial, care fusese menționat înainte de Descartes (*res cogitans* versus *res externa*) şi anume că „harta nu este teritoriul", prin care s-a scos în evidență această imperfecțiune a mentalului uman. Conştiința devine un obiectiv al cercetării ştiințifice ca urmare a descoperirii

cruciale a Principiului Incertitudinii de către Heisenberg. Deşi Einstein (a cărui operă calibrează la nivelul 499) a respins implicațiile filozofice ale Principiului Incertitudinii enunțat de Heisenberg, acestea au fot înțelese de David Bohm, care a descris şi delimitat paradigma realității implicite/explicite. (Nivelul de conştiință al operei lui Bohm este de 505). Această contextualizare mai avansată a universului a recunoscut atât realitatea substratului non-manifestat al existenței, cât şi pe cea a dezvăluirii sale de la potențialitate la actualitate. Implicațiile conceptuale şi filozofice ale mecanicii cuantice şi ale ştiinței emergente a dinamicii non-liniare au condus la o serie de întâlniri academice anuale cu tema „Ştiința şi Conştiința" care au avut loc preponderent la Universitatea din Arizona (Hemeroff, et. al., 1996), dar şi în alte părți. Acestea au fost urmate de publicarea unui *Jurnal al Studiilor asupra Conştiinței* (1996), Nivelul calibrat de conştiință al acestor conferințe s-a situat aproximativ între 410 şi 450, ceea ce arată că erau în primul rând nişte eforturi ale intelectului, susținute de teoriile ştiințifice şi matematice.

În aproximativ aceeaşi perioadă, psihiatria, ca domeniu de studiu, a abandonat psihanaliza şi întregul domeniu al realității obiective prin care omul experimentează şi îşi interpretează existența ca pe un continuum, nu numai de la eveniment la eveniment, ci şi ca unitate evolutivă. De asemenea, psihiatria a cedat în fața reducționismului mecanic al chimiei creierului şi, în mod paradoxal, a devenit din ce în ce mai dezumanizată, pierzând progresiv empatia pentru experiențele umane personale unice (Kendler, 2001). Practica zilnică a psihiatriei a început să fie dominată de dezvoltarea psiho-farmacologiei utile şi de modelul

introdus de industria asigurărilor. Totuşi, avantajele acestor dezvoltări au constat în valoarea pragmatică a reducerii tot mai semnificative a suferinței provocate de simptomele subiective dureroase, cum ar fi psihoza, depresia şi anxietatea. Aceste beneficii au devenit rapid utilizabile şi accesibile unui număr larg de pacienți, în condițiile în care înaintea dezvoltării industriei farmaceutice, puțini pacienți puteau să-şi permită să consume timp şi să facă investiții în psiho-terapia intensivă, cum ar fi psihanaliza.

Pentru a contribui la umplerea golului nevoilor umane, psihoterapeuții non-medici au jucat rolul vindecătorului empatic a cărui modalitate principală a fost insuflarea intuiției psihologice şi a educației emoționale, care a accentuat încă o dată importanța critică a subiectivismului, a valorii şi a semnificației experienței personale.

Un aspect foarte semnificativ al dezvoltării psihoterapiilor a fost reafirmarea importanței aspectelor spirituale ale psihicului uman şi a contribuțiilor acestora la fericire şi satisfacție, atât în ceea ce priveşte sănătatea fizică, cât şi cea mentală. Consilierea religioasă avea un fundament vechi de secole, plasând însănătoşirea într-un concept central. De asemenea, cercetările au arătat că persoanele cu o viață spirituală sau centrată pe valorile religioase s-au bucurat de o sănătate mai bună, au trăit mai mult, au suferit de mai puține boli, s-au confruntat cu mai puțină criminalitate, mai puțină sărăcie, iar rata de divorțuri a fost mai scăzută. De asemenea, au fost mai fericiți, s-au împăcat mai bine şi au avut copii mai reuşiți (Robb, 2004). Aceste aspecte se studiază în prezent într-un proiect de cercetare de 4 ani asupra atitudinilor şi imaginilor de sine ale adolescenților în cadrul unui *Studiu național*

asupra tinerilor şi religiei realizat de fundația Lilly Endowment. Totodată, o serie de asociații psihologice importante, precum cea de psihologie transpersonală, au accentuat importanța recunoaşterii realităților spirituale şi a contribuției acestora la sănătatea fizică şi emoțională. *Jurnalul Sănătății Spirituale* este dedicat în întregime acestui subiect.

O etapă majoră care a influențat viețile şi recuperarea a milioane de oameni de pe pământ a constituit-o apariția programului de recuperare în Doisprezece Paşi, promovat de Asociația Alcoolicilor Anonimi (nivel calibrat 540). Acesta a căpătat o accepțiune mai largă şi mai răspândită, aceea de soluție eficientă de „recuperare" şi transformare a multiplelelor probleme şi comportamente sociale şi personale. Milioane de oameni şi-au revenit din boli incurabile, iar aceste minuni au avut loc sub ochii multor milioane de rude, familii, angajați, prieteni şi soți/soții plini de recunoştință.

Practicată de cei aflați în închisoare, terapia de grup bazată pe credință a redus rata recidivei cu 35 % (date obținute pe baza cercetării conştiinței). În ciuda proliferării şi aplicării pe scară largă a principiului celor doisprezece paşi la o gamă foarte variată de probleme omeneşti evident fără speranță, esența modelului şi disciplinei recuperării prin cei doisprezece paşi a rămas imaculată. Ea a rezistat comercializării şi exploatării şi nu a căzut pradă tentației de control asupra altora. Prin disciplina interioară a adevărurilor spirituale pe baza căreia a fost structurată, mişcarea celor doisprezece paşi nu a avut „nici un punct de vedere asupra problemelor exterioare" şi a respins orice aspecte cum ar fi bogăția, renumele şi influenta politică (Wilson, „Bill W", 1939, 1953). Puterea ei s-a bazat exclusiv pe nivelul de

conştiință al iubirii necondiționate şi a corectitudinii altruiste, calibrându-se la nivelul 540.

Populația lumii de astăzi este naivă presupunând că existența unei cunoaşteri sociale a constituit întotdeauna o caracteristică a condiției umane când, de fapt, adevărul este chiar opus acestei afirmații. Din punct de vedere istoric, informațiile importante au fost păstrate de câțiva privilegiați, iar masele nu au avut acces la ele. Tiparul nu fusese încă inventat, iar cei instruiți erau încă în număr foarte mic. Nici chiar cei mai favorizați ori învățații cei mai erudiți nu aveau instrumente sau mijloace prin care să discearnă adevărul de falsitate. În consecință, apariția erorii a fost inevitabilă, putând fi exemplificată de căderea severă a nivelului de conştiință al Creştinismului după Consiliul de la Niceea. Accesul exclusiv la cunoaştere a devenit în acel moment o tentație de a exercita controlul asupra celorlalți, iar pretenția de exclusivitate a devenit un carburant pentru intoleranță şi conflict. În plus, spiritul combativ tinde să exagereze şi să se agațe de detalii irelevante care ii împart în tabere diferite pe oameni în loc să pună accentul pe punctul central al adevărului care ar putea să-i unească.

În ciuda celor de mai sus, religiile majore au promovat autorități ecleziastice, create pentru a împiedica apariția dezacordului perturbator prin formularea unei scripturi agreate, a cărei autenticitate a fost autorizată prin procesul de „canonizare". Totuşi, acest lucru a condus la un abuz şi mai mare şi la utilizarea unor amenințări teribile pentru a obliga oamenii să adere la dogma acceptată.

Prin contrast, pe baza cercetărilor asupra conştiinței, reiese că nivelurile înalte ale adevărului au fost prezente în primele învățăminte şi au continuat să

fie, aşa cum s-a întâmplat cu marii clasici ai spiritualității care au depăşit testul timpului. Verificarea suplimentară a acestor adevăruri a fost oferită de redescoperirile documentate şi independente ale aceloraşi adevăruri fundamentale, care s-au repetat de-a lungul diverselor culturi şi la perioade de timp foarte îndepărtate. Fiecare mistic autentic sau persoană cu un nivel avansat al conştiinței susține în principal acelaşi adevăr istoric, independent de cadrul cultural sau de personalitate. Nivelurile conştiinței confirmă o realitate intrinsecă care a fost reafirmată cu multe ocazii de-a lungul unor perioade mari de timp (vezi Capitolul 18).

Nivelul maxim calibrat al conştiinței în domeniul uman de-a lungul întregii istorii a fost 1.000, nivelul marilor avataruri cunoscute ale lumii şi al înțelepților iluminați ai antichității. Prin contrast, limita superioară a intelectului, minții, rațiunii şi logicii calibrează la nivelul 499, ceea ce reprezintă stăpânirea domeniul liniar. Totuşi, nivelul 500 al conştiinței reflectă apariția unei noi şi mai avansate paradigme a realității, marcată de includerea substratului subiectiv şi empiric al conştiinței, cognoscibil în virtutea realității sale ireductibile şi experiențiale. În timp ce eul este narcisist prin felul în care a fost proiectat şi orientat în primul rând către sine, la nivelul 500, respectul şi iubirea pentru altul devin o atitudine dominantă, iar calitatea unică a „iubirii" oferă vieții sens şi valoare. Statistic, nivelul 500 este atins de 4% din populația lumii, iubirea necondiționată de la nivelul 540 de 0,4%, iar nivelul 600 doar de câțiva indivizi.

Stările foarte avansate ale conştiinței sunt extrem de rare. În timpurile noastre, există numai şase înțelepți (anonimi) pe planetă care calibrează la nivelul 600 şi peste acesta. Dintre aceştia, trei sunt între 600 şi 700,

unul între 800 şi 900, şi unul între 900 şi 1.000. Alături de populația care calibrează la un nivel superior valorii 200, aceştia reechilibrează şi atenuează negativitatea masivă a majorității populației lumii, care calibrează sub pragul 200. Consecința acestui lucru este că nivelul general al conştiinței umanității se află acum la valoarea 207.

Când apare pe Scala calibrată a Conştiinței, iubirea e la început emoțională şi dualistă (de exemplu, între un „eu" şi un „tu"). Prin evoluția sa ulterioară, iubirea devine progresiv non-dualistă, un mod de viață şi nu doar o simplă emoție. Totodată, ea semnifică ceea ce devenim. Puterea iubirii este transformatoare şi recontextualizează experiența concentrată progresiv asupra prevalenței non-liniare a câmpului în locul conținutului liniar limitat ca formă. În consecință, accentul se mută de la a obține la a oferi, descoperindu-se astfel că fericirea este intrinsecă, o consecință automată a contribuției la fericirea altora, ceea ce conduce la îndeplinirea potențialului şi autonomiei.

Din punct de vedere clinic, se poate observa că toate religiile şi sistemele de recuperare bazate pe credință au încredere în importanța abandonării credințelor şi emoțiilor negative, promovând adoptarea unei atitudini milostive şi iertătoare atât față de sine, cât şi față de ceilalți. Când abandonăm emoțiile, şi sentimentele şi criticile, vinovăția şi ura, care înainte erau proiectate asupra altora, se diminuează şi, în schimb, apar - emoțiile pozitive, sănătoase (Rado, Tiebout, 1949 - 53; Rado, 1933), ceea ce are ca rezultat o schimbare a modelelor fiziologice dominante din creier. Aşa cum vom vedea în continuare, în capitolul 7, în cazul persoanelor orientate spiritual, informația este procesată diferențiat de creier, producând beneficii psihologice şi fiziologice.

În mod paradoxal, beneficiul îşi are sursa chiar din aprecierea eului, survenind în momentul în care acesta realizează că există un mare avantaj în a fi altruist. Atunci când descoperă beneficiul de a se debarasa de scopurile egocentrice, eul însuşi devine trambulina către introspecția spirituală şi începe să-şi pună întrebări în legătură cu modalitatea de a-şi atinge propria transcendență, prin înțelegerea faptului că smerenia înseamnă putere şi nu slăbiciune, înțelepciune şi nu ignoranță. Disponibilitatea de „a ierta şi a uita” calibrează la nivelul 450.

Dorința de „a ierta şi a te încredința lui Dumnezeu” calibrează la nivelul 550.

Cap. 4 - Evoluţia conştiinţei

De-a lungul istoriei intelectuale a umanității s-a presupus că mintea, dată fiind capacitatea ei de raționare şi gândire simbolică, reprezintă emblema ireductibilă şi fundamentală a omenirii. Se citează adesea faptul că diferența dintre om şi animal rezidă tocmai în capacitatea de a gândi. La o examinare mai atentă, vom descoperi însă că mintea nu reprezintă în realitate un element fundamental, ci un epifenomen al conştiinței cu o marjă circumscrisă de utilitate şi siguranță.

Intelectualizarea calibrează la nivelul 410, indicând că teoria conform căreia intelectul reprezintă capacitatea fundamentală a omului este, prin ea însăşi, o limitare. La examinarea funcțiilor mentale e important să se înțeleagă că un companion permanent ii minții e naivitatea ei prezumtivă, înnăscută, nerecunoscută şi permanentă. Aceasta e baza neînțelegerii limitelor minții prin mecanismele negării şi mândriei - fiind preferată expresia „Gândesc deci exist" (nivel calibrat 400), în locul corolarului ei „Exist, deci gândesc" (nivel calibrat 480).

Cu toții credem în secret că percepția noastră asupra lumii e cea corectă, respectiv că altele sunt greşite. Astfel, opinia e transformată într-un fapt aparent, fiind creditată nemeritat cu validitate.

În măsura în care mintea e observată ca produs al conştiinței şi nu ca substrat al acesteia (afirmație calibrată ca „adevărată"), atunci e esențial să înțelegem în detaliu natura şi originile conştiinței, dezvoltarea şi potențialul acesteia. Conştiința e o expresie sau calitate a esenței vieții (afirmație calibrată ca „adevărată"). O afirmație fundamentală şi verificabilă despre viață este

că aceasta nu este supusă şi nici vulnerabilă în faţa morţii, ci poate doar să-şi schimbe forma. Legea conservării vieţii e aproape identică cu legea conservării energiei ori a materiei. Viaţa nu poate fi distrusă ci doar să-şi schimbe forma, (afirmaţie calibrată la nivelul 1000). E uluitor că omenirea nu a fost conştientă de această înţelegere crucială. Unul din motive poate fi că, deşi toţi înţelepţii, avatarii şi învăţătorii avansaţi spiritual ai istoriei au afirmat că viaţa e eternă, acest mare adevăr a fost compartimentat de către mintea obişnuită, care presupunea că o atare afirmaţie se limita la domeniile spiritualităţii şi religiei, neconstituind un adevăr general. Prin urmare, a fost clasată ca o chestiune de credinţă şi nu ca un fapt.

O altă explicaţie evidentă este că omul obişnuit identifică viaţa cu trupul, moartea fiind văzută, prin urmare, în forma ei fizică, drept fenomen terminal. Dar, în ciuda acestei credinţe aparent plauzibile, majoritatea omenirii a crezut mereu că după moartea fizică, viaţa spiritului continuă cu implicaţii relativ bine cunoscute în funcţie de destinul său.

În ciuda numeroaselor cunoştinţe acumulate de-a lungul secolelor, incertitudinea încă mai domină discuţiile filosofice şi intelectuale, iar învăţăturile spirituale sunt considerate mai degrabă sisteme de credinţă decât fapte verificabile. Prin urmare, investigarea acestor chestiuni e de mare interes pentru umanitate, deoarece încă se pun întrebările fundamentale: „Cine suntem? De unde venim? Şi încotro ne îndreptăm?” în ciuda erudiţiei marilor intelectuali şi filosofi ai trecutului, acestor întrebări tot nu fi s-a dat un răspuns deoarece mintea nu are capacitatea de a la răspunde deloc. Ele pot fi descoperite doar prin accesarea sursei acestora - conştiinţa - fără de care

mintea nu ar exista, iar oamenii nici măcar n-ar şti că au o minte. Natura conştiinţei însăşi - cum a apărut, ce este şi cum funcţionează - devine evidentă din studiul evoluţiei acesteia.

Planeta Pământ pare că a apărut ca un subprodus al unei condensări de energie de origine galactică, iar mecanismele acesteia încă sunt obiect de studiu al fizicii teoretice avansate şi astronomiei. Substratul ireductibil al lumii fizice rezidă în energia primordială a conştiinţei, cu potenţialitatea sa înnăscută de infinite posibilităţi şi expresii discernibile ca formă. Din această energie a apărut masa vizibilă ca şi cea nevăzută „întunecată" a materiei ce constituie mare parte a universului detectabil.

Doar 4% din univers este materie vizibilă, 23% fiind materie întunecată" invizibilă, iar 73% energie „întunecată" invizibilă (Howe, 2004). Astfel, domeniul invizibil e analog potenţialităţii, iar cel vizibil reprezintă manifestarea confirmabilă a acesteia. Detaliile relaţiilor exacte dintre energie, masă, gravitaţie, spaţiu, materie şi antimaterie constituie subiectul de studiu al celor mai înalte posibilităţi ale intelectului. Deşi mecanica cuantică oferă o înţelegere asupra tranziţiei dintre domeniile liniar şi non-liniar, pătrunderea acestor subiecte reclamă un salt paradigmatic ce începe la nivelul calibrat 500 al conştiinţei (ex., dincolo de limitarea conceptului de cauzalitate).

Aşa cum se poate observa din cercetarea conştiinţei, potenţialitatea infinită a nemanifestatului devine manifestat în forma submatricei energetice a universului fizic potenţial. Energia conştiinţei în contact cu materia a actualizat potenţialul vieţii biologice. Conştiinţa ca viaţă e una şi aceeaşi realitate fundamentală (afirmaţie calibrată ca „adevărată"). În terminologie spirituală,

conştiința e radianța Divinității („lumina Lui Dumnezeu” din Geneză). Deoarece termenii „Dumnezeu” ori „Divinitate” sunt problematici, în locul lor ne putem referi la Zeitate ca „realitatea omnipotentă ultimă”, sursa absolută şi ireductibilă a întregii existențe.

Când suprafața masei topite a pământului s-a răcit suficient, conştiința plus materia au evoluat la început ca forme primitive, simple de viață, precum alge sau licheni. Eoni mai târziu, inteligența vieții animale a apărut mai întâi prin ADN-ul viruşilor şi apoi al bacteriilor. Primele organisme conştiente au fost bacteriile, iar pe scala conştiinței ele calibrează la nivelul „1”. Deşi viruşii îşi reproduc propriul ADN şi sunt un produs al inteligenței conştiinței, ei înşişi nu sunt conştienți, lipsindu-le subiectivitatea. O observație semnificativă e că locusul exact al procesului de evoluție, incluzând forma şi funcționarea acesteia, se găseşte în cadrul câmpului conştiinței, unde forma e un model de potențialitate numită câmp morfogenetic de către Rupert Sheldrake (afirmație calibrată ca „adevărată”).

Potențialitatea există ca modele, tipare (informația inteligenței) în câmpul conştiinței şi se transformă în realitate ca apariție în lumea fenomenală atunci când condițiile sunt favorabile şi actualizate de intenție. Aceasta e facilitată de capacitatea nemanifestatului de a deveni manifestat în virtutea omniprezenței, omnipotenței sale şi a calității cunoscute sub termenul clasic „omniscientă”, ceea ce înseamnă că Realitatea primordială atotinclusivă incorporează tot ce e ştiut şi cognoscibil deoarece este sursa, substratul şi contextul Totalității Existenței. Inteligența e calitatea omniscienței prin care informația (de exemplu forma) devine cunoscută şi deci transmisibilă.

Pentru ca viața să supraviețuiască şi ulterior să evolueze, cerința esențială este să fie concepută având supraviețuirea drept obiectiv suprem sau consecință. Auto-propagarea, interesul îndreptat spre sine şi servirea de sine erau condiții ***a priori*** pentru supraviețuirea sau succesul oricărei forme de viață. La rândul său, supraviețuirea vieții ca formă depinde de acumularea, organizarea, utilizarea şi integrarea energiei pure. Energia e o necesitate a vieții ce trebuie dobândită. La nivel vegetativ, fotosinteza devine mecanismul primar prin care moleculele chimice pot fi integrate şi utilizate. Microorganismele au dezvoltat sisteme integrate ce incorporau componente moleculare ale mediului. Supraviețuirea vieții depindea de acumularea surselor de energie necesare, indiferent de forma în care erau acestea disponibile.

Satisfacerea acestei necesități de bază era facilitată de dezvoltarea unor sisteme de supraviețuire de o extraordinară complexitate şi ingenuitate. Acestea reprezentau dezvoltări ale calității de inteligență care, înainte de a apărea în lumea fizică, erau înnăscute în câmpul conştiinței. Învățarea a apărut specific în cadrul domeniului non-fizic al câmpului energetic al conştiinței. Acesta era nivelul desemnat de Rupert Sheldrake drept „cauzare formativă" (Sheldrake, 1981).

Informația imprimată în forma unor înregistrări ale energiei frecvențelor şi a tiparelor este comună în lumea modernă, fiind întâlnită deopotrivă în varianta surselor programelor analoge şi digitale: radioul, televiziunea, CD-uri, DVD-uri etc. Forma însăşi informație codificată transferabilă în instrucție, precum codul genetic. Procese asemănătoare se petrec la înregistrarea imaginilor pe camerele digitale, iar chimia şi fizica utilizează frecvențele spectrului electromagnetic pentru

a identifica prezența anumitor proprietăți chimice prin electrospectrometrie. Astfel, mintea modernă acceptă că modelele energetice invizibile care nu includ doar informație, ci şi unele instrucțiuni specifice, preced şi constituie sursa apariției şi derulării ca programe sau structuri în cadrul dimensiunii newtoniene observabile a lumii fizice şi a formei.

O caracteristică a câmpului energetic al conştiinței e înclinația sa înnăscută de a evolua spre niveluri tot mai înalte pentru a exprima cele mai subtile potențialități. La un anumit punct al evoluției câmpului conştiinței apare capacitatea de conştiență, ceea ce oferă substratul *a priori* pentru subiectivitate şi pentru capacitatea de experimentare, gândire, simțire şi înțelegere, ceea ce, în general a fost considerat a fi atât o calitate primară la animale, cât şi o capacitate umană.

Demonstrația aserțiunilor de mai sus se vădeşte atunci când, calibrând nivelul de conştiință al regnului animal, vom observa o progresie definită a conştiinței, de-a lungul multor eoni de timp.

Regnul animal			
Bacterii	1	Dragon Commodo	40
Protozoare	2	Reptile	40
Crustacee	3	***Mamifere prădătoare:***	
Insecte	6		
Arahnide	7	Hiena, leu, tigru	40
Amfibieni	17	Şerpi	45
Peşti	20	Aligatori	45
Caracatiță	20	Dinozauri	60
Rechini	24	Balene	85
Vipere	35	Delfini	95
Păsări migratoare	105	Maimuțe	210

Păsări de pradă	105	Cal de fermă	240
Rinoceri	105	Pisici	240
Babuini	105	Papagali africani	240
Păsări cântătoare	125	Pisici de companie	245
Porumbei	145	Cal de curse	245
Urs polar	160	Câini	245
Urs grizzly	160	Porci de companie	250
Bizoni de apă	175	Corb negru	250
Urs brun	180	Gorilă	275
Şacali, vulpi	185	Cimpanzei	305
Lupi	190	***Excepții:***	
Hipopotami	190		
Zebre, gazele, girafe	200	Alex, papagalul african gri dresat	401
Cerbi	205		
Bizoni	205	Koko, gorila dresată	405
Porci domestici	205	Cântecul păsărilor cântătoare	500
Elan	210		
Vaci de lapte	210	Torsul pisicii	500
Oi	210	Mişcarea de coadă a câinelui	500
Elefanți	210		

Din harta conştiinței regnului animal putem face câteva observații interesante şi foarte semnificative. Până la nivelul 200, viața animală supraviețuieşte prădând, viața prădătorului depinzând exclusiv de consumarea prăzii. Din perspectiva valorilor umane, viața animală de până la nivelul amintit e total „egocentrică”, „egoistă” şi vorace. Supraviețuirea la acest nivel nu depinde de alegere, ci de necesitate. Prădătorul nu-şi percepe prada ca pe ceva ce trebuie ucis, ci exclusiv ca pe hrana cotidiană. Dacă vom întreba, prin intermediul cercetării conştiinței, dacă prădătorul intenționează să-şi ucidă victima, vom primi un răspuns

negativ. Intenția sa nu e să ucidă, ci să mănânce, (fiind absolut dependent de pradă pentru a-şi obține energia necesară supraviețuirii). În măsura în care viața nu poate fi ucisă (afirmație calibrată ca „adevărată"), ci poate doar să-şi schimbe forma, spiritul animal îşi continuă existența şi ocupă alt corp fizic. În cazul oamenilor, spiritul nu intră în fetus până în luna a treia de sarcină (afirmație calibrată ca „adevărată"). În cazul animalelor inferioare, acest lucru se petrece mai devreme, dar tot necesită un fetus viabil pentru energizare.

Cu ajutorul cercetării conştiinței se poate descoperi de asemenea că „prada" nu valorizează viața fizică în felul în care o fac oamenii şi că, de fapt, nici măcar nu observă tranziția de la lumea fizică la continuarea sa eterică şi, subsecvent, la reîntoarcerea periodică în alte corpuri fizice. Conform anticei *Rig Veda* (nivel cal. 705), fiecare nivel al vieții organice îşi sacrifică" viața în favoarea celui superior şi astfel îşi sanctifică din punct de vedere karmic viața, evoluând într-o formă superioară (viața serveşte propriei sale forme superioare).

Oamenii care au avut experiențe în apropierea morții sau de decorporalizare ori regresie în viețile anterioare pot aprecia aceste afirmații. În toate acestea, sentimentul identității de sine e neschimbat. Întotdeauna e acelaşi „eu". Similar, în vise, sentimentul identității de sine al celui care visează e neperturbat. Acest lucru e adevărat şi în inducerea regresivă a călătoriei în viețile anterioare când subiectul retrăieşte o experiență şi o situație foarte clară. Întotdeauna avem de-a face cu acelaşi sentiment al identității de sine, indiferent de forma corporală prevalentă. Insectele nici nu percep tranziția, animalele consideră lumile pe care

le visează ca având acelaşi grad de realitate şi validitate ca şi fizicalitatea lor cotidiană. Pentru un câine ori o pisică, visul are aceeaşi autenticitate ca starea de veghe (afirmație calibrată ca „adevărată").

Nivelurile calibrate ale regnului animal reprezintă medii ale populației totale, ce cunosc unele variații individuale, existând totodată şi variații în privința nivelurilor calibrate ale comportamentului. Astfel „jocul" calibrează la aproximativ zece puncte mai sus decât nivelul mediu al funcției, fapt pe care-l considerăm semnificativ. Odată ce o familie umană adoptă un animal, nivelul de conştiință al acestuia creşte cu până la 5-10 puncte. Un alt domeniu major de interes este că anumite păsări şi animale ce au experimentat o interacțiune prelungită cu oamenii calibrează chiar la nivelul 400. Acest nivel calibrat indică nemijlocit capacitatea de gândire şi rațiune; astfel, nivelul calibrat ne ajută să rezolvăm controversa ştiințifică privitoare la existența capacității de raționare la anumite animale.

O descoperire unică este faptul că torsul pisicii, cântecul păsărilor şi actul câinelui de a da din coadă calibrează foarte înalt - chiar mai sus de nivelul unei mari părți a omenirii. Faptul că animalele de companie au capacitatea de a interacționa şi emana iubire indică existența unei zone menite cercetărilor viitoare pentru a descoperi motivul pentru care aceste animale sunt capabile de iubire - ele prezentând o dezvoltare semnificativă a „chakrei inimii", au un efect terapeutic asupra unei varietăți de maladii umane (Banda and Lightmark, 2004).

În evoluția conştiinței animale, ştim că la nivelul 200 apare o schimbare majoră a calității vieții, care marchează trecerea de la prădătoare la blândele ierbivore care nu trebuie să mănânce alte animale

pentru a supraviețui. Bălegarul oferă solului un fertilizator bogat în nitrogen şi astfel susține viața. În plus răspândeşte semințele în maniera sa, în felul acesta sprijinind propagarea vegetației.

Preludiul a ceea ce ulterior va deveni iubirea şi progresia conştiinței generale apare pentru prima dată în regnul animal, în forma primitivă a protecției ouălor şi puilor. Mai târziu, acest aspect evoluează la animalele superioare în forma instinctului matern. Astfel, nivelul critic al conştiinței atins la valoarea 200 demonstrează o schimbare majoră a calității conştiinței, de la egoismul exclusiv ce nu pregetă să sacrifice viața altora la formele mai benigne, ale milei şi interesului față de ceilalți, manifestate prin formarea familiilor.

Prin apariția familiei, iau naştere loialitatea de grup şi comportamentele socio-tribale, care, ele însele, servesc în subsidiar supraviețuirii. Totuşi, loialitatea de grup şi formarea haitelor semnalizează de asemenea conflictul social, cu lupte pentru dominație, ritualuri de împerechere - aspecte comune şi speciei umane.

Din perspectiva unei analize pornite de la tehnicile de cercetare a conştiinței, se vădeşte lesne că eul uman nu e altceva decât un produs şi o continuare a instinctului de supraviețuire din evoluția animală. Acesta poate fi observat în însăşi fiziologia şi structura de bază a creierului uman.

Comparabil cu evoluția conştiinței regnului animal, nivelul 200 al conştiinței reprezintă demarcația dintre două zone extrem de deosebite sub aspect calitativ şi în domeniul uman. Nivelurile situate sub valoarea 200 indică diferite grade de egocentrism emoționalizat, în care drepturile altora sunt ignorate, în vreme ce deasupra valorii 200 avem de-a face cu emergența unei civilizații are implică grija pentru drepturile şi viețile

celorlalți. În momentul actual din evoluția umanității, 78% din totalul populației lumii calibrează sub nivelul 200 al conştiinței, aşa încât indiferența față de drepturile altora devine un fapt cotidian lucru absolut evident dacă privim orice buletin de ştiri. (în prezent în America 49% din totalul populației calibrează sub 200)

Privind evoluția conştiinței şi originile eului în domeniul animal, înțelegem că el nu e decât o continuare a nivelului animal al conştiinței în cadrul psihicului uman. Privind din perspectivă evoluționară, apare o înțelegere ce permite compasiunea față de ceea ce altminteri ar fi fost demonizat şi condamnat drept sursă a conflictului, vinovăției şi suferinței. Eul nu e depăşit de condamnare, ură şi vinovăție; el e mai curând dezenergizat de o percepere obiectivă care-l vede exact aşa cum şi este de fapt - o rămăşiță a originilor evolutive ale omului. Paradoxal, eul e consolidat de condamnare, de etichetele de tipul „păcat" deoarece se complace în sentimentele de vinovăție. Astfel, atacându-l nu facem decât să-l consolidăm. Denigrarea eului creează atât de multă vinovăție încât apare şi modul cel mai des întâlnit prin care conştiința umană gestionează conflictele - prin negare, secularism şi proiectarea vinei asupra altora. Acest fapt e reprezentat în societatea noastră actuală de modelul victimă - agresor, conducând mai departe spre conflictul mondial şi calitățile litigioase şi contencioase ale societății.

După cum a descoperit Freud, vinovăția reprimă natura animală a omului proiectând-o asupra altora ori asupra unei zeități ce prezintă aceleaşi defecte de caracter ca omul. Din punct de vedere istoric, omul s-a temut paradoxal de propriile proiecții şi a făcut confuzie între divinitate şi zonele întunecate reprimate ale propriei sale naturi. Eul nu e dizolvat de denunțare ori

ură (care reprezintă chiar expresii ale eului), ci de acceptarea blândă şi non-moralizatoare, de compasiunea ce apare din înțelegerea naturii şi originii sale intrinseci.

Deşi vinovăția şi căința pot avea unele utilizări pragmatice pe termen scurt în cadrul evoluției spirituale, examinând Harta Scalei Conştiinței se poate observa că vinovăția, regretul, ura de sine şi alte asemenea poziționalități negative se găsesc la bază, în vreme ce iertarea, iubirea, acceptarea şi bucuria sunt în capul listei conducând la iluminare. Inteligența eului şi dedicarea sa înnăscută spre propria supraviețuire poate fi apreciată prin faptul că segmente semnificative ale omenirii adesea ajutate şi de interpretările întunecate ale religiei, au ajuns la partea inferioară a Scalei Conştiinței, pe drumul negativității, în loc să fie în vârful acesteia, pe drumul spre realizarea conştienței spirituale avansate, spre cunoaşterea Divinității şi spre realitatea care se află dincolo de judecată şi care fundamentează toată existența şi Creația.

Evoluția conştiinței e demonstrată, de asemenea, de progresia sa din evoluția hominizilor. Omul din Neanderthal calibra la nivelul 75 al conştiinței, iar apoi cel din Java şi Homo erectus au ajuns la 80; Omul din Heidelberg la 80-85; pentru ca peste şase sute de mii de ani Homo sapiens idelta (nivel calibrat 80) să apară în Etiopia ca un posibil înaintaş al omului modem.

O descoperire foarte recentă e hominidul *Homo Floresiensis,* un strămoş al nostru care a trăit în insula indoneziană Flores până cu aproximativ 13000 ani în urmă. El compensa dimensiunea redusă a creierului printr-o complexitate neuronală crescută şi calibra la nivelul 85.

Evoluția generală a conştiinței omenirii a fost lentă. Ea nu a atins nivelul 90 până în momentul naşterii lui Buddha (aproximativ în 563 A.C.). Rata de evoluție pare să se fi accelerat apoi, aşa încât în momentul naşterii lui Iisus Hristos, nivelul general al omenirii atinsese valoarea 100. De-a lungul fiecărei perioade, procentajul populației care calibra peste valoarea 200 era destul de redus. Desigur, *Vedele* anticei culturi Indiene Ariane calibrau în marjele superioare ale valorii 900, Krishna la 1,000, nivel demonstrat totodată şi de Iisus Hristos şi Buddha. A durat aproximativ două mii de ani totuşi până ce conştiința generală a omenirii a trecut de la nivelul 100 la cel de 205, atins în finalul anilor 80 ai secolului trecut. În prezent, nivelul de 207 se datorează creşterii cu încă două puncte în Noiembrie 2003, în momentul Convergenței Armonice.

Pe lângă trasarea nivelurilor calibrate ale conştiinței vieții animale şi umane de-a lungul unor perioade mari de timp, o concluzie semnificativă derivă din calibrarea nivelurilor de conştiință ale tuturor formelor de viață de pe planetă, manifestate de-a lungul erelor arheologice ale preistoriei.

NIVELURILE DE CONŞTIINȚĂ ALE ERELOR ARHEOLOGICE

PERIOADA ERA GEOLOGICĂ	DURATA APROXIMATIVĂ (MILIOANE ANI)	FORMA DE VIAȚĂ	NIVELUL CALIBRAT AL VIEȚII
Cuaternar	1	Dezvoltarea şi dominația omului	212
Terțiar superior		-Animale şi plante moderne,	212
Terțiar inferior	60	-Dezvoltarea rapidă a mamiferelor, respectiv a	112
		insectelor şi plantelor moderne	
Cretacic	60	-Mamifere primitive ultimii	84

		dinozauri -Dezvoltarea plantelor cu flori; primele păsări şi mamifere	
Jurasic	35	Diversificarea reptilelor; conifere	68
Triasic	35	Apariția dinozaurilor, plantele cicade, peştii vertebraţi	62
Permian	25	Dezvoltarea reptilelor şi insectelor moderne; numeroase grupuri de plante şi animale	45
Carbonifer	85	Primele reptile, amfibii şi insecte primitive, conifere primitive	35
Devonian	50	Primele amfibii. Primii melci de uscat. Plante primitive. Primele forme de viața terestră	27
Silurian	40	Scorpioni. Primii peşti cu branhii. Recifuri de corali	17
Ordovician	90	Primii peşti şi melci. Primele apariții ale multor nevertebrate marine	12
Cambrian	70	Primele nevertebrate marine	8
Precambrian	peste 1300	Protozoare	2
		Alge, licheni, bacterii.	1
Cele mai vechi roci datează de aproximativ 1,850.000.000 ani.			

Din cele de mai sus obținem şi alte dovezi în sprijinul ideii conform căreia conştiința a evoluat progresiv, iar această progresie a sa derivă dintr-o calitate înnăscută.

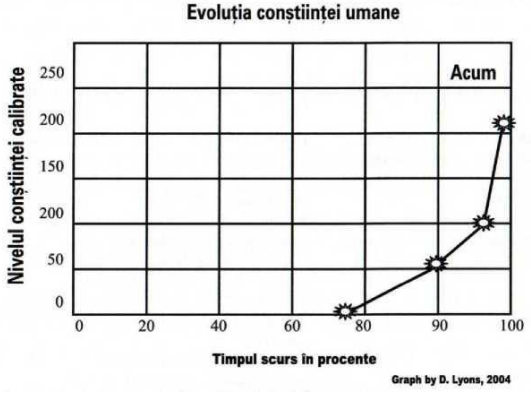

Totodată, din cele de mai sus se desprinde concluzia că evoluția conştiinței va continua deoarece stă în propria-i natură, viitorul omenirii putând fi considerat de aceea optimist. Această progresie implică de asemenea încercarea conştiinței de a se întoarce la propria-i sursă (afirmație calibrată ca adevărată). Oamenii avansați sub aspect spiritual au relatat în mod repetat că conştiința are capacitatea de a reveni la conştiența propriei esențe şi surse (vezi capitolul 8). Nivelurile ultime ale progresiei conştiinței pot fi studiate în marii înțelepți, sfinți şi în toate ființele iluminate ce reprezintă vârful evoluției domeniului uman. Harta Conştiinței delimitează în primul rând nivelurile conştiinței de până la valoarea 600 deoarece ele acoperă 99% din omenire. Deşi puține, nivelurile foarte avansate raportate de marii înțelepți ai istoriei reafirmă calitatea evolutivă şi progresia ultimă a conştiinței la nivel uman.

Aşa cum se va vedea ulterior, evoluția conştiinței dincolo de nivelul 200 rezultă într-o schimbare a fiziologiei creierului, precum şi în dezvoltarea unui creier eteric non-fizic, compus exclusiv din modele energetice. Frecvențele mai înalte ale conştiinței avansate transcend capacitatea de răspuns a paradigmei fizicii newtoniene şi a creierului protoplasmic, reclamând existența unui corp de energie pură („spiritual", „eteric", „suflet") capabil să răspundă la frecvențele foarte înalte ale câmpurilor energetice vibraționale (analog capacității unui chip de computer versus unui tub catodic). Prin urmare, cercetarea dedicată exclusiv fiziologiei şi chimiei creierului de către fizica şi matematica avansată e limitată, ca şi toate conferințele academice care abordează subiectul din perspectiva intervalului nivelului 400 (până la jumătatea acestuia).

Procesarea informației spirituale necesită un vehicul non-fizic, creierul fiind înțeles ca un set de recepție a informației după cum l-a descris şi Sir John Eccles (1986, 1989). O descriere a schimbărilor suferite de fiziologia creierului va fi abordată în capitolul 7. Totuşi, e interesant că Buddha a considerat gândirea ca fiind o cale senzorială, creierul fiind văzut drept un organ de simț, indicând faptul că mentalizarea era o modalitate asemănătoare senzației, atingerii, auzului, văzului şi gustului. Astfel, Buddha considera că omul deține şase simțuri, spre deosebire de cultura occidentală care-l credita numai cu cinci.

Rezumând studiile cele de mai sus este extrem de important să observăm că din perspectiva evoluției conştiinței şi evoluția sa ca om, capacitatea de a gândi, a raționa şi astfel de a mentaliza nu ***înlocuiesc*** procesele mentale animale, fiind doar ***adăugate*** acestora. Conştiința animală e interesată exclusiv de propria sa supraviețuire (incluzând aici familia şi haita) neavând nimic de-a face cu nevoile şi valorile celorlalți. Neajunsul adăugării capacității de cogniție peste instinctele animale e comparabil cu actul de a încredința un pistol unui copil. Pentru ego, intelectul şi rațiunea nu reprezintă decât instrumente şi modalități adiționale de supraviețuire, aşa încât miezul său narcisist le utilizează pentru a-i ataca pe ceilalți. Mintea serveşte apoi scopurilor de prădător şi obiectivelor narcisiste, lucru încă prezent la un procent de 78% din populația lumii. Astfel, eul neevoluat spiritual foloseşte progresul tehnologic şi al civilizației pentru propriile sale obiective. Războiul tribal devine nuclear, furcile şi armele primitive devin câmpuri minate, iar pistoalele devin instrumentele jafului şi crimei. În locul bețelor, pietrelor şi săgeților, mentalitatea de haită, agresiunea teritorială şi

dominația masculilor alfa e sprijinită acum de rachete balistice. Astfel, umanitatea devine victima egoismului exprimat sub forma megalomaniei (alimentată de testosteron), care a ucis mai mulți oameni decât orice altceva din istorie, („narcisismul mesianic malign" calibrează abia la nivelul 30)

Eul e avid, indiferent la drepturile ori viața altora şi percepe Divinitatea ca pe opoziția ultimă în fața suveranității sale absolute. Inteligent, el soluționează însă acest impas clamând că deține aprobarea lui Dumnezeu pentru barbariile la care se dedă, pe care le înfăptuieşte chipurile tocmai „în numele Lui Dumnezeu", „Allah", „spre binele credinței", „pentru Christos", „pentru Zeul Soare Quetzalcoatl" (nivel calibrat 85) sau Dumnezeul lui Attila Hunul (Chiar şi Hitler pretindea că deține aprobarea lui Dumnezeu). Pentru natura animală a eului, religia nu e decât un alt instrument din arsenalul prin care urmăreşte să-i controleze pe ceilalți - revelând, paradoxal, prin aceasta propria-i slăbiciune, deoarece depinde de alții pentru a supraviețui, în vreme ce adevărata putere e complet independentă şi lipsită de orice nevoi.

Puterea iubirii e demonstrată de actul de a dărui, iar slăbiciunea eului se vădeşte prin nevoile şi insuficiența sa. Deoarece supraviețuirea eului depinde de îndeplinirea nevoilor sale de bază, el trăieşte în frică (toți megalomanii sunt paranoici), în vreme ce iubirea nu cunoaşte teama.

Un incident neobişnuit, relatat de ziarele din Toronto, demonstrează puterea unică transformatoare a iubirii. Un om tulburat mental deținea multe arme şi o cantitate mare de muniție. Intenționa să ucidă cât mai mulți oameni după care să-şi încheie şi el socotelile cu viața. Totuşi, a fost întrerupt din planurile sale de un

câine care, venind spre el cu un Frisbee (un disc de plastic), l-a implorat să se joace cu el. Viitorul criminal şi sinucigaş a trăit o „schimbare decisivă” a aruncat armele şi s-a predat, căutând apoi ajutor pentru rezolvarea problemelor sale mentale. Capacitatea de iubire a câinelui (numit Elvis), ce calibra la nivelul 500, a înfăptuit fără efort un lucru de domeniul miraculosului, pe care nici constrângerea, nici raţiunea nu-l putuseră face.

Din perspectiva dezvoltării evolutive, ***Homo Sapiens*** e unic deoarece prezintă un spectru atât de larg al nivelurilor calibrate ale conştiinţei în cadrul aceleiaşi specii. Abia foarte recent, la sfârşitul anilor 80, s-a petrecut saltul major al nivelului de conştiinţă al omenirii de la valoarea 190, unde stagnase veacuri în sir, la cea de 205, şi apoi de 207.

În ciuda progresiei mediei statistice, 78% din populaţia lumii e încă sub nivelul 200 al conştiinţei, care denotă adevărul, integritatea şi interesul faţă de ceilalţi. Problemele curente ale lumii izvorăsc din vastul rezervor de negativitate. Conflictul în lume pare a fi inevitabil din cauza marii diferenţe dintre segmentele foarte evoluate şi majoritatea limitată încă a populaţiei lumii.

Cap. 5 - Structura esenţială a adevărului

Mintea umană a fost incapabilă să rezolve enigma adevărului datorită unor motive cruciale:

1. Lipsa de cunoaştere a evoluției conştiinței şi a nivelurilor sale.
2. Lipsa înțelegerii naturii şi structurii eului şi a originii sale.
3. Defectele inerente şi limitările eului.
4. Eşecul în înțelegerea importanței relației dintre context şi conținut.
5. Semnificația unei schimbări de paradigmă ca o consecință a contextualizării.

În ceea ce este perceput, aşa-zis în mod discret, în domeniul paradigmei liniare newtoniene, se presupune că afirmațiile (faptele) există independent de câmp sau de context. Presupunerea este că „lucrurile", inclusiv ideile, există într-un conținut „obiectiv" explicat, independent, autosuficient, identificabil ca „realitate". În felul acesta se deduce că datele obiective există independent de cel care cunoaşte presupusele fapte. Pentru că aceste fapte izolate întrunesc condițiile propriei definiții, ele sunt, prin urmare, considerate deja dovedite, iar ipoteza că este necesar sau că trebuie să putem dovedi pare a fi rațională şi aptă de a fi împlinită. Totuşi, la o examinare atentă, se va descoperi că dovezile sunt în primul rând reiterări circulare ale definiției şi că intenția a determinat deja rezultatele prin însuşi procesul selecției datelor acceptabile. Luați de exemplu categoria lipsei simțului văzului.

Cu toate acestea, prin rafinament şi maturitate, treptat devine clar că, criteriile pentru stabilirea adevărului se schimbă sau sunt chiar complet desființate de o schimbare în câmpul general. O

afirmație este adevărată doar în cadrul unui anumit context şi, exact aceeaşi afirmație poate deveni complet falsă într-un context diferit (conflicte etice, responsabilitate defectuos asumată, circumstanțe tensionate, perioade de timp diferite sau cultură diferită ori perioade istorice diferite, etc.). Aceste circumstanțe alterează adevărul perceput şi responsabilitatea. Devine clar că o înțelegere a adevărului pe care să putem conta necesită definirea şi descrierea nu numai a conținutului, dar şi a contextului, a câmpului general şi a intenției observatorului.

Adevărul verificabil este un produs al (1) conținutului, (2) al punctului din care este observat, plus (3) al influenței intenției şi (4) contextului care, la rândul său reflectă (5) paradigma (înțelesul). Ştiința recunoscută, academică, se zbate să înțeleagă evoluția ştiinței ca fiind ea însăşi un produs al conştiinței care, prin urmare, s-a îndepărtat de limitările modelului Newtonian/matematic liniar asupra realității, mergând înspre dinamicile non-liniare şi mecanica cuantică, în care principiul lui Heisenberg marchează tranziția de la o realitate obiectivă explicată către o înțelegere mult mai avansată, în care a nu şti nimic este posibil, chiar fiind în interiorul paradigmei newtoniene auto-conținute. Nimic nu este descifrabil sau comprehensibil în afara conştiinței observatorului. Dincolo de aceste progrese în conştiență a apărut recenta descoperire despre faptul că, prin calibrarea nivelurilor conştiinței, se pare că apar diferite domenii de posibilitate şi, prin urmare, actualitate, precum şi o diferențiere majoră între calitățile forței şi cele ale puterii.

Conținutul există întotdeauna în interiorul contextului, la fel şi câmpul observației. Cel mai important defect al paradigmei newtoniene este, totuşi,

aderarea la constructul intelectual al principiului cauzalității (cal.450) care are aplicații pragmatice limitate. O simplă diagramă poate clarifica situația:

CONȚINUT, CÂMP ŞI CONTEXT

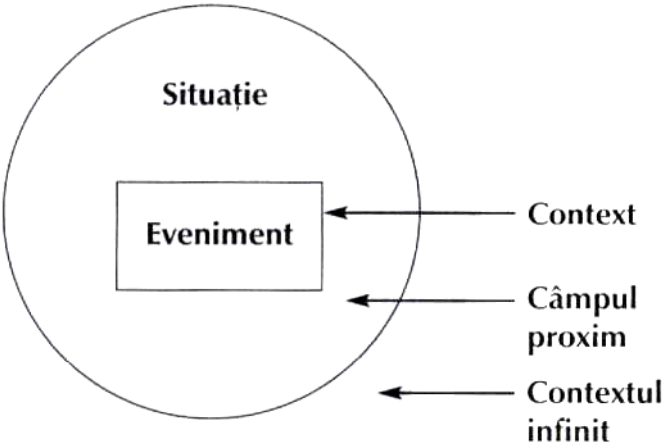

Eveniment: perceput, liniar, conținut

Situaţie: timp, loc, circumstanțe, influențe, factori care contribuie, atât cunoscuți, cât şi necunoscuți. Liniar şi non-liniar. Câmpul proxim (apropiat).

Contextul infinit: non-liniar, infinit, omniprezent, non-temporal. Înregistrează toate evenimentele şi circumstanțele pentru totdeauna.

CONȚINUT, CÂMP ŞI CONTEXT

CONȚINUT	*CÂMPUL PROXIMAL*	*CONTEXT*
Ego	Eul Spiritual	Conştiință
Liniar	Semi-liniar	Non-liniar
Limitat	Semi-limitat	Nelimitat
Definibil	Poate fi descris	Experiențial
Previzibil	întâmplător	Auto-existent
Newtonian	Dinamici non-liniare	Spiritual
Măsurabil	Identificabil	Observabil
Obiectiv	Condiții pre-existente	Subiectiv
Măsurabil	Poate fi descris	Poate fi cunoscut

Circumscris	Difuz	General
Forță	Influență	Potențare (Putere)
Timp	Calculabil	Non-temporal
Locație anume	Generalizat/Interconectat (încâlcit)	Non-local
Ce poate fi dovedit	Ce poate fi estimat	Ce poate fi cunoscut
Selectat	Variabil	Absolut

În ilustrația de mai sus conținutul este oricare obiect ce poate fi descris, o afirmație, un fapt, o idee sau chiar un presupus fapt existent prin sine însuşi (cum ar fi forma). „Câmpul" este timpul, spațiul şi circumstanțele care pre-există. Deoarece componentele pot fi cunoscute, câmpul poate fi înțeles ca proxim (ceea ce este apropiat, în jur) sau ca având un efect probabil asupra conținutului. Câmpul este asemenea vremii (starea vremii) sau locației şi, prin urmare, poate varia şi, de asemenea, poate include factori intangibili, cum ar fi: opinia publică, evenimente care influențează, sisteme de credință, atât conştiente, cât şi neconştiente.

Dincolo de forma conținutului şi de câmpul proxim sau de condiții, este absolutul, contextul atoatecuprinzător, global, fără de formă, care este nelimitat de timp sau dimensiune, însă în interiorul căruia fiecare conştiință umană operează şi funcționează ca un cadru de referință din care fiecare poate alege puncte de observație. Contextul global este câmpul infinit al conştiinței înseşi, care este nelimitată, dincolo de formă, şi totuşi capabilă de a înregistra forma la fel de repede precum un gând trecător. Fără a avea la bază conştiința, mintea este incapabilă să lie conştientă; în consecință nicio afirmație de niciun fel nu poate fi tăcută. De aceea, orice definiție a adevărului trebuie să

includă conținutul, un câmp ce poate fi cunoscut şi o conştiență a contextului fundamental.

Există o progresie a înțelegerii şi a capacității sau abilității de a cunoaşte adevărul pe măsură ce ne deplasăm de la conținut la câmp la context. Capacitatea de a cunoaşte este dependentă de fiziologia creierului observatorului, de intenție, de maturitate şi de nivelul calibrat al conştiinței (descris în capitolul 7).

Când analizăm, discernerea adevărului devine un proces relativ complex care, din punct de vedere operațional, şi pe măsură ce devine familiar, devine relativ simplu şi evident, înțelegerea naturii sale este de asemenea intuitivă şi gata de a fi înțeleasă fără deliberare.

În practica zilnică contextul nu este afirmat, pe când conținutul este, bineînțeles, afirmat întotdeauna. Defectul cel mai des întâlnit şi cel mai important este neafirmarea ori implicarea în mod fals a naturii câmpului proxim. De exemplu, o eroare comună curentă este adoptarea unei anumite atitudini sociale, proiectate într-un cadru temporal şi pe care, ulterior, o judecăm.

Dacă analizăm conceptul cauzalității (cal. 450) vom descoperi că această „cauză" nu este decât un concept care nu are o existență adevărată în realitate. Explicația este o superimpunere şi o supoziție a procesului de raționare. De exemplu, pentru a explica totul despre un grăunte de praf dintr-o cameră avem nevoie să includem efectele: climei, ale mişcării aerului, umidității, temperaturii, presiunii atmosferice, ale locului, casei, terenului, vecinătății, țării, planetei şi, mai departe, să includem evoluția galaxiei şi a universului însuşi. Astfel examinând numărul factorilor „cauzali" observabili care contribuie, constatăm că este infinit în fiecare clipă.

Explicarea unui aşa numit „eveniment” este şi mai complexă, deoarece nu există adevărate evenimente cu excepția unei selecții arbitrare ale unui „când” anume se presupune că începe un eveniment şi „când” se presupune că se încheie. Astfel aflăm că, de fapt, nu există asemenea lucruri precum „evenimente” sau „întâmplări”, ci că, acestea sunt selecții arbitrare ale observației pentru confortul ce există în mintea observatorului şi nu există într-o realitate exterioară. O tautologie similară este reprezentată de termenul „relație” care este strict o mentație arbitrară, un concept (res interna) proiectat în puncte de observație selectate arbitrar, care pot sau nu pot să fie afirmate ca fiind incluse în câmpul de referință.

După cum se poate vedea, înțelesul conținutului necesită includerea ambelor, a câmpului proxim şi a contextului. Prin urmare, adevărul este un produs al observației celor trei, plus o conştiență asupra capacității şi a calităților observatorului.

Un „eveniment” neobservat este gol de înțeles, ceea ce este o mentație superimpusă, prin urmare conştiința observatorului devine o variabilă deoarece este supusă limitărilor fiecărui nivel calibrabil al conştiinței. Percepția este observație editată, în contrast cu termenul „viziune”, „realizare” şi „conştiență” care se referă la înțeles şi comprehensiune, deci duce către o extindere mai mare a observației ce include nu numai câmpul, dar şi contextul. Contextul este inclusiv mai degrabă decât exclusiv. Iar „câmpul proxim” plasează prezumtivul eveniment observat sau destinația liniară întru-un cadru temporal (un exemplu sunt ecuațiile lui Schrödinger, atât cele dependente, cât şi cele independente de timp din mecanica cuantică). Până la urmă presupusele „evenimente” sau „lucruri” sunt

înțelese ca epifenomene tranzitorii, evoluționiste ale observației, fără nicio existență independentă.

Deseori sunt făcute afirmații care includ prezumții sau condiții neafirmate, cum ar fi intenționalitatea implicată (rațiunea teleologică). Pentru că din punct de vedere operațional o afirmație despre toți factorii care contribuie este imposibilă (întotdeauna mai există alții ce pot fi adăugați), mintea transcende liniarul şi esența practic abstractă. Astfel, comunicarea eficientă include conştiență nivelului de conştiință al integrității şi subiectivitatea observatorului, precum şi a ascultătorului (***logosul***, ***ethosul*** şi ***furiosul*** lui Aristotel). Toată pretinsa cunoaştere este, prin urmare, în cel mai bun caz, o tentativă practică operațională sau plauzibilă, mai degrabă decât ceva ce poate fi dovedit. Pe măsură ce nivelul conştiinței avansează, conştiență observatorului se convinge rapid de esență, iar intenția, precum şi câmpul proxim o plasează simultan în contextul global.

Nivelul conştiinței societății noastre creşte continuu, aşa cum a fost evidențiat de recenta includere a termenului perceput", ceea ce indică o conştientizare a posibilei predispoziții a observatorului. Astfel ştirile declară că „atacatorul observat" era aşa şi pe dincolo sau că „evenimentul perceput/observat" a fost văzut de martori în felul următor (în procedurile legale, martorii identifică greşit suspecții şi interpretează greşit evenimentele în până la 49% din cazuri. Multe asemenea erori au fost relevate de testarea ADN-ului).

Adevărul nu este doar un produs al conținutului şi al contextului, ci este legat direct de un anumit nivel al conştiinței, până acolo încât ceea ce este adevărat la un nivel de conştiință, este neadevărat de la un alt nivel. Acest fapt este foarte evident în legătură cu moravurile

sociale, diplomația internațională, conflictele religioase şi mereu cârcotaşele poziționalități politice.

Conținutul prin sine însuşi este deja un produs al unui număr infinit de variabile precum câmpul proxim, care este un produs al numărului mare de factori existenți. Pentru ca un „eveniment" să poată fi raportat ca atare, un observator a editat deja şi a făcut o selecție, care este rezultatul intenționalităților şi al poziționalităților neafirmate în care există intenția neafirmată despre un efect specific asupra ascultătorului. Foarte puțini observatori sunt capabili de claritate sau de o puritate a intenției, şi mai puțini sunt dedicați adevărului. Deseori intenția poate fi intuit din tonul şi ritmul prezentării în care pasiunile mesagerului îngreunează cu mult sau chiar denaturează mesajul. Astfel, emoționalitatea observatorului precum şi climatul înconjurător trebuie luate în considerare cu atenție.

Nu ne putem aştepta de la persoanele publice să aibă o puritate a intenției sau devotament față de adevăr, deoarece acestea distorsionează faptele şi adevărul din rutină, pentru a câştiga sau a convinge. Pentru căutătorul adevărului renunțarea la ataşamentele față de poziționalități este o condiție necesară şi, prin urmare, cea mai importantă încercare.

Progresul conştiinței este facilitat de conştientizarea naturii evolutive a eului şi a structurii sale. Cea mai întâlnită eroare ce împiedică dezvoltarea, atât a indivizilor, cât şi a societății este crearea unei poziționalități care demonizează eul şi care conține această eroare: încercarea de a dizolva eul punându-i în cârcă vină, ruşine şi judecată negativă asupra sinelui. Eul este deja puternic, iar atacul moralist îl hrăneşte cu şi mai multă energie. Şi mai important este că putem observa că înțelegerea evoluției eului într-o perioadă

mare de timp este relativ şi intrinsec inocentă şi aproape programată să fie ceea ce este, acest lucru având ca bază necesitățile animalice de supraviețuire.

Este bine să ne amintim că psihicul uman este precum componentele fizice (hardware) ale unui computer, care în mod inocent acceptă orice software cu care a fost programat. Aceasta spune şi Socrate în „orice greşeală este involuntară pentru că omul întotdeauna alege să considere că ceea ce crede el este pentru binele său". El greşeşte în înțelegerea sursei bunătății şi a fericirii şi astfel face alegeri greşite din exterior (iluzii) mai degrabă decât să aleagă Adevărul. În loc să denigreze egoul şi să se adâncească în vină, ruşine şi ură față de sine, este mult mai productiv să îl accepte pentru ceea ce este, apreciindu-i valoarea istorică şi să îl adopte, aşa cum adoptăm un animal de casă.

Putem accepta că eul este, „bineînțeles" doritor de câştig, avantaje, este lacom, etc. Natura sa poate fi acceptată şi apoi transcensă dacă, pur şi simplu, ceea ce aşteptăm este ceea ce este. Eul face ceea ce a fost antrenat să facă de milenii şi încă mai crede că supraviețuirea sa depinde de aderarea la şi de rularea programelor sale care, datorită evoluției, au devenit acum opusul intențiilor persoanei etice din zilele noastre sau a căutătorului spiritual serios.

În abordarea egoului, e bine să ne amintim că se hrăneşte din şi este sedus de energia negativității durerii, a suferinței, a urii şi a vinovăției de care devine ataşat (dependent). Hrăneşte în mod secret „sucul" pe care îl obține din starea de a fi un martir ori o victimă şi iubeşte ura, iubeşte să aibă „dreptate" şi iubeşte răzbunarea. Nivelul conştiinței egoului este bazat pe utilizarea calităților forței, fie că aceasta este de tip emoțional, intelectual sau fizic. În consecință,

desfacerea egoului nu este un rezultat al utilizării contraforței moralei sau a sentimentelor, ci se poate obține prin folosirea puterii adevărului însuşi.

Forța, prin natura sa, atrage o contraforță şi fiecare poziție a egoului dă naştere opusului său. Astfel, folosirea doar a unui singur concept spiritual, cum ar fi dorința de a fi iertător, poate desface chiar cele mai durabile poziționări egotice. Vedem acest lucru în exemplul veteranilor celui de-al doilea război mondial, de ambele părți, veteran care şi-au iertat inamicii cu mult timp în urmă, în ciuda morții şi distrugerii la care au fost martori. Aceasta demonstrează că până şi cele mai severe circumstanțe şi experiențe pot fi vindecate. Mecanismul care permite operarea acestei vindecări este dorința şi voința de a renunța la judecată în favoarea păcii, şi la ură pentru iubire.

În timp ce mintea crede în secret că supraviețuirea ei se datorează egoului, dimpotrivă, supraviețuirea persoanei se datorează spiritului care energizează egoul pentru a împlini misiuni importante. Datorită intenției spiritului, sinele inferior sau egoul îşi aminteşte să-şi ia vitaminele. În adevăr, noi existăm şi supraviețuim nu datorită egoului, ci împotriva lui.

Cercetarea conştiinței dezvăluie alți factori decisivi care pot contribui la pacea minții. În momentul naşterii există deja un nivel calibrabil al conştiinței şi, tot în momentul naşterii, este stabilit şi momentul morții corpului fizic. Cu toate că momentul morții corpului este stabilit la naştere, aceasta nu înseamnă că este predeterminat. (Această afirmație a fost calibrată ca adevărată în multe ocazii în timpul demonstrațiilor din cadrul seminariilor.) Cealaltă veste bună este că datorită relației dintre conținut şi context este imposibil să trăim experiența propriei morți pentru că înseşi mijloacele prin

care putem trăi această experiență părăsesc corpul care nu mai este privit drept un „eu” ci ca un „el-obiect” (calibrează ca „adevărat”). Această actualitate este confirmată de experiențele celor care au avut ieşiri din corp (OBE - out-of-body) sau experiențe de moarte clinică (NDE - near-death-experience) şi în care spiritul, simțul „eului” sau identitatea cuiva pleacă din fizicalitate. Sensul auto-identificării, al acelui „eu”, transcende fizicalitatea, temporalitatea şi toate condițiile. Aceasta pentru că adevăratul „eu” este context şi nu conținut. Oamenii care au investigat viețile anterioare prin regresii hipnotice raportează că indiferent în ce poveste s-au descoperit, au avut întotdeauna acelaşi identic simț al sinelui, al „eului” care domină în orice situații.

Persoanele care în evoluția lor spirituală au transcens nivelul de conştiință 600, nivel unde nu mai există identificarea cu mintea sau corpul, îşi amintesc cu claritate viețile anterioare. Indiferent ce tip de corp sau ce fel de circumstanțe au dominat în acea perioadă, era prezent acelaşi simț al „eului” şi atunci, ca şi acum. Se pare că în fiecare reamintire a unei vieți anterioare există scopul unei lecții spirituale importante, iar condițiile diferite nu fac decât să particularizeze un rol, astfel încât să fie cât mai potrivit pentru a învăța. Această descoperire ar putea să se alinieze cu premiza că şi conştiința evoluează de-a lungul timpului, iar evoluția este o calitate înnăscută a conştiinței însăşi.

Cap. 6 - Manifestare versus cauzalitate: creaţie versus evoluţie

Rareori nivelul conştiinţei oamenilor atinge nivelul calibrat 500 (numai 4% din populaţie). Şi mai rar este atins nivelul Iubirii Necondiţionate, la 540 (0,4% din populaţie). Multe din geniile ştiinţelor (Newton, Freud şi Einstein) au calibrat, în mod ciudat, la exact 499. Astfel, palierul 400 (America calibrează în prezent la nivelul 421) reprezintă o productivitate mare şi folosirea beneficiilor ştiinţei, tehnologiei, ingineriei şi ale medicinii. Pentru căutătorul spiritual, 400 reprezintă nivelul unei educaţii spirituale, însă, este încă un nivel al minţii, al raţiunii şi al intelectului care devin pietre în drumul către transcenderea egoului, cu scopul de a atinge cea mai importantă schimbare de paradigmă ce apare la nivelul 500. Dificultatea nivelurilor de conştiinţă din palierul 400 este că acestea sunt niveluri la care mintea este dual㠄, iar structura ei înnăscută o împiedică să se mute de la percepţie şi mentaţie către înlocuirea acestora cu viziunea şi subiectivitatea recontextualizatoare a palierului 500.

Miezul minţii duale şi al intelectului său este noţiunea esenţială a paradigmei newtoniene a cauzalităţii (cal.450). În timp ce noţiunea serveşte în cadrul paradigmei şi ştiinţei tradiţionale newtoniene, ea obturează comprehensiunea realităţii care este posibilă doar dintr-un punct de vedere non-dualist. Înţelegerea relaţiei dintre conţinut şi context pune bazele unei înţelegeri mai avansate şi non-duale, înţelegere prin care se explică observaţiile, comportamentele umane şi întâmplările ce se petrec. Înclinaţia către dualism a minţii împiedică realizarea Realităţii-ca-Una sau apariţia realizării sinelui, deoarece sistemul de credinţă dual

reprezentat în limbaj presupune existența unui „acesta” care cauzează „aceea”. Prin urmare, vede sinele simultan şi automat drept o ființă separată (şi judecată moraliceşte) care face faptele,” făcătorul de fapte”. Acest sistem dual al mentației întăreşte poziționalitățile egoului care, în schimb, produce „iluzia perceptuală a existenței opuselor”, ce stă la poarta iluminării.

După cum a fost descris în *Putere versus Forță* (Hawkins, 1995) percepția vede succesiv şi reclamă un principiu ipotetic pentru a explica epifenomenul perceput, bazându-se pe principiile formei. Este necesar un salt în conştiință pentru a înțelege că această cauzalitate este strict o mentalizare şi un concept care este un produs al gândirii, dar care nu este nici înnăscut, nici nu are o existență în natură. Succesivitatea însăşi este un concept mental care se referă la percepția observației selective. Ca şi timpul, succesiunea este o proprietate a observatorului şi nu a observatului, aşa că nu este „cauza”. Acest fapt este recunoscut de clasica eroare logică „post hoc ergo propter hoc” (lat. *după asta, iată că datorită asta),* deoarece un eveniment este observat pentru a urmări un altul care, prin urmare a fost „cauzat” de un eveniment anterior. Mintea dualistă vede ceea ce pare să fie un eveniment, o întâmplare sau un „lucru” şi creează ipoteza altui concept, acela de „schimbare”. Mintea caută explicații şi este naivă la fel ca propria sa structură, ca şi motivațiile şi limitările sale. În folosirea limbajului se spune că „eul” sau „acela” a cauzat „aceea”, asemănător cu ceea ce este intrinsec structurii unei propoziții, în care un subiect acționează ca un obiect prin intermediul unui verb.

Apoi sinele presupune că există un agent cauzal inerent primar, „cel care face” faptele sau „gânditorul”

gândurilor (cel care gândeşte gândurile), „decizătorul”, cel care decide, etc. Fără asemenea explicații dualiste mintea liniară nu are cum explica apariția fenomenelor.

Partea inferioară a înțelegerii sinelui personal (ego) ca fiind cel mai important în acțiune este aceea că, cu toate că pare că lui i se datorează reuşita, el este şi cel de condamnat pentru eşec şi astfel este predispus furiei, vinovăției, geloziei, urii, răzbunării, ele. Egoul dualist doreşte competiția, dar este şi temător, iar prin virtutea imaginației, frica se multiplică şi creează un cadru subtil, constant şi continuu pentru anxietate (frica existențială) şi înclinația către interpretările eronate paranoice.

Dacă presupusele „evenimente” nu sunt consecințe ale cauzalității, atunci cum apar şi ce explicație poate fi găsită care să depăşească simplitatea atractivă a premizei cauzalității? În Realitate, dintr-un punct de vedere non-dual, poate fi atât observat, cât şi trăit, experimentat, că totul apare, de fapt, spontan ca un efect de câmp al consecinței automate a manifestării potențialității în actualitate. Ceea ce nu se vede este puterea ce subliniază contextul infinit al Conştiinței/Realității/Divinității şi efectele sale asupra conținutului. Câmpul non-liniar şi infinit al puterii este prezent în mod egal în interior, în exterior, şi dincolo de. Potențialitatea devine actualitate atunci când condițiile permit sau când îi sunt favorabile. Procesul este întărit de intenție la fel precum şi de calitatea înnăscută şi impersonală a conştiinței înseşi.

Tot ceea ce există, există astfel în interiorul unui câmp infinit al puterii infinite care, ea singură, are capacitatea de a aduce potențialul în prim plan în domeniul actualului, denumit „existență” (cal. 1000). Când condițiile sunt favorabile, inclusiv

intenționalitatea, potențialul dinăuntrul seminței iese la suprafață sub forma unei flori, dar nimic nu forțează sau cauzează această acțiune. Manifestarea este consecința puterii câmpului infinit al conştiinței. Nu este inerentă conținutului câmpului. Manifestarea are loc grație calității puterii contextului infinit, în mod tradițional numit Realitate. Aceasta poate fi cunoscută direct, prin observație, şi subiectiv, ca fiind însăşi matricea şi substratul subiectivității şi capacității de conştientizare şi experiență. Chiar şi sensul unui agent personal sau sine, „eu", este, de asemenea, un produs al câmpului general. Nu este separat de câmp, ci mai degrabă parte din el. Câmpul infinit al contextului puterii poate fi asemănat din punct de vedere operațional cu un câmp electromagnetic gigant prin care întreg conținutul din interiorul câmpului devine aliniat automat, la fel precum pilitura de fier într-un câmp magnetic. Mişcarea şi poziția dinăuntrul câmpului nu este „cauzată" de pilitura de fier sau de puterea câmpului. Ea apare spontan în interiorul câmpului ca o consecință a proprietăților inerente şi intrinseci şi nu datorită vreunei calități ale unei condiții externe. Potențialitatea devine actualitate grație calității puterii câmpului global infinit atunci când condițiile permit, însă condițiile câmpului proxim nu sunt „cauza" (cea mai frecventă eroare).

Acelaşi principiu se aplică conținutului minții în care examinarea descoperă că însăşi gândirea, inclusiv intenția de a fi „deliberat", apare spontan. Fiecare gând apare, de fapt, din nimic, din câmpul gol al minții tăcute şi nu este, aşa cum se presupune, cauzat de un gând predecesor. Se presupune că există un scop sau o intenție care ar fi presupusa cauză. Totuşi, asemenea intenției, scopul implicat apare spontan la fel cum apare

fiecare dorință, emoție sau impuls. Adevărul acestei observații poate fi verificat de oricine în procesul meditației concentrate. În lumea observabilă nu există nici permanență, deoarece totul se află în procesul neîntrerupt, continuu şi evoluțional al creației.

Cercetarea conştiinței afirmă, de asemenea, că aproximativ 99% din „minte" este tăcere şi numai un procent procesează imaginile. Sinele observatorului este, de fapt, hipnotizat de acel un procent de activitate şi se identifică cu el ca fiind „eu". Este orb față de cele nouăzeci şi nouă de procente de tăcere pentru că acestea sunt invizibile şi fără formă. (Aceasta aminteşte faptul că nouăzeci şi şase de procente din univers sunt de asemenea invizibile, aşa numita materie şi energie „întunecată"-nevăzută.)

„Evenimentele" apar ca o consecință a calităților inerente ale conținutului şi ale câmpului, iar principiul care explică cauzalitatea liniară unul-după-altul ce domină societatea noastră prezentă este o explicație insuficientă pentru evenimente. Ca exemplu, accidentul legat de izolația navetei spațiale a condus inițial către o cercetare ce avea scop găsirea unei singure cauze sau a unui singur individ responsabil, dar nici una nici alta nu au fost găsite. Apoi, printr-un strălucitor salt al conştiinței, cercetătorii au dedus că evenimentul a fost consecința impersonală a „climatului" de la NASA din acea perioadă. (Titlu pe prima pagină a ziarului *The International Herald Tribune* în 17 august 2003). Revelații similare au apărut în lumea afacerilor în care succesul este înțeles ca un produs al unei culturi şi a valorilor sale. (Davis, 2003). O conştientizare asemănătoare a apărut din investigarea eşecurilor operațiunilor inteligenței guvernamentale dinaintea catastrofei din 11 septembrie, care a fost consecința

politicilor şi climatului ce au decurs din efectul colectiv al audierilor Bisericii/Comisiei Pike, din politicile ulterioare ale administrației, implementarea Principiului Torricelli (toate calibrând sub nivelul 200), retragerea fondurilor agențiilor de informații, prioritizarea, etc. (Operațiunile agențiilor de informații sunt determinate exclusiv de Congres, nu de Preşedintele SUA).

Orice „eveniment" aparent este o observație selectată care depăşeşte în mod arbitrar o parțialitate artificială a întregului, iar selecția poate fi bazată pe timp, loc, sau chiar pe valoarea ca ştire, întâmplările aparente sau evenimentele sunt mai degrabă aparențe tranzitorii selective ale observației, care apar spontan ca o consecință a naturii câmpului global (context) şi a consecințelor sale asupra conținutului. O exemplificare uşor de înțeles este aceea a aparenței unui nor pe cer, care reprezintă o condensare a unei acumulări, în circumstanțe specifice, cum ar fi umiditatea, temperatura, presiunea atmosferică sau viteza vântului. Norul pare să apară din nimic. Nu este cauzat sau forțat să apară dar, în schimb, el reprezintă condensarea totalității câmpului şi conținutului său, ceea ce nu are o formă predeterminată.

Dacă studiem Teoria Evoluției a lui Darwin (cal.450) ajungem la aceeaşi înțelegere. Procesul actual al evoluției însăşi nu apare în interiorul, sau ca o consecință a domeniului fizic, ci, în schimb, este mai degrabă exprimat acolo ca fizicalitate. Procesul evoluționist se petrece invizibil în chiar câmpul conştiinței infinite. Fiecare ramură a copacului evoluționist răsare în întregime. Fiecare ramură, aşa cum este exemplificat în nivelul hominizilor, afişează consecința unei progresii a conştiinței. În cadrul domeniului fizic, aşa zisele „verigi lipsă" din arheologie

sau zoologie nu sunt descoperite a exista. De exemplu, omul din Neanderthal nu a evoluat în Homo erectus, ci a fost complet înlăturat de o specie mai înaltă. Această ramură, şi ea, era completă la momentul apariției sale. Homo sapiens a apărut evoluat deja şi ca o ramură personală. Nu pot fi descoperite „verigi lipsă" de tranziție în hominizi sau în întregul regn animal. Formele de tranziție există numai ca tipare în însăşi conştiință, aşa-numitele *câmpuri morfogenetice* descrise de Sheldrake.

Câmpul conştiinței înregistrează toate evenimentele, toată istoria şi toate tiparele evoluționiste. „Inteligența" sa acumulează toate informațiile, indiferent de cât de mici ori cât de individualist singulare ar fi acestea. La acest nivel experiența colectivă a întregii vieți, în toate formele sale, acumulează deoarece, înăuntrul domeniului fizic, când un individ moare fizic, materialul său genetic moare odată cu el, aşa că, ceea ce a fost „învățat" nu poate fi transmis fizic.

Ştiința dinamicilor non-liniare arată că, în ceea ce par a fi datele informațiilor, se află ascunse tipare energetice de organizare denumite „atractori". Există câmpuri atractoare în fiecare nivel de conştiință, inclusiv în acela al regnului animal. Aceste tipare pot fi etichetate în mod corect ca „spirite ale animalelor", ceea ce reprezintă o conştienţă a omenirii rămasă din vremurile primitive şi în cercetarea conştiinței calibrează ca adevărat. Astfel, fiecare grup de animale are propria memorie colectivă, o înțelegere nerostită şi tipare de comportament. La acest nivel al informației acestea sunt integrate. Tiparele energetice sunt supuse influenței unor tipare şi mai înalt energetice, deoarece fiecare devine, succesiv, conținutul unui context mai înalt. În cadrul evoluției speciilor există o inteligență înnăscută, există creativitate şi o calitate estetică impresionantă.

Cu milioane de ani în urmă, viețuitoarele marine primitive au învățat cum să producă electricitate. Alte forme de viață presupuse a fi neinteligente au învățat cum să manipuleze aerodinamica, la fel şi hidraulica pentru a maximiza proprietățile inerente ale aerului, pământului şi mării. Un studiu al biologiei şi ui multitudinii formelor de viață dezvăluie ingeniozitatea inerentă şi complexitatea, ceea ce amendează orice om foarte inteligent.

Astfel, din punct de vedere descriptiv, evoluția este înfățişarea, aspectul desfăşurării observațiilor secvențiale ale percepției. Creația însăşi este un proces continuu, fără început şi fără sfârşit. Prin contemplare devine extraordinar de evident că evoluția şi creația sunt unul şi acelaşi proces. Sursa sa este puterea infinită a nemanifestatului care devine manifestat ca potențialiate, având tipare invizibile inerente ce apar în domeniul vizibil fizic ca existență. De-a lungul secolelor această sursă fundamentală a fost intuită universal la fel ca şi Divinitatea subiectiv experimentată, care, doar ea singură are puterea de a transforma potențialul în actual, Nemanifestatul (de ex. Capul lui Dumnezeu) în manifestat, şi non-existența în existență (de ex. universurile desfăşurate şi nedesfăşurate ale lui Bohm).

Ceea ce se manifestă, şi despre care apoi se spune că există este cunoscut numai grație conştientei, care este acea calitate a conştiinței ce permite cunoaşterea, experiența şi conştiența că cineva „există" sau că „este". A „fi" este un lucru, dar a „şti că eşti" este un alt lucru.

Dacă existența umană, precum şi celelalte lucruri vii, nu pot fi explicate de formula limitată a cauzalității, atunci, după cum a fost descris, omenirea a apărut din nemanifestat în manifestat ca o expresie. Este o expresie a actualizării potențialului care, din necesitate, are o

sursă. Raţiunea cauzei, prin definiţie, separă cauza de consecinţe. Dacă omenirea ar fi fost rezultatul unei cauze, nu ar fi fost capabilă să-şi cunoască sursa, care, prin definiţie, ar fi exterioară, nici înnăscută, nici înăuntrul său, şi, prin urmare, nu ar putea fi cunoscută cu adevărat. A cunoaşte înseamnă a fi, în contrast cu a cunoaşte despre, ceea ce este doar o achiziţie de informaţii. Deoarece omenirea este o actualizare a potenţialului de către sursa sa, acea sursă este mereu prezentă şi poate fi cunoscută direct ca esenţă subiectivă a sinelui. Experienţa trăirii Prezenţei Sinelui este transformatoare şi este identică în întreaga istorie, după cum au povestit marii înţelepţi ai marilor culturi divergente. Darul Divinităţii este potenţialitatea din lăuntrul conştiinţei omului de a se întoarce prin intermediul acelei conştiinţe la chiar sursa existenţei sale. Odată cu realizarea Sinelui (contextul infinit), câmpul şi conţinutul fuzionează în realitatea Întregului-Unităţii (oneness) Sursei înseşi.

Prin contrast, în câmpul comun al mentaţiei obişnuite, consecinţă a credinţei în dualitate şi în principiul cauzalităţii, se crede că toate lucrurile au atât un început, cât şi un sfârşit. Această concluzie este produsul rezultat automat al observaţiei selective şi a ipoteticului, mai degrabă decât a unei realităţi confirmabile. Mintea limitată nu poate înţelege cu adevărat infinitatea, cu excepţia definiţiei şi ca şi concept. Sursa ultimă, fundamentală a existenţei nu are cauză, nu are nici un început şi un sfârşit. Cea mai potrivită descriere este cea exprimată prin termenii „pentru totdeauna” /eternitate (n.tr. ca substantiv în engleză - foreverness) sau „întotdeauna” (alwaysness). Această calitate unică este mereu prezentă şi disponibilă ca o calitate majoră a Realităţii Iluminării.

Realitatea sursei existenței este dincolo de timp şi spațiu, ceea ce este un concept intelectual limitat în sine. Toate „starturile” şi „opririle”, toate „începuturile” şi „sfârşiturile” impun condiția temporalității. Orice nume i s-ar acorda, Sursa Infinită a întregii Existențe este inclusă în existență, dar nu este un supus al ei. Nu este supusă limitării implicate a conceptelor de început şi sfârşit. Dacă la aceste concluzii se poate ajunge prin studiul epistemologiei şi ontologiei (ştiința ființei), experiența actuală subiectivă şi cunoaşterea realității lui „pentru totdeauna” /eternității (foreverness) este, de asemenea, descrisă atât de înțelepți, cât şi de oameni obişnuiți care au avut experiențe de moarte clinică (NDE).

Pe măsură ce starea Iluminării se dezvăluie peste disoluția egoului, fără-de-timpul Prezenței întregii Existențe este o revelație uluitoare care, inițial, precipită uluiala în ultimele rămăşițe ale egoului care se dizolvă. Câmpul Infinit al Sursei întregii Existențe este o strălucire radiantă ce apare, iar consecințele sale ca şi Creație sunt unite pentru totdeauna. Creatorul şi Creația sunt una. De asemenea, devine clar că toate cuvintele de genul „existență” sau „non-existență” sunt, în şi prin ele însele, doar nişte constructe intelectuale şi nişte încercări de a explica Adevărul ultim, ce poate fi cunoscut doar de unitatea (oneness) identității fuzionării sinelui în Sine. Cel mai bun lucru pe care îl poate face mintea este să „ştie despre”, iar atunci când se dizolvă, „ştiința-ştiutul” este înlocuită de identitatea de a fi una cu Sursa Existenței înseşi, radiantă ce se relevă în exclamația „Gloria în Excelsis Deo!”

Cap. 7 - Fiziologia adevărului

Capacitatea de a recunoaşte şi a înțelege adevărul e concordantă cu nivelurile conştiinței, aşa cum este reflectat deopotrivă în evoluția anatomiei cerebrale si, chiar mai important, în schimbările produse în fiziologia creierului uman şi în modelele sale prevalente de procesare a informației. Acestea, la rândul lor, depind de câmpurile energetice spirituale şi nevăzute. În ceea ce îi priveşte pe oameni, la nivelul 200 al conştiinței se produc schimbări profunde, atât în fiziologia creierului, cât şi în modelele de procesare a informației. Acestea pot fi rezumate după cum urmează:

Sub nivelul 200 al conştiinței:

La persoanele dreptace emisfera cerebrală stângă e dominantă în privința procesării informației (la persoanele stângace fiind dominantă emisfera cerebrală dreaptă). Impulsul este procesat direct prin intermediul centrilor de transmisie (talamusul), fiind direcționat într-o mişcare rapidă spre centrii emoționali/instinctuali (amigdala), şi abia apoi din cortexul prefrontal, printr-o mişcare mai înceată. În consecință, răspunsul emoțional se petrece înainte ca inteligența şi cogniția să aibă şansa de a-l modifica.

Amintirea unui eveniment e stocată în zona hipocampusului cerebral, în scop de învățare şi reamintire. Acest proces al emisferei cerebrale stângi este similar, ca funcționare, creierului animal, prin faptul că este centrat asupra supraviețuirii personale şi, astfel, în cazul oamenilor, serveşte eului. Din această perspectivă, „ceilalți", incluzând familia sau membrii tribului, sunt văzuți, în principal, ca obiecte sau mijloace ale supraviețuirii personale. Un alt aspect

extrem de important priveşte faptul că, informația oferită de impulsul întârziat al inteligenței din cortexul prefrontal nu e doar prea lentă pentru a atinge centrul de răspuns, ci şi, atunci când reuşeşte totuşi să o facă, a fost deja subordonată răspunsului emoțional deja generat. Astfel, intelectul devine în primul rând un instrument al pornirilor animale şi al obiectivelor egocentriste. Prin urmare, răspunsurile subsecvente sunt primitive, orientate spre supraviețuire şi axate pe modelul *luptă sau fugi,* toate acestea având consecințe neurohormonale precum eliberarea de cortizon sau adrenalină care, la rândul ei, exercită o presiune asupra sistemului imunitar şi a punctelor de acupunctură.

Sistemul de răspuns al emisferei cerebrale stângi este acompaniat de o slăbire tranzitorie a musculaturii corpului, precum şi de un răspuns kineosiologic negativ ori slab.

Totuşi, sistemul energetic al corpului îşi revine rapid şi restabileşte echilibrul de acupunctură, astfel încât sistemul energetic general devine din nou pregătit pentru următorul ciclu de răspuns la stimuli. Modelele de reacție la stres au fost descrise de Hans Seyle (1956, 1974) după cum urmează:

1. Reacție de alarmă
2. Stadiul rezistenței
3. Stadiul epuizării şi dezechilibrului fiziologic (catabolic)

Dominația emisferei cerebrale stângi este reflectată, de asemenea, de o conştiență spirituală limitată sau chiar inexistentă, de vreme ce e programată pentru supraviețuirea animală. Amintirile acestei succesiuni de evenimente sunt stocate în regiunea hipocampusului cerebral; astfel, la o reamintire ulterioară, va reapărea

amintirea succesiunii aşa cum a fost ea contextualizată de către tehnicile şi obiectivele primitive de supraviețuire ale eului. Prin urmare, amintirile sunt încărcate emoțional negativ şi stocate laolaltă cu teama, anxietatea, resentimentul sau plăcerea acumulării.

Deasupra nivelului 200 al Conştiinței

Deasupra nivelului 200 al Conştiinței, emisfera cerebrală dreaptă devine dominantă la persoanele dreptace (respectiv cea stângă la stângaci). Impulsul este direcționat rapid spre cortexul prefrontal prin intermediul centrului de transmisie şi, de aici, la centrul emoțional. (După cum vom vedea ulterior, acest lucru se petrece încă şi mai rapid prin regiunea prefrontală a creierului eteric). Prin urmare, percepția e modificată de inteligență, iar însemnătatea generală a evenimentului e contextualizată în conformitate cu nivelul prevalent al conştiinței. În general, amintirile stocate se referă la evenimente mai bune decât s-ar întâmpla în cazul unui răspuns exclusiv al emisferei cerebrale stângi. În cazul proceselor din emisfera cerebrală dreaptă, răspunsul neurohormonal e anabolic, fapt ce eliberează endorfine şi echilibrează sistemul de acupunctură. Se eliberează, de asemenea, şi oxitocine şi vesopresine în amigdală (centrul emoțional), fapt corelat cu instinctele materne, comportamentul paternal, formarea cuplurilor şi capacitatea socială facilitată de „creierul social" al mamiferelor (Moran, 2004).

În acelaşi timp, răspunsul la testarea kinesiologică este puternic şi pozitiv. Propensiunea de a procesa informații prin intermediul unor moduri mai sănătoase e influențată prin obişnuința timpurie de a asculta muzică clasică, de a aprecia esteticul şi de a face parte dintr-un

grup religios practicant, toate acestea afectând în mod semnificativ modelele şi conexiunile neuronale.

Cercetarea creierului ne arată că emisfera cerebrală non-dominantă este stimulată de artă, natură, muzică şi estetică, toate acestea având drept rezultat un altruism şi un calm interior crescute, precum şi un nivel mai înalt al conştiinţei. (Mathews, 2001). Cercetări ulterioare asupra activităţii călugărilor tibetani buddhişti au demonstrat faptul că meditaţia are ca rezultat neuroplasticitatea cerebrală, precum şi unele schimbări fiziologice (Begley, 2004).

Aceste diferenţe majore şi semnificative pot fi sumarizate sub forma unei hărţi, după cum urmează:

FUNCŢIONAREA ŞI FIZIOLOGIA CREIERULUI

Mintea inferioară (sub nivelul 200)
Mintea superioară (deasupra nivelului 200)

FUNCŢIONAREA ŞI FIZIOLOGIA CREIERULUI

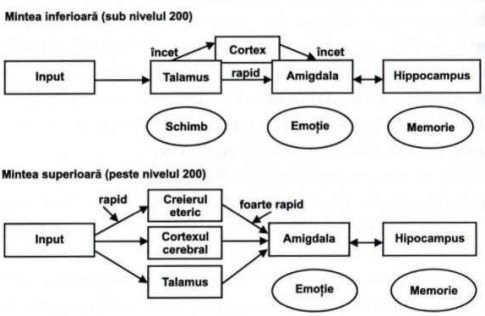

Sub nivelul 200	Peste nivelul 200
Dominaţia emisferei cerebrale stângi	Dominaţia emisferei cerebrale drepte
Liniar	Non-liniar
Stres-Adrenalină	Pace-Endorfine
Luptă sau fugi	Emoţie pozitivă

Alarmă, rezistență, epuizare (Selye - Cannon: luptă/zbor)	Sprijinirea glandei timus
↓ Anticorpi şi imunitate în scădere	↑ Anticorpi în creştere
Îngreunarea funcționării glandei timus	↑ Imunitate în creştere
Tulburarea meridianului de acupunctură	Vindecare
Boală	Sistem de acupunctura echilibrat
Răspuns kinesiologic negativ	Răspuns kinesiologic pozitiv
Scăderea nivelului neurotransmițătorilor (serotoninei)	
Activarea emoțiilor de două ori mai rapid decât prin cortexul prefrontal	Activarea mai lentă a emoțiilor decât a impulsurilor din cortexurile prefrontal şi eteric

Notă importantă:

Strădania şi intenția spirituală modifică funcționarea creierului şi fiziologia corpului, stabilind o zonă specifică informațiilor spirituale în cortexul prefrontal din emisfera cerebrală dreaptă, precum şi în creierul eteric (energetic) corespunzător.

Dacă diferențele survenite deasupra şi sub nivelul 200 sunt importante, cu atât mai semnificative sunt cele apărute chiar la acest nivel, deoarece aici apare pentru prima dată un câmp energetic unic. Din punct de vedere operațional e concordant cu emisfera cerebrală dreaptă, fiind specific conştiinței şi conştienței spirituale. În vederea utilizării unei terminologii adecvate, acest câmp energetic specific a fost numit „creierul eteric" spre a indica faptul că natura sa e pur energetică şi nu protoplasmatică ori anatomică. Acest creier eteric sau corp energetic spiritual înregistrează frecvențe energetice mai înalte, la care protoplasma e incapabilă să

răspundă. Acest lucru e similar lumii fizice, unde pentru a discerne câmpurile energetice de înaltă frecvență, sunt necesare instrumente mai delicate, aflate dincolo de capacitățile simțurilor (de exemplu urechea nu poate auzi undele radio în sine, nici ochiul nu percepe direct semnalul TV, iar cipul de computer depăşeşte capacitatea de răspuns a vechiului tub radio). Realitatea unui corp energetic ce există independent de creierul fizic fost recunoscută de toate culturile din istorie. Astfel, toate culturile au ştiut că viața fizică a animalelor şi a oamenilor e energizată de o sursă de energie primordială, care ia în primire corpul la naştere şi îl părăseşte în momentul morții fizice (de exemplu, „Suflet," „Ka"-ul din Egiptul antic, etc,). Acest corp energetic e un produs al evoluției conştiinței, neavând origini fizice. În regnul animal, fiecare specie are un câmp energetic atractor dominant - o conştiință de grup - unde se stochează amintirile colective ale grupului şi care reprezintă, totodată, şi locusul procesului de evoluție (de exemplu, „spiritele animale").

În contrast, la oameni, corpul spiritual ori eteric e individual şi reprezintă locul specific al modelelor şi câmpul vibrațional al evoluției nivelurilor conştiinței. Sub nivelul 200 al conştiinței, câmpurile de atracție ale acesteia au preponderent o natură animală şi de grup. Deasupra nivelului amintit, apare corpul eteric, sub forma unui domeniu energetic diferit care susține viața corpului fizic - unul mult mai specializat decât forma energetică primară a vieții fizice.

Creierul eteric devine astfel vehiculul non-fizic al unui conținut spiritual individualizat (de exemplu karma). Sub nivelul 200 al conştiinței, individul e dominat de câmpul colectiv al conştiinței aferent nivelului respectiv, iar creierul eteric (personal,

spiritualizat şi unic) trebuie să evolueze, putând face acest lucru doar prin exercițiul liberului arbitru care poate duce nivelul individual al conştiinței peste acest punct critic al pragului 200. Ieşirea de sub dominația câmpului colectiv al conştiinței poate chiar necesita eforturi eroice, implicând decizii drastice de voință. Ceea ce pare a fi un eveniment cataclismic pentru percepția naivă, reprezintă, de fapt, oportunitatea perfectă pe care o poate folosi voința în vederea transcenderii barierelor inițiale, deoarece transcenderea necesită subordonarea obiectivelor eului animal în favoarea unui principiu superior - de exemplu să-ți rişti viața pentru a-i ajuta pe alții, să alegi smerenia în detrimentul mândriei, să ierți în loc să urăşti, să accepți să te abandonezi Divinității prin decizia liberului arbitru ori să renunți la falsitate pentru adevăr, la acumulări pentru serviciu dezinteresat.

Extremele în care circumstanțele trebuie să ajungă pentru a precipita o atare schimbare majoră sunt adesea uluitoare. Eul poate fi teribil de tenace, ducându-ne până în pragul morții înainte să cedeze - clasica situație de revenire după ce am atins fundul. Recunoaşterea importanței acestui pas spiritual esențial reprezintă una dintre contribuțiile majore ale experienței colective a membrilor grupurilor de recuperare, precum Alcoolicii Anonimi. În literatura medicală psihiatrică, recunoaşterea acestui fenomen a avut loc pentru prima dată în expunerea psihiatrului Harry Tiebout asupra „renunțării" (Tiebout, 1949, 1951).

Dacă abandonarea propriei voințe în mâinile lui Dumnezeu e o premisă binecunoscută a tuturor tradițiilor şi învățăturilor spirituale veritabile, aplicarea ei în afara domeniului religios ori spiritual a fost recunoscută abia recent în societatea noastră, ca fiind

un pas crucial pentru rezolvarea problemelor umane individuale ori colective.

Sinele superior a profitat mereu de împrejurările ce păreau catastrofale pentru ego. Pentru spirit, marile oportunități se prezintă în calamități aparente precum războiul, cutremurele, inundațiile, focul, pierderile familiale majore ori bolile grave. În atare momente, decizia de a urma un principiu spiritual ori dictatele habituale ale eului trebuie luată într-o fracțiune de secundă. Alegerea e facilitată de anumite tradiții culturale şi ceremonii, precum cele din armată - hari-kari, actele de eroism şi altruism, sacrificarea propriei vieți pentru siguranța altora, actele de milă, iertare, acceptarea responsabilității în locul negării, precum şi străfulgerările de onestitate şi sacrificiu de sine izvorâte din iubire.

De-a lungul timpului, această dăruire a fost dovedită de femeile care alegeau să aducă pe lume copii, deşi mortalitatea la naştere era foarte ridicată. Femeia era dispusă să-şi sacrifice viața pentru a aduce pe lume un copil. Dacă supraviețuia, devenea oricum sacrificată pe altarul siguranței copiilor şi îngrijirii căminului şi a partenerului de viață. Calea de a te abandona în mâinile unei autorități a devenit o cale autorizată de acces la Divinitate. Biserica a utilizat acelaşi mecanism când şi-a formulat cererile de subordonare a voinței personale unui principiu superior.

În tradiția militară, actele de eroism sau bravură au generat, în final, salturi în nivelul conştiinței drept consecință a alegerii spirituale de a risca şi a abandona propria viață pentru o cauză superioară, precum datoria, obligațiile față de camarazi şi patrie. Acelaşi principiu aplicat altor comportamente de mare risc, precum duelul sau sporturile extreme, nu are acelaşi

rezultat. În lumea de azi observăm un fenomen similar, oameni tineri fiind dispuşi să-şi dea viața pentru patria sau sistemul lor de credință. Nu trebuie căutați prea mult voluntari pentru misiuni sinucigaşe. Situația poate fi comparată cu cea a piloților kamikaze din al Doilea Război Mondial, când numărul voluntarilor depăşea cu mult necesarul de soldați.

Transcenderea nivelului 200 al conştiinței nu necesită, desigur, întotdeauna atare acțiuni dramatice. De obicei se petrece lent, prin deciziile de a ierta şi a accepta responsabilitatea morală în locul negării, prin abandonarea propriei voințe în mâinile lui Dumnezeu, prin opțiunea pentru Iubire şi Adevăr.

Un alt exemplu al acestei tranziții critice e demonstrat de aşa numitele experiențe de conversie care devin cumpene ale vieții. De obicei, crizele medicale ori de alt gen au darul de a precipita factorii, iar numeroşi supraviețuitori ai atacurilor cardiace au traversat o atare schimbare majoră în perspectiva lor asupra vieții (Siegel, 1986). În privința recuperării din dependențe, schimbarea bruscă de la negare şi rezistență la o atitudine rezonabilă denotă începutul recuperării şi succesului terapiei (Bill W, fondatorul Asociației Alcoolicilor Anonimi). Odată cu încetarea mândriei şi atitudinilor de acest gen, survine şi recuperarea din multe nenorociri umane. Această „cotitură" poate fi bruscă ori lentă, iar schimbările implicate se pot dovedi cât se poate de profunde - lucru verificabil prin tehnicile de calibrare a nivelului de conştiință.

După depăşirea acestui nivel critic al conştiinței, energia vieții la nivel cerebral demonstrează o schimbare remarcabilă, însoțită de o recunoaştere a calităților şi proprietăților unice ale acestei energii spiritualizate. Deşi în Occident ea nu e identificată în mod specific, în

culturile mai vechi (de exemplu cea chineză ou hindusă) a fost numită tradițional „kundalini” (Krishna, 1971). Tocmai această energie unică e cea care implică schimbările din fiziologia creierului şi potențează emergența şi dezvoltarea creierului eteric (energetic). O consecință profundă a emergenței creierului eteric e supraviețuirea după moartea fizică şi acumularea modelelor karmice. Dacă tiparele karmice de evoluție se dezvoltă sub nivelul 200 al conştiinței, acestea acționează astfel în câmpul colectiv al conştiinței ce domină nivelurile situate sub acest prag. Însă, ele nu devin individualizate ca atare până nu se atinge nivelul 200 (afirmație calibrată ca „adevărată”).

Astfel, observăm că în momentul naşterii fiecare individ posedă deja un nivel calibrabil al conştiinței. În timp ce forma şi funcțiile corpului se consideră a fi determinate genetic prin gene, cromozomi şi ADN, ele nu sunt decât mecanismele moştenirii karmice. La nivel spiritual, moştenirea karmică a creierului eteric nu se supune legilor liniare ale lumii fizice deoarece există într-un domeniu diferit.

Concordant cu apariția acestei energii spirituale începe şi o transformare a sensului sinelui. Valorile spirituale devin mai dominante în comportament, în luarea deciziilor, ca şi în interpretările asupra lumii şi a altor oameni. Aceste fenomene evolutive au fost demult raportate de umanitate, iar schimbarea de paradigmă poate fi ori lentă şi subtilă, ori rapidă şi foarte dramatică. „Acum văd lucrurile altfel” - iată o expresie obişnuită în toate grupurile de recuperare. Chiar şi experiența senzorială se schimbă subtil, iar frumusețea în sine devine din ce în ce mai evidentă şi apreciată. Schimbările de atitudini şi emoții implică apoi,

progresiv, o abordare mai blândă şi cu compasiune faţă de tot ce înseamnă viaţă.

Această energie spirituală sau kundalini, aşa cum e numită adesea (Sannella, 1992), ajunge tot mai dominantă odată cu progresia conştiinţei, până ce, în final, prezenţa ei se poate detecta prin senzaţii. În timp ce nivelul de conştiinţă atinge valoarea 500, şi mai ales zonele superioare ale acesteia, energia tinde să curgă într-un fel generalizat, influenţând nu doar subiectivitatea, ci şi experienţa percepută. Treptat, experienţele vieţii devin mai blânde. Gândurile se prezintă fără efort, parcă prin miracol. Senzaţia subiectivă a acestui câmp energetic e subtilă şi foarte plăcută. În mod caracteristic este experimentată ca o curgere de energie de-a lungul şirei spinării până în creier, de unde poate fi direcţionată în orice zonă specifică prin simpla concentrare a atenţiei. Uneori, energia curge de la sine, prin propriul său acord, pornind din regiunea inimii, în virtutea naturii sale intrinseci. Curgerea acestei energii potenţează vindecarea şi transformarea atât a propriei persoane, cât şi a altora. Iar cel care potenţializează „miraculosul" e câmpul energetic care are calitatea de a influenţa (afirmaţie calibrată ca „adevărată"). (Hawkins, 2001).

O altă trăsătură ce acompaniază dominaţia acestui câmp energetic rezidă în aşa numitele fenomene de tip *siddhis,* sau capacităţi extraordinare, ori „paranormale", pe care le-au descris diverse culturi de-a lungul secolelor. De exemplu, fenomenul psihometriei apare însoţit de capacitatea de a discerne foştii proprietari ai unui oarecare obiect atins. Poate apărea, de asemenea, capacitatea proiecţiei astrale ori a bilocaţiei (Padre Pio), clarvederii, claraudiţiei, vederii la distanţă şi telepatiei. Aceste fenomene apar spontan şi automat, nefiind

rezultatul intenției personale, după cum nu pot fi nici controlate de aceasta. Informațiile se revelează de la sine, fără efort, complete şi finalizate, nefiind defel rezultate ale mentalizării. Şi timing-ul acestor revelații progresive poate fi descris drept miraculos, ținând seama de meticulozitatea şi precizia sa.

Aspectul general al vieții se schimbă şi el, viața nemaifiind văzută în mod secvențial ori ca fiind cauzată de ceva extern. Dimpotrivă, lumea şi toate evenimentele ei sunt percepute a fi interconectate, iar desfăşurarea evenimentelor se leagă de o potențialitate ce se actualizează în virtutea câmpului general şi nu doar drept consecință a „cauzelor secvențiale". Observarea potențialității ce se actualizează în virtutea câmpului nu se limitează la cele fizice, ci include, de asemenea, apariția gândurilor şi procesul mentației (Hawkins, 2003).

Energia spirituală induce vindecări spontane ale suferințelor trupeşti cronice şi netratabile. Acest fenomen fi se petrece şi diferitelor persoane ce, pur şi simplu, intră în contact cu câmpul. Pare să existe o asociere karmică cu aceste fenomene de vindecare petrecute spontan şi independent de voință. Desfăşurarea vieții nu mai este explicabilă ori comprehensibilă prin logică sau rațiune, care sunt complet inaplicabile şi irelevante pentru derularea unor atare fenomene. Abandonarea constantă are, de exemplu, ca rezultat, corectarea de la sine a strabismului copiilor, iar lumea, văzută inițial neclar şi nedistinct, începe să fie percepută clar şi distinct într-o fracțiune de secundă. Excluzând bilocația, toate fenomenele amintite mai sus au fost experimentate personal de autor în această viață. Abilitățile au durat mai mulți ani, iar conținutul lor s-a remarcat prin

corectitudine. De exemplu, aflați într-o zona necunoscută, oamenii dăruiți astfel „ştiu” şi „văd” cumva direcția, conducând maşina corect, chiar şi într-o parcare (Hawkins, Video Series 2002).

Apariția spontană a acestor fenomene e însoțită totodată şi de dezvăluirea neaşteptată a înțelegerii spirituale. Ceea ce înainte fusese obscur şi dincolo de înțelegerea intelectului devine acum evident drept consecință a propriei luminiscențe autorevelate. Când se petrece acest lucru, dorințele pălesc, nimic nemaipărând necesar ori demn de a fi jinduit, nici măcar dorința de a continua viața în corp. Corpul se mişcă spontan, mai curând ca o consecință a câmpului general, decât a unui agent centralizat ori a concentrării intenției investite formal cu identificarea de sine.

Perioada de timp în care aceste fenomene se petrec e variabilă, dar poate continua pentru mulți ani pentru ca apoi să dispară ori să se liniştească încet. Fiecare perioadă progresivă de dezvăluire pare a revela o nouă dimensiune ce trebuie abandonată, capacitatea de a funcționa trebuind reînvățată pentru a permite funcționarea în lume. Cu toate acestea, revenirea funcționării poate şi să nu aibă loc, se poate petrece rapid, după cum poate şi să reclame mai mulți ani, timp în care singurul lucru posibil e meditația şi contemplarea, pe parcursul cărora nu există niciun agent subiectiv ori „persoană,” „făptaş,” ş.a.m.d. Stările de acest gen sunt autoexistente şi non-voliționale. Experiența nivelurilor progresive ale conştiinței nu e doar profund subiectivă şi transformativă, ci şi verificabilă, urmăribilă şi identificabilă prin intermediul tehnicilor de calibrare a conştiinței (descrise amănunțit în acest volum). De exemplu, foarte interesant, relicvele fizice ale ființelor iluminate calibrează încă la un nivel

foarte înalt. Acest lucru a fost verificat atunci când un grup spiritual a vizitat unele relicve ale lui Buddha, parte a unei expoziții itinerante finanțate de o organizație buddhistă care şi azi e responsabilă de păstrarea lor. Trebuie spus, totodată, că nu doar relicvele lui Buddha au atare însuşiri demne de remarcat, ci şi cele ale altor mari maeştri spirituali şi patriarhi. După mulți ani, ele calibrează încă în marjele superioare ale nivelului 900. Acest fenomen se petrece şi cu oasele Sfântului Petru, îngropate sub altarul bazilicii St. Pietro din Vatican. Şi acestea calibrează în zona superioară a valorii 900, chiar şi după 2.000 de ani. Astfel, energia spirituală înaltă reprezintă o calitate permanentă care nu se supune degradării fizice în timp.

De-a lungul istoriei şi în cadrul tuturor culturilor, fenomenele spirituale au fost raportate constant şi aproape identic, în ciuda faptului că respectivele culturi nu comunicau între ele — ba chiar, de cele mai multe ori, nici nu ştiau una de existența celeilalte. Posibilitatea ca sugestia ori expectația să fie unul dintre factorii ce au generat aceste rezultate este, de asemenea, descalificată prin simpla demonstrație că şi alte experimente au dat aceleaşi rezultate. Lucrurile sunt uşor de verificat dealtfel: cereți subiectului testat să răspundă la un gând sau o imagine pe care o aveți în minte, dar de existența căreia cel testat nu ştie nimic. Veți obține exact aceleaşi răspunsuri indiferent dacă subiectul testării are sau nu cunoştință de respectivul gând ce urmează a fi calibrat (Hawkins. video, 1995). Sistemul de diagnosticare şi tehnicile sale sunt intrinsec consistente, verificabile şi aplicabile asupra întregului spectru discernibil de niveluri ale conştiinței, de la regnul animal până la umanitate, de la cele mai primitive niveluri până la cele mai rafinate valori ale conştienței spirituale.

Aceste confirmări practice, alături de un volum impresionant de cercetări, confirmă faptul că există o ştiință a adevărului ce are implicații potențiale foarte profunde, ca şi multe beneficii majore pentru viața şi societatea umană. În plus, unele date, aparent necorelate, încep să-şi dezvăluie adevărata semnificație abia când sunt recontextualizate în cadrul câmpului autoinclusiv non-liniar care, în vederea transcenderii limitelor paradigmatice, conține nu doar elementele observabile ori obiective, ci şi pe cele subiective. Printr-o atare contextualizare, apar sensuri şi semnificații mai largi, care n-ar fi fost abordabile într-un context limitat, „Realul" devine iluminat atunci când este recontextualizat în cadrul câmpului omniprezent al conştiinței. Adevărul se revelează singur în virtutea omniscienței câmpului conştiinței, ce recunoaşte realitatea adevărului şi respinge falsitatea - care, dealtfel, nici nu e adecvat definită ca opus al adevărului, deoarece nu reflectă altceva decât absența acestuia.

Devine acum evident de ce utilizarea testării kinesiologice e limitată la oamenii definiți de un nivel al conştiinței situat peste pragul valorii de 200, precum şi de ce afirmația care urmează a fi verificată trebuie să fie integră din perspectiva intenției. Această cerință reclamă în sine abandonarea eului în favoarea unor obiective superioare, dintre care cel suprem e reprezentat de adevărul spiritual verificabil.

Cap. 8 - Fapt real versus ficţiune: Realitate şi Iluzie

Funcționarea lumii ştiințifice în forma confortabilă şi de nădejde a paradigmei sale newtoniene despre realitate reprezintă refugiul sigur al omului modern. Este sigură şi relativ tară conflicte, iar problemele sale ne rezolvate sunt mai degrabă periferice decât centrale (de mediu, etc.). Tehnologia este punctul central al atenției societății şi reține atenția acesteia atât ca subiect, cât şi ca modalitate de distracție şi beneficii tangibile. Totuşi, tehnologia este doar conținutul concret al lucrurilor („thingness") şi acțiunilor („doingness") şi astfel nu are niciun înțeles în sine, intrinsec. Psihicul uman este mult mai complex şi cere mult mai mult pentru a fi complet satisfăcut, decât produsele ingeniozității şi ingineriei inteligente. De aceea, rațiunea socială şi cea personală se află în conflict, iar discuțiile despre captează atenția plebei.

Deşi există realizări impresionante în găsirea unor soluții pentru pericolele şi bolile vechi de sute de ani, ele nu sunt suficiente şi nici semnificative pentru a calma neliniştea şi frământarea ce prevalează în societatea curentă. Se pare că rezolvarea conflictului uman, atât social cât şi personal, este doar pasageră şi, curând, va fi înlocuită de un alt conflict. O problemă centrală nerezolvată se regăseşte în toate discursurile şi dialogurile prezente frecvent la marginea societății. Există aici o nesiguranță care predomină şi traversează viața umană, indiferent de cât de plină de reuşite ar părea. Până şi mult lăudatul țel al obținerii „succesului" în sine este acum văzut ca însuşi locusul unui posibil dezastru, conflict sau controversă. În societatea de azi succesul aduce invidie, răutate, defăimare, atacarea sau chiar bombardarea celor nevinovați (Flynn, 2002,

Sowell, 2003). Deci, unde este acea securitate pe termen lung şi acel adăpost cu adevărat sigur unde să ne putem simți în siguranță?

Putem vedea că dedesubtul tuturor controverselor şi neliniştii, există, de fapt, o singură problemă primordială: enigma încrederii. Cine şi ce este verificabil, de nădejde, şi fără de rezerve apt de a fi crezut, de a ne încrede în? Marile instituții, care au reprezentat însăşi fundația încrederii, au căzut ele însele într-o reputație proastă. Oricine simte că problema stă numai în descoperirea şi elucidarea Adevărului însuşi, fără de care încrederea nu numai că este un potențial şi dureros deziluzionantă, dar este chiar periculoasă, e o amenințare la fericire şi la supraviețuire. Fără adevărul ce poate fi verificat sau crezut, pacea este doar o fantezie şi devine mai degrabă un slogan politic decât o realitate ce poate fi împlinită. Pacea vine dinlăuntru. Siguranța este o problemă socială care este fundamental exterioară. Cineva poate, în fapt, să facă față cu calm unei morți, dar să sufere de anxietate severă, chiar şi atunci când fizic este în siguranță.

Certitudinea este o consecință şi este împlinirea cerințelor subiectivității. Calitatea „realului”(„realness”) este ea însăşi o condiție subiectivă pură. Totuşi, aici se ascunde capcana iluziei. Problema centrală a iluziei nu este că ar fi ceva nereal sau eronat, ci că pare real, aşa cum a observat Socrate cu 2500 de ani în urmă. Astfel, însăşi siguranța este la bază o iluzie, deseori împletită cu frica, îndoiala sau nesiguranța (Arehart-Treichal, 2004). Pe de altă parte, tratând subiectul cu maturitate, îndoiala poate fi acceptată şi reconceptualizată ca fiind necesară pentru a progresa şi, prin urmare, o unealtă folositoare pentru a cerceta şi a creşte.

O minte închisă pare confortabilă deoarece deseori nu reprezintă decât o stare de împiedicare a maturizării. Negarea, pe de altă parte, este doar temporar fixă pentru că se bazează pe o promisiune vulnerabilă. Dificultatea în ceea ce priveşte mintea închisă este că mintea, în natura ei, este mândră, orgolioasă. Maturitatea atrage după sine capacitatea de a trăi cu lipsa răspunsurilor şi cu incertitudinea, şi totuşi de a te bucura că acesta este un stimulant pentru a învăța şi a creşte mai departe, ceea ce conduce la descoperiri progresive.

Mintea matură ştie că evoluează şi că această creştere şi dezvoltare e aducătoare de satisfacții şi plăceri, maturitatea implicând faptul că cineva a învățat cum să se simtă confortabil cu incertitudinea şi că a inclus-o ca pe un ingredient necesar. Incertitudinea conduce către descoperire, pe când scepticismul duce către minimalizare.

În ciuda problemelor nerezolvate, a căror soluție deseori atrage şi depinde de transcenderea paradigmei sau a conținutului, viața umană, clipă de clipă, este trăită în mod practic. De aceea, performanța şi satisfacerea depind deseori mai mult de prezumția definiției interne decât de o verificare obiectivă, impersonală.

Disconfortul poate fi intern sau intrapsihic, poate fi reactiv la cele mai generalizate conflicte dintr-o societate care este înclinată să se confrunte mereu cu noi situații şi să fie în fierbere continuă. Datorită identificărilor, sensul personalizat al sinelui tinde deseori să includă anumite aspecte ale discordiei sociale în definirea sa şi a altora, astfel incluzând în mod greşit elementele străine care aparțin socialului. În cazurile severe, oamenii internalizează probleme sociale şi devin dezechilibrați emoțional datorită unor evenimente exterioare ajungând

până la faza de comportamente extreme sau auto-distrugere. Pentru o personalitate dezechilibrată atracția pe care o provoacă „cauzele” şi victimizarea sunt capcane. A fi plin de pasiune pentru un principiu este ceva ce omul chiar caută să găsească, şi este chiar un titlu de mândrie de care mulți devin dependenți. După cum se poate observa din istorie, cauza de azi poate deveni catastrofa de mâine, în ciuda tuturor etichetelor nobile aplicate acestor întreprinderi. Ceea ce este exterior este atractiv pentru că reprezintă proiecții ale interiorului. Acestea conduc către descoperirea că poziționalitățile dezechilibrate tind să atragă apariția contraforței, cu consecințe neprevăzute. Diferențierea dintre revoluție şi evoluție ține de înțelepciune mai degrabă decât de dualitatea aparent conflictuală. Ca şi evoluția socială, creşterea internă şi dezvoltarea pot fi procese tumultoase care nu aduc liniştea. Diferențierea dintre fapt adevărat şi eroare reprezintă o grea provocare, necesitând atât integritate, cât şi curaj. Calitatea necesară cea mai importantă pentru o adevărată creştere şi evoluție este practica şi principiul smereniei. Este mai puțin dureros să adoptăm o atitudine fundamentală de smerenie din proprie voință, decât să ajungem să o trăim forțat ca o consecință dureroasă a inepției noastre. Smerenia, în ciuda imaginii sale negative sociale şi publice din anumite sectoare ale societății, este indicatorul excelenței, al înțelepciunii şi al maturității. Deoarece adevărul este chiar piatra de temelie şi realitatea ultimă pe care se bazează smerenia, ea nu reprezintă o vulnerabilitate în sine. Smerenia scoate la suprafață faptul că mintea poate doar „să ştie despre” şi că nu poate face diferența dintre înfățişare şi esență.

Vom descoperi că numai eliminarea completă şi definitivă a îndoielii este singura şi deplina rezolvare, este chiar sursa iluminării. Scoaterea în evidență a tuturor fricilor, a îndoielilor şi nesiguranței reprezintă chiar nesiguranța, incertitudinea față de existența însăşi. Numai realizarea Sinelui ca Realitate din care se iveşte existența, are puterea să elimine tot dubiul pentru totdeauna.

Încrederea este drumul, dar nu destinația, pentru că termenul „încredere" implică o premiză încă nerezolvată, care există doar în viitor. În contrast, numai prezentul este cu adevărat posibil de cunoscut, iar ceea ce este căutat prin încredere în viitor, există doar în momentul prezent şi în fiecare clipă. Fără de credință şi încredere viața nu ar putea fi de trăit sau tolerabilă. Totuşi, la nivelul absolutului încrederea şi credința sunt înlocuite de certitudinea soluțiilor sale finale, realizarea lor. Soluția ultimă, finală, nu este în timp, ci este fără de timp. Adevărul şi Realitatea sunt identice şi sunt eternul prezent ce aşteaptă a fi descoperit.

Străduania spirituală este procesul prin care sursa nesiguranței, a incertitudinii este în mod progresiv abandonată, în procesul evoluției spirituale, securitatea este oferită pentru anumite perioade de timp de acele căi şi indicații verificabile şi de încredere. Punerea la dispoziție a acestora este o responsabilitate a profesorului corpului de adevăruri verificabile. La fel cum alpinistul care reuşeşte să urce muntele se bazează pe uneltele sale, pe o hartă, un ghid, şi pe experiența altora, căutătorul Adevărului se bazează pe o înțelepciune acumulată şi o realitate verificabilă, ceea ce poate fi cunoscut prin procesul prezent al Realizării înseşi. Această condiție specifică a Realizării este adevăratul profesor şi Sursa învățăturilor celor înțelepți.

Nu există decât o singură întrebare, identică, ce scoate în evidență toate problemele omeneşti, conflictele şi anxietatea lor, şi aceasta este rezolvarea a ce este adevărul şi care sunt mijloacele prin care îl putem cunoaşte. Toate drumurile duc, până la urmă, către aceeaşi cale în care ne încredem, adevărul, încrederea şi smerenia fiind temele centrale. Dintre aceste calități, smerenia este un „sesam deschide-te" care, în paralel cu lipsa de frică, împlineşte ceea ce pare imposibil.

Smerenia este o calitate extrem de importantă deoarece se bazează pe recunoaşterea şi incorporarea adevărului fundamental pe care, altfel, neajutată, mintea umană este intrinsec incapabilă să îl descopere. Când analizăm, vedem cu uşurință că minții îi lipseşte această capacitate în primul rând structural şi funcțional. Această descoperire poate să ne dezamăgească la început, însă, recunoaşterea, admiterea acestui fapt, împreună cu smerenia şi curajul, sunt chiar acele elemente necesare unui progres reuşit. Paradoxal, smerenia este aducătoare de putere în ceea ce este trăit din nou ca vină şi care acompaniază îndoiala şi negarea. Pretextul egoului/minții este că, deşi e capabil/ă să cunoască Realitatea, mândria înnăscută şi starea de apărare, precum şi vinovăția inconştientă îi sunt, în fapt, rezultatele. Putem fi martorii tendinței egoului de a se băga în furtunile furiei pentru a „avea dreptate", astfel ajungând la dezacorduri defăimătoare. Meterezele ignoranței sunt păzite de egocentrismul în care egoul îşi reafirmă dorința sa de supremație şi suveranitate prin dese luări de poziție extreme, cum ar fi chiar omorul, rănirea sau execuția a o sută de milioane de persoane (chiar în timpurile recente). Egoul înțelege Adevărul ca fiind cel mai important duşman. Este rezumatul amenințării sale şi,

prin urmare, egoul îl urăşte şi îl disprețuieşte în ascuns şi face tot ceea ce poate pentru a-l submina şi a-l discredita în expresiile sale adevărate. Acest fapt este exemplificat în societatea curentă prin pozițiile socio-politice cârcotaşe ce reprezintă expresiile nivelurilor de conştiință 180-190.

Prin contrast cu aroganța înnăscută a egoului, adevărata inteligență este o calitate a conştiinței/conştienței şi nu este obiectul atacurilor egoului, deoarece esența sa este non-liniară. Totuşi, este folosită de ego în exprimările sale ca minte, care devine apoi servitorul țelului pentru supraviețuire a egoului. Astfel, egoul foloseşte mintea ca pe un camuflaj şi se ascunde în construcțiile sale inteligente. Această recunoaştere clarifică de ce mascarada sa ca religie şi deturnarea adevărurilor spirituale au ocupat poziția central, până la dominarea marilor culturi, pentru perioade întinse de timp (vezi capitolul 17).

Dacă smerenia este înțeleasă ca o limitare, atunci cum ar putea fi ea chiar instrumentul prin care poate fi atins adevărul? De asemenea, ce ar putea înlocui sentimentul de încredere în sine, pe cât de fals ar putea fi acesta, şi care apare din iluzia presupusei „cunoaşteri" înseşi? Smerenia nu se bazează pe nimic exterior, ci este sigură în ea însăşi în virtutea adevărului său intrinsec. Nu are conținut, în schimb este o atitudine şi o poziție a cercetării. Rezultă din devenirea ca învățător şi student al adevărului, învățător care nu are un piedestal de pe care să cadă, cu excepția paradoxului mândriei de propria smerenie, care poate deveni, ea însăşi, o revigorare a egoului (cum este pretinsa pietate a pseudosmereniei).

Adevărul se relevă progresiv pe măsură ce sunt îndepărtate vălurile. Acest proces poate avea drept

rezultat un sentiment temporar de frică, frica de a se fi pierdut, însă, trebuie să ne amintim că a fi pierdut nu elimină posibilitatea de a fi găsit (de exemplu, promisiunea Predicii de pe munte)

Nesiguranța este tolerabilă când este însoțită de credință şi smerenie. Fiecare pas făcut pe cale este, şi ne conduce către, starea de ne preda, capitularea. Căutarea Adevărului nu este pentru cei cu inima slabă; multe încercări revin mereu pe această cale. Cu toate că Efectul de Incertitudine (sau de Nedeterminare) al lui Heisenberg prezintă o uşă deschisă către descoperirea obiectivității ca fiind drumul regal ce duce către adevăr, lumea academică încă opune rezistență acestui principiu deoarece aderă la respectarea calității „doveditoare" ce este limitată la paradigma academică newtoniană. Numai faptele pot fi dovedite. Adevărul nu este un obiect ce poate fi dovedit, deoarece el există într-o altă paradigmă.

În ştiința academică, chiar după mulți ani, Efectul de Incertitudine sau de Nedeterminare elaborat de Heisenberg este în continuare ignorat sau este doar miezul unor discuții interminabile care au tendința de a se învârti în zona tautologiilor şi care nu iau în considerație structura inerentă a mecanismelor mentale, precum nici limitările inerente ale paradigmei. Aceasta are drept rezultat ceea ce ştiința consideră a fi „problema grea" a fizicii, şi care poate fi rezolvată numai prin înțelegerea naturii conştiinței însăşi.

În anii '90, această conştientizare a condus la organizarea mai multor conferințe internaționale cum ar fi Conferințele Ştiinței şi Conştiinței, în Albuquerque, New Mexico (cal. 410) şi la Universitatea din Arizona (cal.440). Există şi o revistă, *Journal of Consciousness Studies - Jurnalul studiilor despre conştiință* - cal.440),

precum şi alte publicaţii care se adresează ştiinţei şi teologiei, cum ar fi *Zygon* (cal.415) şi *Ştiinţă şi Teologie* (cal .420).

Aceste abordări intelectuale calibrează înspre jumătatea palierului 400, indicând astfel restricţionarea ariei utilităţii a înseşi paradigmei ce necesită, pentru a avea o rezolvare, transcenderea. Aceste încercări împing intelectul la limitele sale. Ba chiar îl putem auzi cum fierbe sub presiune. Concentrarea asupra efortului este ca şi cum am căuta cheile pierdute sub lampă pentru că acolo este lumina mai bună. Rezoluţia stă mai degrabă în paradoxul aparent că problema poate fi rezolvată numai mergând în afara ei, într-o mult mai largă şi mai cuprinzătoare paradigmă ce începe de la palierul 500.

La o analiză atentă devine evident că secretele vieţii sunt relevate nu înăuntrul domeniului liniar al conţinutului, ci numai în cel subiectiv, în domeniul non-liniar al experienţei. Una e să scrii despre componentele chimice ale ciocolatei, şi cu totul alta să mănânci ciocolata. Acestea sunt paradigme diferite. Teologia calibrează în palierul 400 şi cu toate că depăşeşte studiul epistemologiei şi al gnozei, toate acestea conduc spre aceeaşi uşă închisă. Este nevoie de mult curaj pentru a lăsa la o parte intelectul împreună cu siguranţa şi securitatea sa iluzorie. Experienţa poate fi descrisă, dar nu şi dovedibilă sau explicabilă. Einstein, ale cărui lucrări calibrează la nivelul 499, reprezintă cel mai înalt vârf al capacităţii intelectului. El a întors spatele Principiului lui Heisenberg şi a afirmat că preferă să creadă că există un univers auto-existent şi obiectiv „undeva acolo” şi care este independent de observaţie (umană). Totuşi, el a fost cu adevărat religios, la fel cum au fost majoritatea geniilor ştiinţei de-a lungul istoriei.

În contrast cu erudiția științei și a cercetării academice, brațul unui copil inocent are capacitatea să dezvăluie adevărurile ascunse sub cele mai mari enigme ale omenirii (cal. 600). Brațul copilului devine puternic în prezența adevărului și slăbește în absența lui, adică falsitatea. (Hawkins et al, demonstrație video 1995). Faptul că brațul unui copil poate dezvălui adevărurile care i-au învins pe cei mai mari gânditori ai istoriei este o confruntare a egoului inerent din minte și este un test al smereniei. Într-o observație superficială acestea par a pune la încercare rațiunea, care, ea însăși, a devenit o religie (bazată pe credință) a științei și a omului modem. Până când vor fi descoperite niște mijloace mai bune, tehnicile de cercetare a conștiinței ne descoperă prima știință a adevărului, verificabilă și concordantă, care reprezintă și este un produs al evoluției conștiinței umane.

SECŢIUNEA A DOUA – APLICAŢII PRACTICE

Cap. 9 - Structura Socială si Adevărul Funcţional

Diversitatea exhaustivă a acestui capitol face necesară existența unui cuprins:

Introducere
Distribuirea nivelurilor de conştiință ale umanității
Populația totală a lumii (2004)
Distribuirea nivelurilor de conştiință ale lumii (hărți/grafice)
Distribuirea nivelurilor de conştiință - mostre regionale
Calibrări ale locurilor de interes
Viața cotidiană
Energia muzicii - Modernă
Muzică Clasică
Muzică - Spirituală
Muzică clasică - Interpreți
Perioadele muzicii clasice
Artişti - Lucrări creative
Procesul de autentificare
Sporturi şi pasiuni
Filme
Televiziune
Impactul social al celebrităților
Comici / umorişti
Ştiri prezentate de media
Politică şi alegerile din 2004
Scală de diagnosticare - politică şi alegerile din 2004
Comentatori de ştiri şi spectrul politic
Ştiri tipărite/ediții print
Altele

„100 cei mai influenți oameni din lume!”
Operele literare ale autorilor
Industrie (Statele Unite)
Spoturi publicitare de televiziune
Câmpurile energetice ale industriaşilor celebri
Fundații filantropice
Corporații
Uniuni
Aplicarea Legii
Ştiință – Teorie
Ştiință medicală
Oameni de ştiință
Şcoli şi universități importante

Introducere

În evoluția conştiinței umane, limitarea aduce cu sine provocare şi dorința de lumină. Creativitatea intrinsecă a conştiinței este exprimată prin descoperiri permanente şi din ce în ce mai uimitoare, prin care umanitatea compensează restricțiile inerente ale corpului uman, spiritului şi mediului înconjurător.

Societatea umană, în expresiile sale multiple, reprezintă interacțiunea dintre dimensiunea fizică a lumii şi corpul omenesc aşa cum este interpretat el de minte şi de emoții, care, la rândul lor, reflectă expresia colectivă a evoluției conştiinței.

Capacitatea de a discerne adevărul constituie însăşi baza şi nucleul calității vieții. Capacitatea de conştiență şi recunoaştere a adevărului ca realitate reprezintă principiul de bază, ireductibil, pe care se construieşte orice societate; totuşi, societatea este deopotrivă în mod empiric şi conceptual o sală înşelătoare a oglinzilor.

Pentru evaluarea progresului diferitelor culturi, am putea să diferențiem câteva criterii:

1. Calibrarea nivelurilor generale de conştiință ale diferitelor culturi, trecute şi prezente.

2. Evaluarea calităților vizibile şi produselor diferitelor culturi (de exemplu „prin roadele lor îi veți cunoaşte").

3. Corelarea nivelului de conştiință cu principiile de bază ale fiecărei culturi sau societăți şi, în consecință, diferențierea dintre cele care sunt constructive şi cele care nu sunt.

4. Identificarea surselor informațiilor benefice versus sursele de eroare şi eşec.

5. Diferențierea între aparență şi esență în expresiile sociale.

Starea unei societăți este perceptibilă, în principal, prin intermediul succesului operațional al informației colective (care este produsul interpretării colective a experienței). În cultura noastră actuală, volumul datelor este covârşitor. Fără o procesare foarte sofisticată, semnificația, elementul esențial şi importanța sunt cu uşurință eclipsate de absența (sau eşecul aprecierii) chiar şi a celei mai mici dovezi. Ca o consecință a greşelilor, în aparență minore, (de exemplu „dependența sensibilă de condițiile inițiale" din cadrul ştiinței dinamicilor non-liniare) cercetarea îndreptată spre identificarea adevărului verificabil devine adesea foarte intensă, după cum se observă prin atenția acordată de mass-media.

Progresul societății pare să se permanentizeze într-o stare de anticipare perpetuă a viitoarelor descoperiri ale unor date considerate inițial irelevante, dar de importanță vitală. Astfel, atracția exercitată de ştiri ține

lumea pe picior de aşteptare, martoră la desfăşurarea creației ca evoluție.

Din perspectivele, prezentate anterior, ale evoluției conştiinței şi fiziologiei funcționării creierului, au apărut deja unele aprecieri legate de dificultățile inerente în calea recunoaşterii şi explicării adevărului. Factorii ce contribuie la autorizarea sau excluderea capacității de recunoaştere a „sensului" se suprapun peste condițiile generale. Vocabularul însuşi demonstrează efortul colectiv de creare a unei structuri pragmatice a informației şi de organizare a datelor liniare brute (neprelucrate) în aşa fel încât acestea să capete importanță, valoare şi specificitate.

Evoluția continuă a Rețelei Mondiale de Internet şi masiva ei acumulare de informații şi date reprezintă o recapitulare spectaculoasă a dezvoltării minții omeneşti, ce nu incorporează numai informații deja acumulate, ci şi dezvoltă continuu tot felul de corelații complicate, generând apariția unor definiții şi implicații noi ale semnificației. În acest proces, se reflectă, de asemenea, supozițiile şi poziționalitățile filozofice neexprimate, ca şi şcoli de dezvoltare semantică şi artistică.

O perspectivă strălucită din punct de vedere al modului în care mintea şi societatea abordează şi categorizează informația, a fost prezentată într-un articol din revista *Time* referitor la dezvoltarea Rețelei Mondiale de Internet (Grossman, 2003). Acesta a descris motoarele de căutare ca pe o „lentilă prin care vedem sau nu informația" şi a indicat importanța faptului că „întotdeauna, ceea ce căutăm influențează ceea ce descoperim, cum anume cunoaştem şi ce ştim". Faptul că rezultatul este consecința intenției reprezintă o recunoaştere şi o descriere interesantă a principiului Heisenberg - iar acesta are efect nu numai asupra a

ceea ce suntem, ci şi asupra a ceea ce gândim şi, în consecință, asupra ceea ce vom deveni. Importanța crucială a intenției este explorată în lucrarea *Puterea Intenției* a lui Wayne Dyer (Dyer, 2004). Sensul, limbajul şi societatea sunt unificate interactiv şi în mod empiric, fiind supuse unui tratament personalizat atât la nivel individual, cât şi în conştiința colectivă, ceea ce, prin circularitate, influențează limbajul, descrierea şi semnificația, ca un proces continuu de dezvoltare.

În conformitate cu această intenție colectivă, cercetarea conştiinței şi un sistem pragmatic de calibrare destinat aflării nivelurilor specifice ale conştiinței nu sunt numai utile, ci au şi avantajul unic al libertății de aplicare. Barierele prealabile ridicate în fața cunoaşterii pot fi acum depăşite, iar domeniile odinioară întunecate, pot fi aduse azi la lumină.

În acest scop, tehnica a fost aplicată sub forma unui studiu efectuat asupra unor zone largi ale experienței umane, fapt ce a oferit un dublu beneficiu. În primul rând, ea a verificat eficienta şi capacitatea cercetării conştiinței atât din motive pragmatice, cât şi teoretice. În al doilea rând, a dezvăluit o serie de zone de limitare care, dacă sunt corect recontextualizate, pot fi convertite în căi spre progres. Enigmele aparent nerezolvabile ale societății sunt persistente pentru că ele constituie doar expresia de suprafață a factorilor fundamentali nediagnosticați; de aceea, utilizarea tehnicii ca instrument de cercetare, are darul de a deschide uşile descoperirilor şi deciziilor, precum şi unei mai mari înțelegeri şi compasiuni.

Cifrele calibrate sunt rezultatul exclusiv a peste două sute cincizeci de mii de cercetări efectuate începând de la mijlocul anilor 1970 de echipe de cercetători experimentați. *Datele sunt impersonale şi nu*

reflectă opinii personale. Comentariile care urmează după fiecare secțiune de tabele sunt intenționat separate de datele neprelucrate.

Deoarece dimensiunea studiului este enciclopedică, exemplele au fost limitate din motive pragmatice ce țin de restricțiile de spațiu. Ele sunt totuşi reprezentative şi dezvăluie informații necunoscute anterior.

Unele date vor fi, fără nicio îndoială, în dezacord cu opiniile personale sau sociale, ceea ce confirmă nu numai că aparența şi esența nu sunt identice, dar şi că, uneori, în mod deranjant, suni extrem de divergente, până acolo încât convingerile umane obişnuite sunt adesea, exact opusul adevărului fundamental. Multe din aparentele discrepanțe se rezolvă după un timp de gândire şi, ca un koan Zen, se dovedesc a fi extrem de avantajoase şi instructive. Cea mai bună atitudine este devotamentul față de adevăr şi nicidecum agresivitatea împotriva minciunii. Curiozitatea unui spirit deschis conduce la descoperirea progresivă a informației care până atunci nu a fost disponibilă, ceea ce poate părea cel puțin provocator la prima vedere.

Este bine de repetat faptul că minciuna nu este contrariul adevărului, ci absența acestuia şi că, dacă preferăm ciocolata, nu înseamnă că trebuie să urâm şi să criticăm esența de vanilie. *Calibrările sunt supuse schimbării odată cu modificarea condițiilor şi intențiilor oamenilor.* Calibrările prezentate în grafice au fost preluate dintr-o bază de date de 9000 de calibrări efectuate începând de la sfârşitul anului 2003 şi de-a lungul anului 2004. Repetăm: *Calibrările reprezintă date de cercetare şi nu opinii personale.*

Originea Calibrărilor

Tot ceea ce există în prezent sau a existat în trecut eliberează multiple radiații de energie, fapt utilizat de Max Planck în celebrul său experiment al radiației cutiei negre, în urma căruia a obținut bine-cunoscuta „constantă Planck" din fizica cuantică (h = 6, 62606826 x 10^{-34} J s). Peştii marini de mare adâncime şi rechinii detectează prada prin intermediul câmpurilor electrice produse de muşchii lor.

Aceste emisii de energie pot fi cercetate şi calibrate printr- un întreg spectru electromagnetic, de la ioni şi fotoni la energia infraroşie, ultravioletă, căldură, sunet, capacități absorbante şi reflectante ale diferitelor energii, ca şi fenomene electrice sau de radiații. În plus față de vibrația şi absorbția luminii (de exemplu fotografia obişnuită sau fotografia în infraroşu), limite dintre variabile pot fi detectate, măsurate sau calibrate de la distanță. Energia biologică a vieții este, de asemenea, radiată continuu şi înregistrează permanent în câmpul non-liniar al conştiinței, ceea ce reprezintă un context invariabil (Absolutul).

Tot ceea ce există sau a existat vreodată, chiar şi un gând Urcător, este în mod automat înregistrat într-o dimensiune lizibilă şi veşnică. Astfel, nu există „secrete" în univers, iar viața, în totalitatea exprimărilor sale, răspunde în fața universului. Afirmația conform căreia „fiecare fir de păr este numărat" este un fapt impersonal verificabil ştiințific. Accesul la calibrarea conştiinței este limitat de condițiile prezentate în Anexa C. Ca şi temperatura sau citirea presiunii barometrice, nivelurile de calibrare raportate sunt impersonale şi u prezintă, pur şi simplu, date de cercetare lipsite de opinie personală.

Distribuţia Nivelurilor de Conştiinţă ale Umanităţii

Populaţia totală a lumii în anul 2004

Aşa cum a mai fost menționat şi cu altă ocazie, nivelul general al conştiinței a evoluat foarte încet, în perioade lungi de timp, atingând valoarea 90 în timpul lui Buddha, 100 în momentul naşterii lui Iisus Hristos, pentru ca apoi să evolueze încet la 190, unde a stagnat pe perioada ultimului mileniu până la sfârşitul anilor 1980, când a tăcut un salt la valoarea 205. În noiembrie 2003, a ajuns la nivelul actual de 207. Distribuția sa în lume arată că aproximativ 78% din totalul populației calibrează sub valoarea 200. (Totuşi, cifra comparativă pentru Statele Unite este de 49 de procente). Distribuția naturală proprie este reprezentată ca o curbă progresivă, după cum urmează:

Distribuția Nivelurilor de Conştiință în Lume

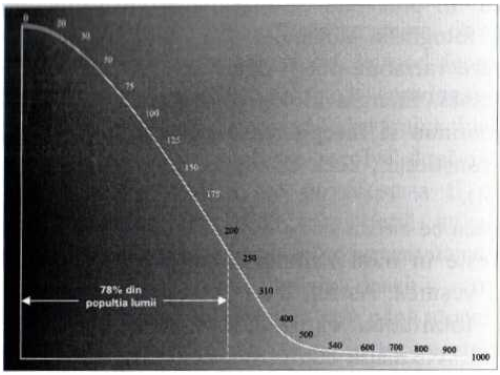

Această informație poate fi prezentată sub forma unei piramide, fapt ce-i conferă un sens mai explicit.

Distribuția Nivelurilor de
Conştiință ale Umanității

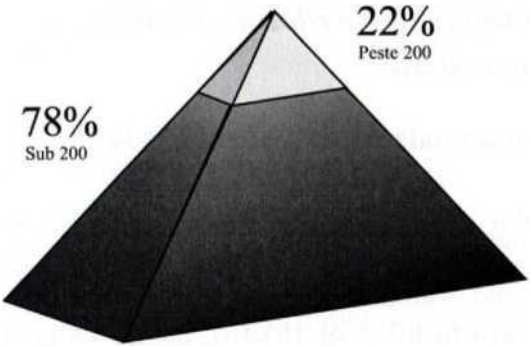

De asemenea, nivelurile calibrabile ale conştiinţei denotă putere, ceea ce explică de ce marea masă a umanităţii, care calibrează sub valoarea 200, nu se auto-distruge pur şi simplu prin negativitatea sa prevalentă. Practic, puterea celor 22 % care calibrează peste nivelul 200 al conştiinţei echilibrează cele 78 de procente negative, după cum se vede în diagrama următoare.

Nivelurile de conştiinţă delimitează subpopulaţii

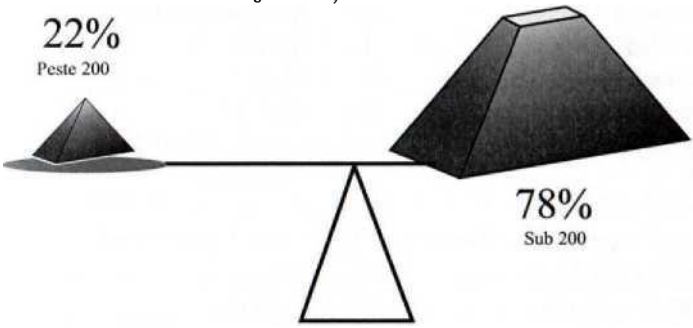

care au tendinţa de a se stratifica în societate, aşa cum se întâmplă, de exemplu, cu un dop de plută aruncat în mare, a cărui poziţie reprezintă o consecinţă a propriei capacităţi de flotabilitate, mai degrabă un fenomen de câmp decât unul datorat relaţiei de cauză şi efect. Mişcarea în câmp este rezultatul factorilor intrinseci cum nr fi alegerea, a cărei gamă aparţine, de asemenea,

câmpului. Societatea reprezintă o gamă stratificată de aşteptări.

Distribuţia Nivelurilor de Conştiinţă - Mostre Regionale

SUA		State		Oraşe	
Preşedenția	460	Alabama	350	Chicago	445
Guvern	440	California	280	Lake Shore	450
Poporul	420	Florida	425	South Side	200
Regiuni		Iowa	405	New York	385
Coasta de est	360	Massachusetts	305	N.Y. Upper East Side	430
Coasta de vest	290	Nord Dakota	380		
Midwest	440	Ohio	410	N.Y. West Side	245
Canada		Texas	385		
Banff	410	Wisconsin	415	N.Y. Inner City	135
Montreal	380	Wyoming	440		
Ottawa	400	**Mexic**		Phoenix	425
Toronto	425	Mexico City	305	Washington	450
Quebec	380			Hollywood	190

Calibrarea locurilor de interes

Avion	300	Muzeul Luvru (Paris)	500
Aeroporturi	205	Laborator de metamfetamine	40
Ambulanță	300	Metropolitan Museum of Art (NYC)	505
Autostradă (Germania)	315		
Automobil	205	Mine	105
Autobuz, Taxi	205	Moteluri	220
Canalul între Anglia şi Franța	380	Cămine(aziluri) de îngrijire	201
Circ	305	Olimpiade	340
Biblioteca Clinton	450	Bloc operator	395
Magazine cafea	250	Orient Express (tren)	315

Coffee Shops			
Dormitoarele din cămine	250	Parcuri	350
Biserica comunității	402	Parthenon	305
Vase de croazieră	320	Terenuri dejoacă	345
Magazine	250	Piaza Hotel (New York)	420
Castelul din Edinburgh (Scoția)	445	Posturi de politie	265
Tumul Eiffel	485	Spital psihiatric	355
Empire State Building	425	Cabinet psihiatric	420-506
Parlamentul UE	345	Biblioteca Publică	400
Fabrici	195	Rijks Museum (Amsterdam)	535
Fabrici cu linii de asamblare	200	Rodeo Drive (Beverly Hills)	220
Fermă comercială	210	Colosseum-ul din Roma	305
Fermă de familie	380	San Simeon (California)	425
Fast Food	200	Sidewalk Cafe (din Paris)	400
Edificii Federale	200	Muzeul Smithsonian al Indienilor americani	460
Fort Knox	275		
Capelă funerară	215	Feribotul Staten Island	385
Benzinării	202	Statuia Libertății	500
Terenuri de golf	315	Metrou (Londra)	225
Marele zid chinezesc,	305	Metrou (Mexico City)	195
Ermitajul (muzeu Rusia)	505	Metrou (Moscova)	375
Route 66	225	Metrou (cu graffiti)	195
Spitale	180	Metrou (Paris)	215
Cartiere din centrul oraşelor	65-80	Supermarketuri	220
Autostrăzi între state	215	Times Square (New York)	270
Limuzine	400	Vasul Titanic	310
Lincoln Center (New York City)	355	Tnnity College (Dublin)	455
		Twin Towers (NYC) înainte de 9/11	205
Lockheed Martin „Skunk Works”	395	Twin Towers (NYC) înainte de 9/11	205
		Biblioteca Vaticanului	500

Adăugirile moderniste aduse Luvrului	180	Yosemite National Park	435
		Zoo (Bronx, New York)	350

În urma studierii tabelului, se observă că marjele inferioare ale pragului 200 semnifică o realizare integră, fiabilă şi sigură, cum ar fi staţiile de autobuz, de taxiuri, poşta şi aeroporturile. Aceste locaţii au adesea aspectul specific oferit de caracterul lor funcţional, în care culoarea gri este predominantă, mobilierul prezentând aceleaşi coordonate, fiind de obicei din metal gri. Prin adăugarea intenţiei şi personalităţii umane, calibrările cresc odată cu inovaţia istoricului Drum 66 - „Old Route 66". Odată cu sporirea participării umane, a imaginaţiei şi intenţiei, valorile calibrate se ridică până la marjele superioare ale pragului 200, lucru care este reprezentat de postul de poliţie din Times Square.

Prin adăugarea intenţiei şi a priceperii umane, valorile calibrate se ridică intervalul 300, cum vedem în exemplele oferite de avion, ambulanţă, sala de operaţie, vaporul de croazieră, parcul, locul dejoacă, circul, ferma, spitalul de psihiatrie şi chiar locurile Olimpice. Şoselele germane reprezintă o construcţie inginerească mult mai strictă şi mai avansată şi în ciuda lipsei limitei de viteză (viteza medie a traficului este de 110 mile pe oră) prezintă o incidenţă mult mai scăzută a accidentelor decât autostrăzile americane. Diferenţa este explicată şi prin faptul că şoferii germani sunt mai pricepuţi şi sunt mai bine instruiţi, iar vârsta minimă pentru a lua carnetul de şofer e mai mare. Şoselele germane nu au intersecţii, planuri înclinate sau terasamente adânci. De asemenea, sunt mai uşor de supravegheat de poliţie, iar şoferii care greşesc sunt rapid traşi pe dreapta.

Nivelul 400 reprezintă introducerea creativității, a esteticii şi dezvoltării intelectuale active, manifestate, de exemplu, prin locuri precum bibliotecile, cafenelele pariziene, Parcul Național Yosemite, biserica, San Simeon (California) şi chiar Empire State Building - a cărei construcție a durat numai un an şi a fost posibilă prin curajul şi îndemânarea muncitorilor americani băştinaşi (în speciali cei din Mohawk), care nu se temeau de înălțime şi puteau să meargă fără probleme pe o sârmă de oțel de numai 6 inch pe 6, la o înălțime de 76 de etaje, deasupra străzilor din New York City.

Nivelul 500 reflectă devotamentul față de frumusețe şi veneraţia pentru marile creații artistice ale umanității. (Rembrandt calibrează la ameţitoarea valoare 700). De secole întregi, milioane de admiratori au aşteptat la coadă cu teama ca nu vor apuca să vadă o asemenea grandoare legendară. Nivelurile calibrate sunt mai ridicate decât cele ale paradigmei newtoniene, cu birourile sale din oțel cenuşiu, ajungând, prin intuirea sursei de perfecțiune, până la subiectivitatea iubirii, la devotament şi veneraţie.

O vizită la Muzeul Luvru din Paris este extrem de prețuita de aproape toată lumea. Vizitatorii sunt surprinşi că li se permite, fără nici o restricție, să fotografieze toate comorile de artă universală aflate acolo. Prin contrast, în mijlocul fostei curți, se află o structură modernă (cal. 180), iar acest lucru are ca efect un şoc estetic neprevăzut. Concepția acestei intrări anormale, dar foarte funcționale, reprezintă arhitectura modernismului (de E.M. Pei). Ea a devenit subiectul unor dezbateri estetice internaționale, aşa cum şi era de aşteptat, din cauza nepotrivirii unei structuri rigide calibrate la nivelul 180, în curtea unuia din cele mai

cunoscute monumente istorice din lume, calibrate la valoarea 500.

Viaţa cotidiană

Pilula de a doua zi (pentru avort -RU 486)	200	Contracepția	205
		Biscuiți de casă	520
Alta Vista	208	Donald Duck (desen animat)	205
Corpul animal	200	Pământul (planeta)	200
Arm & Hammer Baking Soda (produs)	320	Tehnicieni în medicina de urgență	290
Făină Aunt Jemima's (produs)	350	Gândire, atitudine, acțiune ce ține cont de mediul înconjurător	260
Păpuşa Bărbie	205		
Biofeedback	202	Eutanasia	200
Body Piercing	180	Feminismul	320
Supa Campbell (produs)	325	Alimentele	200
Clonare (Animală)	200	Mâncare făcută în casă şi binecuvântată	215
Clonare (umană)	180		
Coca-Cola (băutura)	305	Mâncare făcută de maşini din comerț) binecuvântată	207
Alimentele din calitatea comercială	192-202	Poziția copiilor în SUA	405
		Poziția bărbaților în SUA	425
Alimente făcute în casă	209+	Poziția femeilor în SUA	405
Plăcintă cu răvaşe	345	Cereale Quaker	305
google.com	209	Torsul lânii	345
Hatha Yoga	260	Standuri cu produse de la ferme	355
Moda	295		
Hope Diamond	205	Rodeo	255
Corpul uman	205	Moş Crăciun	390
Sistemul Internet (nu conținutul)	205	Sex	250
		Cerşetori stradali	160
Povestea găinii roşii	295	Grup de muzicieni stradali	480
Boala vacii nebune	50		
Marijuana Medicală	235	Ziua recunoştinței -	515

Mickey Mouse	205	*Thanksgiving*	
Banii	205	Ceai verde	300
Mamă făcând cozonaci de Crăciun	520	Orezul Uncie Ben's (produs)	315
		Vegetarianism	205
Multilateralism	200	Vick's (produs)	345
Legile lui Murphy	280	Salcie	245
Paparazzi	180	Alpiniştii utilitari	290
Pepsi (băutura)	305	Conținutul web-ului	50-445
Principiul lui Peter	260	Yahoo.com	206
Umoriştii politici	190	Munca în grădină	250
Poligamia	145	Yogi Bear	205
		Temperatura de 0 grade	205

Este important de notat că sistemul de Internet calibrează la un nivel sigur de 205-208, inclusiv cele mai relevante motoare de căutare. Prin contrast, conținutul documentelor care apar pe Internet reflectă întreaga gamă a conştiinței umane, calibrând între nivelurile 50 şi 445. prin urmare, în prezent, aceasta este cea mai importantă sursă de dezinformare. Astfel, convingerea naivă conform căreia „trebuie să fie ceva adevărat dacă a apărut pe internet" este cât se poate de falsă şi are adeseori consecințe negative, dăunătoare. Calibrarea arată că aproximativ 50 % din informațiile furnizate pe Internet se plasează la niveluri mai mici de 200, ceea ce, în mod interesant, reprezintă aproape acelaşi procent cu nivelul calibrat al conştiinței populației americane actuale (49% sub 200 şi 51% peste valoarea 200).

Caracterul intim şi anonim pe care îl oferă Internetul constituie o oportunitate de exprimare pentru persoanele respinse de societate pentru că sunt dezechilibrate şi au probleme personale speciale, cum ar fi, de exemplu, extremismul politic şi înclinațiile sexuale

respinse de societate, precum şi iraționalitatea şi sistemele paranoice iluzorii. Internetul este marele teren de joacă pentru generația „eu", aşa cum se vede şi prin numele site-urilor (spre exemplu „Bill's Turn", „My Place", etc). Acest lucru reflectă adeseori opinia că o idee obişnuită este exacerbată de ego pentru a părea mai profundă şi mai importantă. 67% din site-urile *blogger*-ilor calibrează sub valoarea 200 şi reprezintă, în primul rând, dispozitive de exprimare a emoțiilor negative, a resentimentelor şi a frustrărilor generate de problemele de personalitate.

Satira presupusă a desenatorilor de filme politice de animație este în realitate o formă ascunsă de defăimare, după cum se vede şi din nivelul său calibrat 190. Unii văd în acestea chiar şi rea-voință şi o intenție evidentă de a răni sau a face rău unui subiect față de care există aversiune.

Banii calibrează la un nivel neutru, iar sexul la valoarea 250. Cele două sunt aparent neutre la origine, dar intenția cu care sunt utilizate le deosebeşte. În mod interesant, clonarea animală se află la nivelul 200, în timp ce clonarea umană se situează la 180.

O descoperire destul de semnificativă rezidă în diferența calibrată dintre hrana binecuvântată şi cea nebinecuvântată. Pâinea făcută de maşinile dintr-un supermarket local calibrează la nivelul 188, dar atunci când este binecuvântată, nivelul ei creşte la peste 200. Pâinea procurată de la acelaşi supermarket, dar din raionul de brutărie, calibrează la început la valoarea 203 şi chiar peste aceasta dacă este binecuvântată. Dacă este făcută manual, nivelul pâinii creşte de la nivelul de bază de 200 la valoarea 209, iar dacă este şi binecuvântată ajunge chiar la valoarea 215 - aceasta fiind o demonstrație unică a principiului Heisenberg,

prin care introducerea conştiinţei şi a intenţiei spirituale umane are darul de a schimba câmpul. Acest lucru mai dovedeşte şi că rugăciunea în sine înseamnă mult mai mult decât o simplă speranţă.

Unele branduri reflectă afecţiune (de exemplu, Jell-O, Route 66, Campbell's Soup), impregnându-se cu mistica culturală americană. Ele reprezintă încrederea într-o întreagă industrie, care se exprimă sub forma loialităţii faţă de brand.

Un interes îl prezintă şi calibrările previziunilor din prăjiturile cu răvaşe norocoase, care se situează la valoarea 345 şi care reprezintă, într-adevăr, principiile pe care majoritatea populaţiei îşi bazează viaţa. De exemplu: „Un cuvânt bun îţi poate schimba viaţa" conţine cu adevărat o înţelepciune profundă.

Poziţionarea femeilor şi a copiilor din Statele Unite la nivelul 405 este în contrast puternic cu poziţia lor în ţările i opresive (cum ar fi Islamul şi altele) unde aceste categorii calibrează la nivelul 140, ceea ce denotă puternica întârziere culturală din aceste ţări în care, atât populaţia, cât şi liderii guvernamentali calibrează, de asemenea, destul de jos. Deşi în raport cu situaţia din anii 1930 marja s-a mai restrâns, în Statele Unite mai există încă un decalaj de 20 de procente între nivelul bărbaţilor şi cel al femeilor şi copiilor. Transformările sociale au nevoie de timp şi se pare că „tavanul de sticlă" dispare acum foarte repede, lucru dezvăluit de faptul că, în 2003, spre exemplu, unele corporaţii conduse de femei au avut câştiguri mai mari decât acelea conduse de bărbaţi. (*Fortune*, ianuarie 2004).

Din punct de vedere istoric, într-o cultură primitivă sau agrară, puterea fizică a bărbaţilor era necesară sub forma agresivităţii date de testosteron, şi astfel, partea

masculină a avut tendința de a domina. Totuşi, pe măsură ce civilizația a progresat, iar valorile apreciate au fost mai puțin acelea bazate pe forța fizică şi mai mult pe domeniul mental şi pe creativitate, locul ocupat de cele două sexe pe scara socială s-a apropiat de egalitate. Termenul „primitiv" implică predominanța şi persistența modelelor comportamentelor animale, conform cărora „biologia ne decide soarta". În lumea modernă, evoluția conştiinței împreună cu educația şi intelectul constituie factori decisivi.

Energia Muzicii Moderne *Muzica (nu personalitatea artiştilor):*			
Anderson, Marian	510	Gangsta Rap, Punk, Heavy Metal, Gothic, Grupuri violente şi antisociale	35-95
Armstrong, Louis	590		
Beatles	460		
Beach Boys	400		
Bee Gees	510	Garland, Judy	405
Berlin, Irving	415	Gass, Robert („Kyrie")	705
Bocelli, Andrea	550	Harrison, George	540
Caruso, Enrico	560	Hip Hop	270
Cash, Johnny	504	Iglesias, Julio	400
Charles, Ray	485	Jones, Spike	350
Cole, Nat King	470	Joplin, Janis	495
Country Western	255	Lane, Christy	500
Crosby, Bing	485	Liberace	365
Disco	235	Mamas and the Papas	495
Dorsey, Tommy	450	Manilow, Barry	505
Dylan, Bob	500	Pop Rock	205
Ellington, Duke	450	Presley, Elvis	420
Elliott, Cass	505	Riverdance	500
Fitzgerald, Ella	465	Rolling Stones	340
		Santana	515
		Welk, Lawrence	475

Muzica clasică			
Bach, J. S.	530	Kabalefsky, D.	480

Cimpoieri	505	Leoncavello, R.	475
Barber, S.	480	Liszt, F	490
Bartok, B.	475	Mendelssohn, E	480
Beethoven, L	510	Mozart, A.	540
Berlioz, H.	480	Mussorgsky, M.	485
Bizet, G.	425	Offenbach, J.	480
Brahms, J.	495	Pachebel, J. („Canon”)	690
Cherubini, M.	485	Paganini, N.	515
Colinde de Crăciun	550	Puccini, G.	550
Chopin, F.	500	Rachmaninoff, S.	490
Balet Clasic	525	Ravel, M.	475
Copeland, A.	465	Rossini, G.	490
Debussy, C.	485	Schubert, F	460
Dvorak, A.	490	Shostakovich, D.	480
Gilinka, M.	480	Sibelius, J.	485
Gluck, C.	475	Smetana, B.	470
Gounod, C.	420	Stravinsky, 1.	465
Grand Opera	525	Strauss, R.	475
Grieg, E.	490	Ceaikovski P	550
Händel, G.	510	Vangelis	485
Hayden, E	490	Weber, C. M. von	485
Humperdinck, E.	490	Wagner, R.	500

Muzică spirituală			
Ave Maria	575	Amazing Grace	575
Si lent Night	575	Imnul marinei SUA	575
Joy to The World	575		

Muzică clasică - Interpreţi			
Callas, Maria	485	Pinza, E.	480
Caruso, Enrico	500	Opera San Francisco	465
Chaliapin, F	485	Tagliavini, F	485

Cliburn, V.	480	Tebaldi, R.	485
Heifitz, J	490	Tibbett, L.	490
Scala din Milano	465	Toscanini, A.	490
Menuhin, Y.	485	Paganini, N	495
Metropolitan Opera	465		

Perioadele muzicii clasice (pornind de la perioadele cele mai recente „LaFave, 2004”			
Eclecticism	460	Romantism	465
Minimalism	450	Clasicism	460
Serialism	450	Rococo	460
Dodecafon (12-tonuri)	400	Baroc	470
Neoclasicism	440	Renaştere	470
Impresionism (Debussy)	440	Medieval	470

Observăm că efectele compasiunii, iubirii, precum şi energiei inimii conduc către o calibrare extrem de înaltă, ceea ce semnifică devotament pentru frumusețea estetică şi afectivă. Acestea sunt şi nişte fenomene fiziologice, demonstrate prin apariția aşa-numitei „piele de găină” ce apare la un public emoționat, care nu arareori varsă şi lacrimi de bucurie. Publicul plânge nedisimulat la un spectacol al nevăzătorului Andrea Bocelli, aşa cum se întâmpla şi la concertele lui Enrico Caruso. Muzica lui George Harrison a fost clar una religioasă. Cimpoiul, calibrat la nivelul 505, semnifică valoare şi curaj, dar transmite şi teamă unui posibil duşman.

Interesant este sunetul de „bocet” al baladelor celtice, cum ar fi cele ale grupului „Riverdance”. Solo-

urile sopranei au o energie de o frumusețe aparte şi care calibrează la nivelul 640-650. Cimpoiul irlandez ne conduce către aceeaşi atmosferă desprinsă parcă „dintr-o altă lume”. Efectul este magnetic şi poate fi cel mai bine descris prin termenul de eteric. Efectul total este similar cu starea de conştiință care predomină deasupra nivelului 600 al conştiinței. Deşi există sunet, el este învăluit în tăcere şi veşnicie. Sunetul mai trezeşte şi sentimentul unei vechi familiarități, ca şi dorința de a ne întoarce la o existență imaculată, plină de puritate, luminozitate, pace şi frumusețe.

Muzica militară face parte dintr-o clasă aparte şi dezvăluie, într-un mod semnificativ, discrepanța între aparență şi esență. La Castelul Military Tattoo din Edinburgh (cal. 505) se desfăşoară un eveniment anual care atrage mii de spectatori din lumea întreagă. Mai mult de o mie de interpreți din cele mai importante țări ale lumii îşi reprezintă cultura prin cele mai reprezentative şi mai performante orchestre militare. Spectacolul pe care îl oferă acestea îți taie respirația, iar uriaşa masă de spectatori devine tăcută din respect pentru înaltul grad de excelență care se desfăşoară în fața lor (de exemplu, toboşarii elvețieni). Apoi, spre surpriza acestora, spectatorii încep să plângă cuprinşi de valul unei emoții profund mişcătoare (cal. 520), ce reprezintă energia pe care o degajă sentimentele de onoare, valoare şi iubire pentru patrimoniul uman precum şi pentru reprezentările acestuia: familia, cultura şi semenii noştri. Bărbatul care se duce la război este la nivelul calibrat 510 (cel de-al doilea război mondial). La sfârşitul show-ului Tattoo, o sută de cimpoaie cântă „Queen of My Heart”, care calibrează la nivelul 525, şi lasă publicul, cuprins de un val de emoție adâncă, profundă, într-o stare de tăcere respectuoasă.

Această înclinație umană ascunsă este exploatată de conducători, care ştiu să manipuleze pentru scopuri politice acest rezervor puternic şi adânc de energie integră intrinsecă latentă.

Loialitatea şi devotamentul poporului față de țară şi cultură sunt naturale şi îşi au rădăcina încă în prima copilărie, când credința şi încrederea în părinți este totală şi nepătată de intelectualizare sau influențe exterioare. Inima naivă de copil cade pradă manipulărilor politice înşelătoare. Această naivitate încrezătoare şi lipsită de spirit critic, este şi mai vulnerabilă în fața seducției exercitate de liderii politici convingători care dețin putere sau autoritate religioasă. Mieii sunt duşi la sacrificare de inocența lor, care este un amestec de slăbiciune şi putere.

Există o conştiință interioară şi la oamenii de arme care plâng în văzul lumii la reuniuni, chiar şi la acelea cu foştii lor duşmani. Trebuie menționat că militarii sunt întotdeauna primii care îşi iartă foştii duşmani la sfârşitul războiului (Brooke, 2004), în mod surprinzător, acest fenomen este resimțit aproape imediat ce ultimul foc de armă a fost tras. Mulți bărbați îşi disimulează emoția alăturându-se sărbătoririi triumfătoare, dar undeva, în adâncul sufletului, există conştientizarea acelor profunzimi din care izvorăsc dragostea şi integritatea, sensul fundamental a ceea ce înseamnă *Valhalla* cu adevărat. Acesta nu are nicio legătură cu războiul, dar a fost nevoie de un război pentru ca acest sentiment să iasă la suprafață. Respectul reciproc pentru valorile onoarei este demonstrat prin cariere militare celebre, cum ar fi aceea a faimosului „Baron Roşu", din primul război mondial, Manfred von Richthofen (cal. 385). As al tuturor aşilor, pilotul Luftwaffe a câştigat 80 de bătălii aeriene şi a doborât 52

de avioane britanice, dar în cele din urmă a fost ucis în luptă. Era atât de respectat încât Aliații (Australia Flying Corps) au organizat pentru el funeralii militare. Măreția „Marii Generații" din cel de-al doilea război mondial a fost aceea a inimii, pentru că victoria a fost doar consecința puterii acesteia.

Naivitatea inimii este exploatată de propaganda care cheamă la luptă pentru a servi „patria mamă". Încrezători, adepții acordă încrederea lor „Marelui Conducător" şi cad într-o obedienţă infantilă, urmându-l pe megaloman ca mieii la tăiere. În felul acesta naivitatea poate să conducă, şi o şi face, către distrugere. Singura modalitate posibilă de protecție este cunoaşterea adevărului real prin intermediul nivelurilor calibrate ale conştiinței conducătorilor sau învățătorilor. Liderii spirituali falşi constituie capcane în care pot cădea cei imprudenți.

Energia muzicii clasice are un impact pozitiv asupra comportamentului şi capacității de învățare, generând şi creşterea . nivelului conştiinței. Acest lucru are ca rezultat dezvoltarea conexiunilor şi modelelor neuronale. Totodată generează creşterea capacității matematice şi trecerea de la mintea inferioară la cea superioară, (vezi Capitolul 14). Expunerea la muzica clasică în copilărie şi în primii ani ai tinereții are ca rezultat atracția către pace, adevăr şi frumusețe şi aversiunea față de violență, falsitate şi vulgaritate. Sensibilitatea la estetică oferă o punte naturală care facilitează apariția conştienței spirituale şi a non-eului.

Din punct de vedere clinic, beneficiile unei expuneri timpurii la artele clasice s-au confirmat printr-o rată a criminalității mai scăzută cu 75%. Dacă acest lucru se îmbină şi cu o educație religioasă, incidența

criminalității scade cu aproape 90%. (Dacă se adaugă şi jocul de şah, se mai pierde un procent.)

Muzica rock-and-roll, hip-hop, disco şi country au o mare putere de atracție, chiar prin ritm - care poartă cu el o energie nevăzută ce transmite oamenilor bucuria de a fi viu, iar dansul devine o sărbătoare colectivă. Este interesant să analizăm diferența între nivelul de conştiință al muzicii Beatles-ilor şi cea a trupei Rolling Stones, „cea mai mare formație rock-and-roll din câte au fost vreodată". În interpretarea Beatles-ilor, observăm dedicarea pentru arta creatoare a muzicii. În cele din urmă, grupul s-a dezmembrat din cauza individualismului membrilor săi, fiecare din ei urmărindu-şi propria muză. Prin contrast, grupul Rolling Stones a continuat să cânte încă 30 de ani, fiind ținut împreună de un angajament de grup similar celui care se creează într-o echipă. În timp ce creativitatea Beatles-ilor a fost condusă de exprimarea unei inspirații muzicale interioare, Rolling Stones participă şi interacționează intuitiv cu publicul care, practic, este atras în spectacol şi nu rămâne doar un simplu spectator.

La niveluri mai joase de calibrare, muzica devine predominant generatoare de senzații şi glorifică violul, criminalitatea, violența, moartea şi alte forme extreme şi excesive ale brutalității. După cum s-a arătat şi în *Putere versus Forță*, însăşi energia muzicii (chiar şi fără text) poate afecta negativ sistemul de acupunctura al corpului, slăbindu-l. Acest lucru a fost descoperit pentru prima dată de către tir. John Diamond, care a publicat informația la sfârşitul anilor 1970 (Diamond, 1979).

Nivelurile joase de calibrare arată că sexul şi violența sunt puternic exploatate („sexul vinde")

contribuind la atracția pentru un hedonism nelimitat. Acest mesaj se transmite prin intermediul mass-media şi are impact asupra adolescenților impresionabili, care sunt atraşi cu uşurință de energia degajată de strălucire. Această energie unică a fost mai întâi descrisă într-una din cărțile lui Alice Bailey (*Glamour,* 1950) . Este vorba despre o energie proiectată în exterior ce îşi copleşeşte subiectul cu o dorință exagerată, care se diluează însă rapid pentru că nu reprezintă calitatea unui obiect, ci proiecția eului observatorului. Publicul face acelaşi lucru cu imaginile dictatorilor megalomani care, atunci când sunt dezbrăcați de ornamente, devin patetici şi trişti şi, în cele din urmă, aleg să se sinucidă pentru a împiedica demascarea himerelor care i-au călăuzit. Consecințele comportamentale asupra adolescenților ale unor astfel de programări energetice de joasă frecvență se traduc prin desensibilizare, reducerea emotivității, având ca rezultai comportamente pentru care părinții sunt considerați vinovați, când, de fapt, sursa influenței negative se află în mijloacele mass-media şi în cultura celor de aceeaşi generație. Importanța acestui efect neplăcut a fost adusă în atenția publică de CORE (Congresul Egalității Rasiale), care a creat lista „celor 5 cei mai răi" artişti „Gangsta rap" (Ştirile CNN, 3/8/04). În apărarea lor, „rapper"-ii declară că ei nu fac decât să încerce să scape de sărăcie şi sa demonstreze avantajele acțiunii libere. Ei sunt, de exemplu, expresia mizeriei, a disperării şi a sărăciei, după care devin antreprenori şi se apucă plini de optimism de afaceri integre.

Adolescenții răspund în principal presiunilor celor de o seamă cu ei şi a mijloacelor media, în detrimentul părinților. Această lipsă de respect față de părinți este susținută şi încurajată de actualele structuri sociale,

educaționale şi politice, căpătând şi mai multa forță socială prin denigrarea autenticității oricărei autorități. Eroarea se bazează pe percepția greşită asupra autorității adevărate şi integre, care este considerată a fi un autoritarism non-autentic, cum ar fi, de exemplu, respingerea „postmodernistă" a logicii, inteligenței, raționalului şi eticii.

Astfel, adolescenții din ziua de azi sunt îngrădiți de programele non-integre şi seduşi de media sau de cei din generația lor (Guthrie, 2004). În acelaşi timp, protejarea standardelor tradiționale ale eticii şi moralității sunt atacate zgomotos. Dificultatea constă în faptul că, în şi prin sine, libertatea de expresie este neutră şi, ca şi în situația banilor, numai prin modul de utilizare se vădeşte dacă e benefică sau nu. Acest inconvenient este cumva analog cu gestul de a da arme unor copii care nu sunt antrenați în a se apăra - fiind cu atât mai puțin familiarizați cu moralitatea şi etica.

O societate care refuză moralitatea devine dominată de senzațional, strălucire şi oportunitate. Câmpul de conştiință a acestei sub-culturi este ca un motor fără cârmă sau volan. Interesant este faptul că marile centre comerciale au descoperit că, difuzând muzică clasică în parcări, îi pot determina pe adolescenții care îşi „pierd timpul" pe acolo să renunțe să o mai facă.

Artişti - Lucrări de creaţie			
Cezanne	510	Parrish	495
Dali, Salvador	455	Picasso	365
Degas	540	Pieta	590
de Kooning	465	Arta politică de protest	180
Da Vinci, Leonardo	565	Pollock	425
Graffiti	140	Pornografia	105
Holbein	465	Rembrandt	700

Lautrec, Toulouse	450	Rockwell	500
Matisse	525	Ruberg	510
Michelangelo	590	Suprarealismul	385
Miro	490	Van Gogh	480
Mona Lisa	499	Vermeer	515
Munch, Edvard	495	Warhol	200

Din lipsă de spațiu, lista este limitată, dar în baza de date există mult mai mulți artişti. Arta, ca nicio altă formă de comunicare, reflectă intenția viziunea şi geniul creatorului, iar unii din aceştia sunt iluştri.

În privința lucrărilor de artă de foarte mare valoare se vădeşte faptul că descoperirea tehnicii de cercetare a conştiinței poate detecta falsul imediat. Acest lucru a fost demonstrat şi înregistrat pe o casetă video în 1995, unde un fals Picasso a făcut ca brațul celui testat să slăbească imediat (Hawkins, Video tape #1). Acest lucru este foarte important pentru proprietarii galeriilor de artă, ca şi pentru colecționarii care ar putea deveni ținta falsificatorilor.

Procesul de autentificare (Cal. 600)

Tehnica de testare a autenticității obiectelor de artă, antichităților, relicvelor, documentelor istorice, artefactelor arheologice sau a oricăror alte obiecte, este utilizată doar pentru a se face o serie de afirmații în legătură cu acestea, obținând un răspuns prin utilizarea tonusului muscular. Obiectul de artă respectiv nu trebuie să fie neapărat de față, ci doar păstrat în minte şi vizualizat în linişte de subiectul testării. De exemplu, acesta rosteşte: „Pictura pe care o am în minte este autentică”, iar apoi apasă repede cu doua degete pe încheietura mâinii subiectului. Pentru validare urmează

unele întrebări, cum ar fi : „Pictura este un Vermeer original (Răspuns prin da sau nu.) „Are o vechime de mai mult de 100 de ani” (da sau nu) „Este calibrată peste nivelul 400 (Da) „Peste 450” (Da) „Peste 500” (Da) „Peste 505” (Da) „Peste 510” (Da) „La 515” (Da) „Peste 515” (Nu).

Aceste afirmații sunt urmate de o serie de declarații referitoare la detalii, istorie, locație, etc., pentru a merge pe urma originii, vechimii pânzei şi vopselurilor, integrității artistului şi a altor factori. Aceste declarații pot fi făcute verbal, tăcut sau doar imaginate. Având în vedere că marile lucrări de artă se vând pentru milioane de dolari şi uneori chiar şi marii experți au îndoieli sau nu sunt de acord asupra autenticității acestora, procesul de verificare este, evident, foarte valoros, iar falsurile sunt detectate în mai puțin de un minut.

În timp ce explicarea procesului de verificare pare a fi detaliată, laborioasă şi de durată, în practică este foarte simplă, fiind, de fapt, o chestiune de numai câteva secunde. Este, de asemenea, evident că aceeaşi tehnică detectează aproape instantaneu dacă un martor sau o persoană publică spune adevărul sau dacă un produs căruia i se face reclamă la televizor are calitățile pe care le pretinde. Se va descoperi că, adeseori, afirmațiile unei persoane publice sunt, de fapt, 100% minciuni.

Atunci când procesul de mai sus se aplică ştirilor zilnice, rezultatul este surprinzător şi, inițial, întrucâtva descurajator, dacă este vorba de crime celebre, procese şi afaceri internaționale, unde decepția predomină. Prin contrast, putem fi mulțumiți să descoperim că acuzațiile sunt în mod frecvent false, iar justiția iese adesea triumfătoare.

Pentru obținerea unor rezultate foarte precise, este necesar ca ambele persoane implicate în procedură să fie integre, iar întrebările să fie consacrate descoperirii adevărului şi nu încercării de a susține un punct de vedere sau de a obține o dovadă subiectivă. Căutarea adevărului asupra diferitelor aspecte ale vieții asigură atingerea progresivă a înțelepciunii şi compasiunii. De asemenea, şi simțul umorului ajută în acest sens.

Sporturi şi ocupaţii favorite (hobby-uri)			
Aikido	260	Masaj	250
Curse auto	200	Escaladă montană	205
Baseball	330	Finalele Naționale de baschet	455
Muschet	345		
Ciclism	350	Olimpiade	390
Obsesia Body-Building	185	Pasadena Rose Bowl Parade	410
Bowling	295	Jocul în sine	375
Box	180	Vânarea câinelui de prerie	30
Bridge	410	Recreație	395
Corida	35	Rose Bowl	405
Şah	415	Alergare (aerobic)	350
Dans	475	Deviații sexuale	160
Lupte de câini/ cocoşi	35	Fotbal	450
Vânătoare de vulpi	65	Staruri sportive	340-400
Gimnastică	320	Steroizi	160
Sporturi extreme	110	Super Bowl	480
Exerciții Feldenkrais	410	Natație	310
„Aranjarea” unor jocuri	90	Tai Chi	305
Fotbal American	330	Tenis	350
Jocuri de noroc	180	Tenis (Wimbledon)	440
Golf	400	Cupa mondială	490

Sporturile pot fi împărțite între competiționale şi recreative, fiecare dintre aceste categorii calibrându-se la un nivel destul de ridicat şi devenind, astfel, o

expresie a entuziasmului şi a plăcerii jocului, a spontaneității şi distracției, ce aminteşte de tinereţe şi vigoare fizică. Odată cu vârsta, jocurile de şah, bridge şi golf oferă beneficiile recreării, care calibrează la un nivel foarte bun.

Din punct de vedere psihologic şi fiziologic, efectul odihnei este anabolic. Unii medici, precum Hipocrate, au prescris-o adesea în cazul maladiilor grave. Acesta a recomandat beneficiile terapeutice ale masajului, exercițiilor, odihnei şi înfrumusețării, aşa cum se practică şi în prezent în centrele de sănătate.

Dacă sunt calibrate sub valoarea 200, sporturile şi hobby-urile sunt generatoare de energie animalică, primitivă, de lupte şi rivalități, însoțite de admirația şi strigătele mulțimilor. La nivelul cel mai de jos al acestor aşa-numite sporturi regăsim, de fapt, acțiunea de a ucide fără niciun scop sau competiție, de a ucide pur şi simplu, ceea ce reprezintă un nivel foarte primitiv al conştiinței (gladiatorul roman calibrează la nivelul 80).

Iluzia pe care o creează jocul este glorificată, iar tentația nu rezidă numai în bani, ci şi în pasiunea de a „câştiga", ceea ce, aşa cum societatea a învățat deja, poate deveni un drog (din cauza dopaminei eliberate în creier [Volkow, 2004]). Jocurile de noroc au avut întotdeauna o moralitate discutabilă. Pe la mijlocul secolului XX, etica parentală a decis dacă jocul cu bile (arşice) este sau nu permis copiilor. În aceeaşi perioadă, automatele de jocuri mecanice au fost limitate doar pentru acțiunile de caritate şi organizațiile non-profit. Bingo era o sursă de venituri destinată bisericii, dar jocurile de noroc în sine erau ilegale, raidurile poliției fiind privite aprobativ.

La nivelul 180 al conştiinței, jocul de noroc continuă să fie o enigmă morală, îmbrăcată la rândul său într-

una politică. Totuşi, societatea a recurs la un compromis, găsind modalitatea legală de a redistribui câştigurile.

Filme *(Vezi Anexa pentru lista calibrată a peste 200 de filme)*			
2001, Odiseea spațială	440	Casablanca	385
A Beautiful Mind	375	Cat în the Hat	130
Domnul Schmidt	435	Celsius 41.11	320
Portocala mecanică	70	Color Purple, The	475
Regina Africană	395	Doctor Jivago	415
Aliens	145	Easy Rider	195
Amadeus	455	Imperiul soarelui	490
American Beauty	380	Fahrenheit 9/11	180
Marele albastru	700	FahrenHYPE 9/11	290
The Big One,	180	Gandhi	455
Naşterea unei națiuni	140	Harry Potter	215
Bonnie şi Clyde	105	Cu sânge rece	80
Bowling for Colombine	185	It's A Wonderful Life	450
Canadian Bacon	180	Fălci	140
Stăpânul inelelor	350	Santa Claus 2	190
MASH	360	Tăcerea mieilor	45
Matrix	165	Sunetul muzicii	425
My Fair Lady	405	SpongeBob SquarePants	385
Zbor deasupra unui cuib de cuci	160	Războiul stelelor	250
		Supersize Me	180
Patimile lui Christos (varianta editată)	395	Mary cea cu vino-încoace	105
Patimile lui Christos (varianta needitată)	190	Titanic	405
		TV Nation	180
Pretty Woman	375	Turnurile gemene	350
Psycho	80	What the #$*! Do We Know?	455
Ray (Charles)	475		
Return of the King	350	Migrație înaripată	495
Koger and Me	180	Vrăjitorul din Oz	450

Acest produs esențialmente american s-a dezvoltat şi a reuşit ,a ajungă o industrie mondială al cărei simbol este Hollywood-ul. Ca formă de artă, filmul este neîntrecut prin faptul că include interpretare, dans, muzică, actorie, plus tehnologie creativă şi inginerie care utilizează cele mai bune talente disponibile. (Calibrările de mai sus arată nivelul de conştiință al materialului prezentat şi nu calitatea filmului în sine; de exemplu, filmele de groază, deşi artistic sunt bine realizate, calibrează sub valoarea 100).

De notat că un film care s-a remarcat mai degrabă prin unicitate, cum a fost *Big Blue (Marele Albastru, regia Luc Besson),* menționat în *Putere versus Forță,* s-a calibrat la amețitoarea valoare 700. Dincolo de scenariu găsim contextualizarea unității vieții şi opțiunea de a alege dintre viața eternă şi cea fizică. Patimile lui Cristos (*The Passion of Christ*) deşi foarte integru în intenție (nivel calibrat 490), e tras în jos de scenele prelungite de tortură şi violență. Dacă cele 10 minute de gros-planuri violente ar fi fost eliminate, filmul ar fi calibrat la nivelul 395.

What is the #$! Do We Know?* (cartea *What the Bleep Do We Know?! - Ce naiba ştim noi, de fapt?* - a fost publicată de Editura Cartea Daath în 2007 - n.tr.) este un film non-hollywoodian care demonstrează cu umor adevărata realitate aflată dincolo de aparență - ştiință şi spiritualitate; dinamică non-liniară; realitate cuantică; efectul gândirii asupra realității; faptul că responsabilitatea revin conştiinței umane. Filmul a fost declarat ca fiind unic şi continuă să fie prezentat peste tot.

Acuzațiile care susțin că America este o societate imorală sunt contrazise de importanța acordată moralității mijloacelor media în numeroase dezbateri.

Exploatarea libertății de expresie împinge învelişul de hedonism nihilist până la limita reprezentată de scandalurile morale. Mijloacele media de divertisment îşi proclama inocența, declarând, de exemplu: „Noi nu creăm opinia publică, ci o reflectăm cu exactitate", ceea ce reprezintă totuşi un cerc vicios prin faptul că opinia publică la care se face referire este, într-o măsură considerabilă, consecința mijloacelor media.

Artistul trebuie să aleagă ce aspecte ale vieții doreşte sa reflecte prin actul său artistic şi, la fel, mijloacele media au o influență majoră asupra moravurilor sociale şi a sistemelor de credințe. Acest lucru se reflectă foarte bine în industria filmului (nivel calibrat 180). De asemenea, este important să menționăm avalanşa de filme caracterizate de spiritul anti-Crăciun (Waxman, 2004), care calibrează colectiv la nivelul 170. Totuşi, economia filmului demonstrează care sunt adevăratele zone de interes ale publicului. Revista Fortune (ianuarie, 2005) arată că, deşi doar 3% din filmele hollywoodiene primesc calificativul „G", ele produc un venit mai mare decât 69% din filmele evaluate cu „R". De asemenea, este interesant de notat că industria filmului din India (în care găsim bine cunoscutele „cele mai frumoase femei din lume"), cu toate că este mult mai reținută şi mai subtilă din punct de vedere al sexualității, are o cifră de vânzări de trei ori mai mare decât Hollywood-ul. De asemenea, producția sa generală este calibrată la un nivel mai înalt (210) decât Hollywood-ul care se află la valoarea 200.

Un gen nou de filme e reprezentat de producția *Fahrenheit 9/11* care s-a bucurat de multă publicitate înainte de alegerile prezidențiale din noiembrie 2004. Calibrarea sa la nivelul 180 reflectă poziția politică pe care o reprezintă. După alegeri, imaginea opusă şi

corectoare a fost reprezentată de *FahrenHYPE 9/11* (nivel calibrat 290) şi *Celsius 41,11* (nivel calibrat 390) care arată cu umor temperatura la care apare moartea cerebrală. Apariția filmelor de propagandă politică poate descuraja şi mai mult conducătorii integri în demersul lor de căutare a funcției publice.

Televiziune			
„700 Club”	400	*I Love Lucy*	395
Filme de acțiune	180	Infomercials	180
All in the Family	255	*Kukla, Fran, and Ollie*	405
American Idol	180	*Familia Bundy*	190
America 's Most Wanted	345	*MTV*	130
Animale/natură	405	*Muppets*	310
Bill Cosby Show	385	*National Geographic*	450
Canalul biografic	405	*Oprah Winfrey Show*	510
Programe naționale (general)	275	PBS	405
		„Reality” Show -concurs	125
Programe prin cablu (general)	300	„Reality” Show	130
		Sitcom-uri (comedii de situație)	180
Cheers	250		
Desene animate	180	Sport	375
Programe pentru copii	355	Sullivan, Ed	435
Programe cu crime	180	„Terry Jones History”	410
History, Discovery, Știință	405		
Decorațiuni, Do it yourself, etc.	345	Weather - Vremea	405
Web M. D.	200		

Impactul social al persoanelor celebre			
Astronauții	460	Duncan, Isodora	460
Baker, Josephine	445	Earhart, Amelia	395
Balanchine, George	430	Eisenhower, Dwight D.	480
Bell, Alexander Graham	450	Discursuri Roosevelt	500
Booth, John Wilkes	135	Franklin, Benjamin	480

Bryant, William Jennings	450	Geronimo	445
Carnegie, Andrew	490	Gorbaciov, Mihail	500
Carnegie, Dale	425	Graham, Martha	420
Carson, Rachel	485	Henry, Patrick	445
Carver, George Washington	435	Hoover, J. Edgar	255
Chisolm, Shirley	400	Jones, Bobby	485
Churchill, Winston	510	Keller, Helen	520
Columb, Cristofor	375	Kubler-Ross, Elisabeth	485
Comstock, Anthony	250	LaGuardia, Fiorello	460
Darrow, Clarence	455	Lee, Bruce	480
de Mille, Agnes	425	Lewis and Clark	440
DiMaggio, Joe	480	Lindberg, Charles	395
Mandela, Nelson	505	Rockne, Knute	455
Markova, Alicia	475	Rogers, Fred „Mister Rogers”)	500
Marrick, Joseph – Omul Elefant	590	Roosevelt, Eleanor	495
Najinski	530	Ruby, Jack	180
Nation, Carne	235	Shriver, Sargent	460
Nightingale, Florence	465	Sitting Bull	420
Oswald, Lee Harvey	180	Tubman, Harriet	350
Peale, Norman Vincent	435	Washington, Booker T.	460
Reagan, Ronald	502	Washington, George	455
Rockwell, Norman	500	Frații Wright	455
Ruth, Babe	440	Zanuck, Daryl	425

Lista potențială a oamenilor celebri este atât de lungă, încât pot fi alese doar câteva exemple ilustrative. Aici trebuie menționată calibrarea extrem de înaltă a aşa-numitului „Omul elefant” (Elephant Man), care, din cauza unei maladii a oaselor, a devenit cumplit de desfigurat. Deşi acoperit de sarcasm, ridicol şi respingere socială, comportamentul şi întreaga sa atitudine au fost descrise ca aparținând unui adevărat sfânt. A fost blând, iertător, calm şi înțelegător, chiar şi cu forma cea mai gravă a prostiei umane. Caracterul său unic şi special a simbolizat posibilitatea existenței

spiritualității chiar şi în condiții extreme. În primul rând, a ignorat tentațiile de auto-compătimire şi victimizare, dar şi de resentiment şi ură față de cei care îl detestau şi persecutau, evitând totodată respingerea şi ridicolul social. La nivelul calibrat 590, el a stat la poarta Iluminării făcând pace cu el însuşi şi cu lumea întreagă.

Artişti / Comici (Programe, nu persoane)			
Ball, Lucille	440	Hope, Bob	465
Benny, Jack	485	Mobley, Moms	465
Burett, Carol	460	Skelton, Red	480
Burns, George	485	Tomlin, Lilly	460
Carson, Johnny	480	Tucker, Sophie	440
Diller, Phyllis	440		

Umorul rezultă din suprapunerea contextelor alternative. Jocul de cuvinte sau de sensuri extinde contextul în aşa fel, încât aşteptările sunt înlocuite printr-un contrast care aruncă o lumină şi nu sens nou. Parodia ne permite să râdem de natura umană, în consecință de noi înşine. Umorul vine în sprijinul vieții şi este asociat cu prelungirea duratei acesteia, cu o stare de sănătate bună şi cu satisfacția de a trăi. El face să scadă anxietatea, şi, ceea ce este foarte interesant, creşte nivelul general al conştiinței pentru că are ca rezultat un punct de vedere mai benign asupra vieții. Simțul umorului reprezintă o caracteristică a oamenilor de succes (de exemplu, preşedintele Reagan) pentru că-şi aduce contribuția la politețea socială şi la dezvoltarea abilităților diplomatice şi interpersonale. Asemenea compozitorilor şi dirijorilor de orchestre, (Diamond,

1979), umoriştii sunt longevivi (de exemplu, George Burns a ajuns la 100 de ani).

Umorul atenuează stările conflictuale prin faptul că face să scadă în intensitate sentimentele negative şi poate rezolva conflicte căci, datorită lui, contextul lui „sau...sau" se extinde către „şi...şi" printr-o simplă schimbare de sens. Uneori, acest rezultat e atins integrând aparența cu esența şi înlocuind astfel falsitatea cu un grad mai înalt al adevărului.

Umorul este important pentru desăvârşirea procesului de maturizare pentru că ne învață cum să nu ne luăm prea în serios şi să ne amuzăm de propria persoană, făcând astfel să slăbească sistemul de apărare narcisistă. Predispoziția spre „a răni sentimentele cuiva" este un act egoist şi constituie o formă de paranoia socială. Atunci când ne acceptăm neajunsurile şi învățăm să râdem de ele, nu mai suntem vulnerabili la afronturi şi insulte. Astfel, este în avantajul nostru să inventariem toate slăbiciunile şi limitele umane, să le acceptăm ca atare şi să ne împăcăm atât cu ele, cât şi cu propria persoană. Cei care au umor se învinovățesc pe ei înşişi pentru propriile neajunsuri şi sunt iubiți pentru umilința lor. Obstacolul în calea auto-acceptării este orgoliul, o formă de vulnerabilitate care atrage, de fapt, răspunsuri sociale negative. A râde „despre" un subiect poate deveni a râde „de" el. Aceasta constituie avantajul unei glume având în substrat bunătatea, can devine o formă de acceptare mai degrabă decât una de respinge n (de exemplu: autocolantele, *Kiss me, I'm Polish",* şi altele) Adevăratul umor etnic face să scadă prejudecățile, în timp ce glumele rasiste le adâncesc.

Mijloacele media de difuzare a ştirilor
Programe (nu persoane)

Ştirile ABC	205	Huntley/Brinkey Show	460
Air America	200	Larry King Live	295
al-Jazeera	195	Lehrer, Jim	460
Ştirile BBC	210	Murrow, Edward R.	465
Brokaw, Tom	455	Ştirile postului național Public de radio (SUA)	200
Ştirile CBS înainte de 9/15/04	255	Ştirile NBC	255
după 9/15/04	200	O'Reilly Factor	460
Ştirile CNN	260	Rather, Dan (CBS News)	205
Cronkite, Walter	460	Ştirile Reuters	305
Fox News	380	Rivera, Geraldo	455
Hannity and Colmes	460	Walters, Barbara	455

În America tradițională, mijloacele mass media au manifestat discreție şi au primit respect. Ele au fost expresia unei responsabilități morale naturale şi s-a considerat că sunt, în general, integre. Declarațiile s-au limitat la pagina de editorial ale celor mai importante ziare. Totuşi, în timpurile moderne, obiectivitatea implicită a ştirilor a fost considerată suspectă, iar acest lucru s-a accentuat pe perioada războiului din Irak. Principala dispută a fost între aşa-numiții liberali şi aşa-numiții conservatori, implicând acuzații de deformare a realității şi părtinire. Pentru că argumente există în ambele tabere, bineînțeles că fiecare parte a încercat să considere că prejudecățile vin din cealaltă. Prin urmare, nivelurile calibrate se dovedesc instructive în încercarea de verificare a faptelor.

La o examinare mai atentă şi din datele obținute prin cercetări, rezultă că până în prezent nimeni din societatea noastră nu e lipsit complet de prejudecăți în observațiile şi opiniile sale. Acest lucru reprezintă pur şi simplu consecința unei structuri specifice eului şi a fiziologiei asociate a creierului. Simplul act al selecției constituie deja o funcție de editare şi poate accentua un

aspect sau altul doar printr-o secundă suplimentară de expunere a unei scene. În acest sens, percepția asupra „autorului" sau „victimei" depinde de poziția sumată de observator.

O deformare mai gravă şi mai înşelătoare apare în urma tentativelor naive de a fi cu orice preț corect, dând spațiu de expunere şi importanță punctelor de vedere extremiste şi deviante, care-şi câştigă publicitate grație naturii lor contestabile şi litigioase şi nicidecum a meritului intrinsec. Fraza repetitivă „dar criticii spun" este de cele mai multe ori falsă, iar „criticii" prezumtivi sunt „anonimi" (sau probabil imaginari). Acest lucru înşeală publicul, făcându-l să creadă că „criticii" reprezintă un segment semnificativ al societății, când, de fapt, în realitate, ei constituie un procent foarte mic. Acest lucru poate înşela opinia mondială şi poate avea ca rezultat erori serioase.

În general, programele de ştiri au pierdut din audiență şi ca urmare a scandalurilor. Publicul s-a întors către alte surse de ştiri (Internet, etc.), dar ştirile prin cablu au înregistrat o creştere majoră, mai ales Fox News şi în special programul lui Bill O'Reilly *(Bill O Reilly's Factor)* care a avut un ecou enorm (se primeau 14000 de mail-uri pe zi). O'Reilly este ca o călăuză a integrității. El are un talent ascuns pentru a depista non-integritatea, iar regula simplă este ca dacă lui O'Reilly îi displace o figură publică sau o „cauză", atunci aceasta calibrează sub valoarea 200 (iată un exercițiu comod pentru cei care nu pot să facă o calibrare tehnică). Pe de altă parte, aceia pe care O'Reilly îi apreciază calibrează aproape întotdeauna peste pragul 200, chiar dacă nu e întotdeauna de acord cu ei. (Prin contrast, persoanele apreciate de comentatorii din extrema stângă calibrează sub valoarea 200, iar cei care

nu sunt simpatizați de aceştia sau au păreri divergente, calibrează peste nivelul 200.

Politica şi alegerile din 2004

Analiza de calibrare a conştiinței este benefică prin faptul că reuşeşte să clarifice ambiguitățile şi permite o mai largă înțelegere a interacțiunilor sociale complexe. Nivelul general al conştiinței populației americane este de 420 (calibrarea generală a Americii este de 421, dacă guvernul şi preşedinția sunt incluse). Potrivit lui E.J. Dionne (Washington Post Writers Group, 2004) electoratul este poziționat, după cum urmează: conservatori 34%; moderați 45%; şi liberali 21%.

Prin calibrare, nivelul general de conştiință al votanților propriu-zişi a fost de 410 (60% din electorat). Cele 40 de procente care nu au votat s-au calibrat colectiv la valoarea 190.

Votanții propriu-zişi calibrează după cum urmează:

Conservatori	415
Democrați	325
Extrema stângă	185
Liberali	255
Moderați	375
Republicani	405

Ca referință, Institutul Goldwater calibrează la nivelul 355, Progresiştii la 330 - 360 (Lyndon Johnson), „Freethinkers" la 335, şi „Golden Rule" la 405. Libertatea cuvântului calibrează la 235, Patriot Act la 375, „Stânga elitistă de la Hollywood" la 180, diatribele politice emoționale la 125 - 165, oameni de stat la 430, „politicienii" la 180, majoritatea celor morali la 245 şi sarcasmul la 180.

Discursul inaugural al preşedintelui Bush din 2005 calibrează la valoarea 480, iar protestatarii, ca grup, la 180.

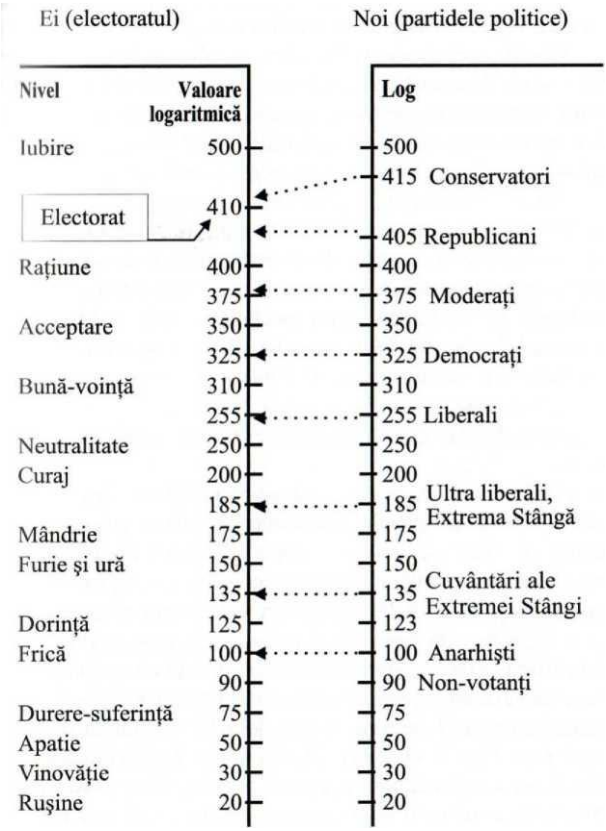

Nivelurile situate sub valoarea 200 indică raţionamente defectuoase, narcisism precum şi incapacitatea progresivă care face diferenţa între *res interna* şi *res externa.* Prin contrast, peste nivelul 200, emoţiile şi părtinirea sunt înlocuite de încrederea în raţiune, în fapte şi în echilibrul care rezultă din includerea contextului. După cum reiese din graficul mai sus menţionat, toate previziunile făcute de extrema stângă referitor la evenimentele mondiale care au urmat s-au dovedit a fi false (OPEC, nu Bush, controlează

petrolul din Orientul Mijlociu, afacerile sunt înfloritoare, etc.)

Marile Cărți ale Lumii Occidentale calibrează la aproximativ 450 - 460. Persoanele care calibrează în jurul valorii 400 suni numite conservatori, iar sub 200 se află cei din extrema stângă. Moderații sunt plasați la nivelurile 310 - 390, ceea ce este moral, rațional şi echilibrat, dar nu neapărat intelectual *per se.*

Din calibrarea unui punct de vedere general, se poate observa că electoratul este atras de sinceritate, integritate şi umanitarism, ceea ce este atât moral, cât şi rațional, iar extremismul şi propaganda negativă au un efect dăunător. O platformă politică bine concepută se va adresa direct publicului țintă şi îşi va face programul în aşa fel încât să coincidă cu doleanțele acestuia. Capitolul 13 subliniază în detaliu atitudinile şi abordările învingătoare sau perdante, iar exemple în acest sens au fost prezentate deschis de-a lungul procesului electoral, dar şi după aceea.

Analiştii politici, precum John Leo (2004) au fost de acord asupra faptului că Partidul Democrat s-a rătăcit prea tare către stânga în ceea ce priveşte unele „drepturi" discutabile ale minorităților care se opun punctelor de vedere ale majorității (nivel calibrat 180), cum ar fi disprețul pentru valorile morale şi religioase. Apoi, explozia extremismului a provocat o reacție de revoltă şi o reafirmare a valorilor spirituale şi etice. Există un sprijin popular foarte slab în ceea ce priveşte eliminarea lui Moş Crăciun (cal. 385), a paradei anuale Macy sau a aprinderii luminițelor în brazii de Crăciun din Piața Rockefeller şi la Capitoliul din Washington, D.C. Să mai menționăm că valoarea cumpărăturilor pentru sărbătoarea de Crăciun se ridică la 40 de procente din vânzările cu amănuntul anuale. Eliminarea

referirilor la Dumnezeu nu constituie nici măcar o poziție juridică sustenabilă, aşa cum a descoperit personajul principal Newdow, după ce a bătut drumul până la înalta Curte de Casație unde ajurat pe Biblie (USA Today, iunie 2004).

Unii comentatori au întrebat: „Dacă susținătorii extremei stângi ar fi reuşit în demersul lor, cui am fi transmis mulțumirile noastre pentru Ziua Recunoştinței? Nici ideea înlocuirii unui termen generic cum ar fi „sărbătoare" nu va funcționa, pentru că el arată calitatea specială a unei zile „sfinte". De asemenea, dacă din calendare ar trebui eliminate unele date, mai ales cele legate de periodizarea înainte/după Christos, păstrându-se doar un an numerotat, cum ar fi, de exemplu „2005", atunci ce anume ar indica „2005"? În întreaga lume occidentală aceşti ani semnifică unul şi acelaşi lucru, adică: două mii cinci ani de la naşterea lui Iisus Hristos. Ce altceva ar putea să însemne? Vor inventa adepții secularizării un nou sistem de numerotare? Chiar şi numele anului nou ar trebui schimbat. Anul Nou înseamnă „anul următor naşterii Domnului nostru, *Anno Domini*. Prin eliminarea tuturor acestor zile sfinte, oare va mai fi nevoie de noi contracte cu sindicatele?

Adeptului învățăturilor laice nu-i plac Kris Kringle (Moş Crăciun), ciorapii de Crăciun, ouăle de Paşti, curcanii din Ziua Recunoştinței. De asemenea, stânga extremistă urăşte America, aşa încât 4 iulie nu mai poate fi considerată o sărbătoare, iar imnul național trebuie eliminat. Deci „adio" plăcintă americană, stegulețe sau paradă a veteranilor şi a familiilor acestora. Rugăciunea ar trebui eliminată de la înmormântări. Statele Unite ar mai trebui doar să

elimine recunoaşterea diplomatică a Vaticanului şi a ambasadorilor săi.

Viitorii preşedinți nu ar mai putea jura cu mâna pe Biblie şi nici procesele nu ar putea debuta cu cuvintele „jur să spun adevărul şi numai adevărul, aşa să-mi ajute Dumnezeu". Ne-am lua adio de la Creştinism, Bar Mitzvah, Yom Kippur şi Pesach (ieşirea evreilor din Egipt).Yamaka (tichiuța pe care o poartă evreii pe cap) ar fi interzisă şi la fel s-ar întâmpla şi cu purtarea basmalelor islamice.

Desprinderea societății de religie şi spiritualitate ar însemna apariția unei alte forme de represiune şi de eroare relativistă a conducerii majorității de către o minoritate (90 % dintre Americani sunt teişti).

Cercetările asupra conştiinței arată că o campanie politică de succes reuşeşte să stabilească nivelul mediu de conştiință al populației țintă şi să prezinte o platformă care face apel la acest segment. La alegerile din 2004, platforma republicanilor s-a calibrat la valoarea 395, iar cea a democraților la 295. Middle America calibrează colectiv la nivelul 355 şi ar putea fi descrisă ca moderată prin faptul că include deopotrivă liberali conservatori şi conservatori liberali, precum şi alte persoane obişnuite, non-politice, „de bun simț", care sunt, în acelaşi timp, umanitare, dar au şi simț practic şi nu sunt atrase defel de extreme, manifestări fulminante, febrile şi stridente ori atitudini teatrale, iar alegerile sunt ceva mai mult decât un exercițiu de interpretare.

Majorității electoratului îi repugnă sentimentele evidente de ură, răutate şi emoționalism infantil (cal. 135). Ei se aşteaptă de la conducătorul țării să-şi păstreze calmul, rațiunea şi atenția, sa rămână stabil emoțional şi să facă impresia unei personalități oficiale

respectabile. Astfel, Bill Clinton a fost, şi mai este încă, foarte popular, nefiind afectat de sentimentele de ură pe care le-au descătuşat fără raţiune extremiştii republicani. Poziția sa politică a fost calibrată la nivelul 390. Dezaprobarea de la nivelul 240 este destul de departe de ură, care se află la nivelul calibrat 80. (Ca să alegi ciocolata nu trebuie să urăşti vanilia.)

Interesantă, şi venind ca o confirmare a analizei de mai sus, este observația de care nu țin seama politicienii şi conform căreia tendințele cele mai importante din societate sunt reflectate de vânzările masive de carte; de exemplu, cartea cea mai importantă a epocii actuale este *The Purpose Driven Life* (2004) scrisă de Rick Warren, care s-a vândut în mai mult de 17 milioane de exemplare (mai mult decât John Grisham, Stephen King, sau chiar J.K Rowling). Potrivit *Publishers Weekly* (noiembrie, 2004) vânzările au demonstrat că oamenii caută sensul, direcția şi modalitatea de a-şi îmbunătăți relațiile. Tendința generală vizează integritatea, auto-împlinirea şi semnificația spirituală. Cartea este calibrată la nivelul 345 fiind în concordanță cu mişcarea de dezvoltare a creativității culturale. O campanie politică de succes trebuie să aibă conştiința stabilității moderate, fiind interesată de minoritățile individuale, dar nu în detrimentul majorității. Din acest punct de vedere, coaliția centristă, aşa cum a fost ea sugerată de senatorul Lieberman, calibrează la nivelul 365. Prin contrast, cei care amenință sau părăsesc țara din cauza alegerilor calibrează la valoarea 175.

Când întrebăm, cum presupun criticii, dacă „extrema stângă" este pregătită să distrugă țara, obținem răspunsul „nu". Intenția lor se traduce prin îngăduință față de propriile slăbiciuni. Infatuarea

egoului în „titluri şi onoruri” (cal. 180) înseamnă să dai o respectabilitate legală auto-îngăduinței.

Comentatorii de ştiri şi spectrul politic

Mass-media reflectă nivelurile de conştiință ale diferitelor pături sociale, precum şi culturile secundare, oferind astfel un spectru socio-politic şi o diversitate de poziții şi puncte de vedere care, în urma cercetării conştiinței, au fost distribuite după cum urmează:

Stânga Radicală	135	Moderați	260-350
Extrema Stânga	135-145	Conservatori	350-455
Stângişti	170-190	High Integrity	460
Liberali	180-200	Ultraconservatori	300
Neutri	200-260	Radical Conservatori	175

Calibrarea arată care este echilibrul dintre moderarea conservatoare a rațiunii, cu ale sale constrângeri ale logicii, validității, evidenței şi rațiunii, în contrast cu emoționalul, sentimentele, popularitatea şi aversiunea față de constrângerile unionalului şi ale disciplinei intelectuale.

Nivelul de conştiință al Americii este 421, iar acest lucru indică faptul că extremismul este antipatizat şi nepopular în rândul majorității populației. Totodată, deşi emoționalul exercită o atracție, nu în sfera lui doreşte populația să-şi fundamenteze supraviețuirea. De aceea, extrema stângă şi extrema dreaptă sunt considerate ca amuzante şi distractive, dar oamenii raționali nu ar dori un automobil, o casă sau un doctor care să se calibreze sub nivelul 200 (suntem martorii prăbuşirii zgomotoase a bursei high-tech). Pe de altă parte, populația priveşte politica ca pe o piesă de teatru,

iar producțiile teatrale „live” pe care aceasta le creează constituie o sursă de emoție ce eclipsează responsabilitățile vieții de zi cu zi.

Dacă o poziție politică este percepută ca liberală sau conservatoare, acest lucru reflectă adesea un punct de vedere personal al observatorului, aşa cum înclinația omenească este aceea de a căuta consolidarea unei poziționalități şi nu a adevărului în sine. În Capitolul 10 vom observa că există un anumit decalaj între calibrarea scriitorilor politici şi cea a partidelor politice. Acest lucru se datorează „editorializării” personale a scriitorilor şi capacității cititorului de a „cânta în cor”. Astfel, diferențierile ar putea fi exagerate pentru ca ideea să reiasă cât mai clar.

Presa scrisă de ştiri	
Boston Globe - secțiunea editorială	200
Chicago Tribune	350
Christian Science Monitor	425
The Economist	445
Financial Times	410
Los Angeles Times	300
Los Angeles Times - secțiunea editorială	200
New Orleans Times Picayune	345
Newsweek	385
New York Times (2000)	250
New York Times (2004)	195
New York Times (2005)	200
New York Times secțiunea editorială (2004)	190-195
Editorialul New York Times despre preşed. G. Bush din iunie 2004	175
Rolling Stone	205
Time Magazine	375
USA Today	350
U.S. News & World Report	390
Wall Street Journal	440

Washington Post	340
Weekly standard	440

Business Week (14 iunie, 2004) a publicat un raport ştiinţific intitulat „O măsură a mass-media aduce prejudicii" prezentat de Universităţile din Chicago şi California în Los Angeles, la o conferinţă ce a avut loc la Universitatea Stanford. Studiul demonstrează că, prin clasamente obiectiv realizate, mijloacele mass-media (noile televiziuni şi ziarele cele mai importante) sunt substanţial direcţionate de membrii Congresului către stânga. Prin tehnicile de calibrare, secţiunea de editoriale ale ziarelor americane cele mai importante reflectă un prejudiciu similar şi calibrează mai jos decât rubricile de ştiri din ziarele obişnuite. Alte studii independente au ajuns la aceleaşi concluzii, de exemplu, *„frauda Jurnalistică"* a lui Bob Kohn (2004).

Punctele de vedere ale editorialelor reflectă gama de niveluri predominante ale segmentelor societăţii pentru care acele puncte de miere sunt dominante şi prezintă un interes. Fiecare cronicar îşi are propria abordare pentru că oamenii vor să îşi vadă exprimate punctele de vedere. Acest aspect este comun oricărei forme de exprimare socială, de la arhitectură la muzică, filme şi prezentare a ştirilor. În consecinţă, un liberal autentic sprijină drepturile conservatorilor de a- i exprima propriile puncte de vedere, chiar dacă acestea diferă.

De asemenea, un conservator adevărat apără libertatea presei liberale. Comentatorii integri de ambele convingeri protestează împotriva extremelor în materie de calomnie, defăimare şi tergiversare vădită, deşi, după cum notează Newt Gingrich „nu mai există, nicăieri, nicio regulă" (Gingrich, 2004).

La nivel colectiv, societatea reprezintă un continuum de puncte de vedere şi moduri de viață care reflectă predominanța unor valori. Un segment scoate în evidență emoția, noutatea, cauzele rebele, problemele „fierbinți”, strălucirea, emoționalul şi respingerea tradiției, eticii, moralei sau rațiunii. Prin contrast, populația pune accentul pe bună creştere, logică, administrație, familiaritate, protecție şi păstrare. Aceste valori pot fi exprimate în grade diferite de intensitate, mergând de la cele mai blânde la extreme, aşa cum apar şi în spectrul politic şi editorial.

Publicațiile care calibrează la mijlocul sau în partea superioară a nivelului 400, aparent au reuşit să ajungă la un echilibru al integrității fără a-şi compromite propria raportare. Pentru alții, poziționalitățile tacite fac să scadă calibrarea, deşi încă se situează peste nivelul 200. Publicul nu este critic atunci când este tratat cu onestitate. El poate fi în dezacord cu un punct de vedere, dar nu trebuie să-l atace, aşa cum face în situația în care îşi dă seama că a fost indus în eroare prin metode ascunse.

Altele	
Barron’s Magazine	340
Encyclopedia Britannica	465
Fortune Magazine	405
Playboy Magazine	310
Webster’s Dictionary	465
Who’s Who în America	460
Who’s Who în The World	460

„100 cele mai influente personalităţi din lume” prezentau în revista *Time* (în 2004, 2005 cu date aproximativ la fel)	
Categorii	**Calibrare**
„Lideri şi Revoluţionari”	190
„Lideri şi Revoluţionari” (minus Bush, Rice, Gates şi Clintonii)	170
„Constructori şi Titani”	245
„Artişti”	180
„Savanţi şi gânditori”	240
„Eroi şi Icoane”	200
„Eroi şi Icoane”(minus M. Gibson, A. Schwarzenegger, O. Winfrey şi T. Woods)	175

Această selecţie este importantă prin faptul că reflectă judecata unui mediu jurnalistic care se calibrează în mod obişnuit la un nivel integru de 375 fiind elaborată pentru interes public, pentru cititor în general. Dacă raţionamentul acestuia este corect, atunci calibrarea generală a listei la 198 reprezintă o avertizare, iar grupul de „lideri şi revoluţionari” situat la 190 merită şi mai multă precauţie, deoarece dacă numai patru conducători integri sunt eliminaţi în mod arbitrar, nivelul de calibrare a „liderilor” scade la 170. Iar dacă asociem acest lucru cu faptul că Naţiunile Unite actuale calibrează la valoarea 195, nu avem niciun motiv de bucurie.

Prin îndepărtarea arbitrară a doar patru oameni integri, nivelul calibrat al listei cu „eroi şi icoane” scade la valoarea 175. Acest semnal acordă o importanţă

suplimentară calibrării scăzute de numai 180 a listei artiştilor şi entertainerilor. Colectiv, acest lucru reflectă punctul de concentrare maximă a mass-media, unde influența sa este mărită în mod exagerat - de exemplu diverse celebrități au figurat în titlurile unor publicații prin defăimarea preşedintelui, care a fost considerat asemănător lui Stalin (cal. 90), Hitler (cal. 45) Hussein (cal. 65), etc. Comentariile lor se calibrează la nivelul 130, iar înşelătoria grosolană este demonstrată de faptul că poziția preşedintelui se calibrează la valoarea 460.

Defăimarea integrității într-o asemenea măsură extremă reflectă o patologie serioasă generată de infectarea cu virusul malign „memes" (răspândirea ori persistența ideilor prin intermediul unui, termen, concept, cuvânt cheie). Prin contrast, dezacordul onest de opinii calibrează între 210-330.

Comparativ, elementele pozitive caracteristice „oamenilor de ştiință şi gânditorilor" primesc o atenție redusă din partea mass-media, iar „constructorii şi titanii" sunt frecvent ținta criticilor, deşi se calibrează la nivelul 245.

Este interesant să comparăm punctele de vedere ale mass-media asupra personalităților importante, cu masiva colecție de biografii *Who's Who,* atât din America, cât şi din lumea întreagă, amândouă calibrându-se la valoarea 460, ceea ce ar confirma această cifră (460 indică excelența vieții adevărate). Este aceeaşi calibrare ca şi în alte sectoare (ştiință, muzică, spiritualitate, etc.)

Lucrări literare de autori *(Nu calibrarea lor personală)*			
Austin, Jane	440	Longfellow, Henry Wadsworth	465
Baldwin, Charles	420		

Baum, L. Frank (cărțile Oz)	220	Nuvelele macabre	150
		Mailer, Norman	400
Browning, Elizabeth	460	Mann, Thomas	445
Browning, Robert	450	Maugham, Somerset	395
Brysorr, Bill	420	Michener, James	420
Buck, Pearl	445	Miller, Arthur	350
Capote, Truman	200	Mitchell, Margaret	400
Cehov, Anton	460	Orwell, George	410
Clancy, Tom	405	Owens, Ronn	405
„Darkside" Pop Novels	170	Poe, Edgar Allen	450
Dawkins, Richard	450	Sagan, Carl	420
Dickens, Charles	540	Shakespeare	500
Dickenson, Emily	435	Shaw, George Bernard	400
Dostoievski, Feodor	465	Shelley, Mary	360
Doyle, Arthur Conan	385	Sontag, Susan	200
Emerson, Ralph Waldo	475	Steinbeck, John	400
Fielding, Harry	430	Tolkein, John R. R.	390
Frost, Robert	440	Tolstoi, Lev	455
Grisham, John	405	Twain, Mark	465
Hemingway, John	400	Voltaire	340
Hugo, Victor	455	Walker, Alice	440
Huxley, Aldous	425	Warren, Robert Penn	435
Joyce, James	440	Wharton, Edith	405
Kerouak, Jack	420	Wilde, Oscar	440
Lewis, C. S.	455	Whitman, Walt	460
Lewis, Sinclair	400	Woolf, Virginia	415
London, Jack	420	Wordsworth, William	430

Numai un număr relativ mic de scriitori a fost reprezentat în graficul de mai sus, care are mai mult un scop ilustrativ. Aşa cum ne aşteptăm, subiectul cărților şi integritatea lor sunt similare cu ceea ce se observă actualmente pe Internet. Există o gamă largă de subiecte, de la manuale care ne învață cum să comitem crima perfectă şi cum să facem clădirile să sară în aer, până la cele care caută calea către spiritualitate şi iluminare.

În unele țări, cum ar fi Japonia, de exemplu, mai mult de zece mii de titluri sunt publicate anual, iar orice autor se considera norocos dacă reuşeşte să vândă chiar şi o mie de volume. *Amazon.com* înregistrează trei milioane de titluri. Prin intermediul paginilor web oricine poate să publice o carte nouă tipărită apoi la cererea unui cumpărător. Totuşi, adevărata libertate a presei nu reprezintă o realitate internațională şi cenzura este încă foarte activă atât în regimurile represive socialiste şi comuniste, cât şi în țările islamice. În Statele Unite libertatea presei este ridicată la rangul de Prim Amendament al drepturilor legale.

În zilele noastre, părinții îngrijorați au răsuflat uşurați când au descoperit că seria Harry Potter calibrează peste valoarea 200, ca şi lucrările lui Tolkein şi altele care şi-au concentrat tema de cercetare asupra adevărului şi a integrității (aşa cum s-a întâmplat şi cu (poveştile vrăjitorului din Oz). Aşa cum se reflectă din opera a scriitorilor de mai sus, viața poate fi văzută ca o piesă moralizatoare, o comedie, o tragedie, or o fantezie, în funcție de percepția şi intenția fiecăruia.

Totalitatea intervențiilor omului creativ asupra evoluției istoriei poate fi comparată cu observațiile asupra diferitelor puncte ale unei holograme. În trecut, impactul marilor scrieri s-a manifestat doar asupra câtorva elite. Hieroglifele, picturile rupestre şi pictogramele înscrise pe papirusuri erau rezultatul unei munci imense; din acest motiv, distrugerea, în urma unui incendiu, a bibliotecii din Alexandria (care includea înțelepciunea colectivă a lumii antice), a provocat durere şi a cauzat pierderea înțelepciunii şi a uriaşului efort uman colectiv care a condus la obținerea ei. Nivelul calibrat al acestei mari biblioteci este de 200-500. Astfel, putem să tragem concluzia că, în afara înțelepciunii şi a

descoperirilor pierdute, însăşi conştiința istoriei ca fenomen evoluționist şi cultural a fost distrusă, pentru că nivelul 200 reprezintă urzeala din care lumea este construită.

Dramele erorii umane sunt valoroase, ele servindu-ne drept exemple din care avem de învățat. Adeseori se ajunge la maturitate prin traversarea unor greşeli şi erori dureroase, ceea ce face ca maturizarea să fie însoțită de ironie jalnică, de satiră, dar şi de comedie.

Literatura implică prezumtiva subiectivitate şi participare a cititorului. Intrinsecă oricăror scrieri, inclusiv cărților actuale despre Harry Potter, este tema eticii şi moralei implicite sau afirmate deschis, care reprezintă, de fapt, cheia fundamentală a dramei. Acest lucru contribuie la crearea nuanței, a subtilității şi la alegerea cuvintelor prin care nişte forme de expresie pline de înțeles pun în evidență unicitatea stilului şi provoacă răspunsul cititorului loial. Calibrările producțiilor literare reflectă audiența pentru care au fost create şi constituie indicativul nivelului de interes pe care îl prezintă un anumit scriitor vis-a-vis de cititorii săi.

Nu au fost înregistrați acei scriitori ale căror lucrări nu sunt cu adevărat literare, ci simple extensii ale unor polemici politice, fie de extremă stângă sau de extremă dreaptă. Toți aceştia sunt calibrau mult sub nivelul 200 şi mulți dintre ei, deşi amuzanți sau satirici, se situează chiar sub nivelul calibrat 100. Conținutul operei lor nu este numai eronat, ci şi motivat de ură evidentă, caracterizându-se prin excese majore de narcisism.

Industrii (Statele Unite)			
Publicitate	195	Asigurări	205
Aeronautică	215	Piraterie Internet - muzică	195

Aviație	204	Lichior	165
Amtrak	205	Manufactură	202
Automobil	215	Petrol	190
Banking	208	Farmaceutice	205
Berării	200	Edituri, general	204
Cărbune	205	Edituri, ziare	200
Tutun	160	Cale ferată	202
Comunicații	210	Shipping	202
Pescuit	190	Telemarketing	185
Cazinouri	160	Telefonie	200
Arme	202	Televiziune, cablu	205
Sănătate	210	Televiziune, rețea	200
HMO	170	Camioane	206
Hollywood	180	Utilități	205
Construcții	205	Vinuri	300

În lumea afacerilor, profitul este în mod evident obiectivul principal, iar compromisurile sunt considerate necesare pentru asigurarea supraviețuirii. Industrii gigantice, cum ar fi cea a petrolului, sunt internaționale şi trebuie să facă față şi să supraviețuiască în culturi străine, care funcționează după reguli diferite. Majoritatea firmelor şi a conducerii acestora sunt tot timpul sub presiune pentru a obține beneficiul; astfel, „scurtăturile" sunt socotite deopotrivă ca făcând parte din „natura umană" şi necesare supraviețuirii.

Calibrarea industriei de armament la 204 s-a confirmat în mod repetat pentru că în opinia populară aceasta ar fi trebuit să ocupe un loc inferior. Totuşi, armele se calibrează la un nivel neutru de 200 a de aceea, utilizarea pe care o primesc este cea care conduce la diferite calibrări; de exemplu, arma poate fi utilizată ca instrument, pe post de cuțit, (cal. 200).

Un motiv de îngrijorare îl constituie HMO (*Health Maintenance Organization*) care nu apreciază nici profesiunea medicală şi nici pe bolnavi în general. Practica propriu-zisă a medicinii se calibrează la nivelul

440, dar controlul asupra sa, prin comercializarea pentru profit, nu ține cont de etica umanitară. Rolul de medic este redus la un model de afaceri în care acesta apare ca „vânzător" sau „furnizor de servicii" fiind copleşit de o pletoră (exces) de reguli, regulamente, condiții, amenințări şi riscuri ce decurg din asigurarea împotriva erorii medicale. Riscurile sunt atât de mari încât medicii (mai ales obstetricienii/ginecologii) au părăsit breasla sau nu mai sunt de găsit în 23 de state, iar numărul acestor date poate creşte în fiecare an (Arizona Medical News, 2004). Medicina a devenit o profesie cu un înalt grad de risc şi este practicată în mod defensiv.

Înscrierile la şcoala de medicină ale americanilor au scăzut brusc în timp ce acelea ale străinilor s-au înmulțit. Ceea ce altădată constituia o profesie extrem de motivantă şi bine remunerată a devenit în prezent una litigioasă. În prezent, medicii îi consideră pe bolnavi ca posibili reclamanți, iar HMO este motivat în primul rând de profit. Ziarele susțin că unii funcționari ai HMO au salarii de mai multe milioane de dolari şi totuşi refuză să plătească pentru serviciile de care au nevoie. Furnizarea de servicii pentru bolile mentale s-a prăbuşit aproape de zero. Un bolnav care a comis o tentativă de suicid are noroc dacă este admis într-un spital, chiar numai şi pentru o noapte, iar toată activitatea administrativă şi cantitatea de documente necesare pentru acest demers sunt covârşitoare şi pot să-l descurajeze şi pe cel care consultă un bolnav cu un risc foarte ridicat. Pericolul profesional în tratarea pacientului cu boală mentală este atât de important încât uneori acesta este abandonat pe străzi. Închisorile au înlocuit în prezent spitalele de boli mentale care, în

deceniile trecute, au fost în mod greşit demonizate de politicizarea relativistă.

Tipurile de anunţuri publicitare (reclame) de televiziune (nu produse)			
Alka-Seltzer	245	Lending Tree	385
Apple Computer	410	Listerine	355
Aspirina Bayer	350	McDonalds	200
Linii de croazieră	245	Vehicule off-road	190
Pastile de slăbit	120	Orkin	305
eBay	410	Hrană câini Pedigree	435
Enzyte	455	Planter's Mr. Peanut	380
Aparate exerciţii	150	Puffs	400
Geico	345	Aspirina St. Joseph	250
Produse regenerare a părului	200	Webex	365
		Whiskers - hrană pisici	325
Imodium A-D	370	Viagra	215
Hrană pentru câini Kibbles'n Bits Homestyle	385		

Calibrarea industriei de publicitate poate reflecta discrepanţele între prezentarea şi realitatea unui produs (Preston 1996). Sume uriaşe de bani sunt cheltuite pentru reclame şi anunţuri publicitare care fac ca oamenii să se simtă rău şi slăbiţi, creându-se în felul acesta o aversiune inconştientă împotriva produsului. Se întâmplă ca unele fragmente din anunţurile publicitare să aibă un efect negativ, în timp ce restul poate fi neutru. De asemenea, trebuie amintite şi liniile melodice de fond care pot produce răspunsuri psihologice şi fiziologice negative. 65% dintre părinţi ar aprecia ca anumite reclame publicitare să fie difuzate discret, seara târziu, după ce s-a terminat timpul

petrecut împreună cu întreaga familie, mai degrabă decât să intre în detalii sexuale despre efectele secundare care avertizează „după patru ore, chemați un doctor”.

Nivelurile calibrate ale anunțurilor de televiziune se situează curent la valoarea 455 (de exemplu, „Bob” de la Enzyte şi alte companii) sau pot coborî până la 100. O serie de reclame aparținând uneia dintre cele mai mari şi prestigioase firme americane calibrează la 145 şi continuă să fie difuzate, producând aceeaşi stare de iritare în mod frecvent. Costul lor total se ridică probabil la mai multe milioane de dolari. În afara celor trei litere din logo-ul unei societăți, uneori nu este foarte clar ce altceva încearcă să vândă astfel de reclame. Prin contrast, reclamele care au un „suflet”, în special cele legate de animale, calibrează foarte sus şi la fel se întâmplă cu reclamele comice, (de exemplu e-Bay).

O altă descoperire majoră este că toată lumea ştie în mod *inconştient* când este mințită. Astfel, utilizarea actorilor şi actrițelor pentru testimoniale anulează 50% din avantajele acestei publicități scumpe. Implementarea tehnicilor de cercetare a conştiinței în domeniul publicitar ar putea face ca profitabilitatea investiției să crească cu 250 la sută.

Câmpurile energetice ale industriaşilor celebri (Nu calibrări personale)			
Bell, Alexander Graham	495	Ford, Henry	380
Carnegie, Andrew	490	Morgan, J. P	420
Edison, Thomas	430	Nobel, Alfred	410
„Top Ten” Forbes (2004)	460	Westinghouse, George	455
„Top 400” Forbes	440		

Societatea americană încurajează ambivalent, căci laudă succesul şi, în acelaşi timp îl atacă şi îl

defăimează cu uşurinţă. Ca urmare, „bogaţii veritabili” trăiesc adesea în enclave sigure şi sunt conştienţi că reprezintă ţintele pline de ură ale invidiei. În consecinţă, ei resping celebritatea şi proiectoarele şi comunică prin subtilităţi de exprimare subculturală prin care se recunosc şi se acceptă unii pe ceilalţi.

Cu toate astea, baronii industriali reflectă multă forţă creativă manifestată prin întreprinderea inventivă, stabilitatea scopului şi urmărirea obiectivelor cu un efort fundamental. Aproape toţi industriaşii importanţi au tendinţa de a calibra la nivelurile 300 şi 400 şi deci printre ei există intelectuali puternici guvernaţi de o integritate intrinsecă generală. Din acest motiv, prăbuşirea întreprinderii lui Howard Hughes (calibrare iniţială, 490; ulterioară 180) a fost un şoc şi o tragedie pentru public.

Fundaţii filantropice	
Gates, Ford, Mellon, Carnegie	400
Kellogg, Pew, Duke, Wal-Mart	400
Lilly, Rockefeller, E W Johnson	400
Templeton	500
Wheelchair Foundation (K. Behring)	520
Altele	400

Geniul inspirat al industriaşilor şi inventatorilor nu a creat doar industrii întregi şi multe milioane de locuri de muncă, ci şi unele produse care au accelerat ascendenţa economică şi financiarii americană. În plus faţă de aceste daruri oferite societăţii, mari industriaşi au înfiinţat fundaţii non-profit în care au pompai miliarde de dolari şi de la care curg în continuare multe miliarde de dolari, aducând beneficii neaşteptate pentru societate, precum biblioteci, acţiuni umanitare, investiţii

în educație, sănătate, ştiința şi cercetare. Impactul lor asupra societății este prolific şi continua de decenii întregi după dispariția fondatorilor.

Din cele de mai sus ne dăm seama de faptul că bunăstarea, în sine, nu reprezintă defel o auto-indulgență superficială şi suspectă sub aspect moral, ci chiar dimpotrivă: pentru cei care o produc şi o servesc, bogăția este o povară foarte grea şi o responsabilitate morală. Deținătorii marilor averi sunt conştienți atât de responsabilitatea socială şi etică pe care o au, cât şi de necesitatea utilizării judicioase a capitalului monetar pentru scopurile cele mm bune (de exemplu, numai Fundația Gates are 26 miliarde de dolari în bunuri patrimoniale). Interesant este faptul că fundațiile filantropice şi trusturile cele mai importante calibrează la nivelul 400, cu excepția Fundației Templeton, ale cărei programe suni bazate pe dragoste, spiritualitate şi efectele terapeutice pozitive ale acestora.

Corporaţii			
American Spirit Tobacco Co.	285	IBM	250
American Spirit Tobacco (produs)	205	IKEA	210
		Kellogg Co.	355
Bayer (medicamente)	350	K-Mart	225
Ben & Jerry's	340	Lowe's	300
Bean, L. L.	330	Macy's - magazinul	270
Bloomingdale magazinul	255	McDonald's	205
		Microsoft Corp.	345
Boeing Corp.	320	Nordstrom's	
Campbell's (supă)	280	- magazinul	260
Coca Cola	211	Pepsi	209

Costco	310	Pfizer	205
Dillard's - magazinul	350	Sears, Roebuck (catalog)	350
Dow Chemical	325	Singapore Airlines	275
Fed-Ex	340	Smuckers	340
Ford Motor Co.	205	Southwest Airlines	345
General Electric	205	Starbucks	245
General Motors	205	Viacom	240
Gulf, Exxon	205	Union Carbide Corp.	235
Harley Davidson	300	UPS	216
Heinz Co., H. J.	280	Wal-Mart	365
Homco	305	Wendy's	245
Home Depot	305		

Înainte de prăbuşirea scandaloasă a WorldCom, Enron şi a altora, a existat un număr de companii (corporații) importante care calibrau sub valoarea 200. Cu toate acestea, multe dintre ele nu sunt incluse în lista curentă pentru că se află într-o perioadă de tranziție şi reconstrucție. De un interes major este faptul că peste 90 % din companiile menționate în topul Fortune „500" calibrează la valoarea 200 şi peste aceasta, majoritatea între 202 şi 210. Acest lucru implică siguranță, încredere şi integritate. Unele dintre ele, cum ar fi Fed-Ex, Smuckers, Harley - Davidson sau Southwest Airlines, prezintă chiar o stare de excelență, mult peste medie. De cele mai multe ori, critici invidioşi pe bogăția şi puterea acestora uită să remarce faptul că majoritatea marilor corporații fac afaceri de mai bine de un secol.

Pe o poziție care îi este proprie, Wal-Mart este produsul integrității lui Sam Walton, aşa cum a fost menționat în *Putem versus Forță,* în 1995. În ciuda criticilor, Wal-Mart este compania cea mai mare şi mai prosperă care a existat vreodată în lume şi, chiar şi mai

important decât acest aspect, ea constituie un exemplu de prim rang că integritatea are câştig de cauză în cele din urmă. Principiile pe care se bazează afacerea lui Sam Walton calibrează la nivelul 385, şi, chiar şi în prezent, compania se află la nivelul ridicat de 365. Wal-Mart este o companie responsabilă şi perfecționistă. Ea reprezintă comerțul şi nu sanctitatea, dar s-a extins şi în domeniul serviciului comunitar punând bazele unei fundații filantropice. În plus, ea oferă un milion de locuri de muncă şi largi posibilități în momentul angajării. Sunt foarte mulți cei care critică această companie, dar şi ei îşi fac cumpărăturile la Wal-Mart. Publicul cumpărător este cel care a făcut din Wal-Mart o companie uriaşă. Această ambivalență este specificată în articole de presă, care constată „Disprețuim Wal-Mart, dar batem drumul să ajungem acolo" *(Arizona Republic,* 9/18/04).

Wal-Mart este cel mai mare retailer din Statele Unite, iar China este cel mai mare exportator, efectul acestei ecuații traducându-se prin descreşterea inflației şi a costurilor de consum în Statele Unite, respectiv creşterea nivelului de trai în China. Acest lucru a făcut să apară o alianță între SUA şi China (Talton, 2004), care exclude China ca pericol nuclear - lucru foarte temut în deceniile anterioare. Este important de notat că operațiunile Wal-Mart sunt atât de eficiente încât operează cu o marjă de profit de doar trei procente, (în 99 de magazine din Germania, Wal-Mart găzduieşte evenimente dedicate celibatarilor în zilele de vineri, şi multe din cuplurile care se formează acolo se căsătoresc mai târziu [Zimmerman/ Schoenfeld, 2004]).

Afacerile şi industria sunt prinse în vâltoarea schimbărilor economice şi tehnice (cum ar fi chiar Internetul), făcând obligatoriu outsourcingul

(împrumutul de forță de muncă şi alte resurse) pentru supraviețuirea oraşelor, a guvernelor locale şi chiar a radiologilor (Tanner, 2004). Majoritatea marilor companii sunt multinaționale. fiind influențate de schimbările din economiile, sistemele bancare, legile exporturilor sau ratele de schimb valutar din alte țări. Astfel, „a învinovăți" o companie sau o industrie individuală reprezintă mai mult reflectarea unei prejudecăți personale decât o plângere bona fide. De fapt, contextul „vinovat" pentru împingerea factorilor economici dincolo de controlul companiilor individuale e lumea. Epoca „mămica şi tăticu" s-a încheiat şi la fel s-a întâmplat şi cu perioada în care bărbații erau preferați pentru cele mai înalte funcții de conducere. În această cultură mai veche, bărbații erau cu predilecție orientați către carieră, iar femeile către familie şi mai puțin spre afaceri. Wal-Mart, ca şi alți detailişti, se află într-o mare concurență, iar prețurile şi strategiile de promovare sunt acum disponibile prin softurile de optimizare a costurilor (Larson, 2004).

Sindicate	
Linii aeriene	205
Industria oțelului	202
Şoferi camion (actual)	205
Altele (general)	202-208

În timp ce multe sindicate calibrează în jurul valorii 200, ceea ce reprezintă un indicativ al integrității scopului şi funcției, 75 % scad sub acest nivel din rațiuni neclare, cu excepția, poate, a unor compromisuri făcute de dragul interesului personal, cum ar fi, de exemplu, reducerea productivității pentru evitarea

şomajului, acțiune situată la nivelul 190. Pe de altă parte, sindicatele urmăresc, în mod activ, ceea ce societatea şi membrii săi presupun că ar trebui să urmărească, şi astfel, interesul personal şi dorința de câştig sunt considerate a face parte integrantă din joc. În general, publicul are tendința să privească cu indulgență eroarea în funcționarea sindicatului, cu condiția ca acest lucru să nu conducă la escrocarea membrilor uniunii.

În mod obişnuit, politica sindicală a fost un joc fără reguli care s-a jucat pe teren propriu. Totuşi, această stare dezordonată a condus la organizarea unor congrese şi la îmbunătățirea unor regulamente. În mod paradoxal, chiar sindicatele au devenit acum aproape identice cu marile societăți comerciale, având un consiliu de administrație şi uriaşe acumulări de capital care necesită structuri similare cu ale companiilor. Multe sindicate au făcut pionierat pentru protecția muncitorilor, precum IBEW (International Brotherhood of Electrical Workers) pentru electricienii săi de linie a căror muncă prezintă un înalt nivel de risc pentru că implică lucrul cu tensiune înaltă. Unele dintre sindicate, cum ar fi cel al cadrelor didactice, sunt în mod deosebit ținta criticilor şi a controverselor. În general, aderarea la sindicate s-a diminuat considerabil, ele reprezentând în prezent doar 13% din forța de muncă. Dacă ne întrebăm de ce unele sindicate calibrează la niveluri scăzute, răspunsul este că liderii acestora exploatează muncitorii pentru profit, putere şi câştig personal. De fapt, de-a lungul istoriei, cererile formulate de sindicate aproape că au reuşit să scoată din afaceri unele ramuri industriale. Totuşi, Biroul Național General de Contabilitate (Federal General Accounting Office) a raportat că outsourcingul (împrumutul de forță de

munca şi alte resurse) nu a afectat piața muncii din SUA (Geewax, 2004).

Presiunea exercitată de sindicate pentru obținerea de avantaje pentru angajați şi pentru ameliorarea condițiilor de muncă a avut ca rezultat în mod paradoxal pierderea locurilor de muncă, pentru ca angajatorul a devenit mai puțin competitiv pe piața mondială. Escaladarea costurilor pentru beneficiile angajaților constituie un factor major care face ca outsourcingul (împrumutul de forță de muncă şi alte resurse) să devină o necesitate pentru multe firme (Portes, 2004). „Epoca sindicatelor" este în declin, fiind înlocuită cu legi care reglementează munca şi planifică beneficiile angajaților.

Aplicarea legii			
SUA		**Internaţional**	
La nivel federal	205	Interpol	205
State	250	Scotland Yard	210
Local	305		

Rațiunea pentru care continuă să existe discrepanțele prezente rămâne un subiect interesant pentru cercetarea viitoare. În Statele Unite, eşecul aplicării legii (afirmație calibrată ca fiind „adevărată") constituie primul impediment.

„Big Bang-ul” ca sursă a Universului	Fals
Biocâmpuri	460
Teoria găurilor negre 2004 (Hawking)	455
Teoria Bootstrap	455
Teoria haosului	455
Inconştientul Colectiv (Jung)	455
Conştiința ca rezultantă a activității neuronale	140
Calibrarea Conştiinței	605
Teoria Evoluționistă - Darwin	450
Teoria dispariției dinozaurilor	200
Ecuațiile Dirac	455
Descoperirea dublei spirale ADN	460
„Vindecarea la distanță” (Divinitatea ca sursă a Universului infinit)	Fals
Ecuațiile Drake	350
Slăbirea câmpului magnetic al Pământului	Adevărat
Inversarea lentă a polilor magnetici ai Pământului	460
Încălzirea Pământului din cauza poluării	Fals
Încălzirea Pământului din cauza ciclurilor magnetice de la suprafața soarelui	455
$E = mc^2$	455
Încurcătura-Rețeaua „Entanglement” (Teoria cuantică)	Fals
„Gena Dumnezeu” (God Gene)	Fals
Frame dragging	460
„Greenhouse”-teoria încălzirii Pământului datorită emisiei de gaz	Fals
Heart Math - Matematica inimii	460
Efectul de Nedeterminare (Incertitudine) lui Heisenberg	460
Hormesis	180
„Universul Holografic”	395
Teoria Inflației (post-Big Bang)	450
Teoria designului inteligent (ID)	480
Organisme bacteriene pe Marte	Adevărat
Interconectarea câmpurilor minții cu Divinitatea	Adevărat
Interconectarea câmpurilor minții cu alții	Fals
Rezonanța morfică (rezonanța de formă) Câmpuri Morfogenetice	460
Câmpurile morfogenetice (Sheldrake)	460

Teoria câmpurilor M (Teoria Stringurilor inițial)	460
Universuri multiple	Adevărat
Principiul Newtonian al cauzalității	460
Dinamicile Non-liniare	460
Rugăciunea sporește vindecarea	Adevărat
Reacția de fisiune nucleară (realitate)	200
Reacția de fisiune nucleară (teorie)	455
Organisme pe Marte	Adevărat
Teoria „Universurilor Paralele”	Fals
Coerența cuantică	460
Gravitația cuantică	460
Mecanica cuantică	460
Ecuațiile Schrödinger	455
Singularități	455
Teoria matricilor S	455
Experiența spirituală ca activitate neuronală Experiența spirituală ca şi consecință a activității neuronale	125
„Stady state”- Teoria expansiunii continue a universului	405
Cercetarea în domeniul celulelor Stem	245
Fizica subparticolelor	455
Telekinezia	Adevărat
Teleportarea stărilor cuantice (electroni în ioni)	400
Programul spațial al SUA	400
Procesul von Neumann	450
Existența apei pe Marte	Adevărat

Este interesant de observat că toate teoriile ştiințifice majore, predominant de natură matematică, calibrează între nivelurile 450 şi 460, inclusiv mecanica cuantică. Calibrarea acestor niveluri este utilă sub aspect pragmatic pentru că un număr sub 200 indică faptul că a persista în respectiva direcție înseamnă pierdere de timp, energie şi bani. (de exemplu, teoria universului paralel). Există unele limitări în teoriile actuale asupra dispariției dinozaurilor, care sunt, în principal, fundamentate mai degrabă pe presupuneri asupra schimbărilor globale majore decât pe schimbările

evoluționiste ale naturii vieții, care a avut loc în acel moment. „Hormesis” este teoria după care doze mici de toxine pot avea un efect benefic (Celebrese, 2004).

Ecuația lui Drake este complexă prin faptul că ea combină multiple niveluri ale ştiinței şi matematicii, inclusiv dinamica non-liniară, pentru a demonstra că există şi alte civilizații inteligente în univers. În prezent, ea susține că există aproximativ 10 mii de astfel de posibilități numai în Calea Lactee.

Este interesant faptul că fisiunea nucleară calibrează la nivelul 200 (ca şi armele) şi la fel este şi motivul pentru care este ea utilizată; de exemplu, praful de puşcă şi dinamita au utilizări multiple, cum ar fi focurile de artificii, nu doar bombele şi gloanțele. Intenția este un factor decisiv.

Surprinzător a fost răspunsul negativ la teoria cuantică a „încurcăturii”. Este o conceptualizare incorectă; fenomenul la care a fost aplicată poate fi explicat în mod diferit. Şirul lui „A” şi „B” nu se datorează lui „A” care îl influențează pe „B”, căci ambele sunt influențate de „C”. Acest lucru se poate observa în modelul pe care păsările îl fac în zborul lor, ori peştii, care formează un model geometric în mişcarea lor. Nici un peşte sau pasăre *nu* este influențat de modelul celorlalte; dimpotrivă, fiecare este în mod individual acordat la un model general de atracție energetică, aşa cum şi cuplurile de dansatori dintr-o sală de bal nu se acordează fiecare cu fiecare, ci toți sunt acordați la aceeaşi muzică.

Heart Math (Matematica inimii) este o descoperire în conformitate cu care inima are, literalmente, o minte proprie (intuitivă), iar câmpul său electromagnetic domină ritmul cerebral. Astfel, câmpul inimii afectează fiziologia creierului, aşa cum se arată şi în Capitolul 7.

În mod similar, „vindecarea la distanță” (de exemplu de la „A” către „B”) este fals, dar rugăciunea influențează însănătoşirea datorită convingerii lui „C” că toate spiritele sunt amestecate cu câmpul infinit de energie al Divinității (afirmații calibrate ca „adevărate”).

Când o serie de calibrări se află în aceeaşi categorie, acest lucru arată o limitare a paradigmei şi implică faptul că investigațiile ulterioare vor mai dezvălui şi alte categorii de acelaşi calibru. Concluzia evidentă este că ştiința trebuie să conducă la progres, ea trebuie să se deplaseze către o paradigmă care calibrează la un nivel mai înalt; altminteri s-ar ocupa mai mult de tratamente decât de descoperiri propriu-zise.

O valoare importantă a calibrării conştiinței rezidă în aplicarea acesteia la orice fel de cercetare, inclusiv dezvoltarea industrială, marketingul şi noile produse. Aplicarea cea mai avantajoasă este aceea referitoare chiar la cercetarea ştiințifică, unde valoarea unui proiect poate fi evidențiată *înainte* de a se cheltui timp prețios, bani şi resurse. Un exemplu ar fi cercetarea prin care, cu ani în urmă, s-u descoperit că structura dublă a spiralei ADN-ului calibrează la nivelul 460. Proiectul actual de cercetare, care se desfăşoară la Institutul de Tehnologie din California şi e menit descoperirii unei baze neurobiologice exclusive pentru conştiință calibrează doar la valoarea 140. Astfel, cercetarea poate să reflecte un prejudiciu inițial prin faptul că, într-un interviu recent, cercetătorul principal a declarat că „oamenii educați vor crede la timpul potrivit că nu există suflet independent de trup şi, în consecință, că nu există viață după moarte”. (Crick, interviul cu M. Westheimer, din *New York Times,* la 1 Aprilie 2004). Afirmația calibrează ca fiind falsă, iar proiectul de cercetau atinge abia nivelul 140.

Descoperirea electricității calibrează la nivelul 445; crearea automobilelor „Tucker” la 175; a automobilelor Ford la 445, etc. Cercetarea tehnică poate fi aplicată, în mod diferit şi util, oricărui domeniu ştiințific, cum ar fi arheologia sau paleontologia (de exemplu, „a fost omul lui Piltdown un fals?” „Da”). În consecință, acum avem la îndemână un instrument pentru a salva o mare cantitate de timp, bani şi energie în diverse domenii de aplicare, inclusiv cel farmaceutic şi în diversele ramuri de cercetare biologică. Este interesant şi că proiectele ştiințifice finanțate de guvern calibrează, colectiv, la nivelul 150, mai jos decât acelea care se bazează pe alte surse.

Ştiință - Medicină (Clinic)			
Acupunctura	405	Medicina Internă	440
Cele mai bune spitale americane	450	Medicina generală	440
Kinesiologia clinică	600	Medicina Holistă	440
Psihologia clinică	380	Medicina Orientală	395
Calibrarea nivelurilor conştiinței	605	Farmacologia	450
Psihologia DBT	385	Psihiatria	440
Psihanaliza (Freud)	460		
Medicina Energetică	460	Psihanaliza (Jung)	460
Homeopatia	200	Chirurgia	440

Toate modalitățile terapeutice majore actuale se calibrează la un nivel bun şi observăm că psihanaliza se află chiar la un nivel de excelență, pentru cei care au timpul, motivația sau resursele financiare pentru asta. Ea pune accentul pe subiectivitate şi pe evoluția dezvoltării personale şi a conştiinței umane.

Ca instrument de diagnoză, kinesiologia, calibrată la 600, indică o schimbare majoră de paradigmă, pentru că se află la intersecția dintre domeniile liniar şi non-liniar. Valoarea sa majoră constă în faptul că nu mai există

altă tehnică disponibilă la acest nivel, ceea ce constituie o schimbare ce nu se reflectă numai asupra a ceea ce e observat („obiectiv”), ci îl include şi pe observator, precum şi câmpul impersonal al conştiinței. Astfel, kinesiologia ar putea să fie un *instrument de excelență* pentru dezvoltarea ştiinței şi cunoaşterii.

Atunci când problemele de sănătate publică sunt abordate de diferite agenții de sănătate (Centrele de control a sănătății, *Centers for Disease Control (CDC),* Serviciul de Sănătate Publică al SUA, Centrul pentru Ştiință şi Interes Public, etc.), manipularea datelor este destul de frecventă şi reflectă interesele politice şi influența negativă a politicilor preconcepute. Banii alocați depind în mare măsură de posibilitatea ca proiectele să sprijine idei corecte din punct de vedere politic. Astfel, campaniile anti-tabac şi anti-obezitate au proliferat, iar rapoartele publice au fost adeseori exagerări menite să inducă starea de teamă. Exemplele cele mai obişnuite au fost legate de campania împotriva „fumatului pasiv”, care a fost mai degrabă o campanie clar concepută pentru a convinge publicul de nocivitatea fumatului pentru câştigarea sprijinului său împotriva consumului de tutun. Falsificarea statisticilor este acceptată pentru că „este bine pentru dumneavoastră” (asta însemnând bine pentru agenția care face sondajul ori statistica) (Charen, 2004).

Erorile clinice sunt considerate acceptabile pentru că sprijină ceea ce este considerat ca fiind o acțiune benefică. S-a presupus că fumătorii pasivi (nefumători care stau în apropierea fumătorilor) sunt victimele unei nesfârşite varietăți de efecte negative, de la moartea subită a bebeluşului din leagăn, până la psoriazis, etc. De asemenea, majoritatea studiilor au făcut eroarea de a presupune, corelarea statisticilor în virtutea unei

„cauze” (de exemplu, corelarea lui „A” şi „B” nu dovedeşte faptul că „A” îl determină pe „B” deoarece amândouă sunt, de fapt, consecința lui „C”, cu cum „A” şi „B” sunt în mod independent relaționate). Spre exemplu, 75% din persoanele care dezvoltă tuberculoza poartă pantofi maro, 65% din studiile referitoare la fumătorii pasivi erau false. Concluziile Agenției de Protecție a Mediului înconjurător (Environmental Protection Agency - EPA) au fost anulate de investigația judiciară (Judecătorul Tribunalului Districtual American, William Osteen, 1998) care a dovedit că EPA avea date „scoase din buzunar” şi că a ignorat complet concluziile primare şi datele care au demonstrat că nu existau motive statistice semnificative care să prezinte un risc crescut pentru fumătorii pasivi (Singer, 2004). EPA s-a apărat de reproşul făcut de Congresul Statelor Unite spunând că acțiunea sa a fost făcută pentru o „cauza bună”.

Aceleaşi tendințe există şi în studiile legate de obezitate, despre unele CDC admițând că erau eronate din cauza unei „erori matematice” (Yee, 2004). Tot eronate au fost şi rapoartele care susțineau că moartea cauzată de fumat şi obezitate a fost cauza creşterii costurilor publice. În realitate, costurile medicale la sfârşitul vieții sunt aproximativ aceleaşi ca şi în situația unei boli terminale (orice viață omenească se află la un moment dat într-o fază terminală). Moartea la vârsta de 70 de ani, în loc de 90 de ani, nu face decât să ofere Protecției Sociale posibilitatea de a economisi 30 de ani de plăți (cel puțin 250.000 de dolari), la care se adaugă 30 ani de economisire a cheltuielilor pentru asigurarea de sănătate. Acum, pentru că lumea trăieşte mai mult, nu boala, ci sănătatea şi longevitatea sunt acelea care fac să crească costurile programelor naționale (Pear,

2005). Protecția socială ar recupera mai mult dacă vârsta de pensionare ar creşte de la vârsta de 65 de ani la 67 de ani.

Ştiinţă - Oameni de ştiinţă			
Bohm, David	505	Halley, Edmond	460
Bohr, Niels	450	Harvey, William	475
Boole, George	460	Heisenberg, Wemer	485
Burbank, Luther	450	Hippocrate	485
Copernic, Nicolaus	455	Jung, Cari	520
Curie, Marie	505	Kepler, Johannes	460
Darwin, Charles	450	Mendel, Gregor	460
Edison, Thomas	470	Maxwell, James	445
Einstein, Albert	499	Newton, Isaac	499
Faraday, Michael	440	Pasteur, Louis	485
Fermi, Enrico	455	Pauling, Linus	450
Freud, Sigmund	499	Planck, Max	475
Fuller, Buckminster	445	Rutherford, Ernest	450
Galen, Claudius	475	Salk, Jonas	455
Galileo (Galilei)	455	Steinmetz, Charles	455
Godel, Kurt	455	Tesla, Nicola	460

Semnificația acestor concluzii a fost menționată în altă parte, Einstein, Newton şi Freud au împins limitele intelectului aproape de nivelul semnificativ de 500, unde se găseşte un schimb paradigmatic care include subiectivul şi realitatea spiritualului, care a fost depăşit deopotrivă de Bohm, Jung şi Marie Curie. Aceste calibrări mai arată impactul enorm, benefic, pe care munca lor colectivă l-a avut asupra dezvoltării civilizației.

Universităţi importante şi şcoli			
Academia Franceză	415	Universitatea Heidelberg	445
Universitatea Arizona (Tucson)	405	Colegiul Ivy League	455

Universitatea Baylor	430	Universitatea Bob Jones	400
Cele 10 mari Universități	460	Universitatea Marquette	440
Universitatea Bryn Mawr	455	Facultatea de medicină Wisconsin	440
Universitatea Berkeley, California	385	Facultatea de medicină Meherry	420
Universitatea Los Angeles	385	Facultatea de medicină Morehouse	410
Universitatea Cambridge	455	Universitatea Motorola	400
Universitatea Chicago	425	Oxford Union	495
Universitatea Duke	430	Universitatea Oxford	435
Universitatea Duke, facultatea de medicină / Duke University Medical	435		
		Academia Militară Sandhurst U.K	465
Universitatea Edinburgh - Scoția	425		
		Sorbona (Paris)	415
Academia Exeter	465	Universitatea Florida	305
Universitatea Fordham	440	Universitatea Tuskegee	400
Harvard - Facultatea de Teologie	455	Wellesley	440
Harvard - Facultatea de medicină	445	Academia Militară West Point	425
		Universitatea Standford	400

Nivelurile acestor instituții reflectă şi calibrul corpului profesoral, care este socotit la cel puțin 400 (rațiune şi intelect). Cele care se calibrează mai jos reflectă relativismul filozofic şi poziționalitățile socio-politice. Părinții naivi îşi trimit copiii la universități pentru a se instrui şi sunt descurajați când descoperă cri aceştia au fost mai degrabă îndoctrinați de filozofii îndoielnice (Shapiro, 2004). Radicalizarea studenților se calibrează la valoarea 180. După cum vom arăta mai târziu, preşedinții a şase universități importante se calibrează sub nivelul 200, şi acelaşi lucru se întâmplă cu numeroşi profesori universitari, unii dintre aceştia

calibrându-se la valori mai mici chiar decât studenții lor.

Cap. 10 – America

Introducere

Un sondaj asupra evoluției conştiinței de-a lungul istoriei dezvăluie că în toate domeniile activității umane există o dorință de nestrămutat pentru descoperirea adevărului. Totodată, există o persistentă intenție de transpunere a potențialului în realitate. În mod intuitiv, umanitatea a simțit că are capacitatea înnăscută de evoluție către niveluri mai înalte de perfecțiune. Curiozitatea conduce la descoperiri şi la dezvoltarea dorinței de a cunoaşte şi mai mult despre realitate (cum ar fi, de exemplu, explorarea spațiului extraterestru, evoluția cunoaşterii ştiințifice, descoperirea unor remedii pentru vindecarea bolilor şi aspirația către ideologii politice şi guvernamentale perfecte). Căutarea adevărului constituie obiectivul principal al celor mai mari intelectuali din istorie, aşa cum a fost demonstrat în *Marile Cărți ale Lumii Occidentale,* şi, în prezent, prin expansiunea incredibil de rapidă a informațiilor prin Internet, al cărui conținut îl depăşeşte pe acela al marilor biblioteci din lume. Omenirea are mare încredere în îmbunătățirea vieții şi în faptul că drumul către succes poate fi străbătut prin acumulare de cunoştințe, educație, învățare şi cercetare.

În evenimentele internaționale curente, accentul se pune necontenit pe necesitatea aflării adevărului din spatele evenimentelor, multe dintre acestea având consecințe internaționale şi fiind foarte îngrijorătoare. Etica ocupă un loc foarte important în dialogurile naționale şi internaționale. Există o necesitate presantă de rezolvare a multor evenimente ale istoriei recente, care sunt supărătoare şi dau naştere unui incertitudini

şi îndoieli. Atunci când nu pot fi verificate, teoriile conspirației (cal. 165) proliferează decenii întregi.

Este semnificativă această necesitate a societății de a dezvălui adevărul, precum şi preocuparea sa de a păstra moralitatea, însoțite de nevoia de a avea siguranța faptului ca justiția este respectată, câteodată până la obsesie. Tribunalele şi curțile de justiție internaționale au nevoie de ani întregi pentru a găsi cele mai amănunțite dovezi, ceea ce arată că umanitatea e preocupată de adevăr, etică şi responsabilitate spirituală. Când societatea este frustrată în căutările sale pentru aflarea adevărului, ea recurge la măsuri disperate, cum ar fi amenințările de intimidare, execuțiile, războaiele, prizonierii, tortura.

Aşa cum era şi de aşteptat, ştiința a fost chemată să încerce să rezolve problema. Detectorul de minciuni a fost o tentativa rudimentară în această direcție, căci e complet inutil în cazul persoanelor care mint cu uşurință sau a criminalilor lipsiți de conştiință. Eforturile ştiinței sunt în prezent concentrate în direcția fiziologiei creierului, inclusiv asupra utilizării RMN-ului şi a altor scanări pentru detectarea zonelor din creier care se modifică atunci când o persoană are intenția să mintă sau să inducă în eroare.

Aşa cum am observat deja în urma cercetărilor referitoare la conştiință, veridicitatea sau falsitatea unui răspuns pot fi depistate instantaneu de o echipă instruită în utilizarea kinesiologiei, ştiință care îşi trage rădăcinile mai degrabă dintr-o ramură a biologiei decât dintr-o ştiință tradițională bazată pe matematică şi principii mecanice. Tehnicile mai avansate necesită o explicație ce se bazează pe o paradigmă mai inclusivă, care necesită o înțelegere a naturii conştiinței însăşi. Nu este posibil să ajungem la adevăr şi să ignorăm

conştiința, pentru că adevărul este chiar produsul conştiinței. Pe conştientizarea acestui lucru se sprijină faptul, descris deja, conform căruia adevărul reprezintă atât consecința conținutului, cât şi a câmpului, iar nivelul măsurabil al conştiinței exprimate indică nivelul său de veridicitate.

Nivelurile Adevărului şi Instituțiile Sociale

Tot ceea ce există în domeniile fizic (clădiri, parcuri şi animale), mental (convingeri, gânduri şi motive), emoțional (ură, teamă şi dorință) sau spiritual (dragoste, încredere sau compasiune) este calibrabil. Fiecare nivel calibrat reflectă esența gradului de adevăr exprimat, pe un spectru de mare valoare pragmatică. Conştiința reuşeşte în mod instantaneu să facă diferențierea dintre falsitate şi adevăr, dar şi între nivelurile adevărului şi, în consecință, să constate veridicitatea acestuia. Prin încercări repetate, caracterul practic şi gradul de utilitate a unui instrument nou pot fi obținute prin experimente. În cursul acestui proces, apar noi informații care oferă o nouă dimensiune de perspectivă. Aceasta a fost calea urmată după inventarea microscopului, telescopului, razelor X şi chip-urilor de silicon. Din punct de vedere istoric, aceasta a reprezentat o abordare de succes pornită de la aplicarea unei noi cercetări tehnice pentru a ajunge la o mare varietate de subiecte, urmată de studiul corelării rezultatelor. Atunci când datele reflectă prezența unei consistențe interne confirmabile, apar beneficii pragmatice care au ca rezultat un proces continuu, mai amplu, de descoperiri.

Următoarele calibrări fac parte din cele 8500 care au alcătuit un studiu de cercetare desfăşurat în anii

2003 şi 2004 de către o echipă de experți. Alte echipe de cercetare obțin câteodată rezultate puțin diferite, dar acestea sunt coerente intern datorită variațiilor detaliilor tehnice. Rezultatele sunt similare indiferent dacă declarația este făcută verbal sau păstrată în minte în tăcere aşa numită tehnica „oarbă". Astfel, aplicarea tehnicii oarbe pe un subiect de testare naiv, cum ar fi un copil mic, dă aproape acelaşi rezultat. Pentru mai multă acuratețe, interesul ar trebui să se concentreze pe caracterul integru al intenției, şi ambii investigatori trebuie să se calibreze peste nivelul 200. Detaliile acestei tehnici au fost descrise pe scurt în volumul *Putere versus Forță* (Hawkins, 1995; vezi de asemenea, Anexa C), şi mai aprofundat de Dr. John Diamond (Diamond, 1979).

Ştiința calibrării nivelurilor de adevăr se bazează pe un fenomen relativ simplu: orice formă de viață radiază un câmp invizibil de energie, iar intensitatea acestuia creşte odată cu nivelul conştiinței sau adevărului. Efectul este asemănător unui bec de iluminat a cărui strălucire variază în funcție de numărul de volți. Această energie radiantă poate fi depistată de la distanță datorită non-localizării dimensiunii non-liniare a infinitului. La nivelul calibrat 200 există o schimbare majoră, aşa încât, dacă lumina creşte de la această valoare în sus, ea scade brusc la nivelurile inferioare. Astfel, un simplu test kinesiologic poate indica dacă „lumina" este aprinsă (adevăr) sau „stinsă" (falsitate) pentru că energia de bază a câmpului conştiinței este non-locală (atotprezentă).

Energia radiantă a fiecărei ființe vii nu există numai în domeniul public, ci lasă o urmă permanentă, identificabilă şi nediminuată de timp sau durată - la care câmpul infinit al conştiinței nu se raportează şi de

care nu este restricționat. Chiar şi obiectele, clădirile şi regiunile reflectă o contribuție umană colectivă, marcând astfel efectele iubirii, devotamentului, esteticii şi integrității, ca şi conceptele, gândurile şi senzațiile.

America - Guvernul SUA			
Constituția SUA	710	Drapelul SUA	510
Declarația de Independență	705	Curtea supremă	480
Carta drepturilor	640	Preşedinția	460
Semnatarii Constituției SUA	515	Congresul/Camera	
Cuvântarea Gettysburg	550	Reprezentanților	455
Patriotismul	520	Marele Sigiliu al SUA	
Jurământul	510	„E Pluribus Unum”	605
Imnul National	510		

Constituția Statelor Unite şi Guvernul american se calibrează la cel mai înalt nivel dintre toate țările lumii şi din istorie, ceea ce explică motivul pentru care America e o națiune aşa de puternică şi plină de succes. De asemenea, este un lucru deosebit să fii respectat şi luat în considerare de anumite fracțiuni care doresc să corupă fundațiile remarcabile şi integre din care a luat naştere un astfel de corn al abundenței.

Documentele citate mai sus pot fi analizate propoziție cu propoziție, iar elementul central al puterii este considerat a fi adevărul spiritual pe care se bazează ele, de exemplu, egalitatea între toți oamenii este rezultatul puterii divine a Creatorului şi, astfel, este specificat expres că drepturile americanilor nu sunt rezultatul ideologiilor politice sau al deciziilor guvernamentale arbitrare; acestea nu depind de autoritatea laică şi sunt inalienabile prin originea şi bazele lor.

Afirmația că sursa guvernului este mai degrabă spirituală decât religioasă rezultă din *libertatea religiei,* dar şi din libertatea *față de* religie. Aceasta este o

deosebire crucială. Cuvântul „Dumnezeu” este de fapt un termen generic pentru Divinitate şi nu este religios la bază. Cuvântul „Dumnezeu” este un substantiv, ca oricare altul, iar conceptele legate de Dumnezeu constituie obiecte de studii academice în teologie, în religia comparată, istorie, filozofie. Paradoxal, Dumnezeu este şi subiectul de bază al ateismului şi ținta laicității.

Aşa cum este prevăzut în Constituție, cuvântul „Dumnezeu” apare pe clădirile tribunalelor, inclusiv pe Curtea Supremă şi pe bancnote şi, în acest fel, sunt reamintite baza şi originea fundamentală a libertății individuale. Acest aspect se reflectă şi în datele de cercetare care indică faptul că guvernele laice din alte țări (vezi capitolul 14) calibrează doar la nivelul 300.

Există o diferență crucială între patriotism şi naționalism. Patriotismul include şi reflectă dragoste de țară, ceea ce înseamnă respect, apreciere, valoare, semnificație şi bunăvoință pentru semenii noştri. Patriotismul mai include şi un respect de sine ce se bazează tot pe ideea fundamentală subliniată în Constituție şi în Carta Drepturilor - egalitatea tuturor oamenilor datorită divinității Creatorului lor. Acest lucru explică de ce patriotismul (mâna pe inimă) se calibrează la nivelul 500, în timp ce naționalismul laic este calibrat la 305. Patriotismul vine din inimă, în timp ce naționalismul, prin contrast, porneşte din minte şi este, în consecință, doar o poziție politică. Din calibrarea precedentă, ne putem da seama de eroarea făcută de cei care resping patriotismul pentru că îl confundă cu naționalismul. Nu este deloc vorba despre acelaşi lucru. Această concepție a fost cristalizată de Sir Walter Scott în *Balada ultimului menestrel,* poezia celebră pe care fiecare copil o învață la şcoală:

Un bărbat îşi duce zilele cu sufletul atât de mort
Şi niciodată nu şi-a spus,
Acesta e pământul meu, tărâmul meu natal !

Este interesant că poziția politică care încearcă să elimine orice referire la Dumnezeu în arena publică se calibrează doar În nivelul 190, nivelul egoist al trufiei şi aroganței, care urmăreşte să înlocuiască puterea adevărului prin intelectualismul slab şi narcisist.

Aşa cum a fost descris şi mai devreme, un *„meme”* (un slogan) este o idee sau o frază embrionară care te captivează şi tinde să fie repetată până când, doar prin simpla repetiție, devine unanim acceptată ca şi cum ar fi un fapt real. Un exemplu este meme-ul „separarea Bisericii de Stat”, care este acceptat fără critică, de la sine, ca reprezentând o lege. Această frază este utilizată pentru a servi ideilor de laicizare. Dacă examinăm cu mai mare atenție, vom observa că nu există o astfel de afirmație în Constituția Statelor Unite, în Declarația de independență sau în Carta drepturilor. De fapt, nici unul din cele trei cuvinte nu apar deloc. - nu există „Separare” nici „Biserică”, nici „Stat”. În loc de asta, se spune „Congresul nu stabileşte nicio religie şi nici nu interzice practicarea vreuneia din ele (cal. 640) în mod evident, însăşi abolirea cuvântului „Dumnezeu” din societate violează libertatea afirmată la practică, ca şi dreptul la libera exprimare prevăzută în primul amendament. De fapt, există o intenție evidentă în utilizarea cuvintelor: evitarea teocrației, dar şi garantarea libertății religioase. În mod paradoxal, dacă mişcarea laică ar însemna să nu se facă nicio referire la Dumnezeu în viața guvernamentală sau publică, acest lucru ar anula Constituția Statelor Unite, precum şi

Declarația de Independență, cuvântarea lui Lincoln de la Gettysburg, declarațiile oficiale ale preşedinților Statelor Unite de-a lungul istoriei, etc. Dacă egalitatea între oameni este dată de Creator, atunci înseamnă că abolirea „Creatorului" ar însemna abolirea bazei egalității însăşi, pentru că, în mod obişnuit, oamenii sunt fără îndoială foarte inegali din anumite puncte de vedere, în o mie de feluri, chiar din momentul în care s-au născut.

În mod curios, chiar în ziua când cele de mai sus au fost scrise, ştirile de seară au arătat că un director de şcoală a interzis predarea Declarației de Independență pentru că făcea referire la Dumnezeu (cal. 180). Din acelaşi punct de vedere extremist, guvernul SUA este ilegal şi, prin urmare, la fel şi sistemul judiciar, Congresul, Carta drepturilor, etc. Poporul american va trebui să decidă dacă e de partea înțelepciunii sau a absurdității stupide, împlinind prezicerea lui Socrate după care democrațiile se vor prăbuşi în cele din urmă din cauza atitudinilor şi a voturilor segmentului non-integru şi ignorant al populației (cal. 465). Astfel, istoricii menționează că durata medie a unei democrații este, de obicei, de numai două până la trei sute de ani, până când votanții, mânați doar de propriile interese, epuizează țara de toate resursele ei, precum şi de erudiția politică. Această slăbiciune a democrației constituie motivul pentru care Socrate recomandă o formă oligarhică de guvernământ. (Națiunile Unite sunt probabil cel mai impresionant exemplu din prezicerile lui Socrate).

Calibrările Preşedinției şi Curții Supreme indică un nivel înalt al integrității şi rațiunii, precum şi o preponderență a obiectivului bazat pe inteligență care exclude emoționalul. Tribunalul Suprem este însărcinat

cu analiza logicii complicate, raţiunii şi limbajului care alcătuiesc legea.

Majoritatea preşedinţilor Statelor Unite s-au calibrat pe la mijlocul nivelului 400, mulţi dintre ei în partea superioară a acestei valori sau chiar la 500. Obligaţia lor de serviciu lor este să se dedice sarcinii de a apăra ţara împotriva atacatorilor şi duşmanilor şi să sprijine Constituţia. În acest scop, preşedintele depune un jurământ cu mâna pe Biblie, în prezenţa reprezentanţilor Curţii Supreme, Preşedintele trebuie să sublimeze spiritul de partizanat şi să treacă de la politicianul care a fost la omul de stat dedicat binelui ţării sale. Astfel, de la preşedinte se aşteaptă o atitudine care să conducă către „cea mai bună rezolvare a unei acţiuni". În plus, se aşteaptă ca preşedintele să fie inspirator şi sincer, unind ţara prin actele sale şi prin refuzul de a răspunde cu aceeaşi măsură atacurilor nedrepte, calomniei, provocărilor zgomotoase sau acuzaţiilor de vinovăţie pentru fiecare problemă socială.

Pretenţiile de la preşedintele celei mai puternice naţiuni de pe pământ sunt cu totul deosebite, iar preşedinţia este permanent în atenţia publică prin intermediul mass-media, constituind subiectul unor atacuri critice ca urmare a acestor reflectoare îndreptate asupra sa. Din când în când, mijloacele mass-media acţionează cu brutalitate şi exacerbează aspecte lipsite de semnificaţie, cum ar fi faptul că preşedintele s-a împiedicat de o treaptă şi şi-a pierdut echilibrul. Este evident că atitudinea mijloacelor mass-media reflectă calitatea societăţii de azi, în care lipsa de respect a impregnat până şi vârsta copilăriei, având în vedere că de la nivelul 400, cât era calibrată o sală de clasă în America tradiţională, s-a ajuns la un nivel de 190 în ziua de azi.

Până în ziua de azi continuă să existe un respect plin de compasiune pentru decizia sfâşietoare pe care Preşedintele Truman a fost forțat să o ia în privința celui de-al Doilea Război Mondial. Totuşi, trebuie menționat faptul că bombele aruncate pentru încheierea acestuia au fost singurele bombe atomice utilizate vreodată, ceea ce dovedeşte că lumea a înțeles lecția fundamentală.

Frecventele „Discuții la gura sobei" ale preşedintelui Roosevelt (cal. 500) au făcut populația să se simtă protejată şi, deci, mult mai omogenă în atitudinea de susținere a preşedintelui, care, adesea, se află „între ciocan şi nicovală" şi este nevoit sa aleagă dintre două rele răul cel mai puțin dăunător.

Atunci când evaluăm aspectele spirituale ale evenimentului, este interesant să facem referire la învățăturile anticei *Rig Veda* (cal. 705) conform cărora fiecare nivel al vieții se sacrifică pentru a sprijini o nouă etapă a acesteia, ceea ce conduce la o capacitate karmică sporită precum şi la nerepetarea karmei negative trecute. Acest fenomen sprijină conceptul de karmă colectivă şi cuprinde un răspuns la întrebări de genul: „Ce karma de grup au hoardele imense care, de secole întregi, au masacrat civili nevinovați şi de ce milioane de oameni nevinovați sunt eliminați prin genocid?

Politica SUA			
Anarhie	105	Partidul Verde	180
Avort		Liberali de stânga	185
Anti-	250	Conservatori de dreapta	135-145
Pro-	235		
Audierile comitetului		Liberali	180-200
Church/Pike	185	Partidul Libertarian	295
Partidul Conservator	310	Audierile McCarthy	185
Creativii Cultural	335	Moderați	200-390

Partidul Democrat	310	Partidul Republican	315
Domestic Partnership Law	335	Secularism	180
		Partidul Socialist	265
Moral Majority	245-255	Principiul Torricelli	160
Legea căsătoriei homosexuale (Massachusetts)	265	Organizațiile „Section 527”	200

Partidele politice funcționează la interconexiunea dintre popor şi guvern. Totuşi, pentru a supraviețui, este necesar ca ele să aibă programe proprii şi motivații influențate de opinia publică, de punctele de vedere personale, de programele filozofice şi de necesitatea de a servi interese legitime, de exemplu pe cei care contribuie la dezvoltarea partidului respectiv. Astfel, apare necesitatea compromisului, iar calibrarea partidelor politice reflectă gradul de parțialitate, poziționarea şi gradul de subordonare față de necesitatea de a câştiga. Diversele strategii utilizate sunt adeseori asemănătoare jocurilor sportive, iar cei care conduc sondajele opiniei publice joacă un rol foarte influent. Nivelurile calibrate au tendința de a se schimba (aşa cum se întâmplă şi cu diversele poziții şi personalități), ele reflectând fidel modificarea opiniilor.

Pentru că apelul emoțional şi carisma personală sunt considerate o necesitate pentru a câştiga, partidele politice au frecvent tendința de a anula raționalul, adevărul sau principiile spirituale. Aceşti factori contribuie la scăderea nivelurilor generale ale partidelor politice de la valoarea foarte înaltă a dragostei (500, sau nivelurile de 400 ale rațiunii, la atitudine” practică de „a obține lucrul dorit” ce se situează în marjele superioare ale nivelurilor 200 şi 300, caracterizate prin voință, amabilitate şi productivitate. Deşi politica poate face

referire la morală sau chiar la problemele religioase, câteodată se referă la ele pentru motive laice cum ar fi, de exemplu, câştigarea unor voturi. Aşa cum ar fi de bănuit, extremiştii sunt calibraţi sub nivelul 200, nivelul adevărului şi al integrităţii. Extrema dreaptă are tendinţa de a deveni fascistă (ideologia fascistă se calibrează la 125) iar extrema stângă se îndreaptă către sofismul marxismului (Marx calibrează la 130, comunismul, la 160) şi deformarea pe care acesta o aduce realităţii (de exemplu, modelul făptaş / victimă).

Agenţiile şi Departamentele Guvernamentale ale SUA (12/17/04)	
Agricultură, departamentul celor 200 de birouri de afaceri indiene. Departamentul pentru interne, imigrare şi serviciul naturalizare şi lupta împotriva drogurilor (grup)	180 - 185
Centrul pentru controlul bolilor	210
Agenţia Centrală de Informaţii (CIA)	210
CMS (Medicare/Medicaid)	206
Serviciul securităţii diplomatice	210
Agenţia de aplicare a legilor împotriva drogurilor	202
Administraţia aviaţiei federale	205
Biroul Federal de Investigaţii (FBI)	210
Administraţia federală a drogurilor	200
Agenţia de securitate a ţării	310
Serviciul intern al veniturilor	202
Consiliul de securitate naţională	250
Politica nucleară	460
Pentagonul	210
Serviciul de sănătate publică	212
Protecţia socială	206

Politicile şi Agenţiile SUA	
Proiecţia frontierelor	200

Legea federală anti-terorism	405
Politica de imigrare	180
Agenţiile de informaţii (serviciile secrete)	195
Protecţia generală împotriva terorismului	199

Interesant este că majoritatea departamentelor guverna mentale calibrează la acelaşi nivel cu societăţile internaţionale şi, deci, reflectă o orientare către afaceri. Implementarea politicilor şi regulamentelor guvernamentale necesită uniformitate, execuţie conştiincioasă şi atenţie strictă la detalii. Implementarea lor reclamă o vastă cantitate de lucrări administrative, regulamente precum şi uriaşe reţele de informaţii electronice. Astfel, un oficial este încărcat cu responsabilităţi enorme împreună cu o incredibil de complexă masă de detalii şi probleme practice, politice şi decizionale. De exemplu, regulamentele *Medicare* (asigurarea de boală) se desfăşoară pe cuprinsul a 10000 de pagini, Codul fiscal american compune o stivă ce se ridică până la tavan şi există 47 de milioane de dosare de ştiinţă / cercetare.

În afară de condiţiile de funcţionare complicate, imparţialitatea de aplicare este, de asemenea, o condiţie legală şi, deci, birocraţia foarte încărcată trebuie să realizeze o aplicare a legii echitabilă faţă de toate segmentele de populaţie.

Pe lângă toate elementele de constrângere menţionate mai sus, performanţele profesionale ale angajaţilor sunt în mod constant monitorizate, notate şi documentate. În replică, tensiunea generală a lumii birocratice tinde să se transforme într-un mediu defensiv, prudent şi extrem de înregimentat. În domeniul sănătăţii, există o regulă inflexibilă, conform

căreia „dacă nu este documentat (materialul) nu există” (şi, deci, nu va fi rambursat).

Ca o consecință a multiplelor presiuni şi a complexității, este de înțeles că unele departamente guvernamentale au căzut sub nivelul calibrat 200. Aşa cum publicul ştie foarte bine, câteva departamente au „pierdut” miliarde de dolari, de urma cărora nu se poate da, din cauza complexității sistemului. Unele departamente sunt alterate fie din cauza personajelor principale care sunt mai degrabă numite politic decât pe baza competențelor în domeniul lor de activitate (de exemplu, să pui un general de armată să conducă lupta împotriva drogurilor), fie pentru că politicienii au impus restricții cum ar fi acelea ale Comitetului Church/Pike din anii 1970 (cal. 180), sau ale Principiului Torricelli (cal. 160) care au contribuit la prejudicierea CIA şi a FBI, aşa cum a făcut-o şi politica „zidului” a lui Reno/Gerblick (cal. 190) care a precedat evenimentele din 9/11 conducând la războiul din Irak. În mod paradoxal, aceleaşi elemente care au afectat operațiunile guvernului, au atacat apoi administrația a cărei cădere au cauzat-o.

Operațiunile guvernului au fost împiedicate de obstrucționismul politic fondat pe o reprezentare a problemelor intenționat eronată şi orientată în direcții contradictorii. Un exemplu rezidă în imigrația mexicană care este pusă în umbră de probleme irelevante. Adevărata problemă este, pur şi simplu aplicarea legii, una chiar foarte clară şi comparabilă cu cerințele pentru obținerea permisului de conducere. Faptul că imigranții sunt mexicani sau că economia are nevoie de ei, nu are nimic de a face cu condițiile legale de înregistrare.

Țara este sub amenințarea iminentă a teroriştilor care îşi închină viața distrugerii ei şi care caută să intre

în America prin toate mijloacele posibile. Uşa de la intrare în Statele Unite, prin aeroporturile şi staţiile sale vamale cele mai importante, funcţionează în prezent aşa cum trebuie (după ce a fost evident că cincisprezece terorişti au intrat înainte de 9/11), dar poarta din spate este larg deschisă şi constituie o invitaţie. Ţările europene care au o politică de imigrare mai relaxată au început să regrete acest lucru, iar alte ţări sunt în prezent ţinute ostatice prin ameninţările grupărilor militante (cum ar fi Suedia şi Franţa).

Pentru a clarifica aceste probleme, este interesant de menţionat că imigrarea ilegală este calibrată la nivelul 180 (deci, tehnic, un delict), în timp ce imigrarea legală se calibrează la 210. Foarte important faptul că Republica Cuba a lui Castro este placa turnantă a teroriştilor care, pur şi simplu, trec prin America Centrală şi de Sud către Mexic şi apoi în Statele Unite (prin graniţa larg deschisă pe unde trec în fiecare an un milion de cetăţeni străini). Este ca şi cum fi s-ar oferi teroriştilor un permis de liberă trecere, o ocazie de care se bucură şi traficanţii de droguri şi delincvenţii evadaţi din ţări străine.

O altă problemă care obstrucţionează controlul de frontieră este legată de costurile operaţionale şi de constrângerile bugetare aflate în contrast cu cheltuielile anuale enorme pentru proiectele inutile, care nu contribuie în niciun fel la securitatea naţională şi rare se presupune că ar trebui să aibă permanent prioritate - şi aceasta chiar dacă extremiştii militanţi pun la cale strategii pentru alte atacuri teroriste asupra unor ţinte vulnerabile. Natura şi dimensiunea unui astfel de proiect, ca şi detaliile sale, sunt uşor de diagnosticat prin tehnologia de calibrare a conştiinţei (care poate, în acelaşi timp, să localizeze şi figurile cheie cum ar fi, de

exemplu, bin Laden). Aşa cum s-a menționat în capitolele anterioare, nu mai există secrete - totul devine cu uşurință transparent. Nu mai este nevoie de o recompensă de 50 milioane de dolari pentru a localiza un evadat urmărit. Informația este disponibilă gratuit şi poate fi obținută în câteva minute.

Populația plătitoare de taxe şi impozite ar putea să aibă satisfacții mai mari dacă i s-ar oferi prilejul să sprijine agențiile guvernamentale (ministerele) şi sa aibă o atitudine amicală şi serviabilă în raport cu ele în loc să le expună unui baraj interminabil de critici şi procese de natură politică, cum ar fi atacul continuu al activiştilor de mediu (cal. 195). Bugetele Ministerului Pădurilor şi Parcurilor e aproape eliminat prin aceste acțiuni partizane perturbatoare care nu caută decât să-şi servească propriile interese pe bani publici (Ministerul Pădurilor are pe rol mai mult de 5000 de procese, aşa încât banii săi, în loc să fie sistem de taxe, ceea ce permite acestor organizații să aibă un grad de autonomie mai mare decât o agenție guvernamentală (instituție publică). Astfel, aceste organizații sunt în acelaşi timp private şi publice, în funcție de presiunea schimbărilor politice şi culturale. Instituțiile religioase au adeseori programe de servicii publice separate care sunt subvenționate ecumenic şi public cum ar fi *Catholic Charities (Societatea Caritabilă Catolică), Jewish Family Services (Servicii pentru Familia Evreiască)* şi mai multe agenții sociale protestante. Fondurile contribuabililor nu se îndreaptă către organizații, ci numai către serviciile lor publice (un element distinctiv adesea neglijat de critici).

Mai multe organizații proeminente care, cu un deceniu în urmă, calibrau ca fiind integre, au avut

ulterior o cădere puternică, devenind devotate activismului politic (Flynn, 2004.)

Un sondaj asupra Americii: Țara

Un motiv pentru care criticii eşuează să descrie cu precizie adevărurile Americii este acela că, până de curând, nu era posibil să se identifice cu exactitate ce reprezintă, de fapt, adevărul. Înclinațiile eului determină automat ceea ce acesta percepe. În mod analog, înainte de descoperirea razelor X, RMN-ului şi analizelor numărului de globule roşii, medicii nu stabileau întotdeauna diagnosticele corecte din cauza lipsei echipamentului adecvat şi a tehnologiei moderne.

America este un subiect foarte impresionant de studiat, iar cercetarea conştiinței reprezintă o metodă cu totul nouă de examinare şi analiză care, ca şi razele X, dezvăluie cauzele ascunse, atât ale slăbiciunii cât şi ale forței. Studiul poate începe cu unele fapte indiscutabile şi verificabile statistic pentru ca investigația să poată continua.

America este o „meritocrație" democratică, o republică constituțională şi, în prezent, națiunea cea mai puternică din lume. Are cel mai bun nivel general de sănătate şi durată de viață, procentul de mortalitate scăzut, înaltă productivitate şi eficiență economică pe ora de muncă, toate acestea conducând către o economie liberă şi solidă. Generozitatea sa, atât la nivel de țară (59 miliarde de dolari sunt alocați anual ajutorării unor țări străine), cât şi la nivel de individ, depăşeşte orice națiune şi nu are o egal de-a lungul istoriei. (America furnizează 40% din ajutorul umanitar internațional). Sprijinul acordat de guvernul american este completat de contribuțiile uriaşe oferite de toate

marile corporații, cum ar fi Pfizer, Coca Cola, Exxon, Citigroup, the Gates Foundation Abbot Laboratories, Johnson & Johnson, Nike, General Electric, First Data, PepsiCo, Marriott, Starbucks şi multe altele (Regan, 12/31/04). America este o țară care îşi iartă foştii duşmani şi se angajează voluntar să le reconstruiască țara, scop pentru care cetățenii Satelor Unite îşi sacrifică munca şi taxele. America este adepta libertății *religioase* dar, în acelaşi timp, şi a libertății *de* religie. Fiecare persoană are acelaşi drept la vot, iar lumea literară şi cea a presei şi a mijloacelor media este lipsită de cenzură din partea guvernului.

În plus, există libertatea discursului la un grad fără precedent până acum. Bunăstarea americanului de rând depăşeşte cu mult chiar şi imaginația altor culturi (65% din familii posedă locuințe personale). Există națiuni în care se munceşte încă foarte greu pentru un dolar pe zi. 67% din populația lumii trăieşte încă cu echivalentul a doi dolari sau mai puțin pe zi. Educația este omniprezentă, disponibilă tuturor, iar cetățenii plătitori de taxe suportă şi educația unor copii care nici măcar nu le aparțin.

America are şi un nivel înalt de şcolarizare, iar educația publică este integră, liberă şi disponibilă pe scară largă, fără niciun fel de restricții. Biblioteci importante, muzee, galerii de artă abundă, ca şi sectorul divertismentului care este extrem de variat şi cuprinde locuri de recreere, parcuri, terenuri de joacă, piscine, acvarii şi planetarii. Chiar şi cel mai modest dintre cetățeni are acces la efectele acestei bunăstări generale de care nu se bucurau nici unii din cei mai mari foşti monarhi ai lumii.

Serviciile medicale au o calitate atât de avansată încât cetățeni din alte țări, chiar conducători, se grăbesc

să meargă în America pentru expertiză medicală foarte avansată. Cu toate acestea, aproape o treime dintre americanii sub vârsta de 64 de ani nu au asigurare de sănătate (82 de milioane în iunie 2004), acelaşi procent neavând nici asigurare de viaţă şi nici testament. Din cauza costurilor din ce în ce mai mari, beneficiile medicale au fost diminuate de patroni, care se află în prezent într-o competiţie internaţională cu ţări unde costurile de muncă sunt mult mai scăzute, atât din cauza salariilor mai mici, cât şi a lipsei beneficiilor acordate salariaţilor. Asigurarea medicală este, de obicei, o decizie financiară şi nu una legată de sănătate, şi trebuie menţionat că până şi imigranţii ilegali au acces la îngrijire medicală; acelaşi lucru se întâmplă şi cu săracii, prin intermediul unor programe publice subvenţionate. Industria farmaceutică din Statele Unite este prezentă cu medicamente care există în farmaciile din lumea întreagă, dar pentru care ţările respective nu au cheltuit nimic din costurile de milioane de dolari necesare pentru obţinerea unui nou medicament (în mod obişnuit, 7 milioane de dolari). Ţări străine, la adăpostul graniţelor lor naţionale, copiază rezultatul cercetărilor şi îl vând mai ieftin pe piaţa americană.

Costurile pentru îngrijirea sănătăţii în Statele Unite sunt cele mai ridicate din lume şi au crescut din cauza inflaţiei rapide generate de condiţiile administrative, birocratice şi legislative. Regulamentele serviciilor medicale costă S.U.A. 256 miliarde de dolari pe an cu o proporţie costuri/beneficii de 2 la 1. Reglementarea Administraţiei pentru hrană şi medicamente (The Food and Drug Administration) costă 49 miliarde de dolari anual şi produce beneficii în valoare de doar 7 miliarde.

Sistemul de asigurare medicală costă 114 miliarde şi produce 33 miliarde de dolari beneficii. Regulamentele

de asigurare obligatorie costă 15 miliarde şi aduc beneficii de 13 miliarde de dolari (Arizona Medical Journal, 2004). Asigurarea de malpraxis a escaladat, de asemenea, cheltuielile pentru serviciile medicale, în timp ce onorariile medicilor au ținut pasul cu inflația şi reprezintă doar 10 % din costurile în sine. Nu costul propriu-zis al asigurării medicale de malpraxis este cel care a făcut să crească cheltuielile din sistemul de protecție a sănătății, ci climatul general litigios în care actul de despăgubire are ca rezultat „*Loteria Procesului*" (Lodmell şi Lodmell, 2004), care încurajează litigiul într-o societate ce devine din ce în ce mai mult pe modelul victimă/atacator. Acest lucru dă naştere speranței lipsite de realism că nu există decât rezultate medicale favorabile, iar dacă cineva moare de o maladie letală, trebuie neapărat să fie vina cuiva, etc. Ceea ce conduce la practicarea unui sistem medical defensiv, care include obligativitatea unui număr nesfârşit de teste şi repetări ale unor proceduri (de exemplu, RMN-uri în valoare de 3000 de dolari în locul unor radiografii de 100 de dolari).

Cercetarea conştiinței indică faptul că aproximativ 4% din populația aflată la marginea societății calibrează peste valoarea 200, majoritatea calibrând extrem de jos - de fapt mult sub 100 (de exemplu, apatia). Adevărații „loviți de soartă" sunt afectați de consumul de droguri, sunt în temnițe, puşcării, afectați de sărăcie, criminalitate, caracterizându-se prin brutalitate şi lipsa de interes pentru alții. Ei dau vina pe alții şi caută scuze pentru toate problemele lor.

Aproximativ trei - patru procente din totalul populației sunt în puşcării sau eliberați condiționat, iar în acest grup sub-cultural nivelul mediu al conştiinței este situat între 40 şi 50. Această populație recidivistă se caracterizează prin dependență şi criminalitate, are

tulburări de personalitate şi prezintă o dezvoltare agravantă a cortexului pre-frontal ca factor genetic. Unele caracteristici importante ale populației problemă sunt incapacitatea de control a impulsurilor sau de amânare a satisfacerii acestora, neputința de a învăța din experiențe, lipsa de respect față de autorități şi de a recunoaşte drepturile altora precum şi imposibilitatea de a anticipa consecințele. Lipsa motivațiilor precum şi rezistența la tratament sunt generate de un nucleu netratabil de narcisism egoist şi supra inflamat.

Din datele şi discuțiile prezentate anterior, devine evident faptul că eşecul indivizilor sau grupurilor nu este „cauzat" de ceva extern, cum ar fi rasa, politica americană sau societatea (paradigma limitată a lui Newton), ci reprezintă o consecință a câmpului. Conținutul câmpului este consecința calității câmpului însuşi (principiul „geamului spart"). Aşa cum oala bucătarului atrage sare şi piper, morcovi, cartofi, roşii, bucăți de carne de vită sau pui, aşa un câmp energetic scăzut atrage droguri, violență, boală, malnutriție, sărăcie, violență, închisoare, droguri, alcool şi mizerie. Câmpul de energie negativă a „oalei de gătit" atrag ingredientele. Morcovii nu sunt „cauza" prezenței cartofilor, iar sarea şi piperul nu „cauzează" apariția bucăților de pui. Sursa fenomenelor este endogenă, intrinsecă şi congenitală şi nu exogenă, ca o consecință a unor factori externi. Nimeni nu este „cauza" pentru care cineva îşi aruncă gunoiul pe stradă, lucru care, prin el însuşi, reprezintă un diagnostic doveditor foarte important.

Corelarea nivelurilor de conştiință şi problemele societate				
NIVELUL	RATA	RATA	RATA DE	RATA

CONŞTIINȚEI	ŞOMAJULUI	SĂRĂCIEI	FERICIRE	CRIMINALITĂȚII
600+	0%	0,0%	100%	0,0%
500-600	0%	0,0%	98%	0,5%
400-500	2%	0,5%	79%	2,0%
300-400	7%	1,0%	70%	5,0%
200-300	8%	1,5%	60%	9,0%
100-200	50%	22,0%	15%	50,0%
50-100	75%	40,0%	2%	91,0%
„50	97%	65,0%	0%	98,0%

Putem observa că aspectele negative nu sunt „cauzate” de cultura, economia sau națiunea americană în general, ci sunt consecința firească a specificului populației umane care reprezintă un spectru foarte larg al evoluției conştiinței omeneşti în *toate* țările. Fie că pare sau nu „corect” (vezi la sfârşitul acestui capitol), fiecare element este „ceea ce este” ca expresie a propriului său potențial într-un anumit context şi la un moment dat.

În conformitate cu Biroul de recensământ al S.U.A. (august 2004), aproximativ 12,5 % sau 35,9 milioane de americani (dintr-o populație totală de 300 milioane) trăiesc în sărăcie. Nivelul raportat de sărăcie este consecința definiției sale birocratice. Procentul creşte dacă venitul minim ce defineşte nivelul de sărăcie este ridicat şi descreşte pe măsură ce acesta se raportează la o cifră mai mică. Ceea ce este desemnat ca „nivel al sărăciei” în Statele Unite ar depăşi venitul a 90 % din populația țărilor mai sărace.

Venitul mediu anual pentru o familie din Statele Unite este de 43 318 dolari. Săracii Americii au la dispoziție maşini sau transportul public, frigidere, radiouri, instalații sanitare, apă potabilă, electricitate, asistență medicală, asistență socială, serviciile de urgență şi poliție, etc., lucruri de care nu se bucură

săracii altor țări. Problemele subliniate reflectă input-urile de energie negativă care influențează colectiv impactul câmpului general. De o importanță sociologică semnificativă este schimbarea dramatică care apare sub nivelul 200 al conştiinței. Şomajul sare de la 8 % la 50 de procente; sărăcia escaladează de la 1,5 la 22 de procente; fericirea scade de la 60 la doar 15 procente, iar criminalitatea zboară de la 9 la 50 de procente.

Pot fi construite grafice similare de corelare reprezentând modele aproape identice pentru procentajul fiecărui nivel de conştiință care să includă maladiile psihice, dezordinea mentală, victime ale criminalității, accidente de automobil, rata îmbolnăvirilor de SIDA şi BTS, procentul de infracționalitate, violența domestică, abuzarea copiilor, încarcerările, rata naşterilor, aderare la bande, expunerea la mediile violente, droguri şi timpul pe care îl petrec copiii în fața televizorului. Un copil obişnuit se uită la televizor 28 de ore pe săptămână, sau chiar mai mult, la programe de niveluri foarte joase, urmărind săvârşirea a mai mult de opt mii de crime - şi asta cât copilul este doar în şcoala elementară (Winik, 2004). În 75 % din crimele ce au loc în filme, criminalul scapă şi pleacă, fără nici un fel de remuşcări şi de foarte multe ori chiar cu o aură de erou învingător, completată de brutalitate, profanare, obscenitate şi o puternică imagistică sexuală.

În timp ce atenția publicului este atrasă în principal de problemele socio-economice ale cartierelor din oraşe, aceleaşi neajunsuri sunt observabile şi în sectoarele semi-rurale. Rapoartele de presă din provincie reflectă aceleaşi tipuri de probleme care prevalează în marile oraşe. *Raportul Tribunalului* (iulie, 2004) pentru un oraş obişnuit de câteva mii de oameni, (pe o săptămână)

cuprinde 27 de arestări pentru tulburarea ordinii publice, încălcarea proprietății private, intoxicații, conducerea maşinii fără permis de conducere sau după ce permisul a fost suspendat, violența domestică, conducere sub influența alcoolului sau fără asigurare, etc. Colectiv, infractorii calibrează la nivelul 185 şi reprezintă recidiva şi lipsa responsabilității personale.

Procentul adevăratei sărăcii este de departe mai ridicat în sistemele non-libere. Prețul libertății include câteva grade de risc, care, la rândul lor conduc la eforturi şi activități sporite. Prin contrast, societățile de binefacere sunt mai binevoitoare şi mai puțin inovatoare pentru că guvernul îşi asumă responsabilitatea supraviețuirii lor.

Puterea Americii

Atât pesimiştii, cât şi optimiştii observă cu tristețe că viața umană nu este peste tot desăvârşită, nefiind nici chiar un tărâm celest, iar omul rațional ajunge la concluzia că aceasta reprezintă de fapt, un teren de încercare, o zonă de tranzit sau o şcoală de oportunități care oferă un potențial aproape infinit pentru dezvoltarea individuală şi spirituală. Pentru a înțelege inegalitatea aparentă a vieții umane este important să ne amintim că, din momentul naşterii sale, fiecare individ are un nivel calibrabil al conştiinței, iar cursul general al vieții sale apare deja pe busolă.

În ciuda limitelor sale, societatea americană calibrează la 421, cel mai înalt nivel dintre toate țările lumii. Chiar baza şi structura guvernului sunt rezultatul

celor mai înalte idealuri Democrația (de fapt, o republică constituțională) calibrează mai sus decât orice altă formă de guvernare cunoscută (la 410); cu toate acestea, acest guvern nu garantează perfecțiunea, ci doar un nivel relativ înalt de integritate, intenție şi responsabilitate. Puterea de guvernare se manifestă prin libera consimțire a celor guvernați, principiu care, în sine, diferă dramatic de guvernările bazate doar pe forță şi în interiorul cărora nu există liber consimțământ. Acest punct de vedere asupra Americii nu este unul optimist, ci se bazează, pur şi simplu, pe fapte.

Măreția unică a Americii a fost argumentul *Democrației în America* al lui Tocqueville (1835; cal. 455) şi a fost creată prin conlucrarea permanentă a numeroşi gânditori şi oameni de stat. Hillary Clinton a declarat „America este cea mai mare țară care a existat vreodată în lume" (la ştirile TV, New York, 21 iunie .'004). Această temă a continuat în *Defining America,* subiectul unei publicații speciale a S.U.A. *News & World Report* (iunie, 2004).

Calibrarea nivelurilor adevărului şi conştiinței sunt foarte pragmatice. S-ar economisi timp şi eforturi laborioase dacă s-ar înțelege fenomenele, ajungându-se rapid la miezul problemei. O calibrare este ca şi cum ai face o fotografie rapidă esenței unei probleme. Nivelurile calibrate dezvăluie, sub forma unei capsule, ceea ce se petrece în realitate.

Economia Statelor Unite

Economia Statelor Unite este „gigantul" pe care amiralul Yamamoto a regretat că l-a trezit în momentul atacului de la Pearl Harbor. De asemenea, el s-a dovedit a fi şi o pedeapsă îngrozitoare, pentru că puterea

industrială americană s-a dovedit imbatabilă. Această economie, produsul întreprinderilor libere şi a capitalului financiar, a devenit bastionul şi fortăreaţa libertăţii pe care lumea liberă o apreciază încă şi azi. Pentru că o economie vastă nu poate să existe fără capital, merită examinată însăşi natura acestui capital.

În concepţia comună, capitalul înseamnă bogăţie sau bani în bancă. Nu se recunoaşte că adevărata sursă de capital este creativitatea spirituală a cărei consecinţă imediată este acumularea de bani sau rezultatul automat al creativităţii, a geniului, inspiraţiei, dedicării, muncii asidue, integrităţii, abnegaţiei şi efortului, ca şi al disciplinei şi ingeniozităţii adesea extenuante. O singură idee strălucită (de exemplu, electricitatea lui Edison) a creat mai multă bogăţie decât produsul total al economiei unor întregi naţiuni. Realizările fantastice ale Americii sunt bine documentate în cartea *They made America - Ei au făcui America* (Evans 2004).

De ce are succes America

Câmpul conştiinţei interioare a Americii sprijină creativitatea, inventivitatea, educaţia şi inovaţia şi răsplăteşte eforturile iniţiativei personale cu aclamaţii şi emoţii. Descoperirea electricităţii, a curentului continuu şi alternativ şi a becului au condus la iluminarea întregului mapamond, ca şi la fumizarea unei surse energetice permanente şi prompte pentru industrie, indiferent de nivel, de la utilaje enorme la prăjitorul de pâine.

Ca şi când electricitatea nu ar fi fost de ajuns, inventivitatea americană a condus şi la descoperirea telefonului, a telegrafului radioului, televiziunii, avionului, chip-ului de calculator dictafonului,

calculatorului, întregii industrii electronice, Internet-ului. Industria aviatică internațională își are punctul de plecare în zborul de la Kittyhawk. Întreaga industrie de divertisment s-a dezvoltat pornind de la inventarea filmelor. Adăugați la toate astea și descoperirile hotărâtoare din medicină, farmacie, cercetarea materialelor și un corn al abundenței de invenții științifice, de care lumea întreagă se bucură.

În plus față de această enormă productivitate se adaugă comercializarea și sistemele de aprovizionare (cerere și ofertă, livrare) astfel încât Wal-Mart a devenit cea mai mare corporație din lume, cu peste un milion de angajați. America corporatistă se aliniază fenomenului de egalitate sexuală, care nu este propriu zis un fenomen american, ci o mișcare socială existentă și în alte țări cum ar fi Danemarca, Canada, etc. (ATF, 2004).

Nivelul calibrat al majorității marilor corporații din lume (Ford, General Motors, etc.) se află la aproximativ același nivel ca și agențiile publice americane, ceea ce reflectă performanța responsabilă și serioasă precum și o integritate pragmatică. (Jack Welch, fost președinte al GE, a fost proclamat la un moment dat în revista *Fortune* drept cel mai important director executiv din America, un renume greu de obținut într-un domeniu în care există atâția alții directori executivi competitivi și foarte performanți).

Să adăugăm la aceste descoperiri și congelarea, aerul condiționat, cuptorul cu microunde plus alte o mie de aparate casnice, vaporul cu aburi al lui Robert Fulton, motorul cu aburi Walt-Evans, mașina de cusut a lui Howe, pușca Winchester, revolverul Smith & Wesson, evaporarea în trepte și distilarea (rafinarea zahărului), radiologia, vasul cu pânze destinat călătoriilor lungi, ascensoarele Otis, scara rulantă, robotica, cibernetica,

lamele de ras, maşina de generat bumbacul, banda radio FM, circuitul super heterodin, imaginea polaroid, maşina de copiat (n.tr. xerox), computerele digitale, tranzistorii, componentele software şi hardware, aparatura medicală (rezonanță magnetică şi tomograf computerizat), plasticul şi, ultima dar nu şi cea din urmă, energia atomică. Henry Ford a perfecționat linia de montaj şi a introdus studiile despre timp şi mişcare, din care au luat naştere aparatele de securitate şi ştiința ergonomiei.

Viața lui Ben Franklin ilustrează elementele esențiale ale tradiției americane. A fost foarte inventiv (soba lui Franklin, sticla bifocală, electricitatea, paratrăsnetul), autodidact, devotat auto-instrucției (*Poor Richard's Almanac*) şi de o aleasă generozitate (a pus bazele Universității din Pennsylvania), El a demonstrat spiritul de întreprinzător (era proprietarul unei tipografii) şi libertatea personală, traversând mai multe clase sociale (de la sărăcie la bogăție, de la muncitor plătit cu ziua la diplomat internațional şi personalitate socială proeminentă). A sprijinit toate religiile şi a încercat să transmită învățătura după care a-l iubi pe Dumnezeu înseamnă să-l serveşti făcând lucruri bune pentru tine şi pentru alții. A mai demonstrat că auto instruirea continuă este un mod de viață. A fost scriitor şi editor, politician foarte competent şi om de stat ce a contribuit la elaborarea Constituției Statelor Unite. Într-un cuvânt, a reprezentat potențialul şi realizarea a ceea ce a devenit visul american.

O ingeniozitate şi imaginație similare sunt ilustrate de viața legendară a lui Andrew Carnagie (cal. 490), care a sosit din Scoția cu 25 de cenți în buzunar. El este cel care a construit industria oțelului şi a pus bazele tradiției filantropiei. A încercat chiar să pună capăt

primului război mondial oferindu-i Kaizerului o avere fabuloasă, dar din păcate fără succes. Atât Franklin, cât şi Carnagie au demonstrat potenţialul esenţei Americii.

Această creativitate imensă este „capitalul" uriaş din care s-a creat automat bogăţia monetară împreună cu milioane de locuri de muncă şi o creştere a prosperităţii în care, aşa cum se întâmpin atunci când creşte nivelul mării, toată lumea se ridică pentru că totul se revarsă, şi în arena publică, nu numai în plan privat. Acest capital se manifestă în infrastructura enormă, inclusiv în instituţiile publice, industria transporturilor şi comerţul fabulos care susţine toate operaţiunile guvernamentale. Astfel, capitalul devine o uriaşă energie care pune în mişcare întregul câmp ;i! unei societăţi ce recunoaşte şi susţine valoarea individului şi n proprietăţii private. Acesta este exact ceea ce a lipsit Chinei Im Mao (nivelul calibrat 150) care a cunoscut cea mai mare foamete (30 de milioane de oameni) din istorie şi care a condus la eşecul total al marxismului, colectivismului şi filozofiei pe care acestea s-au bazat (Karl Marx se situează la nivelul 130). Toate guvernele sunt capitaliste din punct de vedere operaţional pentru că toate depind, pentru supravieţuire şi operaţional, de capital, indiferent că obţinerea lui s-a făcut prin cucerire, confiscare sau impozitare.

O societate liberă recompensează inventivitatea şi creativitatea individuală. (Douăsprezece milioane de persoane din Statele Unite lucrează în mod independent). Fiecare este liber să aibă idei noi, să obţină un brevet şi apoi să solicite un capital de risc şi investitori. Un avantaj nerecunoscut şi enorm al capitalismului este apariţia unei alte instituţii tipic americane, aceea a marilor filantropi care redirecţionează către populaţie beneficii nemăsurate

întruchipate de muzee, parcuri, galerii de artă, colegii, universități, planetarium-uri, laboratoare de cercetare şi săli de concerte. Moştenirea lăsată de Carnegie a fost înființarea unor mari biblioteci în întreaga țară, unde fiecare cetățean are acces liber la informații din lumea întreagă, care acum se transferă pe Internet (Worldwide Web). Marile fundații filantropice sunt legendare (Rockefeller, Gates, Carnegie, Ford, Mellon, şi alții) şi varsă miliarde de dolari înapoi în societate.

Cultura capitalistă produce zeci de milioane de locuri şi oportunități de muncă independentă, care nu au scăzut semnificativ de la sfârşitul Marii Depresii. Rata neoficială a şomajului reprezintă o variabilă statistică înşelătoare pentru că ține seama de candidații posibili la despăgubirile de şomaj. Să notăm însă, că în timp ce prima pagină a ziarelor raportează ratele şomajului actual, ultima parte a aceloraşi publicații este plină, pagină după pagină, de oportunități de muncă şi posturi neocupate, pentru a nu mai pomeni de anunțurile Help Wanted în majoritatea vitrinelor magazinelor pentru locuri de muncă care poate că nu îndeplinesc ambițiile unora, dar constituie ocazia de a câştiga bani dacă de asta este absolută nevoie. În mod paradoxal, oamenii se întorc la muncă atunci când se epuizează asigurarea de şomaj. Adevărații şomeri pot conta pe o rețea de infrastructură care furnizează numeroase programe educaționale şi care oferă sprijin. În Statele Unite, rata şomajului e în medie cu 40 - 50 % mai mică decât cea din statele socialiste. Motorul sistemului de întreprinderi capitaliste libere produce o bază economică de proporții enorme (1,5 trilioane pe an), ceea ce a permis Americii să devină cea mai importantă națiune filantropică de pe pământ.

O privire rapidă către valoarea capitalului global al guvernului federal ne dezvăluie faptul că ipotetica „datorie națională” este o apelare nepotrivită a unei statistici înşelătoare. Avuția guvernului este actualmente (date obținute prin calibrare) de 9 cvadrilioane pentru că acesta posedă multimilioane de hectare de pământ, extrem de valoros, ce include un potențial de petrol, pădure, extracții, etc. În plus, toate mijloacele de producție - dacă se iau în calcul toate proprietățile - inclusiv cele militare şi guvernamentale: clădiri, autostrăzi, depozite şi drumuri de trecere peste proprietatea privată - sunt fabuloase. Conceptul de datorie națională este comparabil cu un multimilionar care foloseşte o parte mică din bogăția lui pentru a cumpăra o întreprindere nouă cu un aport personal de 50%, urmând ca restul să fie plătit planificat (pe baza unui program, eşalonat). Pe urmă, anunță că „are datorii” pentru că mai are plăți de făcut pentru echilibrarea împrumutului său. Nu se poate spune deloc despre un astfel de milionar că este „îndatorat”, ci că este în urma în mod deliberat cu plata datoriilor, situație pe care ar putea să o remedieze prin vânzarea bunurilor.

A cheltui banii mai repede decât a-i produce, de exemplu „deficitul bugetar” (Greenspan, 2004) nu este acelaşi lucru cu a avea datorii. Cei cu adevărat îndatorați datorează mai mult decât valorează bunurile pe care le posedă şi care au, deci, o valoare netă negativă, lucru care nu se poate spune deloc despre guvernul federal. Există anumite state, mai ales în partea de vest a Statelor Unite unde, de fapt, guvernul federal stăpâneşte 85% din terenuri împreună cu apa, pădurea, şi drepturile de exploatare. Cum să spunem că guvernul este dator când adevărata sa problemă este

bugetul necesar pentru această gamă largă de probleme, multe dintre ele fiind de natură îndoielnică şi reprezentând, de fapt, ideologii politice şi nu necesități adevărate ale populației.

Când o societate devine industrializată şi se transformă dintr-o cultură agrară într-una comercială, apare un decalaj. Această tranziție nu a avut loc numai în America, ci şi în toate celelalte țări dezvoltate. În perioada inițială, femeile şi copiii muncesc în fabrici pentru salarii foarte mici. Industriile emergente depind la început de aceste salarii mici, de ore îndelungate de muncă, avantaje profesionale inexistente şi condiții de muncă stresante. Cu toate acestea, douăzeci de am mai târziu, într-o societate fundamental integră, schimbările complete de imagine şi capitalul acumulat sunt distribuite sub forma unor condiții mai bune de muncă şi salarii mai mari, ceea ce constituie produsele secundare ale dezvoltării economice.

Henry Ford a uimit lumea muncitorilor în 1914, când a plătii cinci dolari pe zi, care mai apoi s-au transformat în cinci dolari pe oră, şi a atras muncitorii din toată țara. În acele zile, plata medie pentru munca necalificată era de 35 de cenți pe oră. Pe de altă parte, Ford a interzis umorul şi râsul la locul de muncă, iar vizitele la toaletă nu se puteau face decât cu consimțământul maistrului, iar perioada de timp petrecută acolo era monitorizată.

Schimbări culturale

Înaintea celui de al Doilea Război Mondial, economia Americană era 50 % agrară. Jumătate din America trăia la fermă unde munca era împărțită în mod egal între bărbați şi femei şi femeia era foarte respectată

în familie. Din respect pentru ea, bărbații renunțau la vulgarități, se ridicau în picioare când o femeie intra în cameră şi deschideau uşa ca să iasă o femeie. În general, femeia, în special mama, a fost onorată şi venerată şi avea autoritate asupra aspectelor domestice ale vieții în timp ce bărbații se îngrijeau de recolte, de vite şi utilaje. Soția nu căuta niciodată un loc de muncă decât poate dacă era învățătoare sau soră medicală. Bărbatul avea responsabilitatea socială de a întreține femeia. Pentru o soție, „să trebuiască să meargă la muncă" era o ruşine, iar un bărbat ar fi „murit de ruşine" în fața unei atare evidențe publice, a incapacității sale de a-şi întreține familia. Oamenii compătimeau o soție care „trebuia să se ducă la lucru".

În general, sectoarele de interes erau relativ împărțite pe sexe. Femeile nu erau prea interesate de afaceri sau politică. Bărbații se duceau într-o cameră alăturată după masă pentru a discuta astfel de subiecte. Femeile nu au intrat perceptibil pe piața muncii până înainte de cel de al doilea război mondial când „Rosie, nituitoarea" a fost celebrată ca salvatoarea economiei.

Odată cu schimbarea culturală, femeile au intrat pe piața muncii în număr mare, iar prejudecata că ele trebuie să recupereze se baza în primul rând pe stereotipurile obişnuite şi nu pe concurență economică sau pe prejudecată ca atare. Sincer vorbind, nimeni nu mai auzise până atunci de o femeie instalator şi nicio femeie nu mai fusese director general al vreunei corporații gigantice pentru că ele erau mai degrabă absente şi nu respinse din acea cultură (efectul de câmp).

Avantajul economiei în ansamblu şi baza sa capitalistă s-a intensificat atunci când femeile s-au implicat mai mult. Femeile au evoluat într-atât încât

acum au devenit preşedinţii unui corporaţii americane de renume şi ocupă funcţii importante şi în guvern. În alte domenii, femeile au devenit miliardare celebre bazându-se doar pe propriul lor potenţial. De asemenea, ele au adus o nouă energie în mass-media, aceea a compasiunii şi dragostei. Printre cele mai admirate personalităţi ale televiziunii de azi este o femeie care conduce cel mai de succes spectacol de televiziune, care calibrează în mod curent la valoarea 500. Ea şi alte femei de succes apar în mod regulat pe coperta revistei *Fortune,* care până nu demult era destinată exclusiv performanţelor masculine. În 2003, corporaţiile conduse de femei preşedinte au fost mai performante decât cele conduse de bărbaţi.

Toate cele de mai sus sunt menţionate pentru a demonstra că America nu este numai tărâmul tuturor posibilităţilor ci şi, chiar mai important decât asta, o societate flexibilă, care se auto corectează şi care se bazează pe un simţ al echilibrului şi al echitabilului în care nedreptăţile şi inegalităţile provoacă acţiuni corectoare şi răspunsuri pline de înţelegere. Practic, nu există cauză care să ducă lipsă de susţinători. Astfel, realitatea sociala este integră în sine, ceea ce constituie consecinţa câmpului stabilit printr-o Constituţie care se calibrează peste valoarea 700. Astfel, un câmp cu o mare integritate are o influenţă invizibilă în ceea ce se dezvăluie ca injustiţie şi non-integritate, aşa cum se vede o pată pe o cămaşă curată.

Lumea se întreabă de ce reprezintă America aşa o confluenţa enormă de calităţi remarcabile - materiale, psihologice şi inspiraţionale. Genii creative au dat naştere majorităţii marilor industrii şi invenţii care se află la baza economiei actuale. Societatea cea mai productivă s-a ridicat şi a evoluat într-o societate liberă

care s-a autoîmbunătățit având la bază o guvernare de cea mai înaltă calibrare posibilă. Toate acestea s-au materializat într-o țară enormă, de o frumusețe extraordinară şi care deține bogății inepuizabile - aur, argint, cupru, platină, metale rare, păduri, faună şi, ce-i mai important, fier, ingredientul de bază al oțelului.

De asemenea, prelucrarea şi utilizarea structurală a oțelului a fost facilitată de un alt bun la îndemână, şi anume existența muncitorilor americani care nu se temeau de înălțime. Acest lucru a făcut posibilă apariția structurilor foarte înalte şi a podurilor foarte mari, generând inspirația creatoare prin care s-a creat clădirea simbolică a *Empire State Building.* Aceasta a fost produsul final, rezultatul colaborării mai multor genii creatoare, al competenței, al unei puteri economice cu disponibilități semnificative şi a unei forțe de muncă fără de care nu ar fi putut să existe cale ferată, linii aeriene, trotuare, magazine, automobile, medicamente care salvează vieți, bugetul federal, asigurarea de sănătate, asistența socială sau sistemul de telefonie - de fapt, nici măcar o toaletă publică.

Din analiza generală, dar şi din calibrările nivelurilor de integritate ale acestor elemente, se poate observa cu uşurință că şi toate domeniile importante ale vieții umane, realizările Americii sunt prodigioase, iar integritatea sa generală este demnă de respect. Deşi într-o țară democratică cetățenii sunt liberi sau încurajați să-şi critice patria ca parte a procesului politic continuu de evoluție socială (divergențele oneste de opinii calibrează între valorile 210 şi 330), prin opoziție, extremiştii politici calibrează doar la nivelul 160. (A se observa că America, în mod obişnuit, este singura care varsă milioane de dolari în cercetări şi medicamente pentru a lupta împotriva maladiei SIDA, în îndepărtata

Africă). Un exemplu de deformare este oferit de denunțarea outsourcing-ului (împrumutului de forță de muncă) drept o formă de „lăcomie” sau o vină a „preşedintelui” (afirmație calibrată ca „falsă”) când, de fapt, fenomenul este o consecință a existenței Internetului şi a internaționalizării economiilor (afirmație calibrată ca „adevărată”). Împrumutul de forță de muncă se practică de fapt de către toate țările, orașele, statele, localitățile şi corporațiile pentru supraviețuire economică. Chiar şi Mexicul a împrumutat forță de muncă din China (Brezosky, 2005; Kniazkov, 2005).

Prin contrast cu atitudinea nativilor americani care-şi denigrează patria, America îi primeşte cu brațele deschise pe imigranții care sunt recunoscători acestei țări şi oportunităților pe care ea le oferă. Impresionantă prin onestitatea şi integritatea sa vigilentă este următoarea descriere a americanului de către un emigrant talentat. Aceasta a apărut sub formă prescurtată într-un editorial (Devji, 2004) dar, cu permisiunea autorului, „Cele Zece Trăsături Nobile ale Americanilor” (cal. 470) sunt prescurtate aici:

Sunt american! îmi place să fiu american! Tot ceea ce este bun, corect şi fericit în mine se îmbunătățeşte şi se afirmă pun faptul că sunt american. Zece trăsături marchează ceea ce suntem noi ca popor:

EVLAVIOŞI: Aproape toți recunoaştem că o forță de dincolo de noi conduce destinele oamenilor. Americanul se roagă la „Marele Spirit” şi cu o inimă deschisă îl leagă de pământul sacru şi de cerul Americii.

TOLERANȚI: Creştinii europeni s-au stabilit pe acest pământ şi au scris o constituție. Apoi, şi-au deschis larg brațele şi au primit oameni din toată lumea. Acum, alături de biserici, țara este presărată cu moschei,

sinagogi, şi temple. Musulmanii se pot ruga în mai mare libertate aici decât în majoritatea țărilor musulmane. Şiiții îşi pot purta turbanele iar evreii *Yamaka.*

VIZIONARI: Deşi suntem o națiune „cu picioarele pe pământ" bucurându-ne de succesul material, suntem şi un popor extraordinar de vizionar. Îndrăznim să avem vise imposibile. Străbatem cerul în căutare de stele. Am aterizat pe planete care au fost cufundate în miliarde de ani de tăcere. Pe pământ, viziunea noastră în arta medicală a făcut ca practic, şchiopii să ajungă sa meargă şi orbii să vadă.

PROSPERI: Capacitatea americanilor de a munci din greu cu plăcere este materialul din care se constituie bunăstarea acestei națiuni. Conştiința muncii noastre nu are pereche. Suntem cea mai bogată țară din lume, dar copiii noştri încep prin a fi baby-sitter, punând legumele în plase şi tăind gazonul, şi fac toate astea cât sunt încă în şcoală.

GENEROŞI: Nu există țară în lumea asta care să nu fi fost atinsă de generozitatea americană. Răspundem cu inima deschisa şi cu compasiune în caz de cutremure, inundații, foamete. Trimitem bani, medicamente, îmbrăcăminte victimelor indiferent de culoare şi credință, chiar şi „duşmanilor". Noi ştim că suntem păzitorii bogăției, nu proprietarii ei.

ELASTICI: Americanii au o capacitate misterioasă de a se reface în urma oricăror adversități - accidente, falimente şi divorțuri. Şi-au reconstruit corpurile, instituțiile, viețile. Nu se aşează niciodată într-un colț întunecat. Luptă la rândul lor.

CURAJOŞI: Un copil de patru ani din vecini apare de după colț cu cască şi călare pe un scuter în timp ce mătuşile mele din India sunt încă protectoare cu un copil de 14 ani. Americanii par a se fi născut cu un plus

de curaj. Se pare că este sădit în sufletul lor. Noi învățăm lumea ce este curajul prin spiritul nostru îndrăzneț şi faptele noastre vitejeşti.

CU SIMȚUL UMORULUI: Nouă ne plac râsul şi viața. În străinătate poți să recunoşti un american pentru că în general este cel care are zâmbetul cel mai larg, vocea şi râsul cel mai zgomotos şi este cel mai abordabil. Un american poate să umple o încăpere cu buna sa dispoziție molipsitoare şi nu va trata pe nimeni ca pe un străin.

INTROSPECȚI: Având în vedere poziția unică pe care o avem în lume, am putea să fim cu adevărat aroganți şi indiferenți la părerile oamenilor. Dar noi suntem ca nişte copii în dorința noastră de aprobare. Suntem introspectivi, analizăm cu atenție acțiunile şi gândurile, formăm comitete şi discutăm toate acestea în ziare, televiziuni şi reuniuni.

BUNI: Țările, ca şi oamenii, devin uscate şi aride dacă lipseşte bunătatea din sufletele cetățenilor săi. Americanii au fost binecuvântați cu aceasta calitate rară a bunătății sufletului.

Datorită calităților sale, America a atras de secole milioane de imigranți din lumea întreagă. Deşi descrierea făcută de Devji Americii este specifică Statelor Unite, capacitatea sa de a vedea partea pozitivă a lucrurilor reflectă un lucru pe care l-au remarcat şi vizitatorii din alte țări - anume libertatea şi oportunitățile. Afirmațiile sale (nivel calibrat 470) sunt incluse pentru a contrabalansa curentul părerilor „anti-americane", care se calibrează toate la 200. Alte țări, cum ar fi Canada, calibrează mai sus, dar acestea nu sunt supuse unei defăimări orchestrate deopotrivă dinăuntru şi dinafară. „Să muşti mâna care te hrăneşte"

e o atitudine calibrată la valoarea 160, ceea ce indică o pierdere a simțului realității. A propos de Canada, cele de mai jos sunt rezultatele raportate de Organizația de Sondaje Gallup, în domeniul afacerilor din Toronto, în revista *Globe and Mail,* la 18 octombrie 2004:

	SUA	Canada	Marea Britanie
1. Complet satisfăcuți de oportunitățile de promovare	40%	29%	25%
2. Complet satisfăcuți de şef	60%	47%	42%
3. Complet satisfăcuți de recunoaşterea realizărilor	48%	37%	37%
4. Credința în Dumnezeu	90%	71%	52%
5. Credința în Diavol	70%	37%	29%
6. Credința în îngeri	78%	56%	36%
7. Numărul mediu de ore lucrate pe săptămână	42%	41%	39%
8. Peste 45 de ore lucrate pe săptămână	45%	30%	28%

Evoluția conştiinței, dezvoltarea umanității şi evoluția spirituală urmează două linii aproape paralele aşa cum sunt schițate de Harta Conştiinței (vezi Anexa B). Partea de jos a tabelului reprezintă interesul personal. Intenția sa este supraviețuirea, iar atunci când energia lipseşte, totul se termină în apatie şi moarte. Dacă această energie este suficientă, viața este cea care învinge. Urmează apoi un pas acțiune şi capacitatea de execuție, competiție, achiziționare, acumulare şi mândrie. Abia în acest moment, persoana devine mai interesată de drepturile şi bunăstarea altora. Apariția intelectului este urmată de supraviețuire şi expansiune

socială. Energia predominantă a vieții se îndreaptă apoi către inimă, iar capacitatea de a iubi, din punct de vedere evoluționist, ar putea fi considerată un lux care nu este la îndemână atunci când viața stă încă agățată de un fir la marginea prăpastiei. Din punct de vedere evoluționist, dragostea apare în primul toiul ca un instinct matern. De fapt, dragostea romantică este un fenomen foarte recent în cultura umană. Prin evoluție, energia spirituală pornită din inimă se transformă în creativitate, discernământ spiritual, şi în sfârşit, conştiință spirituală avansată.

Din dezvoltarea şi istoria Americii, reiese că aceasta a fost consolidată de etica unei religiozități intrinsece. Marea majoritate a cetățenilor (aproximativ 92%) crede în Dumnezeu şi doreşte să răspundă în fața unei autorități mai importante. Acest sâmbure intrinsec de integritate a fost cel care a reclamat necesitatea depăşirii sclavagismului şi, în cele din urmă, a rasismului însuşi. Intimidarea pe care o exercita Ku Klux Klan-ul asupra sudului a luat sfârşit. Războiul Civil a pus capăt sclavagismului cu prețul vieții miilor de soldați voluntari din ambele părți ale conflictului. Oamenii mor pentru convingerile lor şi de aceea calibrarea nivelurilor sistemelor de credință este atât de importantă. Războiul civil a marcat primatul drepturilor omului asupra drepturilor statului şi a intereselor legitime ale proprietarilor de plantații. În final, aşa cum era de aşteptat de la o țară ca America, justiția şi egalitatea au triumfat depăşind principiile interesului personal.

Din punct de vedere spiritual şi moral, anii 1800 au constituit perioada cea mai sumbră a Americii. Atelierele în care muncitorii erau exploatați şi abuzați erau ceva obişnuit şi un genocid orchestrat împotriva indienilor băştinaşi din câmpiile americane a fost la fel de oribil şi

sălbatic ca şi uciderea intenționată a cincizeci de milioane de bizoni. Noblețea marilor lideri indieni cum ar fi Black Kettle, White Antelope, Sitting Bull, şi Crazy Horse nu era recunoscută pentru că erau percepuți ca „păgâni", în ciuda faptului că lui White Antelope i s-a acordat Medalia Păcii de către Preşedintele Lincoln. Prejudecățile rasiale au avut o evoluție galopantă şi, la sfârşitul Războiului Civil, acestea au generat apariția Ku Klux Klan-ului.

A durat mai mult de un secol până când s-au pus bazele drepturilor civile şi a trecut chiar mai mult pentru ca acestea să fie implementate la nivel social. Aspectele negative ale întregii epoci au constituit consecința predominanței emoțiilor generate de ură şi teamă provenite din vechiul creier animal al eului evoluționist. Emanciparea socială a negrilor din America a durat aproape un secol şi până la urmă a ieşit victorioasă sub preşedintele Lyndon Johnson, în anii 1960, stimulată fiind de demonstrațiile paşnice ale lui Martin Luther King. Din acel moment, egalitatea la locul de muncă a devenit din ce în ce mai evidentă, iar în prezent, negrii sunt în fruntea guvernului, a mediului academic sau în posturi militare şi au poziții de consiliere pe lângă Preşedinte. Spectacolul de televiziune a lui Oprah Winfrey este cel mai popular din America, la fel cum era şi show-ul lui Bill Crosby. S-ar părea că discriminarea inversă şi sistemele rasiale de cotă parte au fost înlăturate de recunoaşterea publică a integrității şi performanței, fără a se ține cont de rasă. O oarecare restituire morală în favoarea amerindienilor s-a materializat în cadrul Muzeului Institutului Smithsonian al indienilor din America aflat la Washington DC, care, la nivelul calibrat 460, constituie o recunoaştere integră a marii lor culturi. Clădirea de

cinci etaje cuprinde zece mii de ani de istorie. La un moment dat al expansiunii occidentale, existau aproximativ şase până la nouă milioane de băştinaşi al căror număr a scăzut până la 250 000 până în anul 1900. De atunci, populația a crescut însă cu 2,5 milioane *(Arizona Republic,* 9/19/04),

Desfăşurarea procesului evoluționist pare a fi secvențială şi datorată unor cauze locale. De fapt, este vorba despre un câmp impersonal şi spontan, în care fiecare joacă un rol potențial.

Aparența nu este esență, percepția nu este realitate, iar coperta nu înseamnă cartea. Fiecare crede în secret că punctele sale de vedere asupra lumii sunt „reale", bazate pe fapte şi adevărate.

Anti- America (Ură)-(nivel calibrat 90 - 190)

Acest fenomen demonstrează efectul negativ al meme-urilor calibrate sub nivelul 200 (mai exact între 130- 185). În acest caz, răspândirea contagioasă a meme-ului / virusului dezinformării îşi are originea simultan în mai multe surse:

1. Invidia generată de putere şi succes endemică în Franța după prestația slabă pe care aceasta a avut-o în cursul celui de al doilea război mondial, alimentată şi de îngâmfarea Generalului Charles de Gaulle.
2. Fundamentalismul islamic - Wahhabism, al Qaeda, etc.
3. Membri duplicitari ai Națiunilor Unite („petrol contra hrană", etc.)
4. Rivalitatea națiunilor din Uniunea Europeană.
5. Propaganda anti - americană făcută de extrema stângă din Sulele Unite
6. Difuzarea cărții în limba franceză 9/11: *Marea Minciună,* de Thierry Meyssan (2002).

7. Poziţiile politice anti-Israel şi antisemitismul.

8. Organizaţiile pro-Palestina, revoluţionare şi teroriste.

9. Recruţii, teroriştii şi simpatizanţii fundamentalismului islamic (moschei în SUA şi Europa finanţate din Iran, Arabia Saudită şi altele).

10. Reprezentanţi de stânga din mediul academic - Chomsky şi alţii.

11. Cronicarii de stânga şi mijloacele mass-media din Statele Unite.

12. Televiziunea Al-Jazeera şi ţările arabe.

13. Meme-urile anti - americane (de exemplu, „America este răul") în Canada şi alte ţări laice (40% din elevii canadieni).

14. Hollywood-ul şi celebrităţile „elitei culturale" şi ale industriaşilor filmului.

15. Binefăcători ultra-bogaţi, membri ai organizaţiilor şi propagandei de extremă stângă.

16. Regulamentele juridice activiste laice, anti-Dumnezeu, anti-creştine.

17. Tulburări narcisiste de personalitate („să muşti mâna care le hrăneşte", cal. 160).

18. Sindromul „învinovăţirea liderului" (discutat în altă parte). Sindromul Anti-America a fost pe larg reprezentat în literatură de scriitori ca: Coulter, Timmerman, Frum, Gartz, Goldberg, Ravel, Gibson, şi alţii şi a constituit subiectul unui serial în patru părţi *(Hating America)* pe canalul Fox News (23 - 26 noiembrie, 2004). A fost dezbătut de mulţi invitaţi ai televiziunii.

19. Naivitatea şi lipsa dezvoltării conştiinţei în 78 % din populaţia lumii (49 % în Statele Unite) care ne face să fim înclinaţi să urâm „ruda bogată".

20. Teama de națiunea cea mai puternică din lume care își are rădăcinile din rivalitatea națională şi politicile puterii.

21. Rivalitatea liderilor politici şi a sistemelor politice.

22. Aviditate, dar şi invidie generate de puterea şi succesul american.

23. Problemele psihologice nerezolvate ale persoanelor cu probleme parentale, ostilitate reprimată, gelozie şi ură împotrivii oricăror reprezentanți ai autorităților, care sunt percepute mai degrabă ca represive şi tiranice decât integre şi protectoare.

24. Ruşinea şi vinovăția resimțită de culturile mai puțin dezvoltate care se confruntă cu altele mai dezvoltate şi cu nivelul general de conştiință al Statelor Unite.

25. Persistența comportamentului animalic instinctual al populațiilor situate sub nivelul calibrat 200 (cum a fost descris în Secțiunea I) aşa cum se întâmplă cu rivalitatea care apare în haita de lupi pentru poziția de mascul-alfa, care vrea să devină „stăpânul absolut al haitei".

26. Lipsa influenței motivațiilor pozitive, cum ar fi altruismul, loialitatea, integritatea, adevărul, umanitarismul, în cadrul populațiilor mai puțin evoluate ale lumii.

27. Disponibilitatea intelectelor naive de a fi programate prin propagandă sau meme-uri mai ales când acestea sunt propagate prin intermediul media - lipsa unei funcții critice intelectuale.

28. Rivalitatea de clasă.

29. Emoția internă a spectatorului sau participantului (politicii văzută ca sport).

30. Eliberarea pentru frustrările narcisiste personale şi vinovăția proiectată.

31. Satisfacția obținută din obişnuința perversă de a critica totul.

32. Intoleranța la orice defect în imaginea idealizată a figurii tatălui.

33. Persistența ideologiei marxiste în forme deghizate (făptaş/victimă).

34. Ura şi intoleranța religioasă.

35. Ponderea generală a ignoranței şi naivității în populația umană.

36. Modelul prezentat de impactul antisemit al *Protocoalelor înțelepților Sionului* (cal.90), relevant pentru cele petrecute în Germania nazistă. Falsitatea contagioasă l-a afectat chiar şi pe Henry Ford ca şi pe alți mulți americani. Semințele latente sunt din nou fertilizate.

37. «Thanatos» al lui Freud - instinctul morții profund reprimat care declanşează auto-distrugerea, sinuciderea şi seducția exercitată de pasiunea pericolului şi a mutilării mai ales dacă există participare masivă sau aprobare implicită.

38. Negarea evidenței pentru că ar provoca teama.

39. Teoriile conspirației (cal. 165).

40. Preponderența ignoranței colective a umanității, care doar de puțină vreme s-a deplasat de la nivelul 190 al conştiinței la actuala valoare de 207.

41. Invidia împotriva celor elogiați porneşte de la iluzia că critica înseamnă a fi inteligent şi de la teama că recunoaşterea excelenței altora diminuează propria dimensiune. Observațiile contradictorii sunt clarificate prin înțelegerea sensului unui citat din Rubayat-ele lui Omar Khayyam (cal. 700) care spune următoarele:

Mi-am trimis sufletul în viața de după moarte
Să-mi spună câte ceva despre adevăr,
Iar sufletul meu s-a întors la mine să-mi spună
Eu însumi sunt rai şi iad".

Este dificil pentru oamenii integri să resimtă compasiune şi înțelegere pentru forțele întunecoase ale lumii şi pentru caracterul evident distrugător al acestora. Acest lucru devine posibil dacă negativul este recontextualizat pentru ca, privit dintr-un unghi diferit, să poată fi considerat util. Acest citat extras din celebrul Capitol 5 al cărții *Alcoolicii Anonimi* (cal. 540) a fost demonstrat prin experiența a milioane de oameni.

„Arareori am văzut persoane care să eşueze, cu excepția oamenilor care sunt incapabili, constituțional, să fie oneşti cu ei înşişi. Ei sunt aşa de ghinionişti şi nici măcar nu sunt vinovați de asta, pentru că se pare că s-au născut aşa. Ei sunt incapabili în mod natural de o onestitate viguroasă. De asemenea, unii suferă de tulburări emoționale şi mentale grave, dar chiar şi o parte dintre aceştia se însănătoşesc dacă încă mai au capacitatea de a fi oneşti".

Utilizarea tehnicilor de calibrare a conştiinței contribuie la clarificarea naturii şi a scopurilor acestei vieți terestre foarte dificile în aparență. Cercetările dezvăluie un fapt uimitor (care se calibrează la nivelul 998 al conştiinței) şi anume că toate împrejurările naşterii şi vieții noastre sunt perfecte din punct de vedere karmic. Toate lucrurile cu care ne confruntăm, tot ceea ce îndurăm - obstacole, încercări - servesc evoluției conştiinței noastre, pentru că astfel ne desprindem de consecințele negative ale trecutului şi alegem să înaintăm pe calea alegerilor spirituale pozitive.

Această descoperire - faptul că suntem cu toții pasagerii unui tren al evoluției - ne recontextualizează viața deoarece tot ceea ce suferim, îndurăm şi în final transcendem, serveşte scopurilor noastre individuale şi colective. Înțelegerea acestui lucru aduce recunoştință şi pace vieții noastre. Înțelegerea ne permite să depăşim auto-compătimirea şi frustrarea şi să ne dedicăm viața iubirii lui Dumnezeu, sanctificând-o astfel. Prin aceasta, noi contopim scopurile fundamentale ale tuturor religiilor. În acel moment suntem pregătiți pentru drumul credinței non-duale în care fuzionează învățăturile celor mai mari întrupări ale Divinității din lume: Iisus cel Sfânt, Buddha, cel Iluminat, Krishna Supremul, Allah, cel prea milostiv, Brahma şi celelalte denominări semnificative ale lui Dumnezeu. Astfel, noi, cei care trăim acum dar şi toți cei care au trăit vreodată, facem, de asemenea, parte din creație, şi conştienți fiind de acest lucru, obținem pacea coexistenta ca rezultat al compasiunii.

Cap. 11 - Neajunsurile Societăţii

Introducere

Deşi nivelul de conştiinţă al Americii se situează în prezent la 421, aproximativ 49 % din populația acesteia calibrează sub valoarea 200. Cele 51 % peste 200 reprezintă soluția, iar cele 49% sub 200, sunt problema. Pentru facilitarea discuției legate de neajunsurile societății, calibrările au fost grupate grosso-modo, ca antisociale /comportamentale, infracționale şi de spionaj, deşi este evident că există şi suprapuneri între acestea trei.

Comportamente antisociale			
Anti-Semitism	155	Orbirea cu laser a piloților	80
Fraudă corporatistă	160	Grupurile infracționale de motocicliști	140
Traficanți de droguri (stradă)	55		
Oamenii străzii (Homeless)	95	Inițiatorii viruşilor informatici	85
Grupuri infracționale urbane	125	Mica infracționalitate	145
Hackerii de pe Internet	145	Hoții de buzunare	175
Pornografia de pe Internet (Adulți)	75	Prostituția	140
		Grupurile rasiste	150
Pornografia de pe Internet (Copii)	60	Sclavia	20
		Vandalismul	175

Multe elemente din acest grup au la bază un comportament deviant. Totuşi, ele costă enorm

societatea, aşa cum se întâmplă şi cazul hackerilor sau a celor care introduc viruşi distrugători pe Internet, generând pagube economice de milioane de dolari.

Subculturile străzii şi bandele de proscrişi pe motociclete sunt foarte bine studiate sociologic şi reprezintă o lume în care statutul se bazează pe dorința de a fi perceput ca „rău". Totodată, membru acestor subculturi obțin un statut suplimentar prin modul în care sunt reprezentați în mass-media, de regulă ca simboluri înfrumusețate ale stereotipului „liber şi sălbatic" - de fapt o continuare a imaginii *macho,* conform căreia curajul reprezintă capacitatea de a flirta cu pericolul şi de a-ți demonstra, în acest fel, bravura.

Ura rasistă (inclusiv grupurile antisemite, anti-negri şi adepte ale supremației albilor) are o lungă istorie în Statele Unite, iar Ku Klux Klan-ul constituie exemplul cel mai flagrant. Ele demonstrează o sciziune psihică dualistă şi o proiecție a urii de sine asupra unor sub-grupuri. Totodată, se bazează în principal pe o inferioritate interioară. Oamenii care manifestă un respect de sine adecvat nu au nevoie să îi urască pe ceilalți.

Sclavagismul poate fi înțeles numai în contextul istoriei. Timp de mii de ani el a fost acceptat ca un stil de viață, iar în perioada Romei antice, sclavii erau mai numeroşi decât oamenii liberi, raportul fiind de 1 la 10. Ulterior, sclavii acelei culturi au intrat în toate nivelurile sociale. Sistemul castelor din India a dominat mii de ani şi a fost un mod de viață foarte bine încetățenit la fel cum s-a întâmplat şi în America de Nord (Sudanul arab chiar până în zilele noastre „Deng, 2004")

Din punct de vedere istoric, coastei de vest a Africii îi lipseau mărfurile vandabile sau baza comercială pe care să construiască o economie. Şefii unor triburi

năvăleau peste celelalte şi făceau capturi umane pe care apoi le vindeau ca sclavi în porturile maritime, consolidând un sistem sclavagist deja foarte activ. În mod paradoxal, acest lucru reprezenta însă un progres, pentru că înainte, cei capturați erau pur şi simplu sacrificați. Toate grupurile de barbari care au invadat Europa secole de-a rândul au făcut aceeaşi descoperire şi au scăpat în acelaşi fel de capturile lor, în loc să le masacreze. În consecință, sclavagismul a reprezentat un fenomen mondial care constituie o parte semnificativă din baza culturală a tuturor grupurilor etnice contemporane. Fenomenul a pierdut din amploare, puțin câte puțin, ca să dispară până la urmă complet la sfârşitul perioadei coloniale, iar în America, odată cu încheierea dramatică a Războiului Civil. Abia foarte recent, în 1962, sclavagismul a devenit ilegal şi în ultima țară în care mai exista (la rugămintea Preşedintelui John F. Kennedy).

Deşi considerat ca o mare nedreptate în lumea de azi, sclavagismul a reprezentat doar o fază tranzitorie de-a lungul evoluției culturale şi sociale. Astfel, deşi întotdeauna a avut exprimări etnice, sclavagismul nu este intrinsec o problemă etnică. Un beneficiu neobservat al sclavagismului american rezidă în faptul că durata de viață a sclavilor din America a fost de două ori mai mare decât a populației rămase în comunitățile de bază din Africa, devenită victima războaielor între triburi.

Persoanele fără adăpost sunt un conglomerat al celor afectați, proveniți din diverse straturi sociale, reprezentând totodată un subiect bine documentat din punct de vedere sociologic. Numărul lor a crescut semnificativ ca rezultat al închiderii sistemului spitalelor publice, care furnizau un refugiu pentru mulți bolnavi

mintal (care se aflau astfel într-un mediu protector unde erau acceptați, înțeleşi şi unde fi se oferea un cămin, sprijin, îngrijire medicală, servicii psihiatrice, psihologice, terapie de grup şi asistenți sociali). Vechile spitale de stat constituiau o subcultură confirmată care, la nivelul 215, se calibrează ca integră. Dispariția lor a fost în mare măsură şi consecința unor filme ca *Zbor deasupra unui cuib de cuci"* (cal. 180) şi *Groapa cu şerpi* (cal. 150) — în ultimă instanță nişte deformări care au condus la neajunsuri majore, accelerate ulterior de noțiunea falsă că bolile mentale sunt un „mit" (cal. la 110), (Szasz, 1974)

Comportamental			
Abuzarea copiilor	140	Urmărirea victimei	60
Violența domestica	95	Sadismul sexual	35
Pedofilia	65	Pedofilia sadică	5

Aceste tulburări sunt rezultatul unei varietăți de patologii psihiatrice, genetice, neurologice şi psihologice. Aceşti oameni suni predispuşi la obsesii şi se caracterizează prin rezistența cronică la introspecție sau la necesitatea tratamentului. În consecință, avem de-a face cu psihopați. În cadrul tratamentului, persoanele cu atare tulburări sunt considerate a fi recalcitrante, nemotivate, predispuse la decepții, foarte abile în a înşela şi „disimulante" (simulează normalitatea). Deşi aceste tulburări sunt luate în calcul de sistemul juridic şi de încarcerare, ele apar de obicei la eliberarea din închisoare (de exemplu, cazul Singleton care a fost celebru şi grotesc). Se pare că există o motivație scăzută pentru recuperau (însănătoşire), cu excepția persoanelor care au urmat programele în 12 paşi bazate pe credință

şi după eliberare. Să reţinem faptul că programele de tratament bazate pe credinţă se află sub asediul politic al aceluiaşi grup care sprijină „drepturile” pedofililor. Interesant este că, dacă ar fi vorba de seducerea şi violarea unor fete, atunci atacatorii ar fi acuzaţi în mod regulamentar de viol. (Cine plăteşte reparaţiile chirurgicale ale băieţilor şi tratamentul împotriva SIDA?)

Pedofilia reprezintă o formă de tulburare obsesiv-compulsivă însoţită de tendinţe psihopatice. Este tipic faptul că pedofilii arestaţi pentru un incident aşa-zis singular au molestat până atunci sute de copii şi continuă să facă acest lucru şi după eliberarea din închisoare. Tratamentul adecvat în cazul acestei maladii face parte din sfera încă în discuţie a drepturilor civile şi poate fi considerat a fi o procedură dificilă de echilibrare a drepturilor civile ale victimelor nevinovate cu cele ale autorilor acestor fapte abominabile. Discuţii similare au fost purtate în deceniile trecute în legătură cu persoanele care, suferind de tuberculoză infecţioasă activă, au refuzat respectarea drepturilor celorlalţi. Argumentele implică conceptul de „triaj”, utilizat în armată atunci când supravieţuirea unui soldat este pusă în balanţă cu supravieţuirea unui întreg regiment sau atunci când un vapor şi echipajul său ar trebui să fie sacrificate pentru a salva un marinar căzut peste bord.

Violenţa evidentă			
Violenţa anti-avort	90	Decapitarea publică	20
Incendierea intenţionată	10	Desfrâul public	80
Ecoterorismul	160	Criminalii în serie	5
Infanticidul	60	Ucigaşii adolescenţi ai colegilor lor	35
„Just Snapped”	140		

Protestul politic şi utilizarea bombelor	35-60	Terorismul	10-35

Instinctul criminal se află în locul cel mai ascuns al eului (postulat de Freud ca „Id") care reprezintă nivelul uciderii de dragul violenței însăşi, adică în lipsa unor premise psihologice, actul în sine fiindu-şi deopotrivă sursă şi înfăptuire. Este vorba simultan de o extremă a megalomaniei/egocentrismului dezlănțuită prin spălarea creierului, o retorică politică inflamantă sau zelul religios (calibrat la 80).

Actul de incendiere premeditată a fost inclus printre tulburările de comportament pentru că este, de asemenea, o acțiune compulsivă şi repetitivă. În timp ce adolescenții criminali care şi-au omorât colegii au fost poate provocați de faptul că au fost abuzați sau intimidați de aceştia, psihopatologia fundamentală este, de fapt, intra-psihică (Brooks, 2004) şi nu „cauzată" de factori externi. Factorii intrinseci rezidă în emfază şi în disprețul narcisist pentru cei „inferiori". Aceeaşi psihologie se observă şi la gangsta-rapperii pentru care oamenii normali sunt „gunoaie" sau „prostituate". În plus, mai există şi un alt element personal care a apărut ca efect al jocurilor video violente, prin reflexul condițional al lui Pavlov (dc exemplu: crimă - recompensă) având ca rezultat desensibilizarea şi un automatism în care condiționarea comportamentală se traduce într-o înfăptuire a acțiunii pentru a vedea „cum este".

Este semnificativ faptul că 65% din populație suferă de diverse forme de TSPT (Tulburări de Stres Post Traumatice), ca o consecință a violenței din filme şi din programele de televiziune. Un exemplu memorabil a fost sindromul post filmul Psycho (cal. 80). Ani de zile după

acest film, o mulțime de oameni se temeau să mai facă duş singuri în propria lor casă şi toți îşi închideau bine uşa înainte de a face acest lucru. (TSPT se caracterizează prin atacuri de panică).

Droguri şi alcool			
Dependența de alcool	90	A şofa beat	55
Cocaina	7	Heroina	6
Dependența de droguri	95	Metamfetamine	6

În trecut, aceste dependențe reprezentau situații netratabile şi complet lipsite de speranță pentru că nu implicau numai manifestări psihologice şi comportamentale, ci şi tulburări fiziologice. Din punct de vedere medical, adevărata dependență este indicată de simptomatologia de retragere. Dependenței psihologice, cum ai dependența de marihuana, îi lipsesc simptoamele de retragere. Narcoticele produc dependență chiar şi în raport cu neuronii din celulele creierului care se dezvoltă într-un mediu de cultură dintr-un laborator. Atunci când substanța drogului este îndepărtată din mediul de cultură, neuronul îşi pierde vitalitatea şi moare.

Din punct de vedere psihologic, dependențele aparțin de doua clase, puțin diferite - aceea a sedativelor, cum ar fi alcoolul, heroina, barbituricele şi tranchilizantele, şi clasa excitantelor cum ar fi amfetaminele şi cocaina. Tulburările din clasa sedativelor au devenit recuperabile din momentul apariției Alcoolicilor Anonimi, care constituie ramificarea experienței spirituale transformatoare a fondatorului Bill Watson. Această mişcare este acum răspândită iu lumea întreagă (AA calibrează la nivelul 540). Dependențele sunt atât de severe deoarece rațiunea (care se calibrează

la nivelul 400) nu are putere suficientă pentru a le echilibra (compensa), singurul care o poate face fiind câmpul energetic calibrat la valoarea 540. Analizarea acestui aspect arată că dependența apare la nivelul conştiinței artificiale care caracterizează „exaltarea”, resimțită datorită efectului drogului de a bloca nivelurile mai joase ale experienței conştiinței, Urmând programul celor 12 paşi, oamenii abandonează progresiv ego-ul pentru că îl înlocuiesc cu energia spirituală, care este menținută ulterior prin urmărirea unui program spiritual cu valoare dovedită.

Tulburări comportamentale şi psihiatrice severe	
Personalitatea de graniță	65-150
Psihopații	45-60
Criminalii „Posedați/Psihotici”	5-11

Acestea cuprind nivelurile psihotice ale tulburărilor mentale, alternate cu perioade pasagere de comportament quasi-normal. În tulburările extreme de personalitate, contactul cu realitatea este fragil, iar conflictele psihologice declanşează stări de emotivitate exagerată la cea mai mică provocare.

Criminalii „posedați” reprezintă o clasă în sine. Mulți dintre aceştia aud voci sau pe Dumnezeu care le spune să se sinucidă sau să-i ucidă pe alții, caracterizându-se printr-o psihoză paranoidă. Tulburarea psihopatică este relativ bine cunoscută ca o lipsă a conştiinței reprezentată de persoanele ce au o atitudine clasică de „contra”, precum şi de sociopații din subculturile infracționale. În psihiatrie, aceste manifestări sunt clasificate tehnic sub categoria de tulburări de caracter sau tulburări „disociale” dacă sunt

în principal un răspuns la condițiile culturale (de exemplu, bandele de stradă).

Tulburări de personalitate

În conformitate cu cel mai recent sondaj de opinie elaborat de Institutele Naționale de Sănătate, aproximativ 15 % din adulții americani (31 de milioane) au tulburări de personalitate diagnosticabile, după cum urmează:

Tulburări obsesiv-compulsive	7.9%
Tulburări paranoice	4.4%
Tulburări antisociale	3.6%
Tulburări de neasumare	4.9%
Tulburări schizoide	3.1%
Tulburări histrionice	1.8%
Tulburări de personalitate dependentă	0.5%

Toate aceste diagnostice psihologice sunt asociate cu alterări emoționale, sociale şi ocupaționale considerabile, conflicte personale, precum şi cu unele atitudini şi sisteme de credință deviante. (Studiul Epidemiologie Național 2002, raportul NESARC, 2004)

Infracționalitatea *Populația încarcerată actuală - Calibrarea medie pe grup*	
La nivel Federal	60
State	65
Districte	65
Închisori - condamnații care aşteaptă să fie executați	20

Infractori

Bonnie şi Clyde	22	Jefuitorii de bănci	55
John Dillinger	160	Ma Barker	40
Al Capone	35	Jack Spintecătorul	6
„Baby Face” Nelson	60	Criminalii în serie	6-15
„Machine Gun” Kelly	55	Crima organizată	40
Bruno Hauptmann	50	Şantajul	35
Nathan Leopold/		Proxenetismul	14
Richard Loeb	25	Carlos Şacalul	35
Mafia	65	Marii criminali în serie	5
Traficanții de droguri (crima organizată)	60	Jack Ruby	170
		Lee Harvey Oswald	170

Nivelurile extrem de joase ale calibrărilor arată caracterul primitiv şi predominanța instinctelor animalice, acest lucru reprezentând o blocare a evoluției conştiinței. Unii dintre cei prezentați în tabel sunt percepuți ca un fel de eroi pseudo-populai. În realitate, după cum arată şi nivelurile de calibrare, aceştia sunt criminali sângeroşi, fie că sunt stilizați sub forma lui Machine Gun Kelley, Scarface, Godfather, (Naşul), Babyface Nelson etc. În miturile conservatoare mai etice, mijloacele mass - media nu ar conferi o atare aură infractorilor, iar organizatorii de spectacole nu ar trebui să câştige un statut social prin asocierea cu aceşti infractori, tapajul mediatic contribuie la încurajarea unui mod de viață infracțional pentru adolescenții impresionabili care „visează să devină celebri” şi dau o notă de aprobare unor comportamente deviante.

Cercetările asupra asasinării preşedintelui John F. Kennedy au arătat că s-au tras trei focuri asupra lui, dintre care două l-au atins pe preşedinte, unul tras de Lee Harvey Oswald, şi celălalt de un complice care se afla pe „movila de iarbă” .

Psihopatului îi lipseşte conştiința şi datorită acestui lucru el este capabil să inducă în eroare chiar şi aşa

numitul detector de minciuni ui re, la un om normal, ar declanşa anxietatea. Dacă nu există conştiință, nu există nici sentimentul vinovăției, pentru că valorile morale, etice şi spirituale sunt absente. Cu un secol în urmă, diagnosticul psihiatric oficial a fost acela de „Imbecilitate Morală” (cal. 90).

Natura criminalității

Este puțin probabil să se găsească un remediu pentru neajunsurile umane în lipsa unei explicații precise şi a unei patologii de fundamentare. Nicăieri în altă parte acest lucru nu este mai bine evidențiat decât în eşecul omenirii de a înțelege natura esențială a infracționalității şi a expresiei sale la nivel internațional - războiul. Punerea în aplicare a cercetărilor asupra conştiinței elucidează elementele fundamentale care, altfel, nu sunt observabile, inclusiv caracteristicile esențiale pe care societatea se face că nu le vede în mod obişnuit.

Clarificarea acestei probleme necesită în primul rând o diferențiere între nivelurile existente între infracțiune şi infracționalitate. O violare a legii reprezintă o problemă legală şi morală şi implică o întreagă categorie de cetățeni relativ „normali” din orice țară. Aceste violări sunt tranzitorii şi se datorează imaturității, ocaziilor favorizante, neglijenței, ignoranței, lipsei de atenție, lipsei culturii, maladiilor tranzitorii, tulburărilor mentale şi psihice, vârstei, distragerii de la alte treburi sau condiții temporali cum ar fi conflictul marital, pierderea locului de muncă sau pur şi simplu lipsa educației.

La un nivel mai grav se află adevărata infracțiune care poale fi temporară sau izolată, datorându-se

presiunii emoționale, intoxicării, provocării, tulburărilor de personalitate, lipsei de inhibiții, instabilității, presiunilor financiare, momentelor de pierdere u conştiinței sau căutării fiorului emoțiilor sau „intrării într-un antum negativ". În cazul „violărilor legii şi a „infracțiunilor izolate" se presupune că autorul este o persoană perfect normală din punct de vedere al capacității mentale şi emoționale şi că amenzile pe care acesta le primeşte, precum şi timpul petrecut în puşcărie, voi conduce la încetarea violării legilor şi a infracțiunilor.

Totuşi, infracționalitatea are o natură total diferită şi so înrudeşte cu maladia. În esență, este vorba despre o tulburau mentală, serioasă şi cronică care prezintă caracteristici emoționale, comportamentale şi psihologice. În plus, există întotdeauna tulburări genetice vizând dezvoltarea insuficientă a cortexului frontal (Arahart - Treichel, 2002). Infracționalitatea are o manifestare timpurie, apărând încă din copilărie şi e caracterizai a prin incapacitatea de amânare a obținerii satisfacției, lipsa capacității de a prevedea sau a se teme de consecințe, lipsa grijii pentru alții şi existența unui nucleu narcisist de egocentrism. Cercetarea psihologică dezvăluie că acest fenomen este diagnosticabil de la vârsta de trei ani.

În locul unui ipotetic respect de sine scăzut, infractorii au, dimpotrivă, un simț exagerat, inflamat, grandios şi egoist do suficiență. Există la aceştia o negare a responsabilității personale însoțită de impulsivitate şi lipsă a conştiinței, vinovăției sau a remuşcării. Este un mod de viață pregnant, caracterizat printr-o lipsa narcisistă a grijii pentru drepturile altora şi pentru asimilarea valorilor societății, cum ar fi moralitatea sau etica. În terminologia freudiană, există o

lipsă a dezvoltării supraeului şi un eşec în capacitatea de introspecţie şi în identificarea cu o figură cu o autoritate adecvată. În plus faţă de toate acestea, se manifestă adeseori o capacitate verbală caracterizată drept dezinvoltură, impulsivitate, incapacitate de a învăţa din experienţă, instabilitate emoţională şi o înclinaţie către infracţiune, droguri şi senzaţional. Lipsa asimilării valorilor sociale şi a respectului faţă de autorităţi se exprimă prin sfidare, impulsivitate, egocentrism narcisist. Din punct vedere psihiatric, aceste persoane sunt diagnosticate foarte timpuriu ca având manifestări de opoziţie şi rezistenţă faţă de autorităţi sau tulburări de comportament cu tendinţe psihopatice sau sociopate.

Simptomele timpurii (din prima copilărie) ale acestor tulburări mentale cronice se caracterizează printr-un grup de trei elemente: incendieri, tratarea cu cruzime a animalelor şi fenomenul numit enurezis (persistenţa udării patului chiar şi după ce s-a ajuns la vârsta când acest fenomen trebuie controlat). Există în acest caz o predispoziţie spre echivoc (atitudine de ocolire a adevărului), copilul devenind ulterior un „mincinos patologic", cu un simţ redus al realităţii şi al capacităţii de înţelegere. Unii devin autorii convingători ai unor poveşti credibile prin care îi acuză adesea pe oamenii nevinovaţi ale căror vieţi pot fi distruse de aceste poveşti. Aceasta este o situaţie în care calibrarea adevărului poate fi crucială, pentru că falşii acuzatori pot să convingă autorităţile. Din cauza frecvenţei acuzaţiilor false, personalului masculin din centrele de tratare a adolescenţilor îi este frică să rămână singur cu bolnavele, chiar şi pentru momente foarte scurte. Cei care locuiesc în aceste centre ştiu foarte bine ce impact dezastruos pot avea atare acuzaţii (care adesea apar din

ranchiuna generată de presupusele afronturi la adresa narcisismului inflamat al bolnavului).

Recidiva este asociată cu emfaza (grandomania) şi atracția interioară către patimi, pericol, agitație precum şi către o negare a realității (care e percepută ca o frână a omnipotenței interioare infantile). Aceste caracteristici conduc la situații matrimoniale şi familiale haotice, precum şi la probleme şcolare şi comportamentale cronice. Aceşti indivizi sunt de cele mai multe ori marginalizați şi se alătură unor bande sau unor culturi antisociale. Majoritatea adevăraților infractori au o „foaie matricolă" lungă care îşi are punctul de plecare undeva în copilărie (75% din infractorii eliberați se întorc în închisoare în următorii trei ani). Violența în rândul tinerilor, aşa cum este ea prezentată de un studiu desfăşurat la Institutele Naționale de Sănătate (Kaplan, 20011 este caracterizată, în prima copilărie, prin numeroşi factori: un coeficient de inteligență redus, întârzierea capacității de a vorbi, un ritm cardiac mai scăzut în stare de odihnă, factori genetici, emoții negative, lipsa înțelegerii pentru ceilalți, nerespectarea regulilor, lipsa seriozității, neglijența, agresiunea, atracția către comportamentele antisociale şi violente, precum şi o serie de defecțiuni ale neurotransmițătorilor cerebrali (metaboliți de Serotonina), provocate de abuzuri ce au avut loc în copilărie.

Chiar de la o vârstă fragedă, psihopații sunt supuşi tratamentelor psihiatrice care s-au dovedit a fi inutile şi ineficiente. Ocazional apar ameliorări, pentru că această condiție este asociată câteodată cu tulburarea bipolară ADHD, cu diversele forme de dependență sau cu o personalitate explozivă ori de limită. Lipsa de răspuns la tratamentele psihologice este legată de deficiențele interne în formarea eului, precum şi de absența

capacității de a iubi şi a resimți compasiune. În termeni psihanalitici, pacienților le lipseşti capacitatea de a realiza un transfer pozitiv către terapeut.

În societate, cariera infractorului reprezintă o reflectare a statutului său socio - economic. La nivelul cel mai de jos, aceştia devin membri ai bandelor de răufăcători. Cei mai erudiți devin escroci, iar unii dintre ei membri ai unor subculturi, cum ar fi călătorii irlandezi, bandele din perioada prohibiției din Chicago sau dealerii de droguri din cultura actuală. Psihopații proveniți din sfere economice mai înalte sunt adesea mai uşor adaptabili din punct de vedere social şi devin înalți funcționari care delapidează instituțiile, respectiv lideri imorali ai unor mari societăți comerciale, implicați în fraude de capital. Unii învață să creeze companii fictive, aranjamente de tip Ponzi, pseudo acte de caritate şi devin manipulatori ai piețelor titlurilor de valoare şi de mărfuri. Alții devin adepții politicii şi intră în guverne unde devin funcționari corupți. Când psihopatia se raportează în principal la sexualitate, apar situațiile pedofililor infiltrați în organizațiile religioase sau în organizațiile de tineret unde sunt atraşi de disponibilitatea victimelor. Aceştia intră în pielea clericului, a liderului de cercetaşi, a instructorului de tabără, etc. Din punct de vedere al diagnosticului, toate exemplele de mai sus se calibrează sub valoarea 200, ceea ce constituie un semn de avertizare. În mod caracteristic, psihopații nu admit vinovăția chiar şi când sunt surprinşi asupra faptului sau când sunt fotografiați sau filmați la fața locului.

Infractorii cu dublă personalitate sunt arareori suspectați, iar acest lucru se întâmplă doar atunci când se ține cont de faptul că există şi situații confuze când o personalitate psihopată se ascunde într-o persoană

aparent normală şi respectabilă. Cele două personalități pot fi chiar complet separate şi necunoscute una alteia (a se vedea mai departe). Personalitatea normală îşi apără nevinovăția pentru că nu este conştientă de existența secțiunii divizate a personalității sale criminale.

Din clasificările menționate mai sus, se poate desprinde ideea că este important să se pună un diagnostic corect celui care încalcă legea, în loc de a-i trata pe toți infractorii la fel, modalitate care este în mod cert sortită eşecului, aşa cum medicina sau un tratament eficient depind de un diagnostic inițial corect. Persoana normală care încalcă legea răspunde pentru consecințe, prin aplicarea unor amenzi sau în cazuri mai severe, prin pedeapsa cu închisoarea. Infractorul normal răspunde, de asemenea, la educație, cum ar fi reluarea cursurilor de conducere sau restricții la permisul de conducere auto. De asemenea, o persoană normală este împiedicată să încalce legea de sentimentul de ruşine, vinovăție, remuşcări, teama de consecințe şi dizgrație publică, precum şi de teama pierderii respectului de sine.

Adevăratul delict implică o încălcare mai serioasă a legii, şi aici, din nou, diagnosticul este critic. Întrebarea la care trebuie să se răspundă este dacă personalitatea de bază este psihopată sau relativ intactă. În mod tradițional, legea face diferența dintre crimă pasională şi delictul comis sub constrângerea unor crize financiare sau a unor situații trecătoare de viață. Atât persoanele care încalcă repetat legea, cât şi cele normale care comit izolat un delict, răspund la tehnici terapeutice de grup sau la psihoterapie individuală, la tehnicile psihiatrice, la consiliere, programe bazate pe credință sau culturalizare. Acesta este un domeniu unde cursurile de

controlare a furiei, referirile la programele celor 12 paşi, supravegherea şi controlul, provoacă în cele din urmă o ameliorare. De asemenea, este deosebit de important să se pună un diagnostic corect, pentru că aplicarea încercărilor terapeutice este de obicei ineficientă dacă personalitatea autorului este sociopată.

Infracționalitatea este un mod de viață recidivist confirmat pentru care nu a fost găsită până acum nicio tentativă terapeutică eficace. Personalitatea fundamentală este neschimbată şi, odată cu experiența, autorul nu-şi modifică comportamentul, el devenind chiar mai abil în păcălirea celor neavizați.

Pentru o persoană cu un profil psihologic normal, o condamnare la închisoare este înspăimântătoare. Cultura vieții în închisoare îi este străină şi aduce cu ea vinovăție, spaimă şi aversiune față de comportamentele anterioare. Aceste răspunsuri lipsesc cu desăvârşire la personalității psihopatice pentru care închisoarea pe viață reprezintă o cultură foarte familiară; individul este doar luat de pe stradă şi plasat într-o altă locație unde îşi continuă existența. Principiile fundamentale şi modul de viață infracțional sunt, de fapt, regulile interne de conduita pentru oricare populație încarcerată, fiind atenuate doar prin amenințările venite din partea administrației închisorii.

În închisori, bandele mențin controlul aşa cum au făcut-o şi pe stradă şi, pentru a supraviețui, deținutul învață repede să joace jocul Pentru un psihopat, timpul petrecut în închisoare nu are un alt impact asupra comportamentului în afară de ascuțirea minții.

Pe scala conştiinței, nivelul calibrat al personalității psihopate a infractorului recidivist tipic este situat în general între 35 şi 80. Până în acest punct, infracționalitatea nu a răspuns la nicio terapie sau

tehnică, şi astfel, societatea nu poate reacționa decât prin modalități de protejare cum ar fi, de exemplu, carantina în închisoare. Pentru că psihopații disprețuiesc regulile şi regulamentele, chiar şi pe acelea de „bun simț", poliția reține cetățenii pentru infracțiuni minore pentru că ştie că un psihopat este iresponsabil din punct de vedere al modului de viață. Astfel, oprirea unei maşini, doar pentru că avea un stop defect, poate conduce la o captură importantă de infractori căutați pentru delicte mult mai serioase. Aceasta este înțelepciunea legislației „celor trei lovituri" care s-a dovedit a fi deosebit de eficientă în prinderea criminalilor străzii şi a avut ca rezultai reducerea cu 50 de procente a infracționalității stradale.

Este naiv să privim către aceste legi cu sentimentalism şi să considerăm că „este nedrept să băgăm pe cineva la închisoare pentru că a furat un pachet de țigări". Realitatea arată că un infractor cronic este prins asupra faptului o dată la poate 100 de infracțiuni comise. Pedofilul tipic a abuzat de obicei zeci şi, în unele cazuri, poate chiar sute de victime, până să fie prins. Hoțul de maşini a furat sute de maşini până să fie prins în cele din urmă. Soțul sau tatăl violent a fost violent de foarte multe ori, iar hoțul cronic a furat o mie de articole până să fie prins.

Din motive de păstrare a legalității, tribunalele, împreună cu avocații apărării, exclud o prezentare a istoriei trecute a acuzatului în fața juriului, a cărui capacitate de judecată echilibrată este astfel alterată prin omiterea intenționată a informației importante. Diagnosticarea este complet diferită între un recidivist şi autorul oportunist al unui delict, sub constrângere sau într-un moment de slăbiciune temporară de personalitate. Abordarea strict punitivă „o măsură

pentru toți" este eficientă numai cu persoanele care sunt fundamental intacte psihologic şi traversează doar un episod de comportament deviant, dar sunt capabile să învețe din greşeli. Pentru unii indivizi mai norocoşi, încarcerarea este o experiență care provoacă apariția fenomenului critic de „apăsare pe un buton". Mulți dintre aceşti indivizi traversează perioade critice majore şi devin cetățeni model, orientați spiritual. Atunci când devine evident că persoanele psihopate sunt incapabile de a se ajuta pe ele însele şi că nu au la dispoziție niciun fel de tratament eficient, un punct de vedere mai compătimitor include şi înțelegerea faptului că în timp ce psihopații sunt autorii, ei sunt, în acelaşi timp, şi victimele propriei lor condiții. Evoluția conştiinței lor este primitivă şi pare să se fi oprit undeva la nivelul unui animal de pradă. În afară de carantină, societatea nu are altă soluție pentru ei în acest moment.

Spionajul şi infracționalitatea politică			
Ethel şi Julius Rosenberg	175	Defectorii proiectului Manhattan - Los Alamos	80
Familia Walker (spioni)	120		
Harold Philby	120	Agenții dubli	130
Cârtițele FBI şi CIA	10-175	Alger Hiss	205/160
Aldrich Ames	105	Robert Hanssen (spion)	80
Cambridge 5	75		

Acest grup este unic şi include o combinație dintre lăcomie, carențe de caracter, conştiință defectuoasă şi o capacitate pentru compartimentare psihologică (care se observă şi la criminalii în serie, în special la cei care îşi ucid la rând soții/soțiile şi care au un stil de viață ostentativ de normal).

Aceste defecte sunt însoțite de intelectualism. Transfugii care au dezvăluit secretele bombei atomice s-

au considerat o elită superioară intelectual considerând că acțiunile lor sunt scuzabile în virtutea capacității de raționare. Deşi „etica” a reprezentat un element esențial de discuție a moralității dezvoltării fuziunii nucleare, indivizii cu emfază intelectuală şi-au raționalizat comportamentele, care erau, de fapt, exemple de escrocherie, aşa cum o demonstrează nivelurile calibrate ale conştiinței lor. Dacă erudiția lor ar fi fost realmente superioară restului umanității, atunci calibrarea conştiinței ar fi trebuit să se ridice la nivelurile 400 sau 500.

ÎN TRIBUNALUL DISTRICTUAL AL STATELOR UNITE
DISTRICTUL DE EST AL STATULUI VIRGIN1A
Circumscripția Alexandria

STATELE UNITE ALE AMERICII	
V.	INCULPAT NO: 01 - 188 - A
ROBERT PHILIP HANSSEN	
Acuzat (Inculpat)	

MEMORANMDUM DE CONDAMNARE

„Robert Philip Hanssen este un trădător. În urma tuturor cuvintelor care au fost rostite despre el, a analizei psihologice făcute, a speculațiilor legate de motivațiile sale, a evaluărilor caracterului său, aceasta este, până la urmă, ce se poate spune despre Hanssen. Este un trădător şi acest adevăr este singurul lucru pe care îl lasă în urma lui. „Şi-a trădat țara - şi a făcut acest lucru într-un moment în care eram încătuşați într-un război rece, amar şi periculos cu Uniunea Sovietică. Conduita urâtă şi lipsită de ruşine a lui Hanssen,

răutatea sa greu de depăşit sunt aproape dincolo de puterea de înțelegere. Folosindu-se chiar de instrumentele pe care le-a dobândit ca expert în contrainformații în cadrul poliției judiciare federale, el a furnizat clandestin Uniunii Sovietice informații cu valoare incalculabilă, de o exactitate extraordinară şi de o sensibilitate excepțional de gravă. A făcut acest lucru ştiind că darea lor în vileag ar putea să conducă la uciderea şi încarcerarea multor oameni, fiind conştient că pune în pericol siguranța şi securitatea întregii noastre națiuni (*Tot ceea ce trebuie să facem este să privim descrierile anumitor documente pe care el le-a încredințat sovieticilor. Vezi, de exemplu, documentul nr. 8 (o analiză TOP SECRET a serviciului de informații al SUA asupra eficienței eforturilor de colectare a informațiilor de către Serviciile Secrete Sovietice împotriva potențialului de arme nucleare al SUA...) şi documentul nr. 12 (o Analiză TOP SECRET foarte restrictivă, datată mai, 1987, asupra amenințărilor făcute de Serviciile Secrete Sovietice asupra programului de guvernare a SUA prin care se asigura continuitatea guvernului în cazul unui atac nuclear sovietic. (Nota Tribunalului)*). Faptul că nu am pierdut războiul rece nu ar trebui să orbească pe nimeni pentru a nu mai vedea faptele lui Robert Philip Hanssen, pe care acestea le-a comis din rațiuni egoiste şi de corupere şi care au deschis posibilitatea vătămării oricărui cetățean american.

Cam atât despre postura de „superioritate morală" favorizată de „Extrema Stângă".

Perplexitatea în legătură cu Alger Hiss este clarificată prin descoperirea că avea o personalitate compartimentată. Una care se calibra la 205 (imaginea publică) şi cealaltă la 160 (cea a conspiratorului):

această condiție este mult mai comună, mai des întâlnită decât se presupune în cazul spionilor şi în celelalte cazuri de duplicitate.

Pentru că astfel de indivizi sunt extrem de periculoşi în lumea nucleară de azi, asediată de terorişti, detectarea timpurie a riscurilor celor mai mari, printr-o rutină a trierii calibrărilor conştiinței, este esențială pentru securitatea națională. Transfugii cei mai cunoscuți, precum şi alții, fuseseră deja detectați la începutul anilor 1970 prin cercetări asupra conştiinței şi au fost dați în vileag cu ajutorul casetelor video (Hawkins, 199\ Video#l). În acel moment, cârtițele, atât din interiorul CIA, cât şi din FBI, au fost identificate prin calibrarea conştiinței.

În timp ce personalitățile duale sunt recunoscute în psihiatrie, raritatea lor relativă (stări disociative, multiple tulburări de personalitate), îngreunează detectarea lor în arena publică. Fiecare dintre aceşti agenți dubli (Proiectul Manhattan, FNI, şi CIA) a fost răspunzător pentru moartea unui număr mau de persoane, în ciuda pretențiilor de superioritate şi de justificare a jocului lor duplicitar. (Întregul război rece, ca şi cursa înarmărilor actuală, sunt rezultatul pierderii secretelor armei nucleare în favoarea fostei URSS).

Detectarea acestei tulburări este dificilă pentru că publicului îi este prezentată doar aparența unei personalități normale. În mod obişnuit, înşelăciunea se practică cu succes şi într-un mod desăvârşit ani de-a rândul, fără a ridica nicio suspiciune. Tulburarea apare şi la un bun tată de familie care are o viață sexuală secretă, la pedofili şi la criminalii în serie precum şi la pompierii care, în secret, sunt piromani. Acestea sunt adevăratele personalități de tip Jekyll-and-Hyde.

Adesea, personalitățile dublu-compartimentate apar foarte mult în mijloacele mass-media şi devin cazuri foarte cunoscute care contrariază publicul, tribunalele şi jurații. Delictul este „în afara tipologiei curente” pentru că autorii sunt descrişi ca fiind „normali”, dacă nu chiar „oameni minunați”. Iar poziția apărării este următoarea: cum poate o astfel de persoană să comită un atare delict? În timpul procesului, suspectul, în aparență respectabil, are o mască facială pe care o ține tot timpul sub control, este impasibil şi se stăpâneşte cu grijă. În această situație, o persoană obişnuită care nu ar avea nimic de ascuns, ar manifesta în mod automat o întreagă panoplie de emoții, de expresii faciale, limbaj al trupului, etc. Rațiunea pentru care negarea adevărului pare un adevăr este aceea că, într-adevăr, nu personalitatea de față a comis delictul; cea de-a doua personalitate este de fapt criminalul sălbatic. Cazuri mai puțin severe sunt cele de deturnare de fonduri, cleptomanie, constrângere sexuală, comportament deviant şi situațiile în care unii bărbați trăiesc două vieți paralele, cu soții şi identități diferite.

Este important de menționat că, în cazul personalităților duale, cele două personalități nu sunt conştiente una de cealaltă. Deşi, statistic, astfel de tulburări sunt rare în raport cu totalul populației, ele sunt relativ comune în cazurile infractorilor pentru că cea de a doua personalitate este adesea foarte activă şi apare pun manifestarea infracționalității reprimate.

Această divizare a personalității apare înaintea vârstei de trei ani, atunci când copilul răspunde la corecția parentală modificându-şi personalitatea şi disociindu-se între eu „cel bun” şi cu, „cel rău”. Eul „cel rău” devine atunci reprimat, se simte renegat şi în imposibilitate de a se ameliora şi începe să ducă o viață

secretă, lipsită de constrângeri. Uneori, Eul cel rău primeşte un nume diferit şi nu iese la iveală decât periodic pentru a comite acte de cruzime, pentru a avea comportamente ciudate sau pentru a comite crime în serie. Aceste persoane devin adesea criminali celebri, cum ar fi de exemplu „Jack Spintecătorul" sau criminali şi serie care fac obiectul unor titluri mari în ziare ca pedofili ucigaşi de copii, criminali canibali care-şi bat joc de poliție şi de public cu semnătura pe care o lasă la locul crimelor.

Descoperirea că două personalități pot coexista în acelaşi individ a fost făcută absolut accidental. Cu câțiva ani în urmă, un vizitator care era aşteptat a fost examinat din punct de vedere al calibrării conştiinței înainte de a efectua respectiva vizită. Cum data vizitei se apropia, după „screening" s-a observat ca a fost obținută o calibrare foarte diferită față de prima oară (prima dată 150; a doua oară, 135). Aceasta a fost prima întâlnire cu fenomenul. Cercetări ulterioare au arătat că există discrepanțe mari între intențiile celor două personalități diferite existente în acelaşi trup. Una era benignă şi cealaltă malignă, iar din această pricină, vizita a fost anulată. Câțiva ani mai târziu, s-a descoperit că un funcționar care avea un comportament oarecum ciudat, mai avea şi o a doua personalitate dubioasă, fiind îndepărtat în ciuda unui curriculum vitae excelent. Calibrarea conştiinței este singura metodă pentru detectarea indivizilor periculoşi. Procesul respectiv, aşa cum apare el pe caseta video, este simplu. Se face doar mențiunea „Această persoană este integră" (Da/Nu) „A doua personalitate este integră (Da/Nu) „Cel de al treilea nivel de jos este integru". (Da/Nu). Când nivelul este determinat, în special prin fotografiile de identificare, registrul îi dezvăluie în câteva secunde, pe indivizii care

determină slăbirea musculară a subiecților testați, chiar într-o echipă de investigare care nu are nicio idee despre cine sunt acele persoane în realitate. O echipă bine antrenată şi integră este interesată de adevăr. Subiectul testat poate fi un copil (aşa cum s-a demonstrat pe caseta video) care nu are habar despre ce este vorba.

Prin aceeaşi procedură se dau în vileag suspecții de terorism, de exemplu, „pe Aeroportul Heathrow se află un terorist periculos". (Da/Nu). Apoi, determinarea locului unde acesta se află este uşoară. Folosind o hartă, cineva spune. „în Secțiunea A „(Da/Nu), în Secțiunea B, în Secțiunea C" şi aşa mai departe Apoi, numărul zborului este identificat". Un terorist încearcă să se îmbarce la bordul Zborului 222, care urmează să decoleze la 4:15 p.m.". (Da/Nu).

Această procedură se poate face prin supravegherea video a mulțimii, aşa cum se întâmplă pe un stadion sau la o paradă. Singura condiție este ca intenția şi scopul să fie integre, în persoanele care fac chestionarul să aibă această autoritate şi să fi primit permisiunea de a pune întrebări legate de un anumit subiect, înainte de a utiliza tehnica de răspuns a muşchilor brațului.

Deşi indivizii cu tulburări severe de caracter sunt foarte abili la disimulări, ei îşi pot controla doar funcționarea personalității, nu şi nivelul conştiinței, care se află în „domeniul public" al câmpului universal şi impersonal al conştiinței care nu are opinii sau limite intelectuale. Ca un câmp electrostatic personal care doar pârâie şi dă un răspuns electrostatic prezenței sau absenți i electronilor, acesta se află dincolo de înşelăciune şi nu are motivație. Testul kinesiologic nu reprezintă o matrice de genul adevăr contra minciună, ci indică doar adevărul sau lipsa acestuia. Un câmp electrostatic nu răspunde, pur şi simplu, dacă nu este

supus unui stimul, dar se aprinde vizibil proporțional cu puterea stimulului şi astfel serveşte ca o funcție de diagnosticare de o eleganță impresionantă.

Adevăr şi supraviețuire

Analizele au dovedit că rezultatele cele mai înalte ale societății noastre sunt o consecință automată a adevărului, iar problemele societății apar din recăderile în minciună. Libertatea, pacea şi, aşa cum am văzut, chiar şi supraviețuirea, sunt sprijinite de structura câmpului social în care adevărul predomină. Atunci, cum poate fi identificat acest adevăr având în vedere că aparatul mental al omului îl exclude, iar 78 % din populația lumii (49% din America) trăieşte pe baza unor principii care nu sunt integre? Într-o societate liberă, cei non-integri sunt gălăgioşi şi convingători, iar mijloacele media le amplifică influența.

Cap. 12 - Aspecte problematice

Aşa cum reiese din analiza funcționării conştiinței şi a diferitelor sale niveluri din sectorul uman, palierele conştiinței pot fi identificate deopotrivă prin calibrare şi prin caracteristicile respectivului domeniu specific. În societate, pretențiile legate de adevăr sunt schimbate în funcție de interese, iar aceste subterfugii pot fi depistate doar de cei care sunt ei înşişi integri şi echilibrați prin înțelepciune şi experiență.

Ignorarea legii nu este o scuză în justiție, aşa cum nici ignorarea adevărului nu împiedică neapărat o moarte violentă. Această realitate fundamentală este intuită de societatea modernă în care căutarea adevărului reprezintă esența a aproape fiecărui discurs public şi a fiecărui jurnal de ştiri. Supraviețuirea nu este asigurată prin persuasiune politică, teorii sociologice, demagogie emoțională, elitism politic sau dogme religioase. Capacitatea de recunoaştere a adevărului reprezintă un potențial cuprins în ştiința umană, iar intenția combinată a conştiinței tuturor oamenilor intensifică câmpul general. La un anumit nivel intuitiv, toată lumea ştie că adevărul sprijină viața, iar minciuna aduce moartea. Într-o lume cu o capacitate nucleară precum cea de azi, a face diferența între adevăr şi falsitate devine o necesitate literală, concretă şi pragmatică. Prețul negării şi al necunoaşterii adevărului ar putea fi moartea şi distrugerea care vin prin surprindere. (De exemplu: Pearl Harbor şi 11/ 9)

Aspecte şi poziționalități problematice			
Acrimonie	160	Misoginie	160
Anarhie	100	Narcisism	140
Anti- America	160	Naysayer	190
Anti-religie / Dumnezeu	135-	Neo-Fascism	160

	180		
Apologet	190	Neo-păgânism	180
Ateism	165	„Ofensă”	180
Mărturia falsă	60	„Un rău justifică altul”	100
Birchism, (John)	160	Societate deschisă	180
Vinovăție	180	Corectitudine politică	190
Pedeapsa capitală (adulți)	160	Elită politică	160
Pedeapsa capitală (adolescenți)	130	Protagonist	190
„Cauze”	175	Sinucidere de protest	70
Teoria conspirației	180	Secularism	165
Contrar	185	Revoltă	105
Criticism	120	Revoltă mascată în artă	135
Denigrare	185	„Senzitiv”	180
Depravare	80	Sentimentalitate	190
Lipsa loialității față de patrie	160	Scepticism	120
Acuzații false	160	Mituri sociale	180
„Ghetto Lit”	90	Aroganță socială	155
Dușmănie	70	Vederi superioare	155
Ura față de autoritate	120	Trădare	80
Ingratitudine	190	Jurnalele lui Turner	130
Insultă	160	Ultraconservatori	150
Intimidare prin procesoman ie	150	Nerecunoştință	190
Activismul de extremă stângă	165	Victimizare	130
Liberaționişti	185	Model victimă-călău	160
Procesomanie	140	Minciuni albe	190
A pune în situații dificile	175	Supremația albă	160
Malițiozitate	135		

Toate cele de mai sus indică o tendință negativă penetrantă care subminează integritatea lumii intelectuale şi a comentatorilor săi sociali. Mitul fundamental este acela că a fi critic (negativ) este o atitudine „cool”, şi care constituie un semn de inteligență şi, deci, se superioritate (afirmație calibrată ca „falsă”).

Spiritul critic se calibrează, de fapt, la un nivel scăzut pentru că toarte adesea este considerat o

expresie a invidiei, meschinăriei mărunte şi ranchiunei izvorâte din gelozie. O persoană „mare” se armonizează cu recunoştința şi respectul pentru excelență, iar o „minte simplistă” invidiază această recunoştință din cauza unei zgârcenii spirituale interne. Persoanele cu mintea îngustă urăsc tot ce este lăudat, aşa cum un şcolar invidios urăşte recunoaşterea de care se bucură cei mai buni colegi ai săi.

Ca atitudine, spiritul critic este un defect şi nu o virtute. O evaluare matură pune în balanță toate aspectele unei probleme, dar nu intervine negativ emoțional. Un atare om reexaminează în loc să denigreze. În mod paradoxal, denigrarea (cal. 185) diminuează statura celui care critică în loc să țintească către voința bolnavă. Diferența se datorează motivației şi intenției. Un critic adevărat reflectă aprecierea valorii şi meritului, fiind deci „echilibrat”. Un „critic” fals încearcă să pară important folosindu-se de „lovituri ieftine”.

Calibrările joase de mai sus indică îndepărtarea semnificativă de la adevărul integru şi restaurarea intereselor egoiste, narcisiste, care au ca rezultat apariția unor deformări de percepție şi a unor interpretări eronate proiectate social. Baza comună este refuzul eului de a renunța la suveranitatea sa egocentrică şi imaginară, în favoarea auto-controlului şi a rațiunii, pe care eul infantil le respinge şi le consideră limitări obstrucționiste în fața satisfacerii impulsurilor sale. Orice autoritate este respinsă şi detestată şi, în acest fel, apare deformarea paranoică dualistă victimă/autor, care este apoi proiectată către societate ca o distorsiune de percepție cu grave consecințe pentru societate. Un exemplu frapant este acela al lui Karl Marx (nivel calibrat 130), ale cărui deformări paranoice au constituit motivul morții a milioane de oameni prin

deciziile lui Lenin (nivel calibrat 70) şi ale lui Stalin (nivel calibrat 90), la care se adaugă războiul rece, KGB-ul, agenții dubli americani şi războiul pre-nuclear. Marx s-a regăsit atunci în filozofia lui Herbert Marcuse şi în Şcoala de Relativism Filozofic de la Frankfurt (vezi în continuare în acest capitol). La cealaltă extremitate, teoriile false ale fascismului au avut ca rezultat moartea şi distrugerile masive provocate de cel de al doilea război mondial, care s-a bazat pe propaganda mincinoasă a unei erori filozofice. Adevărul aduce pacea, iar minciuna războiul, aşa cum este exemplificat de războaiele culturale care polarizează societatea actuală.

Respingerea raționalului şi a logicii integre (denumită „misologie") se află la baza respingerii eticii şi moralității. Acest lucru subminează codurile de comportament mature şi echilibrate care contrabalansează anarhia socială şi excesele hedoniste. Fără structură şi ordine, comportamentele sociale devin ca un vehicul fără conducător sau fără volan, şi se prăbuşesc în haos.

Din punct de vedere istoric, extremismul politic a reprezentat poarta deschisă către revoluție şi către preluarea puterii de aripa extremistă, care s-a consolidat apoi prin cei care au protestat față de excesele precedente. Buddha ne-a avertizat, în urmă cu 2500 de ani să evităm extremele şi să păstrăm echilibrul „căii de mijloc".

Pentru că percepția eului este dualistă, el este programat să cadă în paranoia, considerată a fi substructura tuturor extremelor politice, fie de stânga, fie de dreapta. Aşa cum s-a arătat mai sus, eroarea fundamentală rezidă în faptul că percepția deformată a eului dualist înțelege totul pe baza modelului autor/victimă (cal. la nivelul 130). Acest lucru degajă

ură şi apariția „omului de paie” care devine obiectul calomniei generatoare de răutate, ură şi agresivitate. Prețul nefericit pe care îl plăteşte cel care devine preşedintele sau liderul unei țări este că devine automat ținta proiectărilor paranoice ale frustrărilor personale sau ale partidelor din opoziție, care aşteaptă cu nerăbdare momentul prielnic pentru a se răzbuna pentru nişte „nedreptăți” inflamate şi imaginare pentru care inițiază campanii întregi de acuzare, calomniere şi propagandă.

Ispita acestor poziționalități problematice este sporită de invocarea emoțiilor fundamentale care se justifică prin ridiculizarea eticii, rațiunii şi logicii. Acest lucru se reflectă în percepția populară a ideei de „*politically correct*” sau „*lunatic fringe”* (extremişti - cei ce merg până la capăt) care sunt considerate o afectare inutilă a narcisismului prin inflamarea artificială a eului care se crede superior altora. Acesta este anti-egalitarist, aşa cum se poate observa din atitudinea sa de căutare a expunerii publice şi a atenției. Colectiv, oamenii cu aceste percepții alterate trăiesc într-o realitate şi schimbată (Pitts, 2004), care îşi pierde rapid *chic-ul* inițial şi devine *passé* de îndată ce nu mai e la modă.

Astfel, calomnia se calibrează foarte jos din cauza intenției de a răni (discursul liber este o sabie cu două tăişuri - îl străpunge şi pe cel care calomniază). În viața normală, intelectul oferă echilibrul corector. Abordarea atitudinilor şi a sloganurilor „pop” dă aerul apartenenței la clasa faimoasă a „elitei” cu exclusivitatea sa implicită. Ca efect al inflamării imediate a eului, „cauzele” sunt în mare parte populare, iar publicul este bombardat cu o propagandă nesfârşită de atragere şi emoționare, susținută de sondajele elective, de *junk science* şi statistici manipulate. Acestea provin din toate tipurile de

grupuri ale „drepturilor” orwelliene, precum şi din rândul protestatarilor sentimentali, al „poliției sănătății” şi al „poliției limbajului” etc.

În mod paradoxal, adevărata elită este necunoscută societății şi evită publicitatea şi celebrițile. Elita trăieşte în enclave private şi aparține unor cluburi exclusiviste, necunoscute de mijloacele media. Recunoaşterea reciprocă se face în mod subtil şi e rapid detectată dintr-o singură intonație şi privire. Caracteristicile distinctive ale acestei clase sociale sunt simplitatea şi perfecțiunea. Nimeni nu doreşte nimic şi nu caută câştig, aprobare sau recunoaştere, iar statutul de celebritate este evitat. Împlinirea rezultă din mulțumirea care vine din interior.

Oricine poate avea o „clasă” adevărată şi reală doar prin acceptarea a ceea ce reprezintă, cu adevărat, la un moment dat şi la un anumit nivel de viață. A avea clasă înseamnă a fi „autentic”. Lumea îi iubeşte pe toți cei care au clasă - chelneri, clienți, actori, stele din sport, şoferi de taxi - şi pe adevăratele celebrități (Louis Armstrong, Clark Gabie, Spencer Tracy, Knute Rockne, Ronald Reagan, etc.). Oamenii care se simt împliniți sunt un „act de clasă” şi primesc recunoaşterea nu pentru rangul lor sau pentru popularitate, ci pentru integritatea şi curajul lor de a fi „ceea ce sunt” cu adevărat, fiind astfel în întregime umani.

Sofistică

O înțelegere a modului eronat în care sofistica se propagă secol după secol este furnizată de aceste două concepte:

1. Nivelul vulnerabil al conştiinței de 130-195 caracterizează un procent mare al populației lumii din

fiecare generație, acesta însemnând că distribuția curbei învățării este o consecință a evoluției conştiinței.

2. Răspândirea sau persistența unei idei printr-un termen, concept sau cuvânt cheie se numeşte „meme". Calitatea esențială a unui meme este că, asemenea unui virus de calculator, se auto-răspândeşte, este imitativ şi are puterea de atracție a unei fraze captivante. Prin repetiție, ideii i se acordă importanță sau statut şi, în consecință, o acceptare prezumtivă ca şi când ar fi vorba de o axiomă de viață reuşită. Richard Dawkins a inventat termenul «meme» în cartea Gena Egoistă *(The Selfish Gene*) (Dawkins, 1989,1992).

Ideea centrală a unui meme este că încearcă să atragă repetiția şi elaborarea imaginativă, ca o poveste ce creşte progresiv şi acumulează implicații sugestive. Este un factor de schimbare culturală pozitivă, ca şi de persistență a superstițiilor, propagandă vicioasă şi eroare, aşa cum sunt cele propagate prin bârfe, mass media, dar şi prin internet, care a devenit cea mai mare bibliotecă de falsuri şi dezinformare din toate timpurile. De asemenea, meme-urile pot fi concepte germinale şi constructive care facilitează accesul la valorile culturale. Studiul lor se numeşte „memetică" şi are o importanță sociologică semnificativă (Csikszentmihelyi. 1993; Beck şi Cowan, 1996).

Umanitatea a avut norocul ca Joseph Goebbels să moară pentru că azi ar fi inundat Internetul cu propaganda sa de extremă dreaptă, astfel încât procentul de eroare ar fi depăşit chiar şi nivelul actual de 65 % (în prezent, sunt mai mult de 5000 de site-uri alo urii). El a fost un expert al difuzării meme-urilor şi a urii disimulate. Aceeaşi tehnică este utilizată acum de experții financiari ai extremei stângi, în atacurile politice extremiste organizate (O'Reilly, 2005) care plasează

poveşti mincinoase pe rețeaua de bloggeri. Meme-urile negative sunt distorsiuni bine regizate ale rațiunii care ascund forțele motivaționale fundamentale ale răului şi hrănesc dezintegrarea socială şi demonstrațiile de protest (care sunt pretins spontane şi autentice, fiind, de fapt, în mod expert puse la cale în 75% din cazuri). Ele sunt proiectate pentru a influența publicul naiv şi credul, precum şi mijloacele media. Partidul comunist a învățat această tehnică cu mai mult de un secol în urmă. Aceleaşi principii de manipulare a maselor se utilizează şi în ziua de azi pentru o mare varietate de „cauze" presupuse. Există mii de oameni dependenți de pasiunea de a protesta doar de dragul protestului. Realitatea şi adevărul nu au, de fapt, nicio relevanță.

Problema protestului sau a revoluției, „juste" sau „injuste" este cât se poate de complexă, iar relatarea adecvată a subiectului ar necesita redactarea unui test complet pentru a se efectua o cercetare detaliată asupra subiectului, prin includerea a numeroşi factori: exemple din istorie, principii morale şi etice, aspecte filozofice, spirituale şi religioase, ca şi respectarea legilor, interferența politică, situațiile şi intențiile tuturor părților implicate şi culturile acestora. Percepția este, de asemenea, un subiect al iluziei şi al deformărilor (Bittner, 2004). Subiectul referitor la elementele care fac diferența dintre luptătorul pentru libertate (cal. 200) şi terorist (cal. 30) este dezvoltat în Capitolul 16.

Socrate ne-a învățat că toți oamenii se află în căutarea exclusivă a ceea ce este „bun", dar, de fapt, nu ştiu ce este bun (de exemplu, câştigul material imediat, un câştig al eu-lui [să ai dreptate], sau dezvoltarea spirituală pe termen lung). Astfel, rezolvarea şi nivelul de calibrat al conştiinței fiecărei decizii reprezintă un acord de karmă, intenție, câmpuri apropiate cu influențe

complexe, şi factori cunoscuți şi necunoscuți. Criticile ulterioare sunt, de asemenea, supuse greşelii în virtutea comparației prezentului real cu cel ipotetic şi cu *„Monday-morning quarterback*". Chiar şi unele intenții, în aparență integre, pot avea ca rezultat un dezastru social (conform tezei că „La acel moment părea o idee bună")

În timp ce aproximativ 90 % din manifestarea publică a protestelor sociale este motivată în principal de egotismul idealizat, cele 10 procente restante includ integritatea intenției, percepția corectă, interpretarea tuturor factorilor şi justificarea bazată pe lucruri confirmabile şi nu doar pe puncte de vedere emoționale. Dacă justificarea se bazează pe erori făcute de propagandă, atunci eroarea este indusă. Nici convingerea morală nu este o bază de acțiune în care ne putem încrede.

Fiecare revoluție are justificarea şi retorica sa, făcând apel la segmentele societății. Eului fiecăruia îi place să se gândească că este implicat într-o „cauză nobilă", chiar dacă aceasta include barbari, hoarde de invadatori, militanți religioşi, terorişti care amplasează bombe, terorişti sinucigaşi care dinamitează şcoli, etc.

Americanilor le place să citeze Războiul Revoluționar şi Declarația de Independență ca şi exemplul lui Iisus Hristos pentru a explica unele situații precum exemplele moderne ale *Boston lea* Party *(Partida de ceai din Boston,* unul din pretextele războiului de independență anticolonial american, n. tr). Cu toate acestea, analogia se aplică rar. Protestele non-violente au rezultate asemănătoare (de exemplu Mahatma Gandhi, Nelson Mandela, etc.)

Aceasta este o modalitate rapidă şi simplă de a diagnostica situații foarte complexe prin „analizarea

punctului critic" (Hawkins, 1995), metodă care identifică nucleul „câmpului de atracție" al unei situații generale şi multi-factoriale. Nucleul adevărului, de o complexitate multiplă, se dezvăluie prin diagnosticarea intenției fundamentale. De exemplu, intenția programului nuclear al Statelor Unite se calibrează în general la valoarea 460. Intenția actuală a Programului nuclear al Iranului este de 170-190 (decembrie 2004). Motivul fundamental se dezvăluie în Carta Conştiinței. Nivelul calibrat 190 indică mândrie, statut, etc. („înscrie-te la Clubul Nuclear"). Astfel, analiza punctului critic este ca un fascicul de rază laser care străpunge camuflajul şi subterfugiile retoricii şi stratagemelor politice.

Aplicarea acestei tehnici esențiale de diagnosticare a relațiilor interne şi prevenirea a războiului, împreună cu implicațiile pentru supraviețuire, sunt explicate în capitolele 15 şi 16. În viața obişnuită a dezvălui cu rapiditate esența şi nucleul unei probleme are numeroase aplicații evidente la complexele problematici sociale. Pentru că forța libertății îşi are rădăcinile în integritate şi adevăr, circumspecția este garanția sa. În consecință, în ciuda popularității lor, poziționalitățile non-integre nu pot fi scuzate ca stupidități inofensive şi „băgate sub preş" deoarece înțelepciunea ne învață că „dacă nu eşti liberal când eşti tânăr, nu ai inimă, dar dacă mai eşti încă liberal când eşti mai în vârstă, nu ai cap" (în sistemul politic american, termenul *liberal* se raportează la antonimul său *conservator*, neimplicând explicit doctrina liberalismului clasic european, ci mai curând stânga eşicherului politic. N. Tr). Ceea ce această axiomă nu specifică este că între timp (între cele două perioade) au loc multe prejudicii şi milioane de oameni mor. (Este nevoie de generații întregi pentru ca erorile marxismului comunist, cum ar fi totalitarismul

fascismului şi fanatismului religios să se consume). De aceea, „ism-ele” socio-politice justifică o examinare foarte minuțioasă.

Din tabelul precedent, putem să ne dăm seama de faptul că retorica emoțională este o pantă alunecoasă care coboară de la protestele sociale către demonstrații şi violența mulțimii, pentru ca apoi să ajungă la bombardamente şi incendieri. Chiar şi Maica Tereza a refuzat paradele „anti-război”. Ea a înțeles şi a reprezentat afirmația conform căreia „anti-război” nu este acelaşi lucru cu pro-pace (aşa cum anti-vanilie nu înseamnă pro-ciocolată).

Este mai bine să reuşeşti decât să „câştigi”. Enclava pariziană de expatriați din ultimul secol a condus la un progres social, literar şi artistic semnificativ, precum şi la o mai mare libertate de exprimare şi creație. Societatea este sensibilă la inovațiile creative şi la inspirația noilor descoperiri. Nu era necesar să atacăm şi să defăimăm vechea cutie cu gheață din bucătărie pentru a o înlocui cu un frigider modem.

Filozofii problematice			
„Stânga academică”	180	Irigary, Luci	155
Afrocentrism (Rasism)	180	Kristeva, Julia	150
Anarhie	100	Kuhn, Fritz	195
Ateism	165	Lacanjacques	180
Autoritarism	180	Lyotard, Jean-Francois	185
„Teoria Critică” (Marcuse)	145	Manchu, Rigoberta	180
Deconstructivism	190	Marcuse, Herbert	150
Demonizare	80	Marx, Karl	135
Materialism dialectic	135	Popper, Cari	185
„Scopul scuză mijloacele”	120	Sartre, Jean-Paul	200
Relativism Epistemologic	190	Singer, Peter	195
Eugenie	105	Vidai, Gore	180
Fascism (Secular)	80	Zinn, Howard	200

Fascism (Teocratic)	50		
Fascism (Islamic/Militant)	50	**Politică:**	
Feminism (Sexism)	185	Extrema stângă	135-195
Ură	70	Extrema dreaptă	135-195
Hedonism	180	Extrema dreaptă	
Iconoclasm	175	Radicali	80
Iresponsabilitate	195	Extrema stângă	
„ism" (sufix)	180	Radicali	80
Libertarianism	180	Revoluționar	100
Mizantropie	180	Relativism	185
Nihilism	120	Reacționar	155
Pacifism	185	Sociologia Pop	165-210
„Peacenik" (Politicizare)	180	Populism	200
		Pitagora (Grecia Antică)	190
Teorii filosofice:		Rasism	110
Baudrillard, Jean	175	Retorică	180
Caputo, John	185	Relativism Social	185
Chomsky, Noam	135-185	Sofistică	180
Da Lauze, Gilles	190	Sincretism	195
Darrida, Jacque	170	Totalitarism Teocratic	50
Foucault, Michel	190	Vituperare	75
Husserl, Edmund	195	Xenofobie	185

Vinovăția: Filozofia, Psihologia şi Politica Paranoiei, Urii şi Războiului

Dat fiind că, aşa cum istoria a demonstrat în mod repetat, stiloul este mai puternic decât sabia, este crucial să se stabilească nivelul de adevăr din filozofiile şi doctrinele curente şi din sistemele filozofice care sunt adesea, în mod naiv, învățate papagaliceşte şi popularizate ca fiind *chic* şi *au courant.* Ele apelează la narcisism, cum ar fi de exemplu impresia inflamată a eului că ar fi superior şi special". În efectul lor asupra societății, erorile ascunse conduc spre catastrofe (de exemplu, numai marxismul ne-a costat viața a zeci de

milioane de oameni). Falsul s-a propagat în mediul universitar, în artă şi în mijloacele media, prin înlocuirea adevărului verificabil cu sofismele şi relativismul conceptual.

Intenția şi forța filozofiei relativiste este aceea de a discredita adevărata bază intelectuală/filozofică, în care îşi au rădăcina beneficiile lumii moderne, ştiința, antibioticele, electricitatea, transporturile, igiena, producția de alimente, etica, morala, legea, drepturile civile, constituția şi economia. Intelectualii francezi din vremuri recente, care au constituit una din primele surse ale declinului filozofic, s-au calibrat ca grup la 180-190, ceea ce înseamnă cu *mult* sub capacitatea pe care o are intelectualitatea şi cu mult sub excelența sa (calibrată la 460).

În America, prima sursă de sofism mincinos rezidă în influența şi scrierile lui Herbert Marcuse (cal. 145), care se bazau pe dialectica lui Marx şi pe eroarea dualistă. Ele au avut ca rezultat promulgarea, de către mediul academic şi Hollywood, a „noului discurs" al corectitudinii politice şi elitismului. Teoriile lui Marcuse sunt numite „marxism cultural" (Flynn, 2004).

5. Printre ideile de bază pe care le-a promovat Marcuse se numără:

1. Discursul liber ar trebui controlat (eliminându-se rațiunea, logica sau etica conservatoare).
2. Libertatea este totalitarism.
3. Democrația, etica, adevărul şi moralitatea sunt dictatoriale.
4. Ficțiunea şi fantezia sunt adevărate; realitatea este falsă).

5. Violența este non-violență. Este în regulă dacă ea este îndreptată împotriva guvernului şi a regulamentelor.

6. Minciunile sunt în regulă dacă servesc ideologiei.

7. Teoria critică (cal. 145) demontează raţiunea şi constrângerile sale totalitare.

8. Sexul polimorf este superior muncii (anti-capitalism)

9. Recunoştinţa senzuală ar trebui să fie etica esenţială (primară)

10. Ştiinţa este un proces politic represiv.

11. Scopul educaţiei este îndoctrinarea.

12. Toate minorităţile sunt victime.

13. Marxismul cultural este superior raţiunii, eticii, şi moralităţii, care sunt represive.

Aşa cum este evident din cele de mai sus, elementul central în care se concentrează această filozofie este eul infantil şi narcisist aşa cum trăieşte el în Id-ul primitiv al lui Freud.

Complexităţile intelectualizării „relativiste" sfârşesc prin a ajunge ca un miriapod care, atunci când este întrebat „care picior vine după care?" cade cu picioarele în sus. În cel mai bun caz retorica relativistă a deconstrucţiei şi a teoriilor similare postmoderniste nu depăşeşte observaţia făcută de unul din personajele lui Lewis Carroll din *„Alice în ţara minunilor"* (cal. la nivelul 420) şi anume că „un cuvânt înseamnă ceea ce am spus eu că înseamnă, nimic mai mult şi nimic mai puţin" Capitolul 7 din această cunoscută lucrare clasică a lui Carroll ilustrează care este baza confuziei filozofiei socio-politice actuale (care, într-adevăr, are tendinţa de a amplifica problemele care ar trebui rezolvate, cum şi fi de exemplu, de acum familiarele „consecinţe

neprevăzute" ale teoriilor politice şi sociale eronate). (Charon, 2004)

Gustarea Pălărierului Nebun
Amoralitatea ca Moralitate a Non-Moralității

Actualmente este la modă (şi profitabil) să dăm o interpretare greşită integrității, să o atacăm cu sarcasm şi să o denigrăm. Această tendință e puternic exprimată de editorialişti, scriitori, creatori filme şi de cei care caută să ajungă la un statut prin polemici. Aceşti „Howard Sterns" ai politicii au un apetit ieşit din comun pentru a fi observați şi pentru a capta atenția publică. Ei sunt determinați să sacrifice adevărul şi integritatea pentru a-şi recompensa eul narcisist şi inflamat de un sens fals de importanță (Howard şi Clark, 2004). Titlurile cu litere mari devin intoxicante şi sunt utilizate cu orice preț, deşi par patetice pentru curentul dominant. Țintele favorite sunt standardele americane tradiționale de moralitate, etică şi responsabilitate. Prin exces retoric şi renunțare la logică sau rațiune, orice reprezentare a integrității poate fi deformată în fața unui atac inteligent. Dat fiind că Divinitatea este simbolul suprem al adevărului şi integrității, Dumnezeu şi adevărurile spirituale, religioase sau chiar ştiințifice şi istorice devin duşmanii.

Atacul politic împotriva integrității este gălăgios şi se bazează pe minciuna cea mai năucitoare dintre toate, şi anume că moralitatea este imorală. „Indignarea îndreptățită" a polemicilor politice (care de obicei se calibrează la 130 -180) este exacerbată de exemplele publice de integritate responsabilă, şi, în consecință, devin subiectul unor atacuri prin încercări de discreditare.

Extremiştii politici, care se calibrează mult sub valoarea 200, au un ochi infailibil pentru integritate şi, în consecință, țintele lor calibrează în mod caracteristic foarte sus. O listă de ținte ale urii şi ale defăimării este ca un „Who's who" al rațională țiii.

Criticismul politic şi filozofic se bazează în exclusivitate pe presupuneri moraliste; deci, negarea realității adevărurilor morale elimină orice bază de opoziție la valorile tradiționale. Moralitatea nu poate fi atacată de moralitatea non-moralității. În consecință, astfel de poziționalități se calibrează toate sub nivelul de 200 al adevărului. De aceea, un astfel de comportament reprezintă în mod esențial expresia unor tulburări de personalitate asociate cu pierderea contactului cu realitatea. Din punct de vedere psihiatric, acestea se clasifică ca tulburări de personalitate opoziționale, provocatoare sau narcisiste (Asociația Americană de Psihiatrie, DSM IV)

Țintele primordiale ale atacurilor politice calibrează peste valoarea 200 (de la 355 până la infinit; media este la 455). Astfel, conflictul nu este cu adevărat politic, ci reprezintă contradicția socială între nivelurile colective situate sub valoarea 200 şi cele care se situează peste 200, cum ar fi, de exemplu, conflictul între emoționalitatea unei minți inferioare şi logica şi rațiunea reprezentative pentru mintea luminată (vezi Capitolul 14). Acest fapt mai reflectă şi ostilitatea minților mai puțin evoluate împotriva erudiției însăşi.

Falsitatea poate deveni rațională, dar ea reprezintă doar forța (persuasiune, emoționalitate) față de care adevărul este intrinsec imun. În timp ce emotivitatea poate să se rătăcească, adevărul supraviețuieşte tăcut, pentru că forța are nevoie de acord în timp ce legile adevărului sunt inviolabile.

Eroarea discreditării filozofice/academice a raționalității şi ordinii inerente a logicii şi adevărului au fost expuse prin două demonstrații revelatoare. Prima a fost producția celebră a unui „Generator post-modern de probă", programul de calculator al testelor fictive, iar cel de al doilea a constat în binecunoscuta „Afacere Sokal" în care un fizician a scris un articol pseudo ştiințific alcătuit din pure absurdități, dar într-o terminologie prețioasă, complicată care a fost publicat în *Textul Social*, o publicație a Universității Duke (detalii pe Internet).

Efectul final al sloganului „întreabă autoritatea" rezidă în regresia către imaturitate. Denigrarea ştiinței este, în cel mai bun caz, o poză intelectuală - nimeni nu-şi doreşte un mecanic auto relativist sau un chirurg neurolog care să opereze la un nivel de conştiință de 180 - 190.

Sursa erorii filozofice a fost incapacitatea de a aprecia „postmodernismul" şi alte manifestări ale intelectualismului, în mod semnificativ valide din punctul de vedere al aplicării artistice (Stravinsky, Picasso, Dali) şi semantice, dar inoportune când au fost utilizate la lumea intelectualității, a realității sociale, a naturii sau a realității spirituale (e.g., vezi *Olson, Zen şi Arta Filozofiei Postmoderniste).*

Incapacitatea de a diferenția categoriile kantiene sau nivelurile de abstractizare are ca rezultat substituirea gândirii emoționale în locul cerințelor dialectice stricte ale unui spirit intelectual şi unei logici înalte. Când separarea dintre aceste niveluri de abstractizare şi lumea concretă se năruie, apare un colaps între *res interna* (mentalizare) şi *res externa* (lumea aşa cum este ea), din care rezultă confuzie, dezordine şi incapacitate (ca în schizofrenie). În timp ce

înțelegerea, în totalitate, a comunicării implică hermeneutica (interpretarea), interpretarea însăşi se bazează pe premise logice şi pe regulile logicii silogistice şi nicidecum pe emotivitate.

Reuşita integrării raţiunii, ştiinţei şi logicii cu problemele spirituale, personale, umaniste şi de mediu este demonstrată de succesul „creativităţii culturale", ce reuneşte un procent semnificativ din populaţia Statelor Unite - estimativ 25% (Raz şi Anderson, 2000). Descrisă ca o „mişcare a inimii", ea transcende poziţiile politice tradiţionale, în loc să intre în bătălie. Evită dihotomia ciocolata *versus* vanilie, alternativa ciocolata *sau* vanilia, alegând în loc şi ciocolata şi vanilia. Mişcarea, care se calibrează în general la valoarea 335, include integritate şi optimism, punând accentul pe dezvoltare şi responsabilitate în chestiunile spirituale, personale, sociale şi de mediu.

Dacă examinăm acest aspect, observăm că deficienţa fundamentală a argumentului înaintat de partizanii anarhiei este ignorarea postulatelor şi regulilor logicii cunoscute ca principiile identităţii, terţului exclus, non-contradicţiei şi raţiunii suficiente. Astfel, punctele de vedere parţiale sunt citate ca o dovadă de pretins sprijin, aşa încât rezultatul este ca o construcţie din cărţi de joc susţinută de alte cărţi, cum ar fi, de exemplu, „America este considerată rea pentru că guvernul este rău, pentru că politicienii sunt răi, pentru că sistemul capitalist este rău pentru că profitul este rău, pentru că....etc. Paradoxul care rezultă de aici este că, în acest proces, chiar anarhia devine o forţă de judecată totalitară care trebuie servită cu slugărnicie. Anti-autoritarismul este noua „autoritate" totalitară, iar cercetarea degenerează în iconoclasm (cal. nivelul 175). Succesul este ridiculizat şi victimologia promovată,

pentru că rolul victimei aduce cu el un fals sens de autonomizare, şi mai important de „autorizare”. (îndreptățire, îndrituire).

Dilema de auto-apărare a intelectualismului este că natura (ce include deopotrivă societăți animale şi umane) se exprimă ca formă, ceea ce reprezintă informație condensată. „înțelesul” formei este o derivare din interpretarea „relației” percepute, ceea ce csi. alternativ, o mentalizare proiectată de observator asupra observatului. Intenția predetermină conținutul a ceea ce ca. descoperit (de exemplu, motorul de căutare), care, prin circulari lai. confirmă poziționalitatea originală.

Prin analiză, se va descoperi că termenul comun de „relație este şi el o iluzie care îşi află originile doar în mintea observatorului. Este un punct de vedere arbitrar, stabilit prin selectarea a ceea trebuie comparat cu ceea ce se compară (de exemplu, mentalizarea). Selectarea a două puncte de focalizare mentală şi atenție nu schimbă în mod magic ceea ce este „afară” şi acum se află într-o „relație”, după cum se întâmplă şi atunci când, dacă alegem să privim o stea, nu înseamnă că o întreagă „constelație” se află şi realitate pe cer. Legătura dintre puncte este imaginară, dar toate „constelațiile” sunt în imaginația observatorului. Ele nu sunt un rezultat al astronomiei şi nu sunt nici o realitate ca *res externa,* cum e, de exemplu, natura. (Vezi Hawkins, 1995, *Putere versus Forța* Capitolul 19).

Orice structură şi relație poate, în consecință, să fie percepută şi mod arbitrar din orice punct ales de cineva. În felul acesta, percepția este legată de proiecție, iar viața este văzută ca o pată de cerneala Rorschach. O revoltă de adolescenți este transpusă în limbajul raționalizărilor intelectualizate pentru a conferi respectabilitate reclamației. Dintr-un punct de vedere

imatur, adevărul şi înțelepciunea sunt considerate a fi parentale. Dacă pozițiile politice/sociale/intelectuale care decurg dintr-un astfel de discurs ar fi superioare, ele s-ar calibra ca atare, dar ele nu fac acest lucru, ci reflectă în mod colectiv segmentul de societate care se calibrează între 130-190. De aici apare încrederea considerabilă în alt defect al rațiunii numit raționament „teleologic", care rezidă în presupună a că lucrurile se întâmplă şi sunt ceea ce sunt „în scopul" de a atinge un obiectiv presupus. Acesta este, de asemenea, şi o lipsă a câtorva ştiințe biologice. În realitate, totul se întâmplă numai în virtutea potențialului care poate deveni realitate pentru a-şi îndeplini propria concepție intrinsecă. De exemplu, bogatul nu se îmbogăţeşte „cu scopul" de a-l oprima pe cel sărac. În evoluție, unele specii, ca şi membrii lor individuali, se adaptează pur şi simplu mai uşor.

Pentru că spiritualitatea, atât din punct de vedere istoric, cât şi prin calibrare, reprezintă cel mai înalt adevăr disponibil omului, scrierea integră conține indicații dovedite. Astfel, în Cartea Proverbelor, se găsesc avertismente severe şi repetate împotriva seducerii înțelepciunii de către „femeia frumoasă care este sofistica şi care ne şopteşte la ureche". Adevărata natură a prădătorului ascuns sub „blana de oaie" este dezvăluită prin exprimarea deschisă a sentimentelor de ură, mustrare şi defăimare. În mod semnificativ, trebuie să admitem că filozofiile extremei stângi (Popper, Chomsky, şi alții) sunt ateiste.

Toate teoriile care demonizează succesul, marile corporații, precum şi America sunt exemple de mentalizare dualistă fondată pe eroarea autor/victimă care demonizează o cauză exterioară, o condiție selectată şi regretabilă. În consecință, „cauza" sărăciei

este bogăția sau capitalul, iar America este cauza răului în lumea lovită de sărăcie, etc. Toate aceste postulate ignoră realitatea istorică în care războiul, sărăcia, cruzimea şi foametea au existat şi înaintea apariției Americii sau chiar a conceptului de capitalism.

Dacă natura este baza vieții terestre, atunci cum se face că apare această „injustiție"? Viața însăşi este contextul şi puterea supremă în care evoluția are loc „în mod injust", pentru că, aşa cum se întâmplă cu dopul care pluteşte pe mare, excelența se ridică deasupra în mod automat. Leul cel mai puternic domină, ariciul de mare cel mai isteț supraviețuieşte, caracatița cea mai inteligentă ajunge să fie cea mai mare şi alergătorul cel mai rapid câştigă cursa. Patetismul politic sforăitor este emoțional, infantil şi de abia dacă constituie o justificare pentru încercările de a depăşi realitatea (care oricum este imună). Creația este eterogenă şi tot ceea ce înseamnă viața se exprimă în varianta interminabilă în care fiecare calitate este legată într-un continuu.

Eul este dual şi predispus să cadă în iluzia că există o „cauză" externă care să explice evenimentele, în loc să realizeze că totul se manifestă prin actualizarea potențialului drept consecință a câmpului general şi a intenției (via opțiune). Pentru a evita responsabilitatea, eul proiectează o diviziune dualistă asupra lumii şi, prin aceasta, consideră că autorul/victima sunt „acolo, în afară". Acest lucru justifică ura şi paranoia, care mai apoi izbucnesc sub formă de defăimare, calomnie sau demonizare. Ura are nevoie de un obiectiv şi, astfel, îl alege pe omul de paie să fie „duşmanul" sau

Deşi cultura urii se ascunde sub ispita idealurilor simpliste ale „blănii de oaie", adevărata sa natură devine vizibilă pe măsură ce îşi ia elan şi devine noul opresor. Se poate vedea imediat că o încercare de discreditare a

moralității, eticii şi realității spirituale devine apoi, ea însăşi, doar un nou sistem de „etică” „exigență morală” şi opresiune (Bruce, 2003), implicând o adevărată cenzură a cărților de şcoală şi a bibliotecilor, una fondată pe o ideologie politică, dar care, simultan şi în mod bizar, îi învață pe copiii de şase ani detaliile deviațiilor sexuale, cum ar fi *Psychopathia Sexualis* a lui Krafft Ebing (1886, 1999).

Deformările adevărurilor integre verificabile capătă forma absurdităților sociale care ies în evidență ca expuneri culturale ale imbecilității obținute prin constrângere şi amenințări litigioase. În „numele libertății”, cuvântul „Dumnezeu” este ilegal (la fel şi „Libertatea de Exprimare” din Primul Amendament). Directorii de şcoală interzic predarea Declarației de Independență pentru că se referă la Creator (care nici măcar nu este reprezentat de cuvântul „Dumnezeu”). Alte şcoli interzic predarea în şcoală a motivelor pentru care pelerinii au celebrat Thanksgiving (chiar şi faptele istorice). O altă şcoală are o zi de „travesti”, iar pomul de Crăciun din fiecare an de la Capitoliul nu mai poate fi numit pomul lui Moş Crăciun? (libertatea discursului?)

Expunerile publice ale simbolurilor tuturor religiilor sunt permise în alte domenii atât timp cât nu sunt creştine. În alte sectoare sociale, organizațiile care apără solicitările bărbaților adulți care caută băieți pentru pedofilie sunt legale, pe când organizația de cercetaşi Boy Scouts nu este. Chiar şi incestul caută în ziua de azi aprobarea prin intermediul filmelor, iar personalitățile criminale şi dependente de droguri sunt icoane mass-media. Rebeliunea (revolta împotriva legilor) a devenit doar „libera exprimare”, ca şi calomnia sau mărturia mincinoasă.

În timp ce exemplele de mai sus sunt tragi-comice, mult mai serioase sunt defăimarea poliției şi punerea în aplicare a legii şi ordinii, cum ar fi, spre exemplu, situația în care un camion suspect este oprit şi se descoperă că transportă trei tone de marijuana. Mai târziu, arestarea maşinii se dovedeşte a fi ilegală pentru că şoferul era negru (deci în mod arbitrar este vorba de un „profil rasial") ceea ee nu se întâmplă dacă ofițerii de poliție sunt negri, iar criminalii sunt albi. La televizor, ştirile referitoare la această „societate liberă" ne arată că un soldat care, în vâltoarea luptei, împuşcă un combatant adversar care a făcut pe mortul este aspru criticat şi riscă curtea marțială. În acelaşi timp, armata îl invită pe tânăr să se înroleze pentru a-şi servi patria.

Din punct de vedere al teologiei, religiei, spiritualității, eticii, rațiunii, moralității, filozofiei, tradiției, istoriei şi bunului-simț al maturității, atitudinile sociale descrise mai sus exemplifică ceea ce, clasic, a devenit cunoscut ca „inversiunea lui Lucifer", în cadrul căreia binele şi răul sunt inversate. Din punct de vedere istoric aceasta a constituit „blana de oaie" pentru apariția şi ascendența (influența) „satanismului" care înseamnă violență, subminarea divinității şi permisiunea suverană de a masacra în masă prin terorism şi/sau război. Un astfel de proces a avut loc la căderea celui mai mare imperiu pe care l-a avut omenirea, Imperiul Roman. Acelaşi proces s-a întâmplat şi la imperiile care s-au succedat ulterior, cel Bizantin, Arab, Otoman sau cel al Hunului Attila.

În timp ce latura superioară a liberalismului reprezintă eliminarea opresiunii teocrației religioase, cea inferioară rezidă în înlocuirea ei cu opresiunea seculară, ceea ce are acelaşi efect distrugător pentru adevărata libertate, aşa cum s-a discutat în Capitolul 13.

Într-o societate liberă, un cetățean trebuie să fie liber să discute despre amantul doamnei Chatterley, despre Dumnezeu sau despre *Thanksgiving,* despre impactul pe care îl au Christos, Moise, sau Mohamed asupra istoriei şi civilizației. O inversare a adevărului, precum şi nerecunoaşterea acestuia, sunt susținute de o cultură care legalizează pornografia infantilă, dar interzice pomenirea lui Dumnezeu sau a religiei ca subiect de studiu academic. Este lipsit de corectitudine ca adevărul istoric şi importanța sa să fie distorsionate în încercarea de a face prozeliți. Următoarea mişcare ar putea să fie eliminarea tuturor bancnotelor pe care scrie „credem în Dumnezeu" (În God we Trust - inscripție pe dolarii americani. N. Tr) doar pentru că o persoană cu tulburări nervoase nu se simte confortabil din cauza asta. Este important să ne punem întrebarea dacă stările mentale patologice, cum ar fi tulburările de personalitate, ar trebui legiferate ca normă. Este psihopatologia un model suficient pentru legislație?

Putem avea înțelegere pentru destigmatizarea defectelor sau a necazurilor omeneşti prin manipulare lingvistică şi semantică, dar neajunsul falsului este deformarea. În anii 1960, sofistica „deconstrucției" a fost exemplificată prin unele eforturi, precum cele ale psihiatrului Thomas Szaz care, în scrierile sale, a încercat să discrediteze condiția medicală denumită „boală mentală" dându-i numele de „mit". Semantic, un termen se defineşte exact prin ceea ce este el (de ex. *res interna),* dar ceea ce a fost trecut cu vederea în redefinirea deconstrucției este că acest termen se referă, de asemenea, la fapte verificabile *(res externa).* Să pretinzi că o boala mentală este doar un „mit" semantic (cal. 160) reprezintă un dezastru.

Clinic, aşa-zisele „mituri” care sunt schizofrenia, depresia, ADD (tulburarea de deficit de atenție) ADHD (hiperactivitatea de deficit de atenție), maniile, epilepsia, ciclul bipolar, dispar imediat prin psihofarmacologie. Simptoamele reapar dacă se opreşte medicația. Evident, dacă condițiile clinice care au existat în toate culturile de-a lungul istoriei au fost doar „mituri”, ele nu ar putea reacționa la medicamente (ADHD are legătură cu cantitatea de timp pe care o petrece un copil privind la televizor înaintea vârstei de trei ani. Privitul televizorului influențează procesul neuronal al circuitelor, plus genetica).

Deconstrucția este intrinsec nihilistă prin faptul că neagă atât realitatea experimentală (de exemplu, istorie, holocaust, etc.) cât şi confirmabilă ca *res externa,* negându-şi astfel propriile premise (dialectica, eroarea amestecului dintre niveluri, de exemplu) Conotația este derivată din structură şi definiție, fără de care societatea degenerează, devine amorfă, iar viața se transformă într-o căutare de senzații fără sens. O societate fără structură şi disciplină intelectuală, morală sau etică nu mai este liberă, aşa cum se dă de înțeles în făgăduielile deconstrucției relativismului, ci se prăbuşeşte, degenerând în haos, dezordine civilă şi infantilism comportamental. Întreaga teorie a deconstrucției este ca un joc de mimă pe care-l joacă copiii. Absurditatea este ilustrată de încercările stupide de a se folosi de o publicație serioasă, cum este *The Economist,* care satirizează astfel de tentative într-un articol numit „Cei mai sexişti porci capitalişti” (18 decembrie, 2004).

Anumite condiții umane sunt stigmatizate de cei ignoranți. Remediul este mai degrabă educarea celor ignoranți decât să se pretindă că respectiva condiție nu există, ci este doar o construcție lingvistică. A crede că o

condiție va dispărea pur şi simplu dacă nu mai este observată sau nominalizată înseamnă naivitate. Ar însemna ca celor bolnavi mintal să fi se dea drumul din spitale şi să fie lăsați a umble liberi pe străzi ca apoi să sfârşească în puşcării, sinucidere prin consum de droguri şi crimă. Starea nu „dispare" atunci când este catalogată drept un „stil de viață alternativ". Astfel, eufemismele curente politicizate neagă realitatea pentru că provin din percepții deformate ale narcisismului proiectat (de exemplu, „sensibilitate"). Este nevoie ca limitările şi deficiențele să constituie obiectivul educației şi al ascensiunii care nu pot fi realizate ca în basmele în care un copil cu o tulburare neurologică este „o ființă avansată din viitor", etc.

Un rezumat al explicației „Relativismului" (Cal. 185)

Acest subiect merită o atenție specială pentru că este foarte important să fie înțeles, având în vedere că este posibil ca multă lume să nu fie familiarizată cu el. „Relativismul este mai degrabă un termen filozofic general care poate fi aplicat domeniilor intelectual (epistemologic), moral, social, etic, politic, sau semanticii şi lingvisticii. Aplicațiile sale, corecte sau greşite, au avut un impact larg asupra justiției, agendelor guvernamentale, mass- media şi opiniei publice.

Reacția intelectuală a şcolii relativiste de filozofie a pornit în primul rând de la un grup de intelectuali francezi dintre care, nici unul nu calibra peste 200. Din dinamica non-liniară ştim că există o „dependență sensibilă față de condițiile inițiale". Astfel, chiar şi cea mai mică eroare, dacă este multiplicată de multe ori (iterație) poate avea un efect negativ masiv. Eroarea relativismului, repetată ideologic în toate domeniile

societății (politică, guvern, media, literatură şi sociologie) îşi poate extinde foarte mult capacitatea distructivă, chiar şi asupra unei întregi societăți. „Meme-urile" relativiste contaminează mediul academic cu consecințe serioase. Nesupravegheată, eroarea relativismului prin iterație" are potențialul de a trage în jos societatea americană. Această afirmație se calibrează la 490 - foarte adevărată.

Potențialul apariției unui efect dezastruos al relativismului este evident, în primul rând, prin nivelul său calibrat al conştiinței (185), care se află sub valoarea critică a adevărului (200) şi, în al doi-lea rând, prin principiile de bază la relativismului însuşi. Acestea sunt:

1. Nu există adevăr independent, universal, verificabil ca atare, şi, în consecință, toate adevărurile presupuse sunt doar consecințe arbitrare ale definiției după care există doar construcții lingvistice fără realitate obiectivă, inerentă.

2. Limbajul este un mit social structurat, produsul unor forțe represive, cum ar fi logica, politica, legea, ştiința, medicina, psihiatria, religia, etc.

3. Definiția este în consecință doar o etichetare socială, un mit semantic, pentru că nu este un produs natural, ci doar un mijloc politic şi social.

4. Sensul este consecința cadrului conceptual şi a structurii lingvistice / semantice / culturale şi, deci, reflectă autonomizarea prejudicială a elementelor represive.

5. Pentru că structura este percepută ca fiind baza represiunii, ea poate fi eliminată prin procesul de „deconstrucție".

6. Procesul are nevoie de distrugere şi atac asupra standardelor prealabile şi nu de crearea unei noi

paradigme. Acest lucru necesită revoluție, anarhie şi defăimarea integrității.

7. Moralitatea şi etica nu au o bază reală şi, prin urmare, nu sunt valide.

8. Pentru că nu există adevăruri universale sau verificabile, nu ar trebui să existe parametri sociali, restricții sau directive cum ar fi normele (care sunt represive).

9. Pentru a fi în conformitate cu cele de mai sus, sensurile şi definițiile limbajului şi ale istoriei ar trebui să fie schimbate în consecință.

10. Pentru că nu există adevăr absolut, Dumnezeu / Divinitatea este non-existentă şi deci societatea ar trebui să fie laică / atee populistă / partizană a democrației libertății conştiinței şi fundamental anarhistă.

11. Problemele sociale se datorează victimizării autorilor. În consecință, nu există responsabilitate personală.

12. Pentru reconstruirea societății, este necesară demonizarea integrității, moralității, adevărului, logicii, succesului şi excelenței şi înlocuirea lor cu sofistica retoricii şi a propagandei narcisiste. Prin urmare, istoria însăşi trebuie să fie revizuită, şi la fel limbajul, sensul (semnificația) şi valorile. Acest lucru se realizează prin „reconstrucție", în sensul că interpretările reconstruite sunt în acord cu şi sprijină principiile relativismului.

Atracția către relativism reprezintă dezechilibru şi exces în loc de adevăr, înțelepciune sau prudență. Tinerii sunt în mod romantic idealişti şi impresionabili, dar şi creduli şi uşor de influențat de mass-media şi de icoanele culturale. Ei sunt ca oile care se țin după turmă în idolatria pe care o poartă figurilor populare din media. Imaturitatea este de asemenea o stare de căutare

şi, în consecință, e vulnerabilă la meme-uri cum ar fi „politic corect”, „elită”, etc.

Pentru eul orgolios şi narcisist („sensibil”), responsabilitatea este „inconfortabilă”, aşa cum sunt şi anumite fapte din realitate care impietează asupra imaginii sociale. Astfel, pentru a se proteja, eul întâmpină cu bucurie conceptul de „etichetare” (cal. 150) pentru a se desprinde de realitățile nedorite. Iluzia presupune faptul că, dacă realitatea este declarată ca fiind un „mit” ea poate dispărea. Problema care apare este că abia rezultatul acestei situații generează adevărata problemă, cum se întâmplă, de exemplu cu armata, care devine mai obsedată de imaginea sa televizată decât de rezolvarea adevăratelor probleme. Relativismul face apel la mintea care „cugetă” (vezi Capitolul 14) dar eşuează în ceea ce priveşte criteriile rațiunii de care are nevoie spiritul.

Deşi, colectiv, nivelul general de calibrare a Americii este foarte ridicat şi integru (situat la 421), aproximativ 49 % din populație este încă sub nivelul de integritate şi adevăr situat la 200. Aceasta reprezintă o vulnerabilitate care, istoric, a fost sursa marilor dezastre ale lumii. Deşi eroarea intelectuală, filozofică, academică şi spirituală poate fi înțeleasă ca o lipsă de erudiție şi inteligenta pericolul pe care aceasta îl reprezintă nu poate fi ignorat pentru că urmările sofismului (raționament fals) şi ale retoricii continuă să fie severe. La nivelul 421, o societate nu-şi poate permite să fie lezată (prejudiciată) de elemente zgomotoase care, colectiv, se calibrează la 180-190, sau chiar mai jos. Elitismul este regresiv, nu progresiv şi se îndreaptă contra progresiei generale a evoluției conştiinței.

Este puțin probabil ca o minte naivă şi nesofisticată să poată identifica erorile inerente ale hermeneuticii

deformate ale problematicii epistemologii relativiste care se află la baza retoricii şi tendinţelor populare socio-politice.

Un neajuns serios al pseudo-intelectualismului relativist este faptul că acesta constituie o capcană pentru mediul academic care a confundat intelectualismul cu erudiţia sau inteligenţa. Sofistica nu face să crească IQ-ul cuiva pentru că se limitează la a mima ceva ce nu înţelege. Sporovăiala mincinoasă este doar un pretext.

În urma cercetărilor, s-a descoperit că poziţionalităţile extremiste apărate se aplică doar la 5% din populaţia Statelor Unite. 75% dintre americani le consideră ca fiind „stupide" şi dornice să atragă atenţia. Un număr similar de cetăţeni ai S.U.A. le consideră răzvrătitoare şi trădătoare. 20 % sunt indecişi sau neinteresaţi şi 70% consideră extremiştii ca fiind *„lunatic fringe"* (extrema nebună) Publicului nu îi scapă că adversarii gălăgioşi ai elementelor de bază ale libertăţii şi succesului sunt ei înşişi multimilionari şi miliardari a căror poziţie de tipul „urăsc America" apare în cel mai bun caz făţarnică. Comentariul cel mai folosit este că, dacă aceştia disprețuiesc America atât de mult, e de neînţeles de ce nu pleacă, pur şi simplu, în altă ţară. De fapt, criticii cei mai înverşunaţi ai capitalismului s-au dovedit chiar foarte ataşaţi de valoarea capitalului. În discursul său inaugural din 1953, preşedintele Dwight D. Eisenhower a spus . „Un popor care îşi plasează privilegiile mai presus de principii, le pierde repede pe amândouă".

În mod obişnuit, în activitatea spirituală interioară, fascinaţia tentaţiei se numeşte „test". Aceste teste sunt câteodată greu de trecut dar, în final, rezultatele obţinute merită efortul. Statistic, extremiştii filozofici /

politici reprezintă doar 5% din populație, dar, așa cum se întâmplă şi cu bebeluşii care plâng la teatru, aceştia îi tulbură pe toți spectatorii. „Tânguirile şi plângerile” (de ex. Coperta revistei *Time* din 12.08.1991) narcisiştilor dau o impresie falsă de importanță prin atenția pe care mass-media o proiectează asupra lor, situație de care şi ei înşişi sunt puternic influențați şi dominați. Înclinația de a „hrăni” o poziție favorită este bine documentată şi nu scapă atenției.

În ciuda progreselor şi erudiției generale, societatea noastră este încă una naivă care, de exemplu, nu înțelege pe deplin diferența dintre religie şi spiritualitate, ceea ce constituie chiar elementul crucial al Constituției Statelor Unite. (Pentru referință „religia” este clar definită în Regulamentul de Impozite a Serviciului de Venituri Interne) Pericolul teocrației a fost eliminat şi, în consecință, a fost stabilită libertatea *pentru* religie ca şi libertatea *de* religie. Simpla mențiune a numelui lui „Dumnezeu” nu înseamnă stabilirea unei „religii” sau că 90 % din publicul american s-ar califica pentru a fi scutit de taxe.

Constituția spune să nu lăsăm Congresul să stabilească vreo religie sau să interzică practica vreuneia din ele. Ea nu spune „separarea bisericii de stat”, ceea ce constituie un citat fals intenționat, al cărui scop este lărgirea înțelesului şi justificarea atacurilor politice care violează Constituția prin încercarea de a interzice „liberul exercițiu al acesteia”. În mod curent, astfel de atacuri sunt direcționate selectiv către respectarea publică a Creştinismului. În mod paradoxal, duşmanii religiei îşi trag rădăcinile din principiile creştine pe baza cărora a fost fundamentată Constituția. (Citatul eronat „separarea bisericii de stat” reaminteşte truismul după care „şi în cea mai eficientă minciună se află un

sâmbure de adevăr"). Acestea au căzut în aceeaşi capcană ca şi teocrațiile, guvernare prin forță.

Constrângerea laică prin decret juridic şi prin decret istoric papal este aceeaşi în formă şi operare. Interzicerea practicării a ritualurilor religioase este fundamental acelaşi lucru cu constrângerea practicării acestora.

La nivelul calibrat 710, Constituția este cu mult mai mult decât doar „corectă şi echilibrată". Ea este imaculată şi se află singură într-o clasă fără egal care nu are nevoie de interpretarea argumentelor de sofistică care se calibrează la valoarea 185. De asemenea, este important de menționat că laicismul (scepticismul religios) se calibrează la valoarea 165 şi că laicismul din Europa este de înțeles din perspectiva opresiunii istorice a monarhiilor teocrate şi a secolelor de abuz ecleziastic. Acesta exil exact lucrul pe care fondatorii republicii Statelor Unite au încercat să-l preîntâmpine (se calibrează ca „adevărat").

Prin contrast „liberii cugetători" au o istorie lungă şi onorabilă, iar drepturile lor merită să fie apărate (vezi Iacoby, 2004). Este instructiv să notăm că atât laicismul, cât şi ateismul şi calibrează la 165, în timp ce agnosticismul se calibrează la 205, iar „liber cugetătorii" la 335. Aceasta este o diferență foarte semnificativă. Câțiva semnatari ai Declarației de Independență au fost şi ei liber cugetători care i-au sprijinit pe teişti chiar dacă ei nu erau aşa ceva. Ei vedeau în asta că americanii pot avea şi ciocolată şi vanilie şi astfel, cu înțelepciune, disputa şi amărăciunea au fost excluse, instituindu-se „libertatea şi îngăduința pentru toți". Cei integri sunt adevărații eliberatori din totalitarismul ambelor extreme politice.

Libertatea discursului

Problema centrală a separării adevărului de minciună rezidă în principiul descurajant de „libertatea discursului”, devenit o icoană care, din păcate, a demontat adevărul ca ideal. În sine, libertatea discursului este o sabie cu două tăişuri a cărei utilitate, ca şi a dinamitei, este determinată prin intenție. Astfel, el poate conduce către salvare sau progres sau, în mod alternativ, către răutate şi distrugere.

Calibrări semnificative			
Libertatea discursului definită de Carta Drepturilor	265	Discernământ	375
		Discuție	380
Libertatea discursului în America Tradițională	265	Claritate	390
		înțelegere	400
Limbaj ca Diplomație	375	Interpretare	400
Evaluare	390	Declarațiile oficialilor Guvernului SUA la audierile Officials at 9/11 referitoare la 9,11 255	225
Criticism Constructiv	210		
Wall Street Journal	440		
Stewardship	415	Oratoria 200	200

Calibrări contrastante			
Libertatea discursului actualmente în SUA	190	Exemplul ipotetic	120
		Etichetarea	150
Libertatea de exprimare în SUA	190	Radicalismul	120

Cursul de jurnalism al Univ. Fordham „Cum să gândim critic” (2004)	190	Discursuri de instigare la ură ținute de politicieni consacrați	145
Chicago Tribune Secțiunea Editorială 4/11/04	185	Criticarea declarațiilor oficialilor SUA cu privire la 9/11	170
Secțiunea Editorială ale celor 10 mari ziare americane	190	Animația politică referitoare la ridiculizarea loialității şi morții lui Tillman	100
Critica	120	Pedanterie	190
Prozelitizarea	180	Nemulțumiții social	180
Exagerarea	160	Discursul insultător	165

În timp ce americanul naiv presupune că „libertatea discursului” este fortăreața libertății civile, contrastul este la fel de adevărat - el este şi o amenințare serioasă a libertății (de ex. Adolf Hitler a proclamat că menirea celui de al Treilea Reich a fost „crearea unei lumi mai bune”. Karl Marx a îndemnat lumea să „scuture lanțurile”, etc.) Astfel, nu „liberul discurs” propriu-zis este cel care are meritul că ar fi salvat libertatea, ci scopul pentru care acesta este folosit, vezi exemplul „săbiei cu două tăişuri”. În timp ce poate fi bastionul libertății, el poate, de asemenea, să fie şi debutul unui drum alunecos al non-integrității şi al dezastrului care este efectul minciunii. De observat că înțelepciunea este calibrată mult mai sus decât discursul liber. Credința naivă a oamenilor integri este că figurile publice, celebritățile şi înalții funcționari oficiali, nu vor în mod sincer să distorsioneze adevărul „De, bineînțeles”, spun ei, „este normal ca aceştia să ascundă *un pic* adevărul, dar nu să înşele publicul în mod deliberat”. Inconvenientul încrederii prost plasate este dificultatea

de a trece peste negare. Este dezamăgitor şi, în acelaşi timp, acest lucru creează furie, care este la fel de neplăcută pentru oamenii integri. De asemenea, mândria exclude recunoaşterea faptului că am fost înşelați. Populații întregi aleg să urmeze un nebun vanitos până la moarte, decât să recunoască că s-au înşelat. Acesta este inconvenientul credinței oarbe.

Vulnerabilitatea democrației la dezaprobarea elementelor non-integre ale societății a fost menționată de Socrate în anul 351 î.Hr. Pe acest considerent, el a susținut o oligarhie în care numai cei mai virtuoşi şi mai înțelepți erau numiți conducători; altfel, se presupunea că retorica egoistă ar învinge în cele din urmă şi ar slăbi republica, ceea ce ar conduce progresiv la ruină. În secolul IV î.Hr. auto-mulțumirea şi auto-iluzia atenienilor liberi şi bogați au condus la căderea lui Filip al II-lea al Macedoniei. Discursul liber a fost drumul către libertate, dar şi către aservire şi moarte.

Dacă sinceritatea poate fi convingătoare, ea se mai poate afla şi în eroare. Pasiunea pentru credință nu este un indicator al bunei credințe pentru că, adeseori, ea reprezintă în primul rând instabilitatea emoțională a poziționalității. Echilibrul este mai adeseori indicat de modestia credințelor. Până la descoperirea modalității de diferențiere a adevărului de minciună şi a apariției ştiinței conştiinței, oamenii obişnuiți erau la mâna sistemelor de credință mai puternice, a influenței meme-urilor, a propagandei şi a puterii de convingere a „Iluziilor Populare Extraordinare” şi a Nebuniei Maselor (Mackerey, 1841,1980). În trecut, mulți oameni au aderat la dictonul „fii vigilent pentru adevăr”, pentru că nu exista niciun mijloc de a da asigurări referitoare la ce este adevărul, cu atât mai puțin în ce grad şi în ce context se află acesta. Aşa cum este evident în lumea de

azi, adevărul a fost primit destul de neprietenos adeseori.

Invazia non-integrității în societatea de azi este în mare măsură produsul impactului cu mijloacele mass-media care au tendința de a încuraja pornirile josnice ale elementelor litigioase ale societății pentru a atrage atenția şi pentru a-şi scrie articolele de fond. În America „tradițională", de exemplu, New York Times a publicat doar „ştirile care sunt potrivite pentru a fi publicate", pentru a se diferenția în raport cu cei mai puțin integri. Discreția a fost exersată de reporteri de radio şi TV ale căror unde nu au fost inundate de materiale provocatoare sau obscene. Gama de programe pentru copii era non-sexuală pentru că educația sexuală a lost considerată a fi mai degrabă de domeniul părinților sau al biologiei decât de cel al şcolii.

Odată cu descreşterea progresivă a acceptării standardelor de decență în numele libertății totale, produsul media actual este „liber pentru orice", ceea ce împinge constant limitele credibilității şi ale toleranței. Cealaltă extremă este cenzura; astfel, problema este cum să exprimăm libertatea şi să menținem un mod de viață responsabil şi sensibil.

În timp ce exemplele de mai sus sunt evidente şi flagrante, o distorsiune mai serioasă care influențează editorialele rezidă în tendința actuală a criticilor de a favoriza comentariile negative, pretinzând ca acestea sunt *„au courant"*, comentariile elitiste şi pozitive fiind considerate naive şi nu „cool". Astfel, un comentariu pozitiv despre o țară sau despre conducătorul ei nu este, de fapt, prea bine primit. Mijloacele mass-media sunt peste măsură de negative şi promovează disputa şi conflictul, încurajând controversa artificial exacerbată. Toate acestea se calibrează la valoarea 170-180, ceea ce

indică gradul semnificativ de prejudecată, denaturare a lucrurilor şi de deservire a partidelor politice.

În mod naiv, lumea consideră că Primul Amendament înseamnă absența restricțiilor, a urmărilor şi a responsabilității. Acesta menționează corect că „guvernul" nu poate să se amestece, dar alții, cum ar fi angajatorii, sunt liberi să o facă. Angajații sunt concediați în mod legal pentru discursuri naționale şi netemperate, aşa cum au descoperit, recent, „bloggerii" atunci când şi-au pierdut locurile de muncă. (Jesdanun, 2005)

Narcisismul Social (Cal. 180)

Narcisismul social, ca standard al comportamentului nou şi pretins „progresiv", are ca rezultat deformări sociale cu urmări negative majore asupra individului şi societății. Egotismul exacerbat generează apariția „sensibilității" prin care responsabilitatea personală este proiectată în stil paranoic către discursul cultural. Şi dacă nu ar fi destul, autorului ipotetic i se mai administrează în plus şi o spălare a creierului inoculându-i-se o auto-incriminare a vinovăției că ar fi *cauza* şi că astfel se complace în mod neonorabil într-o supunere vinovată. Astfel, autorul presupus devine acum de fapt victima şantajului precum şi a extorsiunii morale.

„Tulburările personalității narcisiste" sunt clasificate ca atare de Asociația Psihiatrică Americană şi se consideră că ele necesită tratament împotriva infantilismului persistent, asocial cu tulburări şi conflicte interpersonale.

Aşa cum a scos în evidență George Will (ianuarie 2005), o criză narcisistă se poate exprima prin isterie,

prin întreruperi psihologice concomitente, dezechilibru şi excese emoționale, precum şi printr-o judecată alterată. După cum a arătat Will indignarea „campus-based" este o nouă industrie socială care converteşte prejudiciul imaginar şi reacțiile la afronturi închipuite. Un incident discutat pe larg a fost declanşat de o remarcă făcută de preşedinta Universității Harvard care a spus că, în câteva aspecte ale capacității umane, biologia influențează destinul. Această idee a fost atât de supărătoare pentru un ascultător, încât preşedinta a trebuit să contacteze de urgență mijloacele media cele mai importante.

În timp ce, la suprafață, o astfel de poveste este tragi-comică, consecințele ei în raport cu societatea sunt destul de păgubitoare atunci când judiciarul validează deformarea victimologiei sub formă de realitate. Într-o societate în care oricine poate fi declarat cu uşurință, dintr-un capriciu, autorul vinovat, nimeni nu este sigur şi toată lumea este vulnerabilă, lipsită fiind de protecția logicii, rațiunii, echilibrului şi respectăm tradiționale a legii. Astfel, victimologia devine în mod operațional o rachetă socială cu beneficii obținute cu de-a sila, plus un egotism sancționat şi exacerbat (inflamat) al pseudo-importanței.

Spre deosebire de o garnitură din fler care nu spune „nu" când este atrasă de un câmp magnetic, spiritul uman este dotat cu capacitatea de opțiune şi îşi poate lua soarta în propriile mâini (voința spirituală). Prin înțelegerea naturii evoluției conştiinței însăşi, iertarea şi compasiunea apar la observarea suferinței şi angoaselor omeneşti care sunt consecințele ignoranței şi naivității.

SECȚIUNEA A TREIA - ADEVĂRUL ŞI LUMEA

Cap. 13 - Adevărul: Calea spre Libertate

Introducere

În realitate, suntem liberi în aceeaşi măsură în care suntem iluminați, deopotrivă la nivel individual, dar şi ca societate; dar, oare ce reprezintă adevărata libertate şi cum putem afla ce înseamnă ea? Toată lumea îşi închipuie că ştie răspunsul, dar oare e într-adevăr aşa? E oare libertatea un mod psihologic/emoțional de experimentare a vieții, ori doar o formă de idealism intelectual/politic sau un slogan atrăgător?

Chiar şi încercarea de a defini libertatea se dovedeşte o întreprindere mult mai complexă şi mai problematică decât pare la prima vedere. La fel ca în cazul adevărului, definirea termenului necesită apelul la context şi nu doar la conținut, mai exact, reclamă răspunsul la întrebarea de unde apare (şi în ce condiții) libertatea.

La o investigație mai atentă, problema e rezolvată prin descoperirea că există o întreagă scală de grade relative ale libertății şi că termenul se referă (din nou) şi la nivelurile calibrate ale conştiinței, precum şi la diferența dintre experiența interioară subiectivă versus condițiile externe, deopotrivă reale şi percepute. Înțelegerea veritabilă a libertății reclamă experimentarea acesteia şi nu doar postularea ei. Operațional, se poate spune că oricine e exact atât de liber cât crede şi acceptă el însuşi. Se poate pune şi întrebarea dacă libertatea e o fantezie imaginativă ori o realitate confirmabilă.

Definiție

Dicționarul ne spune că libertatea e o „stare de independent firească, privilegiată, autodeterminată şi negrevată de nicio constrângere”. Prin Constituție, americanilor li se garantează „viața, libertatea şi căutarea fericirii” la care Preşedintele Roosevelt a adăugat cele patru libertăți „libertatea cuvântului, libertatea religiei, libertatea de a nu suferi de sărăcie, libertatea da a nu suferi de frica față de lume”. (Cuvântarea către Congress, 6 ianuarie 1941). Vedem astfel că libertatea e definită în termenii apropierii valorilor dezirabile şi îndepărtării celor indezirabile. Astfel, libertatea e definită în cuvinte ce reflectă dorințele şi nevoile umane versus deprivare, respectiv ceea ce nu e dorit.

Devine rapid evident că, aşa cum e definită, libertatea e un fenomen pur subiectiv ce reflectă interfața între dorințe şi gradul lor de îndeplinire, fiind, prin urmare, o stare relativă a experienței. Devine totodată evident că o persoană care are puține dorințe şi aversiuni va resimți o senzație de libertate interioară în majoritatea timpului, iar persoanele cu multe aversiuni, plăceri şi dorințe se vor bucura rareori de libertate chiar dacă sunt înconjurați de abundență.

Astfel, maturitatea şi nivelul conştiinței determină calitatea experienței, care e personală; prin urmare, până la ce grad e obligată societatea să îndeplinească aceste aşteptări? E oare libertatea socială definită în termenii realizărilor ori oportunităților? E oare realist să aşteptăm ca societatea să-şi extindă limitele aşa încât nimeni să nu se mai simtă „inconfortabil”, şi măsura în care aceasta e o condiție internă şi nu un factor social? Ar trebui oare ca legile să fie modelate după patologia problemelor neurotice şi disfuncțiile de personalitate? (Suntem liberi să nu ne simțim inconfortabil dacă dorim)

A înțelege relația dintre individ şi societate reclamă o reexaminare a însăşi minții, din care apar visele, dorințele şi aversiunile noastre. Unii oameni se simt constant inconfortabil doar pentru că sunt ceea ce sunt, având aşteptări infantile. Prin cercetări clinice, s-a descoperit că pe măsură ce o persoană calibrează mai jos de nivelul 200, scade şi experiența interioară a libertății, iar la nivelul cel mai de jos al acesteia chiar dispare. Corolarul e că experimentarea oportunității, dezirabilității şi libertății cresc exponențial odată cu nivelul conştiinței. Deasupra nivelului calibrat 540 libertatea e o realitate experiențială interioară constantă, independentă total de lumea exterioară. Odată cu evoluția, succesul, fericirea şi libertatea devin stări interioare independente ce reprezintă daruri ale împlinirii Sursei propriei existențe.

Libertatea ca produs al minții

Deoarece libertatea experiențială (indiferent dacă e vorba de cea personală, socială ori politică) este o mentalizare emoționalizată, se pot trage concluzii semnificative din înțelegerea practică şi non-tehnică a funcțiilor mentale, inclusiv a aşteptărilor.

Ca rezultat al evoluției, mintea nu e doar un „lucru" pe care îl deținem cu toții în mod egal, deoarece s-a descoperit că există de fapt două câmpuri energetice dominante ale mentalizării, fiecare fiind corelat cu un nivel calibrabil, dominant al conştiinței ce reflectă un

„câmp atractor” (aşa cum e definit de dinamicile non-liniare). Alinierea cu un atare câmp energetic al nivelului specific şi calibrabil al conştiinţei e consecinţa moştenirii genetice şi karmice, modificate de experienţă şi intenţie. Mintea poate fi astfel descrisă pe două niveluri primare care, la rândul lor, reflectă diferenţe în privinţa fiziologiei cerebrale şi a apariţiei creierului eteric (energetic) al minţii superioare. Astfel, mintea inferioară e restricţionată la capacităţile unui creier fizic şi la neurochimia acestuia. O descriere a acestor două niveluri ale minţii e concordantă, totodată, cu experienţa umană şi cunoştinţele tradiţionale. Acestea pot fi rezumate după cum urmează:

Tabelul 1

Funcţionarea minţii - Atitudini	
Mintea inferioară (nivel calibrat 155)	**Mintea superioară (nivel calibrat 275)**
Conţinut (ceea ce este specific)	**Conţinut + câmp (condiţii generale)**
Concret, literal	Abstract, imaginativ
Limitat în timp/spaţiu	Nelimitat
Personal	Impersonal
Formă	Semnificaţie
Concentrare asupra particularului	Generalităţi
Exemple exclusive	Clasă pe categorii-inclusiv
Reactiv	Detaşat
Pasiv-agresiv	Protectiv
Amintirea evenimentelor	Contextualizarea semnificaţiei
A plănui	A crea
Definiţie	Esenţă-Semnificaţie
Particularizare	Generalizare

Prozaic-Comun	Transcendent
Motivație	Inspirație, intenție
Morală	Etică
Exemple	Principii
Supraviețuire fizică şi emoțională	Dezvoltare intelectuală
Plăcere şi satisfacție	Împlinirea potențialului
Acumulare	Creştere
A câştiga	A savura
Amintire	Reflexie-reflectare
A păstra-a menține	A evolua
Gândire	Procesare
A denota	A implica
Timpul ca restricție	Timpul ca oportunitate
Concentrare asupra prezentului-trecutului	Concentrare asupra prezentului-viitorului
Dominat de emoții-dorințe	Dominat de rațiune-inspirație
Blamare	Asumarea responsabilității
Neglijent	Disciplinat

Toate gradațiile există între perechile contrastante ce reflectă intensitatea. De exemplu, există o diferență între, tânjire, dorința ambiție („trebuie să am") şi pretenție, comparativ cu opțiunile pentru preferință, speranță, alegere, favorizare sau acceptare. Diferențierea unei singure calități poate exprima distincția între crimă, furie, depresie şi suferință şi, pe de altă parte, satisfacție, relaxare şi lejeritate în abordarea aşteptărilor.

Cercetările efectuate în domeniul psihologiei, psihiatriei, filosofiei şi proceselor cerebrale acordă prea puțină atenție studierii atitudinilor, fapt surprinzător dacă ținem seama de cât de importante uni acestea pentru fericirea, satisfacția şi succesul omului. „Atitudinea" poate fi definită ca un set de obişnuințe mentale, ce pun în legătură sinele perceput cu lumea

percepută, respectiv cu ceilalți. În societatea noastră, atitudinile sunt studiate în cadrul aşa-numitului domeniu al „self-improvement” (îmbunătățirii de sine), subiect pentru care există numeroase ateliere de lucru, precum şi o literatură impresionantă. Experiența colectivă comună este aceea că aşteptările de la propria persoană, respectiv de la ceilalți, se modifică odată cu creşterea şi maturizarea progresivă, de-a lungul evoluției spirituale. Astfel, câmpul cultural al creşterii atrage segmentul progresiv al societății, etichetat recent drept „creativ cultural” (Ray and Anderson, 2000). Ca un exercițiu, simpla lecturare a următoarei liste de termeni contrastanți are un efect de eliberare deoarece aduce în fața conştienței diferite opțiuni ce fuseseră trecute cu vederea.

Tabelul 2

Funcţionarea minţii — Atitudinile	
Mintea inferioară (nivel calibrat 155)	**Mintea superioară (nivel calibrat 275)**
Nerăbdător	Tolerant
Pretenție	Preferință
Dorință	Valoare
Supărare, tensiune	Calm, deliberare
Control	Abandonare
Utilitarism	Potențial
Literal	(cuvânt cu cuvânt) Intuitiv
Orientat spre sine	Orientat spre ceilalți
Supraviețuire personală, a familiei	Supraviețuirea celorlalți
Constrictiv	Expansiv
Exploatare, folosire la maximum	Prezervare, creştere
Design	Artă
Competiție	Cooperare
Atracție	Estetică
Naiv, impresionabil	Sofisticat, informat
Vinovăție	Regret

Pesimist	Optimist
Exces	Echilibru
Forță	Putere
Deştept	Inteligent
Exploatarea vieții	Servirea vieții
Insensibil	Sensibil
Particularizare	Contextualizare
Declarație	Ipoteză
închistare	Deschidere
Terminal, definitiv, ultim	Germinativ
Simpatie	Empatie
Notare	Evaluare
Evitare	Acceptare
Copilăresc	Matur
Atac	Evitare
Critică	Acceptare
Condamnare	Iertare

Tabelul 2 ne revelează şi alte opțiuni şi posibilități ce vin în beneficiul conştienței de sine. Atitudinile limitative au fost numite deficiențe de caracter, iar grupurile care sprijină creşterea spirituală au observat că aceste defecte încep să se diminueze imediat ce sunt recunoscute şi însuşite.

Beneficiul de a ne accepta defectele în loc să le negării presupune creşterea sentimentelor de onestitate față de propria persoană, respect şi securitate, acompaniate de o atitudine defensivă cu mult diminuată. O persoană cinstită față de ea însăşi nu e defel predispusă la a-i fi rănite sentimentele ori de a avea un dinte împotriva altora. Introspecția onestă are drept beneficiu imediat reducerea suferinței emoționale reale şi potențiale. O persoană e vulnerabilă la suferințele emoționale în mod direct proporțional cu gradul ei de autoacceptare şi conştiență de sine. Când oamenii îşi acceptă defectele, ceilalți nu îi pot ataca aici.

În consecință, ei se simt mai puțin vulnerabili din punct de vedere emoțional şi mai siguri pe ei. Majoritatea certurilor domestice provin din refuzul şi acceptării unor defecte minore de caracter, precum uitarea unei sarcini sau a unui alt detaliu minor, care constituie punctul de plecare al majorității conflictelor interpersonale. Cele mai neplăcute sunt nesfârşitele acuzații mutuale cu privire la lucruri mărunte pe care onestitatea şi maturitatea emoțională le-ar fi prevenit de la început. Mariajele deteriorate şi infracțiunile domestice pornesc de la chestiuni mundane, ce escaladează apoi, deoarece declanşează eul narcisistic pentru care *a avea dreptate cu orice preț* reprezintă un aspect mai important decât însăşi viața.

Cheia creşterii lipsite de suferință rezidă în umilință, în smerenie, ceea ce presupune renunțarea la mândrie şi pretenții, precum şi acceptarea failibilității ca pe o caracteristică umană normală - atât față de sine, cât şi față de ceilalți. Mintea inferioară caută relații competitive, cea superioară le percepe mai degrabă cooperative. Mintea inferioară se implică alături de ceilalți, cea superioară devine aliniată cu ceilalți. Sintagma simplă *îmi pare rău* elimină majoritatea conflictelor fără suferință. A câştiga în viață înseamnă a renunța la obsesia găsirii unui vinovat. Grația e de departe mai puternică decât beligeranța şi, desigur, e mai bine să ai succes decât să învingi. (Dealtfel, puțină umilință sinceră ar fi salvat o mare celebritate de la condamnarea la închisoare).

Tabelul 3

Funcţionarea minţii - Atitudinile	
Mintea inferioară (nivel calibrat 155)	**Mintea superioară (nivel calibrat 275)**

În gardă	Prietenos, caritabil
Cinic	Optimist
Suspicios	Încrezător
Egoist	Atent
Zgârcit	Generos
A calcula	A plănui
Instabil	Stabil
Pretenţios	Uşor de mulţumit
Strâns la pungă	Adecvat nevoilor
A insista	A cere
Exces	Echilibru
Obraznic	Politicos
Extrem, excesiv	Dotat cu arta compromisului
Grabă	Continuarea drumului
Avariţie	Banii nu sunt totul
Plăcere	Dorinţă
Nerecunoscător	Apreciativ
Desconsiderare	Compliment
Condamnare	Dezaprobare
Sexist	Umanist
închistat	Progresiv
Axat asupra propriei persoane	Preocupare pentru lume şi ceilalţi
Oportunist	Adecvat planului vieţii
Vulgar	Subtil
A te complace	A te îmbunătăţi
Invidie	Apreciere, respect
Morocănos, ursuz	Simţul umorului, candid

Respectul de sine provine din onestitatea faţă de sine şi permite eliminarea atitudinii păguboase de inflamare a eului, precum şi focalizarea acestuia asupra unor aşteptări nerealiste. Într-o copilărie normală, jocurile specifice vârstei, tachinarea şi glumele sprijină procesul maturizării şi diminuează suprasensibilitatea şi sentimentul de a fi lezat atunci când eul nu şi-a satisfăcut dorinţele. Copiii se jignesc uneori între ei, dar

învață să treacă peste în loc adopte o atitudine defensivă şi nevrotică.

Secretul succesului este că e foarte simplu să-i schimbi pe ceilalți prin simplul fapt de a te schimba pe tine. E oare New York-ul un oraş rece, dur, împietrit ori unul prietenos şi afabil? Aceasta nu depinde de cum anume sunt locuitorii din New York, ci cum suntem noi. O persoană evoluată consideră New York-ul un oraş prietenos şi cald. Una imatură îl vede rece şi respingător, deoarece lumea oglindeşte reflecția propriilor noastre percepții proiectate.

Succesul e rezultanta automată a atitudinilor constructive şi simple, bazate pe bunul simț comun, precum a arătat Jack Cornfield ni *The Success Principles* - Principiile Succesului (2004). Procesul nu e dificil, ci foarte agreabil şi motivant. Succesul e, mai curând, consecința principiilor celor mai simple.

Dezvoltarea minții superioare e sprijinită puternic de expunerea încă de la o vârstă fragedă la estetică, în special muzică clasică, teatru, balet şi natură, ca şi de experiența unei educații religioase (chiar dacă aceasta va fi respinsă ulterior în viața matură), toate acestea având o influență pozitivă asupra dezvoltării modelelor energetice interconectate şi a configurațiilor neuronale în creierul fizic.

Libertatea şi eul

Fundamentul războiului, crimei şi al tuturor conflictelor sociale, inclusiv al genocidului, a fost diagnosticat ca provenind din esența eului însuşi, mai ales a eului infantil, cu toate dorințele sale urgente, protestele vocale şi aşteptările nerealiste. Odată cu maturizarea, grandiozitatea eului („bivolul neîmblânzit" din cunoscutele picturi Zen omonime) devine mai tăcută

şi mai uşor de strunit. Evoluția conştiinței psihologice se desfăşoară prin intermediul câtorva mecanisme diferite, după cum urmează:

1. **Represiune**: Pornirile primitive sunt reprimate, ulterior negate, iar apoi proiectate asupra altora (paranoia socială).

2. **Abandonare şi sublimare**: Printr-o educație adecvată, pornirile narcisiste primitive sunt abandonate în favoarea unor dualități pozitive precum dragostea, acceptarea şi identificarea cu părinții care oferă sprijin şi cu persoanele cu autoritate.

3. **Complacerea**: Aceasta e o cale de evitare a maturizării şi reprezintă continuarea primitivismului, deoarece numai egocentrismul e suprimat, în timp ce atitudinea narcisistă interioară de „copil mare" persistă. Rezultatul rezidă în a percepe orice neglijare a dorințelor interioare drept arbitrară ori ca rezultat al urii şi al tendințelor autoritare, atitudine de natură să genereze resentiment, rebeliune şi imaturitate persistentă. Această dualitate conduce de asemenea la distorsiuni serioase ale realității, precum disocierea evenimentelor pe modelul victimă/făptaş, care este proiectat apoi asupra societății cu consecințe extrem de serioase. Şi tocmai această separare a eului narcisist a costat viețile a mai bine de 100 milioane de oameni în ultimul secol.

Astfel, eşecul maturizării conduce la disfuncții patologice de personalitate, printre care se numără criminalitatea, dizidența politică cronică şi egomania tiranilor şi dictatorilor ce-şi ucid deopotrivă concetățienii şi membrii propriei familii.

Libertate versus Infantilism

Eul infantil consideră în mod greşit libertatea ca fiind un libertinism indulgent şi o recompensă imediată a hedonismului nemanifestând niciun interes pentru ceilalți. Într-o formă atenuată, această persoană încearcă, în mod constant, să forțeze lucrurile şi să răstoarne toate restricțiile. Tot eul se îndreaptă către aşteptări nerealiste, ce susțin ideea că nu ar trebui să existe nici un fel de consecințe pentru încălcarea restricțiilor. Această aspirație, indusă artificial, e foarte des întâlnită azi printre adolescenții care au fost inoculați cu idea că sunt victime şi, în consecință, nu sunt răspunzători pentru abaterile sociale, fapt ce conduce la atitudini dăunătoare (aşa cum a menționat şi Bill Crosby, care a observat că adolescenții sunt victimele unei politici de spălare a creierului şi de inducere a „victimizării").

Extremismul antrenează în cele din urmă o reacție contrară după cum au descoperit recent o serie de „voci îndrăznețe" ale presei. Abuzul şi exploatarea non-integră a binelui sunt dăunătoare pentru că violează cerințele de bază ale supraviețuirii şi structurii sociale. Exploatarea libertății conduce la pierderea acesteia.

Frustrarea eului narcisist conduce în cele mai multe cazuri la ură, care, în societatea actuală, este exprimată liber şi descins împotriva oricăror personalități şi instituții oficiale. Din punct de vedere politic, eul infantil este ateu şi anarhist, ceea ce conduce către paranoia şi către o distorsiune perceptivă foarte întâlnită: aceea de a observa toate situațiile din perspectiva făptaşului / victimei. În ultimele decenii, absența dezvoltării sociale a fost lăsată în sarcina generației egocentrice a anilor '60, pentru care era „*cool*" să faci paradă de toate convențiile sociale. Partea mai puțin pozitivă a acestei decizii a constat în naivitatea unei poziții ce ignoră consecințele

care, aşa cum s-a descoperit, pot fi chiar foarte grave, pentru că pot include moartea sau închisoarea pe viață.

Aşa cum s-a explicat în capitolul dedicat evoluției vieții pe şi această planetă, cele mai timpurii forme de viață au fost de la origine „lacome", iar, la ființele umane, acest lucru persistă ca o permanentă foame/poftă/dorință insațiabilă. Persistența eului narcisist în perioada adultă conduce la conturarea unei personalități nemulțumite şi care, în esență, se simte „dezavantajată", privată. Vanitatea interioară nu poate fi satisfăcută, ceea ce conduce la o sensibilitate la afronturi reale sau imaginare. Astfel, căutarea statului, gelozia şi invidia sub forma răutății şi a bârfei sunt atribute sociale ce-i caracterizează pe cei care „te înjunghie pe la spate" sau „suflă" secrete mai mult din răutate decât din integritate. (Contextul face diferența). În consecință, astfel de persoane nu sunt incapabile de loialitate şi nu ezită defel când este vorba să-i vândă pe alții şi să le înşele încrederea. Aceeaşi psihodinamică se aplică şi celor care se ridică chiar împotriva propriei lor țări, a colegilor sau camarazilor de arme.

Faptul că ostilitatea față de autoritate (parentală) face parte integrantă din tendințele politice actuale este exemplificat prin devalorizarea progresivă a autorității parentale legale care, acum, devine înlocuită de programe şcolare sponsorizate de guvern, cum ar fi cele referitoare la sexualitate, etică, etc. Acest lucru este caracteristic pentru orice fel de totalitarism în cadrul căruia programarea impusă copiilor înlocuieşte funcțiile parentale tradiționale (de exemplu, tineretul hitlerist, China Iui Mao şi militanții islamici) Copiii sunt programați în mod deliberat în spiritul „noii gândiri" şi a unor atitudini politici şi sociale. În consecință, statul înlocuieşte rolul parental şi stabileşte regulile. Pentru că

tinerii sunt vulnerabili şi maleabili, ei sunt de cele mai multe ori în vizorul celor care luptă pentru putere, de la Mullah-ul islamic până la presupuşii „liberaționişti”, toți căutând, de fapt, să dețină controlul, hrănind în acest sens naivitatea tineretului.

La maturitate, viața socială este percepută ca o balanță de compromisuri în care impulsurile animalice sunt sublimate în favoarea câştigurilor superioare, cum ar fi dragostea, protecția succesul, respectul, stima de sine şi libertatea personală. Dacă o barieră sau o regulă socială/legală este restrictivă sau protectoare, acest lucru constituie mai degrabă reflectarea unui punct de vedere decât a realității exterioare. Astfel, societatea reflectă ignoranța colectivă, dar şi înțelepciunea colectivă care, adeseori, se obține cu prețul unor mari suferințe sau dureri. Înfrânat de societate, eul narcisist este ca un motor fără volan şi, odată cu vârsta, el începe să înțeleagă că poliția, legile, etica, raționalitatea şi moralitatea oferă adevărata libertate prin negarea substitutului iluzoriu al lipsei de răspundere şi al iresponsabilității.

Pe tărâmul intelectului, infantilismul consideră rațiunea, logica, moralitatea şi logica ca pe nişte impuneri şi restricții arbitrare şi autoritare şi, în consecință, acest sub-nivel al societății glorifică nelegiuirea, cultura ilegalității şi vulgaritatea. Astfel anarhistul devine un erou şi, ca o consecință a acestei perspective sunt defăimate estetica şi frumusețea. Eul este inteligent şi poate raționaliza motivațiile infantile ale urii şi violenței sale. fie detaşându-se de Divinitate, fie, în mod paradoxal, justificând masacrarea altora în „numele lui Dumnezeu”, de exemplu Jihadul.

Visul despre „Libertate” al Id-ului

Eul infantil şi orgolios „pretinde”, se simte în mod grandios „autorizat”, este indignat în legătură cu nerespectarea „drepturilor sale şi se aşteaptă să-i fie tolerată auto-indulgența fără consecințe şi responsabilități. Prin urmare, structura socială este considerată în general ca un mare generator de impulsivitate. În esența sa, eul este un anarhist, un ateu, un exhibiționist rebel care consideră viața o nesfârşită orgie romană ce include abandonul şi uitarea de sine induse artificial, precum şi sexualitatea perversă, polimorfă ce permite abuzarea celor naivi şi vulnerabili. Chiar şi copiii sunt scutiți de restricții, iar victimizarea lor ar trebui să fie aprobată de societate şi chiar legalizată prin sofismul declarației că o astfel de atitudine de prădător este scuzabilă pe motiv că reprezintă o formă a libertății de exprimare (de exemplu, pornografia cu copii). Aceleaşi procese ale minții încearcă să schimbe înțelesul termenului „discurs liber” în aşa fel încât să însemne „exprimare” şi „comportament” total libere. Astfel, lupul este deghizat în blana de oaie a unui slogan politic.

Ceea ce identifică esența eului narcisist este incapacitatea sa şi refuzul de a accepta responsabilitatea personală, oricare cerere de acest fel fiind respinsă zgomotos, pe motiv că ar fi opresivă. Acest lucru hrăneşte falsul drept de a fi „victimă” şi deformează realitatea şi aşa fel încât să apară percepția victimizării. La acest punct, discernământul social devine ezitant în fața unui baraj de propagandă care face neclară diferența dintre progres şi regres. El nu poate să discearnă între progres şi degenerare, în ciuda exemplului pe care-l dă istoria, prin faptul că toate marile imperii s-au destrămat din interior, din cauza

decăderii morale şi nu atât în urma unor agresiuni venite din afară. Raţiunea pentru care se întâmplă acest lucru este evidentă - deoarece nivelul calibrat scade, se prăbuşeşte şi nivelul puterii; în consecinţă, structura interioară pentru supravieţuire se pierde, atât la nivel individual, cât şi colectiv.

La maturitate, autoritatea încetează să mai fie percepută exclusiv ca „personajul negativ", iar infractorii pe post de victimă; dimpotrivă, autoritatea ca reprezentare socială este considerată protectoare. Pentru infractor, poliţia este duşmanul; pentru cei care respectă legea, poliţia este un prieten. Oamenii integri se simt mai în siguranţă dacă ştiu că evenimentele publice sau străzile se află sub supraveghere video, dar o persoană vinovată, incorectă (din cauza manifestărilor înnăscute de paranoia care însoţesc astfel de atitudini), este împotrivă şi detestă supravegherea publică, pe care-o resimte ca pe o încălcare a „drepturilor" sale. Camerele de supraveghere sunt parte integrantă din societatea de azi şi există din cauza personalităţilor narcisiste care abundă în această societate. Cazinourile şi magazinele universale au sisteme de supraveghere la fel de sofisticate ca şi agenţiile guvernamentale de investigaţii - şi uneori chiar superioare.

Narcisismul este esenţialmente paranoic şi, în consecinţă, încearcă în mod constant să se ascundă, ceea ce constituie o absurditate în lumea computerizată din ziua de azi, în care sunt create dosare detaliate asupra fiecăruia dintre noi, disponibile în lumea întreagă. Orice detaliu al vieţii noastre „personale" este automat dezvăluit ca o pistă cumulativă care conduce către orice fel de cumpărături, căutări pe internet, tranzacţii financiare, rata dobânzii politică, educaţie etc. Toată lumea trăieşte într-un spaţiu public, iar

protestatarii apar pur şi simplu pe Internet catalogați ca atare.

Proiectarea unei percepții distorsionate are consecințe dezastruoase atunci când grupurile de presiune politică abuzează de ea în cadrul agențiilor guvernamentale. Dezastrele actuale din America şi din alte părți ale lumii, care afectează ambasadele şi operațiunile militare americane, constituie consecințe neintenționate ale unei constrângeri bine intenționate, dar naive şi lipsite de realism, asupra agențiilor importante, diminuând capacitatea lor de funcționare în procesul de protecție a vieții şi a bunăstării cetățeneşti. Istoric vorbind, aceeaşi naivitate l-a orbit şi pe secretarul de război Stimson (nivel calibrat 180) cu privire la mişcările Japoniei înainte de cel de al doilea război mondial; un alt eveniment similar, creat de lipsa de realism, e cel de care a dat dovadă Neville Chamberlain (nivel calibrat 185), care, după ce l-a întâlnit pe Hitler, s-a întors în Anglia cu sloganul „Pace în vremurile de noastre". (Hitler şi-a bătut joc de „stupiditatea" lui). Cedarea în fața terorismului este calibrată la nivelul 155. Acest lucru este privit cu dispreț şi este considerat o laşitate, invitând la agresiune (de exemplu, mentalitatea animalică a haitei de lupi). Sub nivelul calibrat 200, cei puternici îi atacă pe cei slabi; peste nivelul 200, cei puternici îi protejează pe cei slabi.

Lipsa de responsabilitate este, de asemenea, demonstrată de poziționalitățile apologeților care simpatizează cu persoanele cele mai decadente şi periculoase din lume, în loc să fie de partea victimelor evidente ale acestora. Mintea inferioară devine astfel unealtă a eului narcisist, a cărui patologie în acțiune este atât de severă, încât nu poate să facă diferența între un megaloman mesianic care este calibrat la nivelul 60

şi un om de stat integru calibrat la nivelul 460 (spre comparație, eşecul de a diferenția între un câine prietenos şi dragonul Komodo). Astfel, eul infantil urăşte societatea în general, dar în mod special instituțiile sale reprezentative cum ar fi guvernele, şcolile, industria, capitalismul, instituțiile comerciale de succes, marile corporații, şi pe adevărații câştigători ai vieții, oamenii de succes (Gibson, 2004).

În experiența psihanalitică devine rapid evident că atitudinea cuiva împotriva autorității îşi are rădăcina în fanteziile şi experiențele infantile în care figura tatălui este percepută fie ca amenințătoare (urâtă şi temută), fie protectoare şi corectă (de încredere). În consecință, orice autoritate devine impregnată de atitudinile proiectate şi, fie ne alăturăm şi sprijinim structura, fie devenim nemulțumiți şi revoluționari, în funcție de succesul sau eşecul rezoluției conflictului/complexului inconştient. Aceste atitudini emoționale inconştiente au fost observate la pacienți, pe o perioadă mai mare de 50 de ani, în practica de psihiatrie clinică. Mintea îşi proiectează în mod automat propriile imagini şi sisteme de convingeri deformate asupra altora. Fenomenul este în mod subiectiv foarte real din punct de vedere emoțional şi are loc spontan, fără nici un fel de îndemn şi interpretare din partea psihanalistului (transferare). Bineînțeles, însuşi complexul lui Oedip a fost demonizat, iar Freud a fost „demitologizat" de toți aceia care nu şi-au rezolvat propriul complex oedipian, pe care, în consecință, l-au proiectat asupra societății în loc să devină conştienți de existența lui. Valoarea primară a înțelegerii psiho-dinamicii nu rezidă în teoria complexului lui Oedip, ci în înțelegerea mecanismelor eului prin care acesta rezolvă conflictul.

Ca fapt divers, este interesant de notat cât de importante pot fi pentru societate consecințele „complexului lui Oedip nerezolvat”. În şcolile de filozofie germane importante de la începutul anilor 1800, Hegel a fost vocea şi autoritatea cea mai respectată. Deşi Marx a fost un discipol timpuriu, el a respins figura paternă a lui Hegel, mai ales principiul primar al Absolutului (calibrat la nivelul 570). De fapt, Marx a respins, într-un spirit de competiție, capacitatea esențială de înțelegere a lui Hegel şi a înlocuit-o cu o teorie dualistă care calibrează la nivelul 130 şi care, în consecință, a fost foarte atrăgătoare pentru adolescentul rebel din rândul revoluționarilor. Confuzia dintre progresist şi revoluționar persistă până în ziua de azi şi poate că este păcat că nu există astăzi un partid politic „progresist” ca atare, cu adevărat integru. (Acesta a calibrul la nivelul 360 în Vestul Mijlociu al SUA între anii 1930 şi 1940).

Trebuie menționat că egoismul generat de statutul de celebritate constituie adesea drumul alunecos care conduce la prăbuşirea unor politicieni, dictatori, foşti guru şi dizidenți politici pentru care Karl Marx (cal. 130) reprezintă eroul cultural. „Dacă prin *roadele* lor îi vom putea cunoaşte”, atunci consecințele dezavantajoase ale nivelului calibrat la 180, constituie poate cea mai mare amenințare pentru toate societățile şi chiar pentru întreaga lume, pentru că pseudo-plauzibilitatea şi uşurința de a se propaga se bazează pe inocența minții umane şi pe lipsa ei de dezvoltare şi maturizare în cadrul populației lumii (78% în lumea întreaga şi aproximativ 50% în America).

Libertatea şi creierul

În procesul de dezvoltare, comportamentele învățate, influențează dezvoltarea conexiunilor neuronale din creier şi cortexul cerebral. Acest lucru continuă şi mai târziu în viață. O deprindere specifică, cum ar fi aceea de a învăța să jonglezi, conduce în condiții experimentale la dezvoltarea neuronilor şi la o complexitate a interconexiunilor acestora, ca şi la dezvoltarea masei unor zone specifice din creier. Neutilizarea deprinderii conduce către o diminuare progresivă a numărului de neuroni şi a masei creierului, ceea ce confirmă zicala „ce nu se utilizează, se pierde". Acesta este un principiu cu o semnificație din ce în ce mai mare pentru întârzierea declinului la vârste înaintate, dar este foarte important şi în alterarea dezvoltării intelectuale a copiilor care nu frecventează şcolile şi a acelora care sunt neglijați de părinți.

Alterarea configurației neuronale apare ca o consecință a eşecului în ceea ce priveşte rezultatele socializării şi ale maturizării; astfel, sunt reținute configurațiile primitive care împiedică testarea realității şi dezvoltarea unui model neuronal mai complex şi a conexiunilor fundamentale pentru dezvoltarea minții superioare. Luarea în derâdere a conştienței spirituale şi a socializării pornirilor instinctuale are ca rezultat apariția unor tendințe primitive, aşa cum s-a menționat într-un capitol precedent. Un creier mai puțin dezvoltat şi un nivel corespunzător al minții înseamnă că instinctul animalic continuă să domine. Sofismele raționalizate ale minții inferioare caută, în consecință, să schimbe societatea şi nu pe sine. Această minte sub-dezvoltată, mai primitivă, se revoltă astfel împotriva oricărui raționament adevărat şi încearcă să-şi consolideze poziția slabă prin convertire sau intimidare.

Libertate versus Sofism

Sofismul îşi are rădăcinile în vechea Grecie, unde a fost predat viitorilor politicieni ca formă a retoricii de persuasiune, sub deghizarea subtilă a unui program secret. Instruirea consta într-o formă de propagandă, prezentând un argument plauzibil şi convingător, dar bazat pe informații distorsionate, care ar scăpa cu iscusință detectării celui mai puțin instruit.

Joseph Goebbels a fost expertul cel mai cunoscut din timpurile recente care a fost capabil să convingă o întreagă populație să renunțe la viață pentru sofismele care au justificat agresiunile celui de al Treilea Reich. Rațiunea pentru anexarea nazistă a Austriei şi invadarea ulterioară a Europei s-a bazat pe distorsiunea dualistă a realității făptaş/victimă, dar cu roluri inversate. Sofismul lui Hitler a fost faptul că el şi-a propus „să îndrepte greşelile" din Tratatul de În Versailles. Tratatul de la Versailles a cerut daune Germaniei pentru delictele sale sălbatice şi pentru distrugerile făcute în primul război mondial, care în nici un caz nu pot fi considerate ca fiind rezultatele unui comportament inocent. Eul infantil nu se aştepta la nici un fel de consecințe pentru ravagiile făcute şi a fost indignat atunci când i s-a cerut să se dea socoteală pentru acestea. De aceea, aşa cum se întâmplă în cazurile de paranoia, eul infantil s-a gândit să se răzbune pentru nedreptățile imaginare. Pentru cei infantili, orice responsabilitate sau despăgubire pentru consecințe este considerată o nelegiuire.

Astfel, extremele pozițională tăților politice, fie că e vorba de extrema dreaptă sau stângă, calibrează extrem

de jos şi reprezintă egocentrismul minții inferioare (care, aşa cum am mai arătat şi la celelalte niveluri de calibrare, au o audiență potențial numeroasă). Conflictul cultural poate fi astfel contextualizat ca fiind principal între reprezentările minții inferioare în raport cu cele ale minții superioare, ce prezintă paradigme total diferite față de realitatea şi aşteptările sociale. În consecință, extremiştii de stânga consideră tradiția, etica, moralitatea şi integritatea intelectuală ca fiind elemente fasciste, iar extrema dreaptă etichetează stânga drept trădătoare. În consecință, percepția este un produs al fiziologiei creierului, al prezenței sau absenței unui creier „eteric", al maturității, al nivelului calibrat al conştiinței şi al evoluției spirituale, toate acestea fiind colectiv în acord cu evoluția generală a conştiinței umanității însăşi.

Realitatea Libertății şi a Fericirii

Exact aşa cum tot ceea ce este distrugător are o sursă comună şi fericirea, succesul, sănătatea şi pacea au o sursă comună, şi anume aceea a adevărului spiritual şi a integrității.

Fiecare este potențial liber să fie liber. Este doar o chestiune de a alege sau nu calea adevărului până la a ajunge să descoperi că acesta este identificabil, previzibil şi confirmabil. În loc de a invidia şi urî succesul, oamenii cu adevărat de succes îl imită, îl copiază şi se identifică cu el, dezvoltându-i modelul. A-ți asuma responsabilitatea pentru propriile acțiuni şi pentru consecințele acestora este, în sine, o atitudine extrem de puternică, ce ridică nivelul calibrat al conştiinței peste valoarea 200.

O calitate extrem de valoroasă pe care o acumulează persoanele evoluate spiritual de-a lungul dezvoltării lor este capacitatea de a înțelege propria conştiință ca pe o influență decisivă care hotărăşte tot ce se întâmplă în viața cuiva.

Un alt principiu operativ, a cărui recunoaştere conduce la respectarea în mai mare măsură a poziționalităților, este acela că mintea, conştient sau inconştient, are tendința de a exprima ceea ce se află în ea. Este foarte util să înțelegem că ciocolata nu este duşmanul sau opusul vaniliei, ci reprezintă doar o alternativă contrastantă a acesteia. De asemenea, este bine să recunoaştem că eul infantil, care se ascunde discret în interior, e foarte lacom, sperând constant la obținerea laudelor şi bunurilor, fiind obsedat să aibă întotdeauna „dreptate", deşi hrăneşte în acelaşi timp „relele", nemulțumirile", nedreptățile şi ranchiuna. Nu este nevoie de foarte multă reflexie pentru a ne da seama că eul obține multă energie şi beneficii din poziționalitățile negative şi că evoluția spirituală este mult accelerată prin disponibilitatea de a renunța la aceste recompense îndoielnice în schimbul unui câştig real.

Calea spre libertate şi fericire

Calea ieşirii din ghearele eşecului, nefericirii, lipsei, dorinței, maniei şi depresiei e uimitor de simplă. Viața e comparabilă cu un voiaj pe mare în cadrul căruia o modificare cu un singur grad a busolei va genera devieri de sute de mile în punctul terminus. Instrumentul cel mai puternic, aflat întotdeauna înlăuntru, e voința spirituală însăşi, care, dacă e setată ferm, va înfrunta şi depăşi orice obstacol. Voința spirituală e totodată cea

care determină succesul. Din perspectiva experienței subiective, dar şi în urma unei practici clinice şi spirituale de mulți ani, s-a confirmat faptul că voința spirituală e factorul primordial ce determină atât cursul acestei vieți, cât şi pe cel al conştiinței înseşi, de-a lungul unor perioade mari de timp, drum numit îndeobşte karma (afirmație calibrată la nivelul 1000).

Prin intermediul unei decizii simple, imposibilul devine posibil. Astfel, putem abandona iluzia egoistă conform căreia progresul spiritual ar fi dificil, dar trebuie s-o facem singuri, din proprie voință. Astfel, iluzia lipsei dispare şi ne vin în ajutor energii puternice, menite a ne sprijini progresul. Acesta e acompaniat acum de plăcerea dată de o stimă de sine sporită, lumea părând în mod magic a fi un loc prietenos şi bun. Reacțiile neurochimice ale cierului se schimbă şi ele într-o direcție pozitivă, şi asemeni unui fluture eliberat din cocon, mintea eterică iese la iveală drept consecință a aportului de energie spirituală (kundalini), iar experiența asupra lumii şi vieții începe să se transforme.

Se va descoperi cu acest prilej că eul constă dintr-o serie de cărămizi interconectate şi că deplasarea, chiar şi a uneia singure, are darul de a şubrezi întregul edificiu, care se prăbuşeşte sub propria-i greutate. Chiar şi un efort mic în aparență poate genera efecte semnificative, cei interesați descoperind că un simplu zâmbet poate schimba în totalitate viața cuiva. Miile de oameni care urmează această cale a îmbunătățirii spirituale confirmă realitatea acestei descoperiri.

Redăm în cele ce urmează o listă de atitudini ale câştigătorilor, de o simplitate extraordinară şi care au darul de a genera beneficii însemnate pe termen lung. Viața trăită în câmpurile energetice aflate în zona

nivelului 200 e foarte diferită de cea situată sub nivelul 180 al conştiinţei.

Fundamentul spiritual— Partea I					
Disponibil	265	Senin	210	Muncitor	200
Echilibrat	305	Echitabil	365	Sănătos	360
Bun, blând	225	Etic	305	De ajutor	220
Calm	250	Corect	305	Onest	200
Politicos	295	Credincios	365	Onorabil	255
Reţinut	255	Ferm	245	Uman	260
Cordial	255	Flexibil	245	Umil	270
Decent	295	Prietenos	280	Idealist	295
De încredere	250	Natural	255	Amabil	220
Harnic	210	Bucuros	335		
Diplomat	240	Fericit	395		

Tabelul de mai sus revelează calităţile ce au fost valorizate şi sprijinite de-a lungul istoriei de către toate societăţile de succes. Calea spre conştienţa spirituală e sprijinită de faptul că motivaţiile mai înalte sunt întărite de energiile ce reflectă puterea, în vreme ce poziţiile egoiste sunt slabe, limitative şi extenuante. Şi, aşa cum calităţile negative sunt interconectate între ele, şi cele pozitive fac acelaşi lucru, aşa încât progresul într-un domeniu generează îmbunătăţiri surprinzătoare şi în altele, care nici măcar n-au fost adresate conştient. În vreme ce calităţile negative sunt polarităţi şi, prin urmare, declanşează propriile contrarii, realităţile întâlnite deasupra nivelului 200 nu cunosc defel noţiunea de contrariu. Astfel, „neprietenos” nu înseamnă opusul „prieteniei”, ci numai absenţa acesteia.

Progresia prin nivelurile pozitive devine habituală, facilă, un mod de viaţă - în şi prin sine. Se descoperă că fiecare nivel al conştiinţei reprezintă un câmp de putere; prin urmare, cel pe care-l alegem pentru a ne alinia cu el ne influenţează invizibil calitatea vieţii. Experienţial,

descoperim de ce „bogatul devine tot mai bogat, săracul tot mai sărac”, de ce „cine se aseamănă se adună” şi, desigur, de ce dacă „ne băgăm în troacă ne mănâncă porcii”. Într-un final, înțelegem că a sta în compania învingătorilor înseamnă a primi beneficii de la câmpul general şi a ni-l apropia prin osmoză. Înțelegem apoi că frumusețea e o calitate esențială şi profund subiectivă.

Din cercetarea conştiinței putem afirma că adoptarea unei atitudini invită imediat întregul câmp asociat al conştiinței, ce începe să domine gândurile şi personalitatea pe nesimțite. Ceea ce considerăm a fi gândurile noastre sunt de fapt numai gânduri obişnuite unui anumit câmp energetic şi, în plus, descoperim că nu sunt defel personale. E preferabil să evităm negativitatea decât să ne opunem acesteia, rezistând totodată tentațiilor de a ne juca cu focul pe ideea că nu ne vom arde. Câmpurile non-integre ale conştiinței conțin programe seducătoare ce sunt extrem de viclene. Acestea s-au distilat şi rafinat de-a lungul secolelor, fiind prin în mare disimulate în prezentări atractive, Iisus Hristos ne-a învățat să nu opunem rezistență celor negative, ci să le evităm. Atât cercetarea, cât şi experiența clinică extensivă demonstrează că nu e posibil să ne jucăm cu focul non-integrității fără să ne ardem; prin urmare, cei conştienți spiritual învață să discearnă ceea ce e o iluzie. Cei care exploatează şi realizează profituri mari au învățat cum să transforme într-un avantaj naivitatea, precum şi cum să rafineze strălucirea iluziei făcând-o extrem de seducătoare, după cum stau lucrurile în prezent cu o mare parte a mass-media şi entertainment-ului.

Fundamentul Spiritual - Partea a II-a					
Loial	345	Afabil	275	Sănătos	300

Matur	280	Politicos	245	Simțul	
Modest	245	Pozitiv	225	umorului	345
Moral	200	Protector	265	Sensibil	240
Amabil	255	Rațional	405	Stabil	255
Normal	300	De încredere	290	Suportiv	245
Deschis	240	Respectabil	250	Meditativ	225
Ordonat	300	Respectuos	305	Tolerant	245
Răbdător	255	Responsabil	290	Cald	205
Persistent	210	„Sarea pământului”	240	Înțelept	385
Plăcut	220				

În vreme ce o persoană frenetică se va îneca, una mai evoluată învață să plutească. Câmpul atotputernic al conştiinței reprezintă marea ce sprijină progresul spiritual. Tocmai puterea acestui câmp înlătură însăşi posibilitatea morții. Omul a intuit aceasta încă din zorii civilizației, fiind conştient că viața nu poate fi eradicată, ci poate doar să-şi schimbe forma, (afirmație calibrată la nivelul 1000).

Alegerile determină consecințele, acesta fiind un mecanism într-adevăr impersonal ce operează automat, deoarece câmpurile energetice sunt invitate ca o consecință a alegerii. Prin alegerile sale, un individ se aseamănă cu o masă de pilitură de fier a cărui poziționare în cadrul câmpului reprezintă consecința directă a propriilor decizii. Acceptarea acestei realități e simultan înălțătoare şi eliberatoare. În acelaşi timp, produce frică şi consternare. Prin urmare, singura libertate reală în univers e libertatea de alegere, care reprezintă un dar primit de omenire. Se înțelege apoi că singurii răspunzători de soarta noastră suntem chiar noi (nivel calibrat 700). Acceptarea acestui adevăr general aduce cu sine puterea de u rezolva o situație înlocuind atitudinea neproductivă de complacere în speranțe deşarte.

Ceea ce înspăimântă cu adevărat oamenii în privința realității spirituale este că ea ne pune în față adevărul că propriul destin depinde numai de faptele şi alegerile noastre. Raiul şi iadul suni rezultatul şi consecința propriilor alegeri; prin urmare, cheia libertății trece prin grația moştenirii karmice a întregii omeniri, guvernate de Voința Divină.

Filosofi şi filosofii			
Altruism	435	A. Greenspan	400
Aristotel	498	Heritage Foundation	265
Autoritate	400	Hobbes, Thomas	475
Marii Avatari, învățători	1000	Hoffer, Eric	505
		Umanism	365
Ayers, A. J.	475	Husserl, Edmund	499
Bacon, Roger	460	Idealism	200
Behaviorism	400	Imperialism	200
Cercetaşii (Legile)	455	Intelectualism	395
		Kierkegaard, Soeren	410
Cercetaşii (Jurământul)	450	Laissez-faire	305
		Pozitivismul Logic	380
Burke, Edmund	410	Mach, Ernst	490
Capitalism (Filosofia)	340	Malthus, Thomas	204
Carnap, Rudolf	485	Moralitate	405
Chivalry	465	Institutul Naropa	405
Fundamentalismul creştin	205	Neoconservatism „New Deal” (Preş. Roosevelt)	395
Colectivism	200		
Comte, Auguste	485		340
Conservatorism	405	Poziția politică a NRA	205
Dewey, John	455	Obiectivism	400
Eagle Scout	460	Ockham, William de	535
Emerson, Ralph Waldo	485	Optimism	295
Empirism	475	Orwell, George: 1984	410
Epicureanism	305	Fenomenologia	420
Etica	415	Pierce, Charles	465
Existențialism	375	Platan	485
Inițiative bazate pe credință	480	Plotin	503

Friedman, Milion, Economişt	400	Pragmatism	200
		Rand, Ayn	400
Gnoza	503	Raționalism	470
„Great Society” (Preş. Johnson)	280	Russell, Bertrand	465
		Sfinții	550
Sartre, Jean-Paul	200	Înțelepții spirituali	700
Schlick, Moritz	480	Lupta pt. supraviețuire	220
Scolastica	460	Teologia	460
Scotus, Duns	490	Filosofia tradițională americană	440
Darwinismul social	215		
Socrate	540	Transcendentalism	445
Solipsismul	350	Liberalismul tradițional	355
Spencer, Herbert	410	Utilitarismul	240

Discipline Intelectuale			
Algebra	405	Matematica	450
Aritmetica	395	Metafizica	460
Epistemologia	475	Ontologia	465
Geometria	400	Ştiința	450-460
Geometria (solidă)	405	Teologia	460
Marile cărți ale lumii occidentale (exclusiv Marx)	465	Trigonometria	410

În măsura în care mintea nu poate discerne între adevăr şi falsitate, ea se poate bizui doar pe rațiune şi intelect. Astfel, educația aduce beneficii pe mai multe niveluri. Pentru eul neevoluat, totuşi, capacitatea de a gândi e marcată de trecerea de la rațiune la raționalizare pentru a justifica pozițiile emoționalizate. Apoi, distorsiunile adevărului tind să cadă în niveluri stratificau concordante cu nivelurile aferente ale conştiinței manifestate în societate.

Deasupra nivelului 200 al conştiinței, adevărul e valorizai în sine şi, ca atare, educația şi erudiția sunt respectate. Pentru eul egocentrist, cu toate acestea, cerințele adevărului sunt nedorite, deoarece ar amenința

sistemele personale de credință. Astfel, moralitatea, etica şi responsabilitatea sunt văzute ca opresive, fiind în final respinse. Făcând astfel, raționalizările minții inferioare înlocuiesc dialectica şi cerințele onestității aşa încât, până şi cele mai grosiere falsități sunt considerate a fi adevăruri sau „fapte", chiar dacă nu au nicio bază în realitate. (Din punct de vedere istoric, mărturia falsă, calibrată la nivelul 40, reprezintă o anatemă, chiar şi În societăți primitive).

În actualul „război cultural" sociologia şi retorica politizate au înlocuit semnificativ rațiunea şi adevărul verificabil. Chiar şi istoria, literatura, matematica, ştiința şi etica responsabilității au fost atacate şi repudiate. În vreme ce aceste poziționalități relativiste pot fi scuzate şi trecute cu vederea ca elemente naive, adolescentine şi regresive, o altă componentă a acestui declin e mult mai periculoasă, stând la baza motivațiilor de tipul urii justificate.

În vreme ce distorsiunile adevărului, ce sunt caracteristice nivelurilor conştiinței situate între valorile 130-195, pot părea atractive celor needucați, ele nu sunt altceva decât o blană de oaie sub care se ascund mânia, invidia, malițiozitatea şi justificările aduse distorsiunilor paranoice. Oratorul iritat, cu fața roşie de congestie şi cu venele îngroşate, gesticulează agresiv şi îşi îndreaptă degetul acuzator - dar aceeaşi inflație e văzută adesea şi în comportamentul animal.

Sofismele şi retorica au fost atent analizate de Platon, Aristotel şi Socrate în jurul anului 350 d.Hr. Totuşi, mai bine de 2000 de ani ele au lost considerate un subiect închis de către gânditorii mai evoluați şi mai integri. Dar în fiecare generație, un mare număr de oameni calibrează sub nivelul 200, şi astfel dogmele egoismului revin la suprafață în haine noi şi înlocuiesc

adevărul cu orice preț. Astfel, abandonarea adevărului în folosul câştigului e o atitudine ce a persistat, reprezentând, de fapt, principala cauză a războiului şi a genocidului. Virusul frazelor pompoase şi înşelătoare se transmite peste generații.

Aşa cum am citat anterior, distorsiunile filosofiei marxiste survenite în timpuri recente au costat viețile a milioane de oameni, rezultând în dezastre civile ce au oferit extremei drepte fasciste oportunitatea escaladării haosului şi neînțelegerilor sociale. Ideea centrală a tuturor acestora rezidă în vinovăție - căci trebuie spus că substitutul pe care persoanele slabe îl uzează în locul integrității calibrează la nivelul 180, şi, precum cancerul, slăbeşte şi denigrează chiar nivelul de conştiință al celor cuprinşi de acest sentiment, astfel încât pseudo-victima inițială devine în mod literal astfel.

Totuşi, Aristotel a văzut o valoare în retorică şi anume aceea că, pentru a fi acceptat, adevărul trebuie prezentat adecvat. De fapt el a descris în termeni politici/sociali/ filosofici una din teoremele fundamentale ale cercetării conştiinței - şi anume aceea că adevărul nu e doar consecința conținutului, ci şi a contextului Astfel, el a prezentat modalitatea etică de folosire a retoricii drept mijloc de înfățişare efectivă a adevărului, incluzând pe lângă logica dialectic corectă („Logos") şi integritatea vorbitorului („Ethos") şi calitatea audienței („Pathos"). În vreme ce filosofiile şi poziționalitățile problematice par a utiliza emoțiile şi (via mintea inferioară) ilogicul, legile dialecticii ştiinței şi rațiunii sunt stricte, solicitante şi inflexibile. Adevărul verificabil e independent de modul în care ne putem „simți" relativ la el, aspect ce, dealtfel reprezintă unul irelevant, personal şi fundamental narcisist şi subiectiv.

Nivelul calibrat 460 indică erudiție, 470 indică adevărata raționalitate, iar nivelul 499 e semnul strălucirii şi apropierii de geniu. Se poate vedea că nivelul calibrat al retoricii nu-l depăşeşte nici măcar pe cel al aritmeticii simple. Devine deci chiar de mirare cum de poate fi luat într-atât în serios încât să se clădească pe el politici publice utilizate ca fundament al deciziilor judiciare de exemplu, oare termenul „speech" înseamnă o înşiruire de vorbe şi conversații sau „oricare şi toate tipurile de comportament" în orice împrejurare? Oare actul de a arde o cruce, la care recurge ritualul Ku Klux Klanului, reprezintă un „speech"? Sau formicația publică e oare şi ea o formă a libertății opiniei? Prin urmare, parametru permisibili nu includ doar conținutul, ci şi motivația, intenția şi responsabilitatea pentru impactul social.

În Grecia antică, politicienii de carieră au învățat să uzeze de fructele oratoriei de la profesioniştii în domeniu, care percepeau o taxă şi predau „retorica" sau arta de a umbri adevărul în vederea câştigării alegerilor. E vorba, deci, de un talent însuşit care, în exces, aduce aminte de o atitudine bombastică, intenționată a impresiona pe cei creduli, lipsiți de educație ori chiar pe cu educați, dar care au o agendă diferită de preocupări. Această violare a adevărului i-a indignat pe Platon, Socrate şi Aristotel, care au demolat total credibilitatea protagoniştilor. Totuşi, din acest dialog au reieşit două concluzii importante: (1) inteligența ca filosofie depinde de satisfacerea cerințelor dialecticii (structurii) argumentelor, şi (2) e important ca adevărul integru să fie prezentat adecvat auditoriului, pentru a facilita înțelegerea şi acceptarea din partea acestuia. Acest lucru este conform cercetării conştiinței, prin faptul că

adevărul verificabil e un produs deopotrivă al conținutului şi contextului.

Liderii omit adesea să furnizeze o anumită informație ce ar recontextualiza complet impactul asupra prezentării lor. Neajunsul intelectualilor integri este că ei cred că adevărul prin el însuşi e convingător pentru alții, ignorând faptul că se întâmplă exact contrariul - cei non-integri urăsc şi resping adevărul ori îl etichetează drept falsitate, deoarece e perceput ca o respingere a propriilor motivații. Atunci când adevărul e contextualizat adecvat, el e consolidat de credibilitate, iar falsitatea nu mai trebuie combătută deoarece se prăbuşeşte singură.

Cu toate că adevărul se ridică singur la suprafață, el trebuie să fie „vândut" pentru a-l face agreabil şi atrăgător celorlalți. Populațiile cu niveluri scăzute ale conştiinței sunt interesate exclusiv de câştiguri. Faptul că adevărul eliberează e un concept acceptat de cei integri, el fiind totodată perceput ca un duşman amenințător de cei neintegri.

Dacă falsitatea are drepturi legale şi egale cu adevărul, beneficiind în plus şi de acceptare academică şi propagare prin media, atunci Goebbels, Hitler, Eichmann, fascismul şi Holocaustul ar fi legitime, ca dealtfel şi Stalin, Pol Pot ori Buchenwald. Se poate vedea că problema nu e falsitatea însăşi, ci transformarea ei (luciferică) în adevăr.

Pervertirea adevărului şi integrității în societatea actuală e atât de evidentă încât aceasta nu recunoaşte desacralizarea adevărului decât atunci când atinge niveluri absolut extreme, precum afirmația că victimele atacurilor din 11.09 meritau pe drept să moară (afirmație calibrată abia la nivelul 90). Această declarație a fost apărată ulterior pe baza falsului raționament

conform căruia „victimele meritau într-adevăr să piară din cauza războiului din Irak”. (Fox News, 2/04/05). Aceasta, deşi războiul amintit e de fapt ulterior şi nu anterior atacurilor teroriste. Astfel, relativismul a înlocuit adevărul cu falsitatea în acompaniamentul uralelor suporterilor, care nu erau, ei înşişi, altceva decât victimele patetice ale unei spălări academice a creierelor.

Prin aplicarea aceloraşi principii conform cărora falsitatea e deopotrivă legală şi justificată, atunci la fel devin şi răzvrătirea şi trădarea. Acelaşi dicton va sprijini apoi drepturile de a urî şi distruge, deoarece expresia e definită acum în aşa fel încât să includă acțiunea. Paradoxul e că, dacă anarhia e legală, atunci nu mai există forța legală care s-o impună. Legea e bazată pe adevăr şi, prin urmare, în afara cerințelor adevărului nu poate exista nicio lege care să protesteze față de „drepturile” celor fărădelege.

Concluzie

Libertatea e o stare independentă şi interioară, în vreme ce libertatea socială e o consecință a judecăților sociale colective, putând fi restricționată în vederea servirii binelui comun. E o serioasă eroare să confundăm aceste două concepte de vreme ce toate acțiunile şi alegerile au consecințe.

În cele din urmă va trebui să acceptăm responsabilitatea şi consecințele pentru alegerile şi acțiunile noastre. Fiecare act, gând şi alegere se alătură unui permanent mozaic; deciziile noasta brăzdează universul conştiinței şi afectează viețile tuturor. Fiecare act ori decizie în sprijinul vieții aduce prinos întregii vieți, inclusiv a celei proprii. Undele pe care le generăm

se întorc la noi. Ceea ce părea a fi cândva doar o declarație metafizică, e stabilit azi ca un fapt ştiințific.

Tot ceea ce există în univers emite constant un model energetic identificabil de o frecvență specifică, ce persistă pentru totdeauna şi poate fi citit de cei care ştiu cum. Fiecare cuvânt, act şi intenții- creează o înregistrare permanentă; fiecare gând e cunoscut şi înregistrat pentru totdeauna. Nu există secrete, nimic nu e ascuns şi nici nu poate fi. Viețile tuturor se manifestă într-un domeniu public. Spiritele noastre sunt dezgolite în timp, expuse privim tuturor. Viața tuturor va da seama într-un final în fața universului

Cap. 14 - Ţări şi politici

Evoluția conştiinței, aşa cum se exprimă în dezvoltarea intelectuală, s-a desfăşurat în mii de ani şi de-a lungul mai multor civilizații, fiind presărată cu perioade de conflicte deosebit de dure, cu războaie civile şi vărsări de sânge. Din această lungă şi dureroasă experiență, cele mai semnificative performanțe intelectuale au calibrat aproximativ în marjele valorii 400. În crearea Americii, acestea s-au combinat mai degrabă cu geniul spiritual decât cu cel religios, iar rezultatul a fost apariția uneia dintre cele mai puternice şi mai reuşite țări şi culturi din lume.

Teocrațiile şi monarhiile au fost încercate, dar s-au prăbuşit, devenind exemple negative, ce trebuie evitate. După Reformă, țările din Europa s-au re-creat pe un model raționalist şi secular, dar cu intenții integre. Din acest motiv, multe dintre ele au calibrat în marjele valorii 300 şi chiar peste aceasta, devenind democrații bazate pe corectitudine şi raționalitate.

În consecință, lumea occidentală civilizată a reprezentat, în general, un câmp fertil, care a primit cu brațele deschise descoperirile ştiințifice, iar aplicațiile lor în rezolvarea problemelor umane au fost uimitor de reuşite. Ştiința, precum şi tehnologia aferentă, au reuşit să învingă majoritatea bolilor, au dublat speranța de viață şi au ridicat educația la rangul de cheie de boltă a progresului. Totuşi, cele mai impresionante dintre succese s-au înregistrat în ultima sută de ani, ceea ce, dacă privim din perspectiva evoluției timpului, durează cât o clipire din ochi. Aceste câştiguri enorme realizate într-un timp atât de scurt, ne îndreptățesc să ne aşteptăm ca viitorul să aibă încă şi mai multe promisiuni pentru umanitate - cu excepția călcâiului lui

Ahile, relațiile internaționale. Dintr-o perspectivă enciclopedică asupra lumii, acest sector critic al eşecului iese clar în evidență drept cea mai serioasă şi mai evidentă problemă ce trebuie rezolvată înaintea atingerii şi garantării păcii mondiale. Ca o falie tectonică sau un vulcan inactiv, această eroare uriaşă pândeşte la orizont ca o bombă cu efect întârziat. Duşmanii păcii îşi agită săbiile şi fac angajamente solemne de a distruge principalul promotor al civilizației şi al standardelor avansate, care este America. Armele lor sunt o combinație de propagandă pseudo-religioasă, nişte tehnici de spălare a creierului şi o percepție paranoică asupra lumii occidentale, deformată dinadins în aşa fel încât să fie justificate acțiunile şi retorica agresive, Jihad-ul este o declarație religioasă de război care a condus către schimbarea vieții cotidiene în societatea occidentală, ale cărui puncte slabe sunt negarea, incapacitatea tradițională şi lipsa de cunoaştere temeinică a funcționării relațiilor internaționale.

Din lipsă de date temeinice, diplomația internațională este adeseori nu numai incapabilă, dar şi prea puțin cooperantă cu scopurile sale. (Națiunile Unite actuale calibrează doar la nivelul 185-190). Acest lucru este inevitabil pentru că, în lipsa unor date verificabile sau a unui corp de cunoştințe fundamentate ştiințific diplomația este asemănătoare explorărilor primitive, care de desfăşurau fără hartă, busolă sau GPS (sistem global de poziționare).

În lipsa informațiilor fundamentate, apare o întreagă gama de măsuri temporare, însoțite de emoționalism, de presiunea protestului public şi de expediente politice. Toate acestea sunt consolidate de afacerile clandestine acompaniate de retorica interminabilă, intelectualizarea sterilă, precum şi de pozițiile politice de tipul „o măsură

comună pentru toți". Ele se dovedesc a fi tehnici nefundamentate suficient pentru a constitui temelia siguranței şi securității tuturor țărilor şi societăților.

Chiar şi dintr-un sondaj foarte succint, apare evident că nevoia cea mai presantă a lumii actuale rezidă în existența unei ştiințe fundamentate pe care să se poată baza diplomația internațională. În acest scop, o recapitulare istorică poate oferi orientarea şi informarea pe baza cărora să se construiască o ştiință a relațiilor internaționale şi diplomatice ancorată în realitate.

Sisteme politice			
Oligarhie	415	Feudalism	145-200
Meritocrație/Republică	410	Tribalism	200
Națiunea Irocheză	399	Teocrație	175
Coaliție	345	Comunism	160
Socialism	305	Dictatură	135
Monarhie	200	Fascism	125

Studierea cifrelor de mai sus este foarte interesantă şi ne permite să observăm cât de apropiată este structura Națiunii Irocheze de democrația actuală. De fapt, mulți din factorii săi au fost incluşi în Constituția Statelor Unite. Mai observăm că, deşi în vederea stabilirii nivelului ei calibrat, Monarhia depinde de monarhul în exercițiu în acel moment, ea nu este în mod intrinsec lipsită de integritate. Guvernele tribale pot fi, de asemenea, foarte integre, lucrul acesta depinzând de cine anume este la conducere, tabelul mai dezvăluie faptul că ideologiile politice de extremă stângă sau dreaptă au tendința de a cădea către nivelurile cele mai scăzute ale integrității. În fine, calibrarea teocrației dezvăluie de ce aceasta a fost sistematic respinsă de părinții fondatori ai Statelor Unite.

Din motive întemeiate, dictatura are un renume prost pretutindeni, din Haiti la Castro, Hitler, Musolini, Saddam Hussein, precum şi alți dictatori din lumea actuală. De aceea, dictatorii scot în evidență, mai devreme sau mai târziu, caracteristici ale unui narcisism mesianic pompos, malign, opresiv şi feroce, îndreptat chiar împotriva propriului popor. Baza filozofică a democrației are o lungă evoluție în lumea intelectuală şi, în dezvoltarea ei, s-a folosit de gândirea celor mai strălucite minți care au existat de-a lungul secolelor.

Societăţi istorice			
Indieni americani	210	Boşimani	110
Grecia Antică	255	Canibali	95
Roma Antică	202	Vânători de capete	95
Egiptul Antic	205	Incaşi	65
Atlantida	290	Azteci	65
Omul din Neanderthal	75	Predecesorii omului modern (60.000 ani în urmă) Homo sapiens idelta	70 - 80
Omul din Cro-Magnon	80		
Anasazi	85		
Homo erectus (Java)	70		

Istorie politică Figuri majore			
Akhenaten	220	Magna Carta	460
Alexandru cel Mare	290	Mary, Regina Scoției	340
Attila	90	Hoarde Mongole	70
Hoardele barbare	35-85	Montezuma	45
Bonaparte, Napoleon	450↓175	Nefertiti	205
Caesar, Julius	140	Nero	70

Caligula	30	Petru cel Mare	385↓190
Carol cel Mare	230	Papa Grigore	45
Columb, Cristofor	320	Papa Leo	475
Conquistadorii	40	Regina Victoria	230
Constantin (Împ.)	410↓385	Ramses I	205
Cortez, Hernando	85	Ramses II	210
Cromwell, Oliver	208	Rasputin	120
Disraeli, Benjamin	405	Robespierre, Maximilian	405
Frederick cel Mare	325	Ţarii Ruşi	55-385
Henry VIII	170	Tutankhamon	200
Ivan, cel Groaznic	55	Vikingi, Huni, Goți	55-85
Justinian (împărat)	435	Wallace, William	490
Han, Genghis	140	Wellington, Duce de	420
Machiavelli	225		

Personalităţi importante recente			
Arafat, Yasser	440↓65	Regele Faisal (Arabia Saudită)	480
Atatürk, Mustafa Kemal	250	Lenin, Vladimir	405↓80
Churchill, Winston	510	London Blitz	40
Franco, Francisco	190	Mao	185
Gestapo	35	Marx, Karl	130
Goebbels, Joseph	70	Mengele, Dr. Joseph	25
Gorbachev, Mikhail	500	Montgomery, Gen.	450
Goring, Herman	350↓150	Nazism	50
Himmler, Heinrich	35	Noriega, Manuel	60
Hitler, Adolf	430↓40	Duvalier, Papa Doc	25
IRA	100	Pol Pot	35
KGB	55	Stalin, Iosif	70
Khomeini, Ayatollah	75		

Personalităţi actuale			
Abbas, Mahmoud	230	Khutami, Muhammad	200
al-Qaeda	65	Kim Jong Il (N. Korea)	160
al-Zarqawi, Abil Musab	60	Miloşevici, Slobodan	130
bin Laden, Ossama	40	Musharraf, Gen. Pervez	425
Castro, Fidel	445↓180	Pinochet, Gen. Augusto	155
„Chemical Ali”	160	PLO	55

China înaintea reformelor	150	Putin, Vladimir	190
China după reforme	195	Sharon, Ariei	205
UE	205	Sistani, Mare Ayatollah Ali	125
UAMAS	105	Talibanii	65
Hezbollah	85	UNESCO	355
Hussein, Saddam	65	ONU	195
Kadai, Omar	160↑190	Consiliul de securitate ONU	180
Karzai, Hamill (Afganistan)	415		

Notă: Cifrele între care există săgeți „↑” sau „↓” indică calibrările carierei la începuturile sale şi nivelul carierei ulterior în timp. Mulți lideri scad în integritate datorită corupției pe care puterea lumească o manifestă (de ex. Arafat 440↓65). Înlocuirea a lui Arafat cu Abbas (cal.230) împreună cu apariția lui Sharon la nivelul 205, au reînnoit speranța de pace în acest violent conflict ce durează de atâta vreme.

Cifrele de mai sus vorbesc de la sine. O curiozitate este faptul că, atât Napoleon, cât şi Hitler, au calibrat pe la mijlocul nivelului 400 în perioada de început a carierei lor pentru ca, apoi, căzând în megalomanie, să apară la amândoi o prăbuşire semnificativă a nivelului calibrat, însoțită de încheierea vieților lor într-un total dezastru. Aparent, amândoi au început prin a avea idei constructiv şi au lăsat o moştenire benefică pentru societățile lor, dar mai apoi au sfârşit abandonându-se avantajelor puterii lumeşti. Având în vedere că cercetarea kinesiologică este dincolo de timp şi spațiu, putem identifica aproape exact momentele când au survenit aceste schimbări. În cazul lui Napoleon acest lucru s-a petrecut în momentul în care a luat hotărârea de a se încorona ca împăiat lezând astfel autoritatea de până atunci a Bisericii, pentru că, până în acel moment, doar Papii aveau autoritatea de a încorona un împărat.

În cazul lui Adolf Hitler, momentul amintit a survenit atunci când acesta a devenit simultan liderul unic al tuturor organizațiilor guvernamentale şi al armatei. Dacă, de-a lungul istoriei, monarhii mai erau încă supuşi celor mai înalte autorități religioase ale momentului (cum ar fi Papa, capul Bisericii Ortodoxe Răsăritene sau echivalenții acestora) niciunul dintre aceşti doi oameni de stal nu dădea socoteală în fața nimănui. Nero chiar s-a auto-proclamat Dumnezeu. În fiecare caz, eul s-a auto-proclamat Dumnezeu, şi, în felul acesta, şi-a dezvăluit ambiția secretă, reprimată şi deghizata, dar parte a esenței sale interne.

Țări şi Regiuni ale lumii (prezent)							
Nivelul 400		**Nivelul 300**		**Nivelul 200**		**Marje superioare ale nivelului 100**	
Australia	410	Bolivia	300	Argentina	285	Iordania	185
Canada	415	Brazilia	300	Islanda	255	Kuwait	190
Germania	400	America Centrală	355	Indonezia	215	Orientul mijlociu	170
Hawaii	405	China		Manciuria	200	Korea Nord	175
Hong Kong	400	RP	300	Nepal	205	Palestina	185
Olanda	405	Preşedinte	320	Noua Guinee	202	A. Saudită	175
Singapore	405	Guvern	150↑ 190	Puerto Rico	250	Sicilia	175
Korea Sud	400	Egipt	350	Rusia	200	Africa Sud	190
Elveția	400	Europa	355	Taiwan	295	Siria	155
SUA	421	Franța	305	Tibet	200	Turkmenistan	150
		Grecia	300	Turcia	245	Yemen	160
		India	355	**Marje sup. 100**		**Marje inf. 100**	
		Italia	380	Balcani	185	Irak	120
		Japonia	355	Bosnia	180	Liban	130
		Mexic	300	Burma	155	Pakistan	140
		Scandinavia	350	Cuba	180	Ucraina	140
				Iran	190	Vietnam	140
				Israel	190		

Sub nivelul 100

Haiti	55	Congo	70
Algeria	90	Angola	50
Libia	90	Rwanda	70
Sudan	70	Uganda	40
Nigeria	55	Oman	9

În ediția din 2005 a *„Freedom House”,* într-un studiu efectuat asupra a 129 de țări din lume, 46% sunt clasificate ca fiind „libere”, 26% „nu sunt libere”, iar restul sunt „parțial libere”. În 2004, 26 de țări au prezentat un progres, în timp ce 11 au înregistrai un declin. Opt dintre cele mai oprimate țări au fost: Burma, Culm, Libia, Coreea de Nord, Arabia Saudită, Sudan, Siria şi Turkmenistan. Din țările Orientului Mijlociu, numai Israelul a fost evaluat ca fiind „liber”, iar 12 state au fost catalogate ca „nefiind libere” (Ingram, 2004).

Chiar din prezentarea brută a datelor, sunt deja evidente implicațiile profunde care necesită un rafinament mai amplu şi o adaptare la specificul unei situații, cum ar fi divergențele dintre popoare, guverne şi oficialități, ca şi dintre diverşii lui reprezentanți. O țară sau o societate care calibrează la nivelul 400 este guvernată şi funcționează pe baza principiilor raționalității care implică etică, moralitate, responsabilitate, simț de răspundere şi interes pentru bunăstarea poporului. O astfel de țară este, dr asemenea, guvernată de lege şi se bazează pe principiile constituției şi pe structura guvernamentală. În consecință, atare țări pot fi abordate cu succes prin logică, etică şi moralitate.

Această abordare de ansamblu, totuşi, poate fi nepotrivită şi condamnată la eşec când este aplicată unei țări care calibrează sub nivelul 200, ceea ce înseamnă că operează pe baza unor principii total

diferite cum ar fi interesul şi câştigul egoist, puterea personală, lipsa oricărei obligativități față de populație, lipsa eticii, a moralității şi chiar a legalității. Astfel de țări acționează, în primul rând, din mândrie, aroganță, concurență, răzbunare, imagine - şi, cel mai grav din cauza megalomaniei liderilor săi, exprimată ca paranoia şi tendințe spre secretomanie. Liderii nu au niciun fel de remuşcări atunci când fac cele mai false declarații care frizează chiar absurditatea. Liderii dictatoriali au totodată o tendință către impunător şi grandios, unii prezentând chiar psihoze (egoismul mesianic narcisist este calibrat la nivelul 35-60) şi iluzii de grandoare. Aceştia îşi doresc de fapt să fie adorați şi considerați salvatori; de aici şi exhibarea portretelor şi statutului. Toată lumea trebuie să se închine în fața „Marelui Conducător" şi a simbolurilor sale. În tot acest timp. un conducător integru este satisfăcut prin simplul respect.

Este foarte importantă înțelegerea elementelor şi a psiho-dinamicii megalomaniei. Ele nu diferă în esență de criminalitatea recidivistă (personalitatea psihopată a sociopatului cronic), ceea ce conduce la incapacitatea de a simți remuşcare, regret, sau responsabilitate față de alții, însoțite de lipsa calității de a învăța din experiență. Cealaltă consecință a megalomaniei este incapacitatea de a lua în serios avertizările şi de a prevedea consecințele (ajungând în felul acesta să fie „prinsă într-o pânză de păianjen").

De-a lungul istoriei, multe personalități megalomane mesianice au sfârşit prin a se sinucide în loc să-şi accepte responsabilitățile personale. Pentru că acest nivel patologic este atât de mult în afara sferei realității unei persoane obişnuite, dacă nu este luat în considerație, pot apărea consecințe grave pentru societate. Oamenii care au de a face cu astfel de

personalități criminale nu sunt în totalitate surprinşi de refuzul total al acestora de a recunoaşte comiterea unei infracțiuni chiar dacă ea este surprinsă pe o video-casetă.

De aceea, țările calibrate sub nivelul 200 sunt dominate de principiul interesului propriu; în consecință, declarațiile politice, cum ar fi cea a „apărării păcii" sunt utilizate ca sloganuri de propagandă şi manipulare. Pacea ar avea ca rezultat înfrângerea partidului conducător, pierderea profitului din industria de armament, pierderea sprijinului populației şi a fundamentului puterii. Astfel de societăți prosperă şi sunt construite pe baza războiului şi a conflictului. Ele sunt foarte abile în a-şi juca rolul, a manipula presa, se pricep la înşelătorii şi declarații diplomatice false. Se mai pricep foarte bine şi să manipuleze isteria maselor şi să creeze incidente inflamatorii ca să țină spiritele încinse - cum ar fi iritarea duşmanului prin manevre extreme de genul aruncării în aer a unui autobuz plin de copii nevinovați. Fiecare parte joacă apoi rolul mincinos al „victimei inocente" contra „autorului răului" într-un joc care nu înseamnă altceva decât un sport sângeros, total necunoscut unei culturi bazate pe rațiune şi valoare umană. Acțiunile extreme sunt apoi „justificate" prin fundamentalismul religios al aripii de dreapta, dependente de satisfacția pe care i-o oferă strălucirea războiului şi drama macabrului şi grotescului - cum ar fi decapitarea lentă cu sabia a unor civili fără apărare, spectacol difuzat prin televiziune în lumea întreagă.

Naivitatea periculoasă a Americii

America este în mod repetat orbită de propria sa infatuare, de faptul că deține „cupa sfântă" a

democrației şi flutură steagul libertății. Tot în mod repetat, America nu-şi dă seama de gravitatea orbirii sale, dând în schimb vina pe agresorii radicali care o atacă în cele din urmă ca pe o țintă vulnerabilă şi foarte tentantă.

Culturile străine nu joacă după regulile stabilite de Marchizul de Queensbury, iar „corectitudinea", „cinstea", precum şi alte valori asemănătoare sunt considerate copilăreşti şi ridicole. Ideea de „pace" nu are deloc valoare pentru țările care calibrează sub nivelul 200, şi la fel se întâmplă şi în cazul onestității, bunătății şi oricărei calități considerate virtuoase. America este invidiată, urâtă, considerată deschis ca fiind „stupidă". O țară care se roagă „cu căciula în mână" pentru „ajutorul" şi „aprobarea" unor organizații flagrant anti SUA cum sunt Națiunile Unite, face un lucru care este considerat cel puțin umilitor. Dacă în America slăbiciunea necesită compasiune, în alte țări ale lumii, care sunt considerate foarte *macho,* slăbiciunea generează *dispreț* şi nu milă. Acelaşi lucru se aplică şi indiferenței americane patologice față de operațiunile de securitate necesare supraviețuirii (a fi descoperit sau prins cu garda jos e o acțiune care calibrează la nivelul 180).

Acel model a precedat atacul de la Pearl Harbour, incidentul din Golful Porcilor, războiul din Coreea (trupele surprinse de o jumătate de milion de soldați comunişti), asasinarea lui John F. Kennedy (maşină decapotabilă), atacurile din 11 septembrie, terorismul militant islamic, frontiere şi imigrări necontrolate (a se observa consecințele din Europa), încrederea în Națiunile Unite, etc. Acest model repetitiv al „marmotei americane" reprezintă eşecul responsabilității, perspicacității şi al preocupării guvernului pentru

supraviețuirea cetățeanului. Aceeaşi naivitate idealistă i-a susținut şi pe simpatizanții comunismului precum şi pe cei ai partidului nazist american din anii 1930, respectiv 1940. (Este dezastruos să ai încredere în poziții care calibrează sub valoarea 200.)

Statele Unite fac eforturi pentru a menține o imagine media sănătoasă; de fapt, imaginea a devenit mai importantă decât câştigarea unei bătălii. America crede cu naivitate că dacă are o imagine de sfântă, lumea va iubi Statele Unite. Nimic nu poate fi mai departe de adevăr. Rezultatul este, de fapt, o dizgrație Internațională. Apelul „treziți-vă la realitate" devine în fiecare zi mai puternic, iar prețul plătit refuzului de a accepta realitatea creşte necontenit.

O poveste din copilăria autorului ar putea fi ilustrativă în acest sens.

În jurul vârstei de 12 ani, purtam ochelari şi aveam o tinerețe ocupată cu lectura lui Platon, în timp ce tovarăşii mei se interesau de lupte, fotbal şi alte sporturi şi forme de exprimare a virilității. Non-combativitatea şi principiul de „a întoarce şi celălalt obraz" constituiseră valorile obligatorii ale educației creştine de care beneficiasem. Faptul că eram timid era tolerat, dar lipsa de combativitate nu a rezolvat problema ci, dimpotrivă, a agravat-o. Urmarea au constituit-o nasul spart, bătăile încasate şi atacurile de pe drumul de la şcoală, în ciuda manevrelor evazive preventive.

În cele din urmă, bunicul a declarat, „Gata! Ajunge!" şi a aranjat să iau lecții de box la o sală profesională, unde a trebuit să se pună bazele unei clase de „categoria țânțar". Învățarea acestei „arte de apărare" masculine a avut ca rezultat scăderea numărului de situații în care eram „ales" de colegii mei de la cor, ceea ce a făcut să-mi

crească încrederea de sine şi să capăt un sentiment de siguranță. Apoi, într-o zi, pe când eram singur într-un cartier rău famat, un tip care căuta gâlceavă şi care arăta ca un taur, s-a apropiat de mine amenințător. Nu era un tip antrenat într-o sală de box, ci un bătăuş murdar de stradă care juca după reguli total diferite, de tipul „învingător prin toate mijloacele". Lovitura lui „sub centură", m-a învățat că nu e bine să apelezi niciodată la regulile „Marchizului de Queensbury" când eşti atacat de un bătăuş de stradă „uns cu toate alifiile" şi dur, pentru că o să te trezeşti pe pavaj şi vei fi prilej de dispreț pentru o mulțime pentru care gentilețea este un semn de slăbiciune şi care arată dispreț pentru cel ce este considerat prea „moale".

Fiecare membru al culturii de stradă cunoaşte lecțiile de mai sus, ca şi faptul că a-ți ascunde capul „ca struțul" poate fi adeseori fatal. Spiritul împăciuitor este considerat ca o dovadă de laşitate, iar vulnerabilitatea este tentantă.

Prin contrast, calibrările peste nivelul 200 indică apariția sincerității, integrității, capacitatea de corectitudine şi preocuparea pentru bunăstarea populației. Cei ce aparțin acestor câmpuri sunt prin comparație mult mai integri decât cei situați sub pragul valorii 200.

Țările care calibrează în jurul valorii 300 au atins o bază reală - a supraviețuirii şi succesului, stăpânesc tehnici performante şi au descoperit valoarea entuziasmului, ambiției, solidarității de grup şi recompensei. În consecință, societățile situate la nivelul 300 pol fi abordate prin apelul la raționalitate şi la prezentarea oportunităților pentru dezvoltarea lor viitoare, cum ar fi sprijinul acordat educației, comerțului, tehnologiei, ştiinței şi medicinii. La nivelul

calibrat 300 există apreciere pentru simpla acțiune de a oferi sprijin.

Pentru guvernele situate sub valoarea 200, adevărata democrație este, în mod evident, o amenințare pe care nu trebuie să o ia în serios, decât dacă ar putea câştiga un profit sau un avantaj politic. Astfel, pseudodemocrațiile apar, dar modul lor de acțiune le contrazice declarațiile, ele continuând să funcționeze după aceleaşi principii non-integre, doar că şi le maschează în spatele protocolului structurilor politice. De exemplu, un guvern poate să fie formal democratic, dar operațional corupt. Dacă cercetăm mai îndeaproape, vom descoperi că supraidealizarea democrației pe care o practică America pe baza principiului „o măsură comună pentru toți" nu este realistă, iar convertirea agresivă pe care o practică generează adeseori mai degrabă resentiment decât apreciere. După cum arată un articol dintr-o revistă, „Americii pare să-i lipsească o concepție fundamentală referitoare la cum afectează ea celelalte națiuni prin atitudinea sa colectivă şi ignoranța sa generală asupra lumii". (Philadelphia Trumpet, 2/04).

Țările situate în jurul nivelului 100 sau chiar mai jos de acesta se confruntă cu realitățile supraviețuirii primare şi, prin urmare, pot fi abordate în mod realist numai prin înțelegerea acestei crize de supraviețuire. Acolo unde sunt pământuri sterpe este esențial să ai o puşcă, o vacă, o pompă de apă, sau un vehicul. Cultura este absentă, iar guvernele sunt dominate de recompense, războaie tribale şi fiefuri situate încă la nivel tribal şi pre-feudal. În aceste societăți, este pe deplin acceptat ca puternicii să-i distrugă şi să-i abuzeze pe cei slabi. Legea este făcută de puterea armelor şi de trădare, care sunt ridicate chiar la rangul de norme.

Afganistanul, de exemplu, este patria macului şi, în consecință, şi primul furnizor al heroinei, ceea ce constituie o sursă de bani, arme şi putere politică. La încheierea conflictului din Afganistan, câmpurile de mac au rămas în picioare. Când te gândeşti la America ca la promotoarea „războiului împotriva drogurilor", devine curios faptul că acest compromis ciudat nu a generat nicio discuție publică, deşi America poate să găsească o explicație dacă cineva cercetează elementele implicate în acest proces. Fără o sursă endemică de bani (provenită din câmpurile de maci) Statele Unite ar fi confruntate cu costurile hrănirii întregii populații înfometate, însoțite de atacuri ale propagandei adverse, totuşi, acest lucru trebuie bine cântărit în raport cu costurile ce grevează asupra societății prin existența persoanelor dependente de heroină, care ajung, de asemenea, la miliarde de dolari. Lăsând câmpurile de maci să rămână în picioare (după ce ai plătit al-Qaeda cu 40 de milioane de dolari pentru a le distruge) conduce şi la cooperarea cu mai marii locului.

Tehnicile şi datele cercetărilor asupra conştiinței au fost validate prin aplicarea lor la un important conflict mondial precedent, în care eşecul ar fi avut consecințe grave. În aplicarea specifică, toți factorii au fost calibrați, inclusiv intențiile care ar putea predomina în diferite condiții. Respectarea acestui lucru a condus la dezvăluirea mişcărilor necesare pentru prevenirea războiului rachetelor balistice. Prin aplicarea principiilor descrise, decizia a fost rapidă şi încununată de succes.

Într-o lume care include posibilitatea unui război nuclear, marja de eroare s-a îngustat şi acest lucru conduce la creşterea preciziei, cunoştințelor şi înțelepciunii. Este lipsit de realism să ne aşteptăm ca alte culturi să încorporeze valorile noastre; de fapt, acele

culturi trebuie abordate prin înțelegerea valorilor lor specifice.

Dezvoltarea unei Ştiințe a Diplomației şi Relațiilor Internaționale

Soarta unor întregi națiuni depinde de competența lor diplomatică şi politică. Când acestea nu sunt corecte sau bine calculate, costurile sunt devastatoare, fiind plătite prin moartea a milioane de oameni. Chiar şi un singur calcul greşit poate arunca şi chiar a aruncat - întreaga lume în război (de exemplu, calculele- greşite ale lui Neville Chamberlain asupra intențiilor lui Adolf Hitler, înainte de cel de al doilea război mondial), sau disprețul secretarului de război Stimson față de rapoartele organelor de securitate referitoare la planurile de război ale japonezilor înainte de Pearl Harbour. Atare erori grave s-au repetat de-a lungul istoriei civilizației şi au făcut ca imperii întregi să ajungă sub controlul capricios al megalomanilor. Dată fiind importanța din ce în ce mai mare pe care o are diplomația internațională, nu există prioritate mai mare pentru umanitate decât dezvoltarea unei ştiințe dedicate acestui domeniu, de care în actuala eră nucleară depinde însăşi supraviețuirea vieții umane.

După distrugerile provocate de Primul Război Mondial, s-a sperat că Liga Națiunilor va constitui o modalitate de rezolvare a conflictului internațional dar, la fel ca şi Organizația Națiunilor Unite care a înlocuit-o, s-a dovedit a fi inutilă. Ambele organizații au fost idealiste în teorie şi incompetente în practică. (Ligii Națiunilor calibra la nivelul 185, ONU calibrează în general la valoarea 190 iar Tribunalul Penal Internațional la 195).

Deşi ONU e o organizație umanitară de succes, ea a produs mai mult exerciții retorice decât decizii reale. În ansamblu, poziția sa este anti-americană. (America plăteşte aproximativ 25% din cheltuielile ONU, asigurând în plus clădirea de pe East River, o locație de lux în Manhattan). Umanitatea nu-şi poate lăsa soarta în mâinile unei organizații care este calibrată la un nivel ineficient, situat între 185 şi 190. (Cine şi-ar dori un chirurg sau un pilot la acest nivel de incompetență?). Pentru a putea supraviețui, umanitatea trebuie să lase deoparte sentimentalismul (cal. 190) şi retorica, precum şi să înceteze să se mai bazeze pe sofism (cal. 195) Orice om de afaceri realist ştie că cea mai diplomată cale de rezolvare a unei propuneri nerealiste este aceea de a o ucide prin încredințarea ei unui comitet. Iar Națiunile Unite reprezintă comitetul suprem.

Harta 1 - Distribuţia nivelurilor predominante ale conştiinţei Emisfera Occidentală

Calibrare generală 355

Chiar şi din această examinare inițială, elementară şi generală, reiese că emisfera occidentală acționează în principal pe baza unui climat general integru. Doar Haiti se situează mult mai jos, la nivelul calibrat 55. Istoria sa recentă s-a confruntat cu conducerea catastrofală a familiei Duvalier şi a bine-cunoscutei lor forțe politice opresive, celebră pentru atrocitățile groteşti. Populația este, de asemenea, implicată în practicile *voodoo* (cal. 50) ce se caracterizează prin ritualuri de sacrificii sângeroase. Tentativele anterioare de ajutor financiar au adâncit în mod paradoxal sărăcia, din cauza efectelor pe care le-au avut în creşterea demografică. De asemenea, este important de menționat că, în ciuda regimului lui Fidel Castro (cal. 185), populația Cubei calibrează la nivelul 255. Acest lucru reflectă un decalaj între conducător, populație şi guvernul însuşi. În practică,

pentru succesul negocierilor diplomatice, este important să se cunoască nivelul calibrat al fiecăruia din cele trei componente, adică poporul, guvernul şi conducătorul sau liderul. În istoria recentă, Castro a găzduit prima reuniune adevărată a teroriştilor şi organizațiilor teroriste, în urma căreia terorismul a erupt în întreaga lume. Monarhii tiranici, Ivan cel Groaznic, Lenin, Hitler, Stalin şi ceilalți calibrează atât de jos încât rivalizează chiar cu dragonul Komodo, care se află la nivelul 40 (de exemplu, Pol Pot, calibrat la nivelul 30 al conştiinței) sau criminalii în serie (nivelurile 30-35).

Situația de ansamblu a Emisferei Orientale este total lit contrast cu cea a Emisferei Occidentale.

Harta 2 - Distribuţia nivelurilor conştiinţei Emisfera Orientală

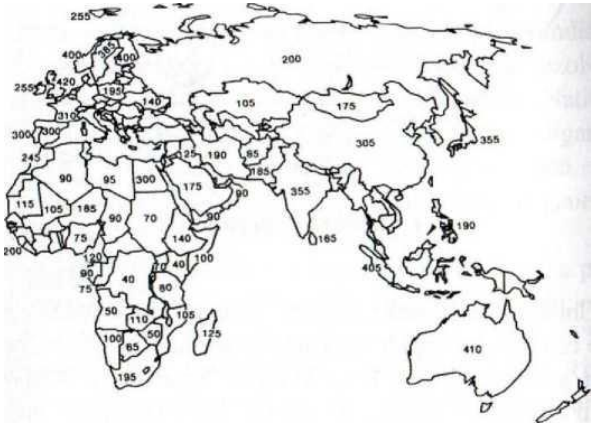

Calibrare generală 190

Aici se pot vedea focarele cele mai importante ale unor conflicte aproape sigure. Australia reflectă raționalitatea culturii occidentale, iar Europa de Nord, India şi Rusia apar acum pozitiv (în general), situație ce caracterizează chiar şi China. Africa (şi în special Africa de Nord şi Orientul Mijlociu) sunt cele mai amenințătoare zone în prezent.

Harta 3 — Distibuţia nivelurilor conştiinţei Africa şi Orientul Mijlociu

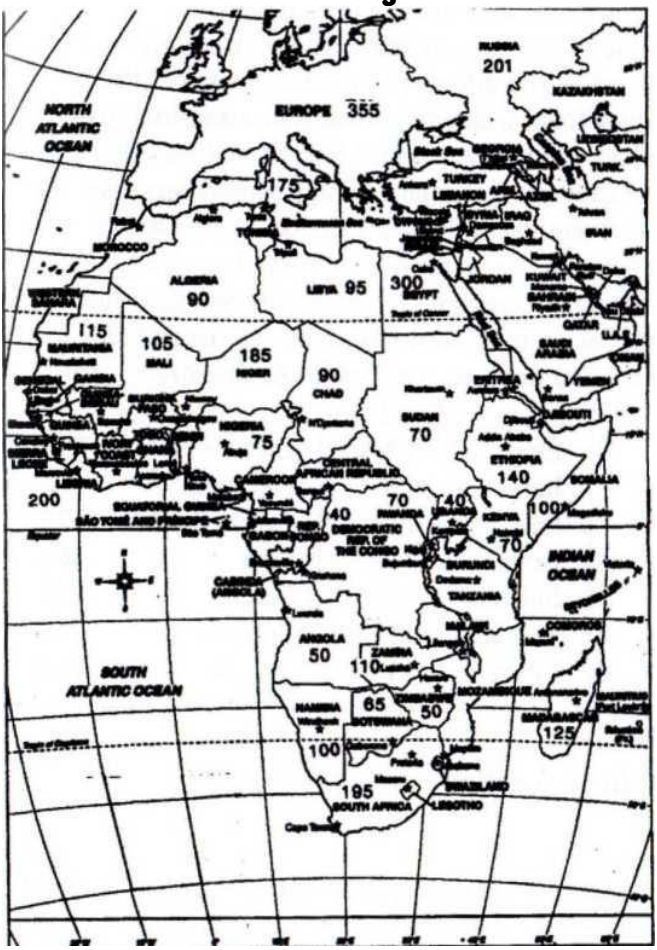

Chiar şi o examinare rapidă a hărţii nr.3 dezvăluie focarele războaielor şi conflictelor mondiale curente şi recente. Ca o caracteristică generală, regiunile care calibrează sub nivelul 100 sunt sfâşiate de probleme interne, de foamete, sunt devastate de proprii locuitori, precum şi de boli contagioase, de malnutriție, de ratele mari ale fertilității precum şi de mortalitatea infantilă şi speranța redusă de viață şi de analfabetism. De asemenea, sunt slăbite de disensiuni cărora, totuşi, le

lipsesc forța sau resursele pentru a deveni o amenințare a păcii mondiale.

Cu toate acestea, situația Africii de Nord şi a Orientului Mijlociu este foarte diferită pentru că, la nivelurile 180 - 195, aceste țări au destui bani şi resurse (plus atitudini negative şi ostile), pentru a deveni adevărate amenințări. Țările rivale care calibrează la acele niveluri constituie potențiale situații periculoase. Este necesar ca părțile care intervin să fie puse în gardă asupra faptului că eforturile lor bine intenționate nu fac decât să stimuleze văpăile de ură, că pot fi percepute ca duşmani, că pot fi calomniate şi atacate pentru eforturile lor (cum ar fii de exemplu să intervii fără să fii rugat într-un conflict familial ce se petrece pe stradă).

Egipt	300	Oman	90
Iran	190	Palestina	185
Irak	120	Arabia Saudită	175
Israel	190	Siria	160
Iordania	185	Turcia	245
Kuwait	190	Emirate	180
Liban	130	Yemen	160

Soluții practice

O diagramă foarte simplă permite observarea rapidă şi clară a esenței luptelor şi problemelor diplomatice:

Graficul diagnosticului de bază al relaţiilor

„Ei”		„Noi”		
Perspectivă divină	**Perspectiva sinelui**	**Nivel**	**Log**	
Iubitor	Benign	Iubire	500	500
înțelept	Semnificativ	Rațiune	400	400
Milos	Armonios	Acceptare	350	350
Inspirator	Încrezător	Disponibilitate	310	310
Deschis	Satisfăcut	Neutralitate	250	250

Permisiv	Posibil	Curaj	200	200
Indiferent	Pretenţios	Mândrie	175	175
Răzbunător	Antagonistic	Mânie	150	150
Negare	Dezamăgitor	Dorinţă	125.	125
Punitiv	înspăimântător	Frică	100	100
Nemilos	Tragic	Durere	75	75
Condamnare	Lipsit de speranţă	Apatie, ură	50	50
Vindicativ	Rău	Vinovăţie	30	30
Disprețuitor	Dominat de ură	Ruşine	20	20

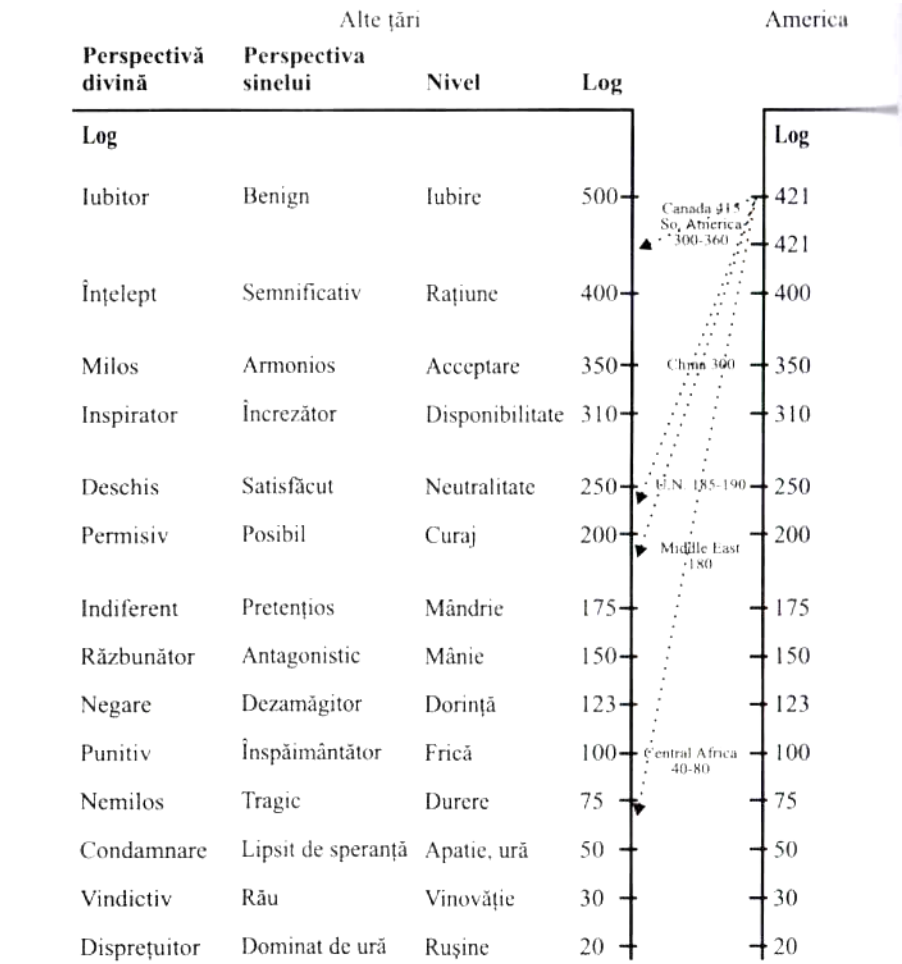

Graficul Diagnosticului de bază al Relaţiilor poate fi aplicat oricărei situaţii pentru clarificarea aşteptărilor şi

a modalităților eficiente de comunicare, cum ar fi publicitatea, programele de sprijinire a comunității, afacerile şi aspectele birocratice.

Din punct de vedere al funcționării relațiilor internaționale este important să se înțeleagă că adeseori există un decalaj mare între populația unei țări şi liderii acesteia, operațiunile guvernamentale curente şi reprezentanții săi diplomatici. Diagnosticarea adecvată a situațiilor internaționale poate împiedica repetarea catastrofelor din trecut, care au costat viețile a milioane de oameni. Acest lucru va fi deosebit de evident în capitolul următor, în care pregătirea catastrofei este vizibilă şi copleşitoare în implicațiile sale.

Presupunerea că toți oamenii sunt cam la fel, cu valori, motivații, standarde şi moralitate asemănătoare, e cel puțin naivă. Aceasta este o eroare periculoasă în afacerile diplomatice, fiind răspunzătoare pentru moartea a peste 100 milioane de oameni doar în ultimul secol.

Caracteristici ale Conducătorilor Politici Periculoşi	
Nemilos, volubil, viclean	Nu se identifică cu umanitatea
Lipsit de respect pentru viața umană	Manipulează patriotismul şi integritatea
Nu acordă nici o valoare adevărului	Nu este preocupat de pierderea vieților
Minciunile sunt rutină şi normalitate	Dispus să „otrăvească fântânile”
Faptele nu au relevanță	Disprețuieşte corectitudinea, integritatea şi slăbiciunea
Urmărirea câştigului cu orice preț	
Nu are valori morale sau etice	işi asumă titluri grandioase (Marele Conducător), are manifestări teatrale
Nu are valori spirituale	
Nu are idealuri umaniste	Profită de alții fără scrupule

Nu are interes pentru alții	Gata să-şi vândă sufletul pentru câştig
Orgoliul de a duce la bun sfârşit o afacere	Îşi atrage şi îşi prețuieşte acoliții
Jubilează în fața unei minciuni inteligente	Se hrăneşte din adulații
Apreciază doar cucerirea, victoria, înfrângerea	Controlează, domină
	Lipsit de credință, nu are remuşcări
Dispus să sacrifice familia, societatea	Învinovățeşte pe alții pentru propriile greşeli
Manipulativ, inteligent, neîndurător	Caută îmbogățirea şi ornamentele deosebite
Interesat de putere, nu are limite	
Lăcomia este apreciată şi considerată corectă	Afişează o atitudine „macho”, cizme şi bici
	Fals pios
Presupune culpabilitatea celorlalți	Se foloseşte, se ascunde în spatele religiei
Corectitudinea nu are nici o valoare	Consideră oamenii normali ca fiind proşti
Ridiculizează slăbiciunea	Are prejudecăți rasiale şi religioase
Sadic, crud	Seducător, recrutează adepți
Se bucură de suferința altora	Nu are loialitate față de oamenii săi
Îi fac plăcere conflictele	Nu respectă valoarea umană
Disprețuieşte corectitudinea, echilibrul şi nu are considerație pentru alții	Nu este conştient de urmări, consecințe
	Consideră armata carne de tun
Neiertător şi răzbunător	Cei slabi îşi „merită” soarta
Joacă rolul victimei pentru a-şi justifica violența	Nu are scrupule, etică sau moralitate
	Acuzațiile false sunt un lucru normal
Indiferent la suferință	Urăşte onestitatea şi integritatea
Tolerează brutalitatea, moartea, durerea şi	Urăşte personalitățile demne de invidiat
suferința	Lipsit de compasiune; violent
Nutreşte dorința de a-i sărăci pe alții	Preamăreşte terorismul, amenințările
Nu are restricții, extremist	Nu are noțiunea păcatului, a karmei,
Angajează criminali ca acoliți	răspunderii, integrității

Disprețuieşte regulile „Marchizului de Queensbury”, sau corectitudinea.	Megalomanie şi grandios
	Dispus să distrugă viața
Pacea nu este relevantă	Irațional, dar înşelător
Vanitos, îngâmfat, despotic	Mai mult deştept decât inteligent
Fără onoare personală	Calculat, planificat
Ateu, avar	Promovează şi sprijină depravarea
Religia este doar o unealtă	Moralizator, profanator
Răzbunător, gelos	Martor mincinos
Invidie, pică şi ură	Exploatează inocența şi naivitatea
Răuvoitor, vicios	Îi distruge pe cei slabi şi vulnerabili
Incapabil de iubire	Consideră cetățenii nişte idioți
Face exces de retorică, este bombastic	Răsplăteşte loialitatea cu eliminare, moarte
Mimează cinstea, este înşelător	Necinstit din fire, defăimează adevărul
Priceput la oratorie şi retorică	Refuză vinovăția sau orice „regret modest”
Nu se consideră vinovat, lipsit de conştiință	Se consideră pe sine mai presus de lege
Disprețuieşte femeile şi copiii	Lipsit de perspicacitate; sălbatic
Egoist, narcisist	Lipsit de milă; extremist
Vanitos, egoist	Barbar (decapitează…fără să se grăbească)
Face acuzații false	Dă naştere conflictelor; duplicitar
Îi crede pe ceilalți asemeni lui	Favorizează tortura severă
Atrage apologeți naivi.	„Face o figură bună” în ochii publicului
Nu este reținut de logică sau rațiune	Mimează „inocența”
Capabil de mari erori de calcul	Se foloseşte de frică şi amenințări
Paranoic, energic, în gardă Are reacții exagerate	Revine asupra acordurilor

Comentarii

Din cele de mai sus (calibrate colectiv la nivelul 80 al conştiinţei), devine evident de ce atât persoane obişnuite, cât şi diplomaţi integri calculează de obicei greşit forţele care trebuie înfruntate în viaţa pământească deopotrivă la nivel individual şi colectiv. O altă consecinţă importantă pentru care istoria depune mărturie este că, într-o întâlnire cu prădătorii, integritatea persoanei naive se întoarce împotriva ei sub forma slăbiciunii.

Prădătorii se bazează pe „fraierii" care-şi plătesc taxele şi care îşi fac griji pentru pierderea vieţii şi pentru bunăstarea materială a altora. Astfel, persoanele reprezintă ţinte uşoare şi uşor de manipulat pentru a deveni simpatizanţii şi susţinătorii unor tirani inteligenţi care pozează adesea în eliberatori virtuoşi, presupuşi eroi a popoarelor. (Hitler, Pol Pot, Hussein, Stalin, Castro, bin Laden şi alţii au omorât mai mulţi conaţionali decât au făcut-o duşmanii ţărilor respective).

Vocaţia de victimă şi naivitatea reprezintă un joc al perdanţilor, iar repercusiunile acestui lucru pentru politică şi diplomaţie sunt extrem de evidente. Americii şi presei americane le place să joace jocul fals al sentimentului „dreptăţii", etc.

Deşi oamenii integri ar putea să deplângă toate aceste caracteristici negative de non-integritate enumerate mai sus, ele trebuie luate în consideraţie şi respectate ca fiind realitatea altor oameni, de care cei de mai sus sunt dominaţi (principiul ignoranţei invincibile). Americanii sunt un popor cunoscut în lumea întreagă pentru naivitatea sa şi consideraţi că joacă corect şi trebuie să-şi asume situaţia. („îşi permit asta", sau „Merită asta").

Există culturi întregi (ce înglobează mai multe milioane de oameni) pentru care „onestitatea" este un

concept străin şi considerat ridicol, iar o activitate contrară, reuşită şi profitabilă, este elogiată. Este meritoriu astfel să vinzi unui american un articol fals la preţul unuia veritabil.

Ţările, conducătorii sau regimurile care calibrează sub nivelul 200 nu sunt aliniate nici la adevăr, nici la libertate, fiind în consecinţă, intrinsec neloiale. De fapt, multe din ele promovează în mod oficial politici bazate pe ură, care îndeamnă la crimă şi la distrugerea Statelor Unite, a culturii şi valorilor sale occidentale şi a poporului său. (Raportul Freedom House, 2005)

Imperii, regimuri şi conducători sălbatici au venit şi au plecat, iar istoria este plină de consecinţele catastrofale ale eşecului de a recunoaşte aceste lucruri şi de a lupta adecvat împotriva lor. Astfel de regimuri sunt foarte active şi în plină formă, iar în prezent fac presiuni pentru atingerea dominaţiei mondiale, cu orice preţ, aşa cum au făcut şi în trecut.

Dacă respingem modelul fals al victimei/făptaşului, putem vedea că victima joacă, de asemenea, un joc periculos care incită şi seduce criminalitatea autorului prin utilizarea vulnerabilităţii camuflate sub o pioasă inocenţă. Acest lucru este la fel de non-integru şi viclean. Provocatorul se ascunde în spatele mantiei de pretinsă nevinovăţie şi-şi afişează lipsa de responsabilitate utilizând o faţadă de presupusă bunătate şi superioritate morală egoistă. Fiecare copil cunoaşte acest joc şi îl joacă cu părinţii şi profesorii. Astfel, postura tentantă a ademenitorului este la fel de *periculoasă* ca şi cea a agresorului evident.

Acesta este acum rolul jucat în cultura americană de ideologii extremei stângi şi a mediului academic care demonizează evaluarea onestă a factorilor cu un înalt nivel de risc, tot atât de evidenţi ca un elefant în salon.

Aceiaşi apologeți au fost răspunzători pentru cel de-al Doilea Război Mondial, pentru Pearl Harbour şi pentru atacurile de la 11 septembrie. Sofismul apologeților este de fapt mai periculos decât emfaza agresorului, care, în mod paradoxal, este mai onest şi extrem de direct. Supraviețuirea depinde de capacitatea de a discerne faptele de mai sus, iar moartea este consecința incapacității de a face acest lucru. Imbecilitatea nu este o formă de apărare într-o lume a supraviețuirii. Pentru prădători, țintele uşoare „merită" ceea ce primesc, ca şi proprietarii de maşini care îşi lasă cheile în contact şi nu încuie portierele.

Integritatea şi corectitudinea adevărată nu sunt un joc de televiziune cu inimioare şi floricele şi nici nu implică o spiritualitate fățarnică. Adevărul spune lucrurilor pe nume. Sabia adevărului este calea ce duce spre pace şi libertate. Falsitatea conduce la moarte distrugere şi agonie. *Dacă nu suntem de partea săbiei libertății, vom sfârşi în confruntarea cu sabia de oțel.*

Cap. 15 - Adevăr şi Război

Introducere

În istoria omenirii războiul a ucis mulți oameni. A ucis mult mai mulți oameni decât orice altă cauză, inclusiv mizeria, foametea sau dezastrele naturale, indiferent cât de mari ar fi fost acestea. În ciuda acestui fapt şi a ororilor războiului, societatea încă nu este capabilă să diagnosticheze sau să identifice factorii determinanți şi patologici din spatele acestui lucru. Astfel că, măsurile preventive au eşuat lamentabil de-a lungul anilor, pentru aceleaşi motive pentru care nici bolile infecțioase nu au fost vindecabile până când nu au fost corect diagnosticate şi s-a descoperit că se datorau bacteriilor şi infecțiilor, nu miasmelor, influențelor astrologice sau datorită „aerului viciat" etc.

Când s-a renunțat la lipitori şi la luarea de sânge şi au apărut penicilina şi alte medicamente, s-a deschis o nouă eră a antibioticelor şi a farmacologiei moderne. Chiar în prezent există nenumărate victime ale bolilor contagioase, cum ar fi poliomielita, febra tifoidă, malaria, ciuma, febra galbenă, difteria, septicemia, otitele medii, abcesul cerebral, meningita, tuberculoza şi sifilisul, pentru a pomeni doar pe cele memorabile care au umplut spitalele de boli infecțioase. Importanța rememorării acestor boli este sublinierea faptului că nicio vindecare nu este posibilă până când nu este pus un diagnostic corect. Întârzierea în descoperirea tratamentului s-a datorat lipsei tehnologiei necesare, însă, odată cu inventarea microscopului şi dezvoltarea bacteriologiei, subculturile ascunse bacteriene au fost identificate. Apoi, accidental, Sir Alexander Fleming a descoperit penicilina. Fără dezvoltarea antibioticelor şi a

mult criticatei industrii farmaceutice, o mare parte a populației prezente nici nu ar fi fost în viață.

Analog, subcultura bolii sociale poate fi acum descoperită prin echivalentul microscopului, aceste tehnici la îndemâna noastră care ne permit calibrarea conştiinței şi chiar şi a gândurilor, independent de timp şi spațiu. Acum putem studia şi descoperi chiar rădăcinile suferinței omenirii.

Războiul este o demonstrație socială extremă a acțiunii forței, iar apariția sa poate fi prevăzută în avans prin simpla calibrare a elementelor unei situații, inclusiv a țărilor implicate, guvernelor, conducerii şi elementelor active.

Premisa primară

Pacea este o stare naturală în care adevărul predomină, şi timp ce războiul este consecința falsității. În istoria civilizației umane, *pacea a dominat numai în 7% din întregul timp, iar războiul a predominat în 93%!* (Calibrează ca Adevărat). Fundația războiului este ignoranța, care este o consecință automată a faptului că mintea omului nu poate discerne adevărul de falsitate datorită condiției sale evoluționiste. De aceea, oamenii nu pot face diferența între un conducător adevărat şi un maniac megaloman.

Datorită inocenței intrinseci a omului (incapacitatea structurală a minții omeneşti de a diferenția adevărul de fals), mintea omenească poate fi programată cu uşurință în mod eronat ca răspuns la retorica persuasivă, sofism şi propagandă. Costurile eşecului în recunoaşterea şi aprecierea corectă a limitărilor sunt agonia, moartea şi ororile distrugerii în masă, plus datoriile rezultate, durerea, vinovăția, prizonierii şi ura. Mai sunt incluse în

preț trauma psihică, la fel ca şi stresul pe termen lung, amintirile dureroase şi angoasa.

Calibrările diagnostice

Elementele critice sunt dezvăluite categoric prin tehnicile de testare în orb. Dacă nivelul conştiinței pentru aproximativ 78 % din populația lumii se află sub nivelul critic 200, 51% din populația din America calibrează peste 200. Nivelul conştiinței generale în America este 421, fiind cel mai înalt nivel dintre toate țările din toată lumea, fapt ce are o însemnătate aparte.

Marele război: Al Doilea Război Mondial Calibrări			
Poziţii deasupra nivelului 200		**Poziţii sub nivelul 200**	
Winston Churchill	510	Adolf Hitler	45
Preşedintele Roosevelt	499	Iosif Stalin	90
Preşedintele Truman	495	Mussolini	50
Gen. Eisenhower	455	Heinrich Himmler	40
Gen. MacArthur	425	Al III-lea Reich	70
Guvernul SUA	395	Neville Chamberlain	185
Ambasada SUA în Japonia	300	Ambasada Japoniei în SUA	55
Invazia Normandiei	365	Guvernul japonez	130
Robert Oppenheimer (la început)	435	Robert Oppenheimer (mai târziu)	70
Tratamentul prizonierilor de război de către SUA	255	Agentul dublu din Los Alamos	70
		Liga Națiunilor	185
Lagărele americane pt. japonezi	235	Pacifiştii	145
Heisenberg	465	Secretarul de război Stimson (funcția)	180
Werner von Braun	400		
Armata SUA	315	Atacul de la Pearl Harbor	45

Armata germană	205	Joseph Goebbels	60
Triajul	390	Tratamentul nazist aplicat prizonierilor	70
Los Alamos	400		
Gen. Rommel	203	Tratamentul japonez aplicat prizonierilor	40
Leni Riefenstahl	450		
Armata SUA la Pearl Harbor	250	Invazia nazistă în Europa	40
Idioții kamikaze	390	Lagăre de concentrare	30
Aviația germană	345	„Cambridge Five”	95
Împăratul Hirohito	200	London Blitz	30
Tojo	205	Dr. Joseph Mengele	15
Amiralul Yamamoto	205	Familia Rosenberg	40
Observatori	210	Klaus Fuchs	115
Divizia 82 Airborne	465	Harold Philby	110
Escadrila Tuskegee	465	William Joyce	100
Divizia 101 Airborne	465	Trădători	30
Vorbitori ai codului Navajo	375	Lordul Haw-Haw	50
Agenția de informații SUA (mai târziu)	295	„Trandafirul din Tokyo” Agenția de informații SUA	85
Col. Klaus von Staufenberg	440	Înainte de Pearl Harbor	190
Serviciile Britanice de Informații - MI-6	210		
KGB	210		

Cifrele sunt relativ auto-explicative şi arată şi câteva surprize. Este de remarcat faptul că armatele şi luptătorii, inclusiv piloții kamikaze, sunt, deseori, mai integri decât conducătorii lor. Ei suni literalmente „carnea de tun”, iar conducătorii lor non-integri foarte des abandonează armatele unei morți sigure pentru a-şi satisface eu-rile lor infatuate. Afişează o lipsă de loialitate chiar față de soldații lor, permițând să fie măcelăriți inutil (cum au fost armatele lui Stalin şi Hitler), în continuare omorând chiar şi generalii sau

trupele care se întorc victorioase ori aruncându-i în gulaguri.

Este dificil pentru o persoană obişnuită măcar să-şi imagineze că această lipsă de moralitate poate exista la persoane aflate în poziții atât de înalte. La o analiză atentă, maniacii megalomani pol fi diagnosticați ca având mai degrabă o psihoză specifică şi clar de diagnosticat, similară cu cea a lui Nero, denumită „narcisism mesianic malign". Înțelegând aceasta se naşte, într-o anumită măsură, compasiunea, care se adaugă înțelegerii faptului că mulți tirani şi-au început carierele având motive integre.

Maniacul megaloman calibrează la acelaşi nivel cu un ucigaş în serie şi reprezintă o formă de criminalitate. Panorama vieții umane include intervalul maxim pentru alegerea spirituală. Punctele joase extreme par să reflecte regresii atavice în care rinencefalul reptilian, încă prezent în partea din spate a creierului uman, câştigă putere şi domină. Aceasta se poate observa în reflectarea atacului japonez de la Pearl Harbor, care calibrează la 45 şi în atacurile Jihadului asupra World Trade Center din 9 Septembrie, ce calibrează chiar la un nivel mai scăzut, 35. Atacul asupra Clădirii Federale din Oklahoma din urmă cu câțiva ani calibrează, de asemenea, în acelaşi interval.

Analiza Factorului Critic (Hawkins, 1995) face posibilă identificarea punctului precis într-un sistem complex unde cel mai mic efort poate produce cel mai mare rezultat, de exemplu, un ceas uriaş poate fi oprit prin simpla aplicare a unei presiuni într-un anumit loc, la fel şi o locomotivă sau o navă de război care pot fi oprite complet dacă ştim butonul corect.

Condițiile dinaintea începerii unui război expun atitudini şi tensiuni complicate, stabilizate şi

interconectate, şi o complexitate de factori care sunt dincolo de înțelegerea intelectuală, cum ar fi măsurarea şi cântărirea factiunilor. Astfel, un diagnostic pus la început poate opri declanşarea războiului înainte de a se atinge acel moment în care nu se mai poate opri. Cu toate acestea există în fiecare clipă un punct critic accesibil intervenției astfel încât, într-o scrie de evenimente desfăşurate în timp, există factori critici corelați şi care pot fi diagnosticați, reprezentând această oportunitate. De exemplu, cel de-al Doilea Război Mondial putea fi oprit cu uşurință la un cost sau risc minim în momentul primei invazii a Cehoslovaciei, Rhineland-ului şi Sudentland-ului. (Intenția lui Hitler calibrează la nivelul 100.)

Este de remarcat că națiuni precum Rusia, Germania, Japonia şi chiar Belgia aveau, toate, operațiuni şi agenții de informații foarte bine dezvoltate ce calibrau la nivelurile 210-215, în timp ce informațiile SUA se găseau sub nivel (cal. 190) până ce au reuşit să descopere codul japonez JM.

Singura tehnică disponibilă care este şi practică şi identificabilă este cea care calibrează conştiința, deoarece câmpul conştiinței include totul şi fiecare clipă integrează toți factorii şi influențele, condensându-le într-un factor numeric identificabil. Implicațiile analizei de mai sus merg dincolo de ceea ce este evident. Iată acum o lume în care totul este dezvăluit şi unde nu mai pot fi ascunse secrete pentru a-i orbi pe cei inocenți.

După cum se va vedea, deşi înaintea Celui de-al Doilea Război Mondial intenția lui Neville Chamberlain era onestă (cal. 500), datorită negării, naivității şi lipsei de verificări severe ale realității, capacitatea lui a devenit extrem de redusă (cal.140). Intenția Im Hitler calibra la 90, capacitatea sa, din păcate pentru Europa, calibra la

450. Din prezenta demonstrație şi altele ce vor urma, vor ieşi la iveală tiparele care aruncă lumea în suferință:

1. Bune intenții şi capacitate deficitară (de ex. Națiunile Unite în prezent);
2. Rele intenții şi capacitate insuficientă (de ex. Coreea de Nord);
3. Rele intenții plus înaltă capacitate (de ex. Rusia în perioada Războiului Rece);
4. Rele intenții plus înaltă capacitate plus totalitarism mesianic ostil (de ex. Stalin, Hitler).

În mod asemănător, nivelurile calibrate ale elementelor celui de-al doilea Război Mondial dezvăluie repede întreaga poveste

1. Reacție slabă de contestare din partea secretarului de război Stimson (nu a luat în considerare rapoartele serviciilor de informații). Negarea calibrează la 195.
2. Reacții slabe din partea lui Neville Chamberlain şi a pacifiştilor (Pacifismul calibrează la 195.);
3. Calibrări patologice (diagnosticări) la Hitler, Mussolini, ale pozițiilor şi intențiilor japonezilor;
4. Absența informațiilor secrete militare (cal. 190) înainte de Pearl Harbor, în ciuda avertismentelor. Întreruperea descoperirii codului (reluată ulterior de preşedintele Roosevelt).
5. Eşecul diagnosticării celui de-al Treilea Reich, a megalomaniei lui Stalin, a calibrului generalului Rommel, a Luftwaffe etc.
6. Punctele slabe şi nivelul slab de calibrare a Ligii Națiunilor (cal. 185).

Eşecul descoperirii agenților dubli care au dezvăluit secrete atomice Rusiei, precipitând prin aceasta instalarea Războiului Rece. Amenințarea la adresa

securității naționale şi a păcii mondiale, consecință a vederilor politice şi filosofice eronate - care calibrează sub nivelul 200 - este pe deplin demonstrată de impactul asupra istoriei lumii al agenților de spionaj care au infiltrat instalațiile de cercetare atomică şi nucleară din Statele Unite şi din Marea Britanie. Deficiențele în securitate, considerate în retrospectivă, sunt întrucâtva înfricoşătoare, deşi nicidecum foarte diferite de evenimentele mai recente şi neglijențele curente în materie de securitate (până acum nedetectate). Notați că „orbiți" şi „luați pe nepregătite" calibrează la 180.

Orice gen de activități de vârf vizând securitatea îi atrage, fireşte, pe cei mai buni spioni din lume. Los Alamos şi Proiectul Manhattan, aşa cum era de aşteptat, i-a atras pe Klaus Fuchs (cal. 115), Harold Philby (cal. 110), William Joyce (cal. 100), familia Rosenberg, Ted Hali, ca şi un grup alcătuit din Martin Sobel, Harry Gold, Donald McLain (cunoscuți sub denumirea de „The Cambridge Five") etc.

Toți membrii grupului erau marxişti, iar Stalin se referea cu bunăvoință la aceşti „martiri". Răspândirea acestei ideologii la Hollywood şi printre intelectualii Departamentului de Stat a incitat audierile lui McCarthy. Dezavantajul major l-a constituit Războiul Rece, competiția internațională şi proliferarea nucleară, iar teama față de acestea a dus la instaurarea bazelor ideologice ale războiului din Irak. Amenințarea nucleară din zilele noastre este, prin urmare, consecința „elitei" intelectuale a propriei lor generații. Aceeaşi carență patologică continuă să impieteze asupra detectării surselor de pericol pentru societatea actuală (calibrează ca Adevărat).

În războiul acesta, ca şi în celelalte (inclusiv războiul din Irak), evenimentele precedente sunt aproape identice: un conducător megaloman care îşi instigă, prin propagandă, poporul la război, în timp ce victima vizată intră în stare de negare ca urmare a dezinformării de către serviciile de informații (cal. 190), a iluziilor, a inepțiilor diplomatice naive şi a fantasmagoriilor poetice de genul „dacă ne purtăm frumos cu ei, se vor purta la rândul lor frumos cu noi". În realitate, marii dictatori „macho" *disprețuiesc* asemenea atitudini „feminine", care denotă slăbiciune, „laşitate", fiind, de fapt, încă şi mai stârniți în agresivitatea lor de răspunsul instinctiv, primitiv, animal, de prădător/pradă al creierului; cu alte cuvinte pasivitatea invită la agresiune.

Masculul slab urăşte şi se teme de femei sau de genul feminin (exceptând în scopul satisfacerii dorințelor trupeşti). Acest lucru este exemplificat de gangsta rap, care numeşte femeile curve şi se umflă în pene „lovind" în abdomen femeile decăzute, însărcinate. Masculul puternic nu se simte amenințat de femei, ci le respectă şi se comportă protector cu ele. Adevărata masculinitate are încredere în ea însăşi şi nu simte nevoia să pară superioară sau să-i înjosească pe alții. Ea onorează femeile.

Narcisismul mesianic malign

Eşecul lumii de a identifica acest sindrom patologic e răspunzător de moartea a milioane de oameni nevinovați din fiecare generație. Guvernelor şi conducătorilor acestora, ca şi popoarelor, le revine cu adevărat responsabilitatea de a se familiariza cu aceasta maladie care este atât de departe de normalitate încât

omul obişnuit abia dacă-şi poate închipui că ar putea fi vorba de o realitate socială.

În general, publicul tinde să fie naiv în legătură cu tulburările mintale, chiar şi atunci când acestea sunt evidente. Oamenii consideră de obicei că şi ceilalți sunt asemenea lor. Nimic n-ar putea fi mai departe de adevăr. Sunt numeroşi cei care se situează exact în polul opus al normalității şi tot ce se consideră că ar presupune această stare idealizată. Lumea este plină de oameni care urăsc iubirea, pacea şi adevărul; de fapt, acestea chiar îi înfurie. (Vezi Peck, *Psihologia minciunii,* titlu original *People of the Lie,* 1983)

În timp ce psihopatologia criminalității (Cap. 11) şi narcisismul malign (Cap. 14) au fost revăzute, narcisismului mesianic malign i se va da în continuare atenție ca fiind cel mai înalt şi mai grav nivel atins de aceste tulburări. Este o combinație de patologii mixte cu un nivel de conştiență extrem de scăzut (cal. 30) la care se adaugă deficiențe de gândire, absența conştiința incapacitatea de a se identifica cu sau de a valoriza o altă viața umană, disprețul pentru valorile umane, morale sau etice, disprețul față de femei, setea de putere, infatuarea şi exagerarea importanței propriei persoane, precum şi dilatarea egoului până la grandoarea mesianică. Tulburarea este frecvent greu de recunoscut pentru că se manifestă sub două forme distincte: (1) cu debut precoce (tipul copilului huligan) şi (2) cu debut în viața adultă, după câțiva ani de normalitate ulterior accederii la putere (cu alte cuvinte, „Puterea corupe; puterea absolută corupe în mod absolut").

Cea de-a doua formă nu-şi face apariția în democrații deoarece puterea este împărțită între şeful statului şi alte instituții conducătoare ale guvernului

(justiția, parlamentul, congresul, armata, diplomația etc.). Astfel, dezordinea este caracteristică dictaturilor, monarhiilor şi teocrațiilor (Nero, Cezar, Hussein, Khomeini, Napoleon, Hitler, Ivan cel Groaznic etc.). Mai afectează şi membrii foarte bine plătiți ai puterii executive care-şi „pierd simțul realității" şi se simt „îndreptățiți" să se autoservească din banii şi bunurile companiei (Chandler, 2004).

În prezent, procesele lui Miloşevici şi Hussein ne oferă un bun prilej de studiu şi de familiarizare cu această flagrantă dezordine, pentru a învăța astfel să o recunoaştem. În fiecare caz, cadrul acțiunii a fost acelaşi. Simptomele timpurii au fost expunerea narcisistă a „marilor conducători", a filosofiilor şi a imaginilor prin intermediul panourilor, statuilor, paradelor şi a repetării constante prin mijlocirea mass-media, ca şi propaganda din şcoli şi din interiorul grupurilor de tineret „speciale", unde ideologia militantă a fost insuflată prin bine-cunoscutele tehnici de spălare a creierului. Important este faptul că „conducătorul" l-a înlocuit pe Dumnezeu şi a fost adorat, idolatrizat şi decorat cu onoruri militare deosebite. Egoul deja exacerbat al conducătorului a atins deplina sa grandoare datorită adulării, a paradelor publice militare bine puse la punct, evenimentelor publice teatrale de masă şi demonstrațiilor atent regizate de aclamare publică. Femeile plângeau de emoție, iar copiii erau convinşi, cu ajutorul propagandei, să-l servească pe „Marele Conducător" şi să-şi dea bucuroşi viața pentru el.

Megalomaniacii de astăzi, ca şi cei din trecut, manifestă acelaşi dispreț față de compatrioții lor şi chiar față de familiile lor. Hitler afirmase că populația germană merita să moară fiindcă pierduse războiul.

Hitler, la fel ca Stalin, îşi ura proprii generali victorioşi şi chiar îi omora. Hussein îşi numea poporul „câini" şi a măcelărit trei sute de mii de oameni. Hitler a „exterminat şase milioane de evrei. Stalin a ucis milioane de oameni în gulaguri, inclusiv propriile sale trupe care se întorseseră victorioase.

Un alt simptom este profanarea locurilor frumoase sau a lăcaşurilor de cult, cum ar fi bisericile, aruncarea în aer a vechiului şi uriaşului Buddha în Afganistan, incendierea Parisului, a Romei etc. Profanarea îmbracă forma măcelăririi femeilor, a inocenților şi a simplilor civili. Sălbăticia este pe cât de bizară (decapitarea eviscerare, mutilare, „spânzurare şi despicare în patru") pe atât de teatral expusă (decapitare treptată cu fierăstrăul, tăierea limbii, a mâinilor şi a picioarelor - toate, redate la televizor). Este cât şi poate de uşor pentru oamenii normali să înțeleagă psihologia şi motivele narcisiştilor mesianici maligni: aceştia sunt, pur şi simplu, *exact opusul* a ceea ce sunt cei dintâi în orice privință.

Războaie contrastante – Calibrări

Războiul din Coreea			
Coreea de Sud	300	Regimul comunist	90
Poziția SUA	300	Agenția de informații SUA	190
Coreea de Nord	80		

Războiul din Vietnam			
Poziția SUA (la început)	405	Populația Vietnamului	70
Poziția SUA (mai târziu)	350	Viet Cong	40
Armata SUA	335	Mass-media din SUA	185
Protestatarii împotriva războiului	201	Comuniştii (din SUA)	130
		Agenția de informații SUA	190
PTSD - adevărat? (tulburare de	Da		

stres post-traumatic)			

Războiul Rece			
Poziția SUA	400	CIA	185
Germania de Vest	310	FBI	185
Preşedintele Nixon (poziția)	400	Germania de Est	165
Preşedintele Kennedy (poziția)	430	Poziția ruşilor	75
		KGB	40
Mass-media din SUA	215	Hruşciov	80
Agenția de informații SUA operațiuni -	195	Brejnev	90
		Comuniştii (din SUA)	130

Războiul din Golf			
Preşedintele G. H. W. Bush (poziția)	400	Saddam Hussein (poziția)	95
		Kuweit	195
Armata SUA	310	Agenția de informații SUA	190
Sindromul Războiului din Golf- adevărat?	Da		

Primul Război Mondial			
Preş. Woodrow Wilson	400	Baronul Roşu (von Richthofen)	385
Shell Shock - adevărat?	Da		
Kaizerul Wilhelm	165	Agenția de informații SUA	190

Valoare comparativă: Războaiele napoleoniene - Waterloo			
Ducele de Wellington	420	Napoleon	75

Cu toate că fiecare dintre cele de mai sus merită o examinare şi o relatare mai extinse şi mai detaliate, din dorința de concizie chiar şi câteva calibrări rudimentare pot rezuma cu destulă acuratețe perspectiva generală. Observați că operațiunile agenției de informații SUA sunt, în mod consecvent, defectuoase (cal. 190).

Aşa cum s-a amintit în altă parte, nu numai puterea, ci şi faima în sine poate corupe. Atât Hitler, cât şi Napoleon au calibrat pe la mijlocul valorii de 400 în timpul etapelor de început ale edificării imperiilor lor, dar, mai târziu au scăzut până la niveluri de calibrare foarte joase, ceea ce a condus la înfrângerea lor - cauzată de grandoare (ignorarea sfaturilor generalilor cu experienţă etc.). Faima în sine poate avea un efect asemănător, aşa cum s-a întâmplat în cazul lui Hermann Goring.

Calibrări: Războiul din Irak (la început)

Peste 200:

Preşedintele Bush (poziţia)	460	Congresul	410
Secretarul de Stat Powell (poziţia)	460	Tony Blair - primul ministru britanic (poziţia)	440
Secretarul Apărării (poziţia)	460	Populaţia SUA	431
		Mass-media SUA	320
Armata SUA (intenţia)	450	Pacifiştii	305
Departamentul de Stat al SUA (intenţia)	450	Războiul de ocupaţie	360

Sub 200:

Consiliul de Securitate al ONU	190	Populaţia irakiană (poziţia)	140
Intenţia Consiliului de Securitate al Naţiunilor Unite privind SUA	135	Mass-media irakiană (poziţia)	140
		Regimul din Siria (poziţia)	130
Raportul ambasadorului Joseph Wilson privitor la declaraţia: „Bush a minţit”	60	Orientul Mijlociu	110
		Saddam Hussein (la început)	63
		Conducătorii militari irakieni	63
Iran (poziţia)	185	Jihad	50
Palestina (poziţia)	180	Teroriştii islamici	50
Israel (poziţia)	180	Talibanii	63
Demonstraţiile de pace	170	bin Laden	40

„Pacea” ca slogan politic	130	al-Qaeda	65
Turcia (poziția)	165	Agenția de informații SUA	190

Deşi rezultatele de mai sus sunt cele la care oamenii rezonabili s-ar fi aşteptat, totuşi s-ar putea ivi proteste din partea unora, influențați de informații distorsionate propagate de mass-media sau de reacții emoționale la dezbateri caustice, care exploatează inocența intrinsecă şi limitările minții umane. La fel ca hardware-ul unui calculator, mintea nu beneficiază de opțiuni la programarea software-ului ei. Conceptele, înțelepciunea selecției şi războiul de ocupație sunt de neînțeles pentru o minte care calibrează sub 360 Şi, din nou, la fel ca în războaiele anterioare, serviciul secret de informații al SUA se află la absurdul nivel de calibrare de 190. Calibrările mai reflectă şi furnizarea unor elemente necunoscute la momentul respectiv de publicul larg, cum ar fi frecventele descoperiri cu privire la profiturile sifonate de membri ai Națiunilor Unite din operațiunile „petrol contra hrană”.

Calibrări ulterioare - Războiul din Irak (mai târziu)			
Departamentul de Apărare al SUA	455	Conservatori (poziția)	455
Pentagonul	455	Republicani (poziția)	450
Procurorul General al SUA	455	Democrați (poziția)	310
Consiliul de Securitate al Națiunilor Unite	190	Extrema stângă (poziția)	180
		Companii militare particulare	345
Conducerea Națiunilor Unite	195	Triajul	390
Marea Britanie (poziția)	355	Halliburton	275
Franța (poziția)	210	Agenția de informații SUA	190
Inspectorii de investigații ai Națiunilor Unite	205		

Acoperirea mass-media a Războiului din Irak			
Boston Globe	195	Fox News	420
CBS News	255	NBC News	255
CNN News	290	The O'Reilly Factor	460
New York Times	190		

Primul tabel de sus evidențiază nivelul de integritate şi localizarea asupra întrebărilor ridicate de 9 Septembrie, când au fost uciși mai mulți americani decât la Pearl Harbor. Nu numai că au fost omorâți trei mii de civili nevinovați, dar a fost atacat însuşi Pentagonul, atacul fiind considerat astfel un act de război. (Războiul împotriva Statelor Unite fusese declarat în mod formal de bin Laden în 1998.) Avionul care s-a prăbuşit ar fi trebuit să atace chiar Casa Albă (calibrează ca Adevărat).

Înțelegerea de către public a adevăratei semnificații a atacurilor din 9 Septembrie a fost împiedicată de neîncetata repetare a imaginilor cu Turnurile Gemene în flăcări. Aceste imagini erau dramatice şi au devenit, astfel, centrul interesului public, ceea ce a distras atenția de la atacul, mai important, asupra Pentagonului şi de la tentativa de bombardare a Casei Albe. (Gest analog, cu bombardarea reşedinței de la nr. 10 din Downing Street, Londra, a Parlamentului sau chiar a Kremlinului.)

Atacul a fost, prin urmare, în mod formal un „act de război" prin definiție, declarație şi intenție. (Calibrează ca Adevărat). Ossama bin Laden a declarat în mod formal război chiar înaintea atacului de la Pentagon, care a confirmat amenințarea cu Jihad Războiul Sfânt. Acesta nu mai era, în mod evident, doar un „act

criminal", tot aşa cum nu fusese un „act criminal" nici bombardarea Pearl Harbor-ului de către japonezi.

Lipsa de claritate legată de corecta definire a evenimentului a avut mai târziu drept consecință confuzia privind clasificarea legală a deținuților ca şi criminali, prizonieri de război, combatanți necombatanți, sabotori etc. Ca precedent, în timpul celui de al doilea Război Mondial un submarin nazist lansase cinci sabotori (plus bombe) pe țărmul din Long Island. Toți cinci au fost prinşi şi ulterior, executați.

Lipsa de entuziasm a foştilor aliați în a se alătura acțiunilor SUA era de înțeles în contextul culturilor lor independente şi al realităților sociale, cum ar fi comunitățile numeroase de arabi. O diferență în plus a fost aceea că în cel de-al doilea Război Mondial statele europene au fost direct țintite, pe când de data aceasta n-au mai trebuit să se identifice cu calamitatea din 9 Septembrie, considerând, din perspectiva lor, că nu le revenea responsabilitatea de a da un răspuns. Mai exista şi percepția - implicită, dar fără să fi fost vreodată afirmată - că America avea suficientă putere şi destuii resurse ca să facă față acestei situații de urgență de una singură. Aşa cum s-a descoperit ulterior (Duelfer, 2004), oficialități ale Națiunilor Unite fuseseră mituite de Hussein şi figurau pe statul său de plată cu multe milioane de dolari obținuți din „petrol contra hrană", bani de care profitau chiar Națiunile Unite (Brooks, 2001)

Deciziile prezidențiale care au urmat au fost dictate de evenimentele anterioare la care s-a adăugat jurământul lui de loialitate de apărare a țării de agresori. Acțiunile momentului s-au bazat pe sursele de informații disponibile (ale SUA, Rusia şi Marea Britanic) Agenția de informații SUA se menținea la nivelul calibrat

190. Raportul de investigație părtinitor din 2002 al ambasadorului Joseph Wilson pretindea că Irakul nu încercase să obțină acces la uraniul din Niger, când, de fapt, Irakul procedase în acest fel (fapt confirmat ulterior de Comisionarul Comisiei de Investigare Lord Robin Butler). Wilson a mai comis şi alte greşeli grosolane (inclusiv rapoarte false către *Washington Post*, în 2003, privind CIA şi uraniul din Nigeria).

Atacurile în direcția celor „16 cuvinte celebre ale lui Bush" din Discursul din 2003 despre Starea Națiunii („Guvernul britanic a fost informat că Saddam Hussein a solicitat cantități semnificative de uraniu din Africa") se bazau pe dezinformarea conform căreia el indusese în eroare națiunea. Retractarea erorilor s-a făcut cu întârziere şi a fost transferată în paginile din spate ale publicației.

Deşi *New York Times* calibra în anul 2000, în medie, la 250, în 2004 nivelul său de calibrare scăzuse la 195, iar acoperirea războiului din Irak prin articolele sale, la 190.

Carențele în pregătirea guvernului (cal. 190) reprezentau „cultura" decadelor anterioare, ca şi legislația restrictivă şi lipsa integrității CIA, FBI şi a altor agenții culegătoare de informații. Climatul general de lipsă a pregătirii şi de negare semăna foarte mult cu situația dinaintea atacului de la Pearl Harbor. Aşa cum au demonstrat evenimentele, amenințarea principală nu o constituia Irakul în sine, ci wahhabismul pan-arabic aşa cum a fost acesta exprimat de violenții extremişti al-Qaeda. Astfel, adevărata identitate a agresorului a fost ocultată. Această confuzie a fost favorizată de respingerea de către Saddam Hussein a mandatelor Națiunilor Unite în paisprezece ocazii, ceea ce a constituit adevăratul declanşator al războiului deschis.

Cu timpul vor ieşi la suprafaţă şi alte informaţii, aşa cum se întâmplă după toate războaiele. Viitorul ne oferă întotdeauna binefacerile retrospectivei şi în felul acesta, să sperăm, ale înţelepciunii mai degrabă decât ale regretelor şi vinovăţiei. Drumul care duce spre evoluţia conştiinţei umane este accidentat. Lecţia este una şi aceeaşi: „Fiţi atenţi la adevăr". Până în prezent, acest lucru nu a fost practic posibil, dar s-au ivit zorii unei noi ere care calibrează la peste 200, indicând că integritatea ar putea predomina.

Războiul din Irak a pus capăt uciderii irakienilor de către Saddam Hussein, care a ucis în mod curent mai mulţi compatrioţi de-ai săi decât au făcut-o războiul din Golf şi războiul din Irak luate împreună (treizeci de mii de gropi comune). După finele războiului insurgenţii irakieni au continuat să ucidă alţi irakieni, în ciuda prezenţei trupelor de ocupaţie. Una peste alta, mai mulţi irakieni au fost ucişi de compatrioţi de-ai lor decât de forţele de invazie şi atacurile militare preemptive, şi încă nu se întrevede sfârşitul acestei situaţii.

Unele dintre reacţiile politice care au urmat sunt un exemplu de ciudăţenie a egoului uman, în care agresorul şi victima se confundă, iar rolurile se inversează. Paradoxal, cei cu o conştiinţă naivă sau neevoluată s-au grăbit să îmbrăţişeze agresorul non-integru, aproape criminal şi să-i defăimeze pe cei integri. Atitudinea Statelor Unite şi răspunsul acestora calibrează la 460, atacul în sine din 9 Septembrie la 35, iar agresorii săi la 50-70. Incapacitatea de a face deosebirea dintre marea corupţie şi integritate constituie, într-adevăr, o piedică majoră în înţelegere şi o sursă de eroare.

Freud a fost printre primii care a observat această stranie tendinţă de a simboliza lucrurile prin opusul lor

(Freud, 1900), adică mania contemporană de a identifica victimele ca agresori şi viceversa. Este un mecanism primitiv al elementelor inferioare ale egoului, în lupta sa de a controla şi suprima Id-ul - acel rezervor de instincte animalice primare şi de violență. Prin urmare, a urî războiul nu aduce pacea mai mult decât poate aduce urârea păcatului, puritatea sau sfințenia. O virtute este atinsă prin alegerea ei, mai degrabă decât prin desconsiderarea opusului ei.

Din cauza concentrării continue asupra războiului din Irak, alte câteva calibrări vor completa imaginea. Vom putea trece, apoi, la o cercetare mai generală a adevăratelor cauze ale războiului.

Calibrări suplimentare în perioada Războiului din Irak (mai târziu)			
Liberali (poziția)	205	Pacifism (politic)	95
Protestatari împotriva războiului	185	Saddam Hussein (poziția)	
Mita de stânga din Hollywood	130	(mai târziu)	45
Academy Awards (2003)		Armata irakiană	95
izbucnire publică împotriva		Talibanii	65
Preşedintelui Bush	65	al-Qaeda	65
Teroriştii islamici	50		
Tratamentul prizonierilor de război irakieni de către americani (Abu Ghraib)	165		
Tratamentul prizonierilor de către Irak	65	Poziția femeilor în Irak	95
		Poziția copiilor în Irak	75
Intențiile militare ale Partidului irakian de guvernământ	45	Poziția câinilor în Irak	40
		(Poziția câinilor în SUA	450
Acoperirea media irakiană	45	Agențiile de informații SUA	190
Tratamentul prizonierilor de război americani de către Irak	155		

Calibrări ulterioare războiului din Irak

Din motive subliniate anterior, natura dual㠎 a eului şi proiecția sa călău/victimă asupra evenimentelor lumii, conduc la căutarea „băieților răi", a „cauzei" evenimentelor din 9 Septembrie în acord cu, şi după dorința eului de a proiecta vina. În realitate, fenomenele sunt consecința unui câmp atotcuprinzător sau a unui „climat" care, indirect şi neintenționat, facilitează apariția fenomenelor observate selectiv, cum ar fi catastrofa 9/11. „Climatul" dinaintea 9/11, aşa cum am subliniat anterior, a fost aproape identic cu cel care a precedat atacul de la Pearl Harbor din 7 Decembrie 1941. În terminologie psihologică ar fi descris drept naivitate şi negare, dar aceasta este o explicație insuficientă în sine. Elementele climatului actual calibrează în felul următor:

Calibrările evenimentului 9/11			
Apărarea Națională SUA (birocratic)	190	Patriot Act	375
Decizia Reno/Goralick (Zidul)	190	Secțiunile editoriale ale ziarelor din topul primelor 10 ziare din SUA (*Wall Street Journal* şi *Christian Science Monitor)*	185-190
Audierile Comitetului Church/Pike	180-190		
Poziția Administrației Clinton	180-190		
Principiul Torricelli	168		
Critici declarate	170	(în contrast, criticismul constructiv calibrează la 210)	

Calibrările scot în evidență importanța deosebită a dictonului că adevărul (calibrează deasupra nivelului 200) aduce pacea, iar falsitatea (calibrează sub nivelul 200) favorizează războiul. Situația dinaintea 9/11 a fost

aproape identică cu ceea ce a prezentai Secretarul de Stat Stimson înaintea atacului japonez din 1941. El a refuzat să dea atenție informărilor venite de la Serviciile de Informații comentând că „Gentelmenii nu citesc corespondenta altor gentlemeni”. - în acest caz, fiind vorba despre amenințările directe ale militanților japonezi şi chiar a strategiei generale a lui Hitler, la fel ca şi ignorarea „declarației de război” făcută de Bin Laden în 1998 la adresa SUA. Prin contrast, nu au fost ignorate şi trecute cu vederea amenințările nucleare venite din partea Coreei de Nord.

Calibrările Audierilor Comitetului de Investigaţie a evenimentelor 9/11 (aprilie - iulie 2004)

Mărturiile oficialilor guvernamentali	255	Nivelul conducătorilor investigației oficiale	255
Mărturia lui Richard Clarke	200		
Criticii mărturiei	170	Raportul final al Comisiei 9/11	255
Nivelul general al Audierilor	255	Raportul Investigațiilor prezentat de C. Duelfer Senatului (6 oct. 2004)	305

Este folositoare specificarea „pozițiilor” pentru a le diferenția de personalitățile sau țările înseşi. Pozițiile sunt situaționale şi sunt subiect al schimbării datorită influenței partizane, stresului sau atitudinilor sociale. Societatea este procesul organic şi mereu evoluționist, subiect al constantei schimbări a condițiilor. Deseori supraviețuirea are nevoie de flexibilitate şi manevre adaptative. Oamenii „se ridică la înălțimea ocaziei” şi astfel descoperă puteri ascunse. Alteori au loc reflectări lamentabile şi reconstrucție.

O contextualizare a războiului din Irak

Aşa cum a fost descris mai devreme, nu este posibil să înțelegem *conținutul* (în acest caz războiul din Irak) fără să-l plasăm în *contextul* istoric. De la începuturile sale, Islamul a fost militant. Primul Jihad a fost început de Muhammad care, trei ani după ce a dictat Koranul, a scăzut în calibrarea conştiinței de la nivelul 700 la nivelul 135. Aceasta a fost, aparent, consecința epilepsiei la nivelul lobului temporal (vezi Cap. 18).

Începutul Islamului a fost răspândit prin sabie, până când a fost oprit de Charles Martel din Franța prin înfrângerea din bătălia de la Granada în 1492. Al doilea Jihad a fost desfăşurat de Imperiul Otoman, fiind încheiat prin înfrângerea de la Viena în 1529.

Apariția sectei islamice Wahhabis în Arabia Saudită (vezi Cap. 18) a marcat apariția celui de-al treilea şi încă în desfăşurare Jihad, aşa cum a fost exemplificat de Ayatollah-ul Khomeini al Iranului şi de talibanii lui bin Laden. Ca o consecință a poziției sale anti-occidentale, Wahhabis a dat la o parte Shah-ul Iranului pro - occidental şi pe Sadat în Egipt, atacând şi pe Hussein în Iordania, Mubarak în Egipt şi Musharraf în Pakistan. Planul global este să se infiltreze şi să preia controlul asupra guvernelor din Egipt, Turcia, Pakistan, Indonezia, Emiratele Arabe Unite, Sudan, Tunisia, Libia, Algeria, Maroc, Yemen, Siria, Liban, Iordania, Malaezia, şi apoi, cu capacitatea nucleară a Pakistanului, să doboare Israelul. În acest proces, Statele Unite ar fi de asemenea atacate (World Trade Center, Twin Towers plus altele în etape plănuite). Populațiile arabe în creştere ar împiedica Europa de la alianțe cu Statele Unite şi ar conduce către dominarea Arabă în Națiunile Unite.

Împotriva acestor lucruri cunoscute, strategia Statelor Unite a fost să prevină preluarea militanților islamici-arabi a 75% din rezervele de petrol ale lumii şi baza puterii financiare uriaşe, (L. Abraham, 2004) plus achiziția materialelor nucleare de către al-Qaeda, respectiv bin Laden, via oamenii de ştiință pakistanezi sursele ruseşti, etc. (Berger, 2004). O bază puternică occidentală în Irak ar împărți continentul arab în două şi ar deturna preluarea arabă şi fuzionarea. Astfel, Afganistanul şi Irakul au fost țintele strategiei, din multiple motive, pentru a preîntâmpina o ciocnire a civilizațiilor, puterea militară islamică cu lumea occidentală, ceea ce ar putea dura secole de-a rândul, aşa cum a fost şi în trecut. Numai Statele Unite a avut puterea de a preveni asemenea cataclism perpetuu, deoarece Națiunile Unite s-au dovedit ineficiente şi neoperative, iar Consiliul de Securitate depăşit de mita de miliarde de dolari către diverşi membri în procesul mâncare-pentru-petrol mită ce a fost scoasă la iveală de vânzări fictive etc. („Mâncare pentru petrol" - 19.09.2004). Astfel, în toată această contextualizare globală mondială (ce calibrează la 465), războiul din Irak pare sa fie o mişcare strategică pe termen lung necesară preîntâmpinării unor serii de cataclisme progresive mult mai grave, multinaționale şi poate extinse secole de-a rândul (cum ar fi decizia alegerii unui atac de ocupație).

Contextul războiului din Irak a fost acela al răspândirii unei ideologii militante violente şi exagerate prin distorsiunea islamului care sanctifică ura şi violența, justifică terorismul şi omorul celui nevinovați etichetându-i drept infideli. Aceasta a devenit o boala Pan-Arabă, iar anumite evenimente violente care au captivat atenția media sunt doar simptomele sale.

Liderii mesianici Ossama bin Laden, Ayatollahul Khomeini, Saddam Hussein şi alții sunt doar câteva din multele capete ale Hydrei. Boala este de asemenea implantată şi în alte țări din lume unde recrutarea pe furiş a convertiților radicalişti este foarte bine orchestrată şi finanțată. Boala se ascunde sub camuflajul religiei, iar moscheile din Statele Unite sunt finanțate de grupurile militante arabe fiind centre de recrutare din care ideologia se răspândeşte prin intermediul simpatizanților intelectuali care permit paradele Jihadului sub deviza cvasi-elitistă a „corectitudinii", etc. Scopul teroriştilor islamici este fascismul teocratic (Newosh, 2004; Bridis, 2004). De-o importanță deosebită este descoperirea că, convertirile la islam includ un procentaj, cu grad înalt de periculozitate, de militanți extremişti capabili de a fi influențați şi supuşi antrenamentelor şi îndoctrinării teroriste. Cifrele recrutărilor sunt:

Statele Unite	10%
Europa	15%
Țările Arabe	35%

Aceste cifre denotă alinierea la supunerea față de ideologia teroristă, care sfidează rațiunea şi sanctifică omuciderea, astfel trecând peste toate formele constrângerilor raționale.

Sprijinirea acestei tendințe la modă de către apologeți (cal. 185), intelectuali notabili, activişti pentru diverse drepturi, etc, ar părea lipsit de înțelepciune şi discernământ. Aceeaşi tendință în deceniile anterioare s-a dovedit a fi catastrofică (Partidul Nazist American, Partidul Comunist American, extremiştii religioşi albi, oameni de ştiință care studiază energia atomică şi care

au împărtăşit secrete fostei Uniuni Sovietice, rezultatul fiind Războiul Rece, etc.)

Sindromul „Urăşte liderul”

De-a lungul istoriei, şi chiar în mod proeminent în societatea curentă, se observă recurența simptomelor negativității concentrate asupra liderilor sau a personificărilor puterii seculare, politice, economice sau religioase. Liderul devine omul de paie ce serveşte drept țintă pentru proiecțiile oamenilor cu probleme care, datorită împărțirii dorințelor lor reprimate, le externalizează şi le văd ca pe ceva extern, aliat „acolo, în afară”. Prin tehnicile de calibrare acest fenomen, care este strident şi fățiş în ultima vreme, poate fi diagnosticat. Tiparul a fost intens deopotrivă în ceea ce priveşte preşedinții din trecut (Lincoln, Roosevelt, Clinton, etc.) unde componentele psiho-dinamice erau identice. Putem examina contrastele dintre imaginile preşedinților şi să-i comparăm cu realitatea ce poate fi verificată. Dacă conducătorul este cu adevărat un tiran (Hitler, Stalin, etc.) acest fapt se dezvăluie foarte repede atunci când investigăm. Facțiunile „Urăşte-l pe Bush”, „Urăşte-l pe Clinton” şi „Urăşte America” au tendința de a exagera. Erorile extremiştilor de lip „Urăşte America” (Gibson, 2004) au fost deja revăzute într-un capitol anterior. „Bush”, aşa cum îl prezintă cei care îl urăsc pe Bush, este văzut ca fascist (cal.65) precum Stalin, Hitler şi Hussein (cal. 50-80) şi ca un instigator al războiului, un avar şi o persoană diabolică ce doreşte să-şi vândă țara şi cetățenii pentru profit din petrol (trădătorul calibrează la 80) şi care trimite soldați nevinovați către o moarte inutilă numai pentru ca el să se îmbogățească şi mi fie un dictator. Aceste presupuneri sunt elaborate

mai departe incluzând intriga clandestină şi alinierea cu liga anti-America a teroriştilor islamici (trădarea calibrează la 60 sau sub această cifră).

Descrierea compusă din omul diabolic şi omul de paie calibrează la 130. Preşedenția lui Bush calibrează la **460**, ceea ce indică integritate. Şefii tuturor guvernelor şi toți membrii Națiunilor Unite luați la un loc calibrează la 190 (exclusiv SUA). În mod tipic, criticile la adresa SUA țin cont de Națiunile Unite care, în sine calibrează la 185-195. Consiliul de Securitate al Națiunilor Unite a fost implicat în scandalurile mâncare-pentru- petrol, dar şi în altele. Atitudinea Administrației față de Națiunile Unite pare să fie corectă şi este sprijinită de fapte, aşa cum este descris în studiul „Inside the Asylum" (cal. 455) - *Înăuntrul azilului* - scris de Jed Babbin, fost Subsecretar de Stat al Apărării.

Compusul format din cei care îl urăsc pe Preşedintele Bush (şi Statele Unite, de asemenea) calibrează în mod colectiv, destul de surprinzător la 135, la fel ca şi diabolicul om de paie descris de ei. Aceasta ne arată un fenomen defectiv de bază al experienței umane la fel ca şi adevărul despre inconştient descoperit de Freud (cal.499) şi confirmat de-a lungul a cincizeci de ani de practică psihiatrică. Ura distorsionează percepția, iar distorsionarea percepției are drept rezultat ura ca falsitate, de exemplu Bush a condus un război „ilegal". De fapt, motivul său nu a fost numai legal, dar şi aprobat de votul Congresului SUA.

Astfel, lumea este ca o carte Rorschach, şi, pentru o persoană probleme, ştampila „SUA" sau „Bush" pare un demon. Aceia care se tem şi urăsc autoritatea, o proiectează asupra altora prin intermediul simbolurilor religioase sau politice. Baza urii față de conducători este simpla gelozie şi invidia față de figurile autorității,

facilitată de proiectata distorsiune a percepției duale călău/victimă (marea capcană a marxismului). În plus, narcisismul se transformă în vină şi ura de sine care apoi sunt proiectate asupra țării şi preşedintelui.

Analiza dovedeşte că oamenii integri care, grație onoarei şi sincerității față de ei înşişi sunt capabili să perceapă integritatea, pot confirma că preşedintele şi-a exersat responsabilitatea cu care a fost însărcinat şi a căutat să ducă la împlinire jurământul pe care l-a depus de a fi un administrator pentru întreaga națiune în aceste vremuri tulburi în care, majoritatea țărilor lumii operează la niveluri joase ale integrității, fiind mult mai puțin interesate în bunăstarea civilizației (calibrează ca adevărat).

Opțiunea alternativă este o retragere pasivă şi o capitulare în fața islamismului terorist care, având controlul a 75% din rezervele de petrol ale lumii şi o vastă bogăție, asigură reuşita în accesul la capacitățile nucleare ale Pakistanului prin care Israelul ar fi eliminat.

În viitor, cu o Europă infiltrată masiv de imigranții musulmani şi protestele acesteia înăbuşite de Națiunile Unite, vom asista la acelaşi proces care va infiltra statele Balcanice şi, până la urmă şi Rusia cu vechile ei teritorii. Astfel, acest al treilea Jihad este destinat sa captureze până la urmă dominația asupra lumii prin subminarea Occidentului. Toți cei non-islamici vor fi atunci eliminați, iar puterea islamică va conduce lumea, conform triumfului mesianic islamic (cal. 50) (Abraham, op.cit.).

Evoluțiile audierilor după 9/11

Ca urmare a mişcării împotriva terorismului din războiul din Irak, au ieşit la suprafață mai multe evenimente semnificative:

1. Decapitările publice (cal.10) ale americanilor şi ale altor civili;
2. Descoperirea torturii la care erau supuşi prizonierii în închisorile militare.

Publicul a fost şocat şi îndurerat când a luat contact cu atrocitățile feroce şi realitățile ce se petrec în fiecare război, atât în prezent, cât şi în trecut. Când viețile tovarăşilor depind de obținerea informațiilor de la prizonieri, brutalitatea se manifestă cu furie. De aceea spionilor le sunt date capsule cu cianură.

La examinare, sadismul situațional se bazează pe slăbiciunea psihologică a omenirii în general. Faimoasele studii Milgram (1974) şi Zimbardo (1973) au relevat că din obedienţă faţă de autoritate („factorul critic"), majoritatea cetăţenilor obişnuiţi ar tortura chiar şi un cercetător voluntar dintr-o universitate. De fapt într-un studiu experimental, mai mult de jumătate din voluntarii „gardieni la puşcărie" erau doritori chiar să administreze şotii o electrice letale „prizonierilor" din închisoarea înscenată.

Experimentele explică fenomenele lagărelor naziste ale morții, Algeria, barbarismul japonez în Manciuria şi lagărele de tortură din El Salvador, Brazilia, Haiti, Orientul Mijlociu şi oriunde altundeva. Experimentele cercetării universitare au trebuit să fie oprite deoarece rolul de gardieni devenise progresiv din ce în ce mai sălbatic, crud şi sadic. Această înclinație a fost portretizată în bine cunoscuta poveste *Lordul Muştelor (The Lord of the Flies)* Golding, 1954.

Comportamentul latent este de asemenea exemplificat prin fenomenul neobrăzării. Toate acestea

ilustrează apariția scenariului „prădător-pradă”, care își are originea în creierul animal, iar Zimbardo şi Milgram au demonstrat, în încheiere, că acesta este determinat de rol plus mediul înconjurător. Studiile au revelat că, datorită acestui răspuns predictiv, este necesară o supervizare mai atentă a prizonierilor de către persoane care au fost instruite în mod special despre rezultatele studiului Milgram-Zimbardo. Această serioasă omisiune a avut drept rezultat evenimentele de la Abu Ghraib, pe care presa le-a supermediatizat, mai mult decât era necesar (45 de repetiții numai în ziarul New York Times).

Nu se mai învăță prea multe din prefăcătoriile politice, nu mai mult decât că cineva poate vindeca pneumonia pretinzând că este doar o răceală. „Jihad” înseamnă literal „Războiul Sfânt”, ceea ce reprezintă o amenințare serioasă deoarece este cea mai periculoasă dintre poziționalități de vreme ce sancționează şi încurajează cele mai barbare acțiuni citându-l pe Dumnezeu ca scuză şi autoritate (de ex. „Voința lui Allah”). Sursa extremismului islamic prezent poate fi găsită în învățăturile lui Muhammad ibn Abdul Muhhab (cal.20), mai târziu reluate de distorsiuni ale Koranului promulgate de Sayyid Qutb (cal.20), care glorifică violența şi moartea şi condamnă nu numai 90% din musulmani ca fiind idolatri, dar, de asemenea, îi condamnă 100% pe toți adepții tuturor celorlalte religii (Forsyth, 2004). (Vezi Capitolul 18, Islam). Declarația de război împotriva Statelor Unite a lui Bin Laden a fost ignorată, ceea ce a fost de înțeles pentru Serviciile de Informații ale Statelor Unite care calibrează la nivelul 190.

„Fatwah”-ul lui (cal .40) a fost o declarație formală prin care se statuează că este o obligație religioasă şi o datorie pentru *toți* musulmanii de a omorî *toți infidelii*

fără nicio excepție - aceasta însemnând toți civilii, inclusiv femeile şi copiii; pentru Jihad nu există „inocenți" printre infideli. Este similar cu pronunțararea „anatemei", în Biserica Romano- Catolică, o monstruozitate la adresa lui Dumnezeu. Simpatizanții americani nu reuşesc să înțeleagă că în ochii unui fanatic islamist, ei nu sunt mai mult decât orice alți infideli („mushrikun"),

Agresiunea „în numele lui Dumnezeu" este cea mai periculoasă dintre toate şi este imună tuturor contramăsurilor folosite de obicei de lumea occidentală. HAMAS (care a fost adusă pe culmi de Arafat), Talibanii şi al-Qaeda sunt similare şi identice în originile lor. Aceste grupuri reflectă cel mai întunecat potențial de care sunt capabili oamenii, la fel precum Pol Pot. Acestea calibrează între 35 şi 45, ceea ce este literalmente sub nivelul dragonului Komodo, şi realmente mai jos decât dinozaurii datorită intenției. Prin urmare, termenul „atavic" este potrivit şi un diagnostic clinic corect. Reprezintă expresia unui câmp „atractor" foarte primitiv de la foarte începuturile formelor de ucigaşi feroce care nu gândesc, fiind şi la acelaşi nivel cu ucigaşii în serie.

Organizaţii teroriste	
Abu Sayyaf Group (Filipine)	85
Brigada Martirilor Al-Aqsa (Israel, West Bank, Gaza)	75
Al-Qaeda (Wahhabism) Global	65
Asbat al-Ansar (Liban)	75
Basque Fatherland and Liberty (ETA) Franța, Spania	80
Separatiştii Ceceni (Rusia)	85
Insurgenții Fallujah	85
Mişcarea Islamică din Uzbekistan (IMU)-Asia Centrală	75
Mişcarea de rezistență islamistă (HAMAS) -Israel, West Bank, Gaza	75

Hezbollah (Liban)	70
Rețeaua Hofsted (Olanda)	85
Revoluționarii Coasta de Azur	90
Jaishe-e-Mohammed (Pakistan)	75
Jamaah Islamyia (Asia de Sud-Est)	80
Kach Kahane Chai (Israel, West Bank)	80
Partidul muncitoresc al Kurzilor (PKK) - Turcia	85
Lashkar-e-Tayyiba - Pakistan	70
Lashkar I Jhangvi - Pakistan	75
Liberation Tigers of Tamil Eelam - Sri Lanka	80
Frontul islamist de eliberare Moro — Filipine	80
Grupul de luptă islamist marocan - Maroc	85
Armata națională de eliberare (ELN) - Columbia	80
Palestine Islamic Jihad (Israel, West Bank, Gaza)	75
Organizația pentru eliberarea Palestinei	65
Real IRA (Irlanda de Nord)	85
Rev. Armed Forces (FARC) - Columbia	90
Salafist Cell and Combat Group - Algeria	80
„Grupurile Supreme” (Rasiale, etnice, religioase, politice)de pe întreg globul	40-85
Tewhid we Jihad - Irak	70
Asociația de Apărare Ulster - Irlanda de Nord	85
United Self-defense Forces - Columbia	90

Alte grupuri înregistrate în Modele ale Terorismului Global - Departamentul de Stat al Statelor Unite, 2003-2004

Următoarele grupări sunt similare în calibrare, iar colectiv se găsesc la un nivel de 75-80:

Abu Nidal Organization (ANO)
Al-Tawhid
Rețeaua al-Zarqawl
Ansar Al-Islam (AL)
Aum Srinrikyo
Partidul Comunist din Filipine (CPP/NPA)

Dev Sol
Devrimci Sol (Stânga Revoluționară)
Jihadul Islamic din Egipt
Euzkadi Ta Askatasuna (Basci)
Consiliul Revoluționarilor Fatah
Al-Gama'a al-Islamiyya
Harakat ul-Mujahidin (HUM)
Helpers of Islam
Mişcarea Islamică din Uzbekistan (IMU)
Jaish Ansar Al-Islam
Jama'at al-Tawhid wa'al-Jihad
Jihad Group (al-Jihad)
Jund Al-Islam
Monotheism and Jihad Group
Mujahedin-e Khalq Organizationi (MEK)
Societatea studenților iranieni musulmani - Muslim Iranian Students Society
Armata de Eliberare Națională a Iranului New People's Army (NPA)
Partizanii Islamului - Partisans of Islam
Frontul Popular pentru Eliberarea Palestinei (PFLP)
Nucleurile Revoluționare
Organizația Revoluționară 17 Noiembrie
Sangillan Force
Salafist Group for Call & Combat (GSPC)
Sendero Luminoso (Shining Path, SL)
Talaa'al-Fateh
United Self-Defense Forces/Group of Columbia (AUC)
World Tamil Association (WTA) and Movement

Grupuri listate în ediţiile anterioare ale *Modele ale Terorismului Global*

Calibrarea medie a următorului grup este de 75-80

Organizația 3 Octombrie	Frontul Patriotic Morazanist (FPM)
Organizația 15 Mai	Voluntarii Portocalii (V)
Brigada Alex Boncayao (ABB)	Grupul Orly (Armenia)
Al-Fatah	Partidul Democrat Kampuchea
Al Ummah	Frontul Popular de Luptă (PSI
Terorismul Algerian	Armata Republicană Irlandeza Provizorie
Armata Secretă Armeană pentru Eliberarea Armeniei (ASALA)	Puka Inti (Sol Rojo, Soarele Roşu)
Armata pentru Eliberarea Rwandei	Facțiunea Armatei Roşii (RAI)
Chukaku-Ha (Nucleuri sau Facțiuni de mijloc)	Brigăzile Roşii (BR)
Federația Asociațiilor Tamililor Canadieni (FACT)	Apărătorii Mâini Roşii (RHD)
Forța 17	Lupta Poporului Revoluționar (ELA)
Former Armed Forces (ex - FAR)- Rwanda Interahamwe (Rwanda)	Frontul Unit Revoluționar (RUF)
Kmerii Roşii	Sol Rojo
Forțele Populare Rebele Lautaro (FRPL)	Mişcarea Revoluționară Tupac Amaru (MRTA)
Mişcarea Tineretului Lautaro (MJL)	Armata de Guerilă Tupac Katari (EGTK)
Forța Voluntarilor Loiali (LVF)	Mişcarea de Acțiune Unită Populară (MAPU/L)
Frontul Patriotic Manuel Rodriguez (FPMR)	Zviadists

Toate grupurile teroriste ale egocentricității extreme şi narcisismului sunt o formă a triumfalismului ce îşi găseşte aprobarea prin aranjamente mafiote. Terorismul este o formă do criminalitate care atrage cele mai joase elemente ale societății, multe dintre aceste persoane fiind personalități inerent psihopatice ce caută un suport pentru exteriorizarea violenței şi urii.

La bază există o ură plină de invidie față de adevărata putere şi un efort de a o imita şi mima prin forță, ceea ce distruge viețile celor nevinovați. Ego-ul îl

înlocuieşte astfel pe Dumnezeu Supremul, în mod blasfemitor pretinzând că Divinitatea este autoritatea care permite violența sălbatică, chiar şi față de copii, şi priveşte cu nesaț profanarea şi distrugerea.

De-a lungul istoriei, energia primară a fost denumită „satanică", iar pervertirea adevărului folosită pentru a o justifica a fost numită în mod clasic, „Luciferică" (mândria şi defăimarea suveranității lui Dumnezeu). Când câmpurile atractoare gemene, care caracterizează negarea iubirii şi a adevărului se combină, câinii turbați ai terorismului sadic sunt eliberați pentru a demonstra căderea extremă a egoului însuşi. Făptaşii sunt, prin urmare, victimele unei amăgiri, ale unei iluzii, pentru că ei nu pot depista adevărul de fals şi astfel sunt uşor de atras devenind prozeliți, deoarece sunt orbi față de propria lor intrare în sclavie şi de consecințele karmice.

Din nefericire, sălbăticia, primitivismul este un potențial ce creează dependențe; teroriştii văd pacea ca pe un duşman şi o subminează cu inteligență, fiind foarte bine documentați şi demonstrând prin viața, acum a celui care a fost Arafat, cel care a reprezentat miezul prim al terorismului din lumea întreagă timp de câteva decenii.

Este instructivă examinarea lozincii populare „teroristul unui om este luptătorul pentru eliberarea altuia" (cal 190). Acesta este un sofism seducător bazat pe relativism şi pe ignorarea contextului.

„Eliberatorul" - luptătorul pentru eliberare - calibrează la 240, „teroristul" calibrează la 40-80. Există, de asemenea, confuzia între *res interna* (o noțiune mentală) şi realitatea externă confirmabilă. Patrick Henry calibrează la 445, iar bin Laden la 40. Diferența este în intenție şi context, la fel cum Patriot

Act este integru în vreme de război şi nu mai este astfel pe timp de pace.

Toți dictatorii au început cu o propagandă de tipul „luptători pentru libertate" şi au sfârşit prin a deveni tirani ce au ucis mai mulți compatrioți decât au ucis presupusul duşman. Mintea umană, neajutată, nu poate discerne diferența dintre percepție şi esență. Insurgenții Fallujah calibrează la 85, PLO la 65, etc.

Pentru a complica problema în continuare, mulți lideri care încep prin a fi integri „luptători pentru libertate" şi calibrează în jurul palierului 400 la începutul carierei lor (Hitler, Arafat, Castro, Napoleon) se prăbuşesc sub strălucirea seductivă a puterii a controlului asupra altora. Mai târziu se dezvoltă o egomanie şi calibrează din ce în ce mai puțin, chiar sub 100. Acest fapt este aproape o certitudine pentru orice dictatură, din orice parte a lumii în întreaga istorie, cum este şi Nero, de pildă. Prin urmare, lozinca cu priză la public ar trebui schimbată în „Luptătorul de azi pentru libertate este tiranul terorist de mâine". (cal.495)

Terorismul a devenit o boală endemică a societăților umane de-a lungul secolelor (Curtie, 2002) şi este în prezent amenințarea principală pentru toate țările. În profunzimea adâncimii eului şi a „id-ului" freudian există dorința primordială de a ucide şi o sete pentru simpla plăcere de a ucide. Observăm aceasta în „sporturile ucigaşe" ce zboară capetele câinilor de preerie. O vedem exprimată din plin în plăcerea şi bucuria mulțimii din Colosseum-ul Roman (cal.80). Se revelează pe sine în excitarea luptei până la moarte a gladiatorilor, şi, din nou, în plăcerea şi emoția trăite în participarea la luptele între cocoşi, luptele între câini, în arena taurului şi în satisfacția înfiorată a publicului participant la execuțiile publice, precum şi în strigătul

strident pentru pedeapsa cu moartea. Participarea publică scade vinovăția individuală, aşa cum şi observă în linşările de tip mafiot sau printre spectatorii execuțiilor prin ghilotină ale Revoluției Franceze, ce au omorât 18.000 oameni, ori în scandalul Asociației Naționale de Baschet din 26 Noiembrie 2004.

A fi martor la uciderea unui câine turbat (aşa cum i s-a întâmplat autorului) este, mai degrabă, deosebit şi tulburător - alergarea câinelui prin curte de la un animal la altul, rupând gâturile găinilor, rațelor, apoi chiar sărind la capra de jucărie. Aceşti câini nu sunt înfometați şi nu mănâncă prada lor, ci sunt într-o stare de extraordinară excitație. De notat este faptul că fiecare ucidere nu încetineşte, ci mai degrabă intensifică turbarea şi împinge spre tot mai multe uciderи (de ex. Japonezii în Nanking şi Manciuria în anii 1930). Comportamentul pare instinctual primitiv, dar ar putea sa se subordoneze unei legături tribale. Excitația legată de setea de sânge este contagioasă şi de nepotolit, iar în expresia ei umană este încurajată de emoția curiozității mulțimii spectator. În ringul de box, regulile interzic uciderea şi permit, în schimb, numai ceea ce este cel mai aproape de ea - vărsarea de sânge până la inconştiență, zdrobirea cărnii, producerea de şocuri creierului şi comoția cerebrală.

În psihoterapie sau psihoanaliză, la fel ca şi în munca spirituală, regula este că victima nu poate transcende un impuls sau o tendință instinctuală dacă nu renunță la negarea acesteia, până când nu o recunoaşte a fi în proprietatea ei şi până când nu încetează de a proiecta impulsul reprimat şi ascuns asupra altora. Din punct de vedere al diagnosticării, Jihadul este chiar pofta de sânge sancționată religios. Trebuie să se veselească atunci când sunt aruncate în

aer autobuze cu copii şi când este distrus nevinovatul. Acest instinct primitiv nu are intenția de a se opri, altfel războaiele s-ar fi încheiat cu secole în urmă. Originea primară evolutivă a egoului este încă foarte activă. Era dinozaurilor nu s-a terminat încă, ci este foarte vie în titlurile ştirilor de azi. Freud a denumit aceasta impulsul atavic sau instinctul de moarte (pulsiunile de moarte, n.ed.), ori „Thanatos", care este depăşit de oamenii normali prin „cros", instinctul de viață (pulsiunile de viață n.ed.). Thanatos se exprimă prin suicid, impulsul de a sări de la fereastră sau de pe o stâncă. (Nouă persoane au făcut acest lucru într-un singur an, în Grand Canyon). O mie de persoane s-au aruncat de pe podul Golden Gate. Alții s-au sfărâmat cu motocicletele, etc. Aceasta este exemplificat în cultura umană prin simbolul craniului şi al oaselor încrucişate.

Precedentul religios şi justificarea pentru terorismul islamist a fost, din nefericire, oferită de chiar Mohamed, care, la vremea scrierii Koranului calibra la 700, dar, mai târziu, a căzut la nivelul de conştiință 130, ridicând sabia şi începând uciderea infidelilor, ceea ce a continuat de atunci şi până azi. După bătălia de la Medina, unul din primele grupuri pe care le-a ucis erau formate din evrei (clanul Qurayzah).

Frica şi opresiunea caracterizează încă țările islamice de azi, şi, prin comparație, culturile lor rămân foarte primitive. Din nefericire, întregul Orient Mijlociu calibrează sub 200, ceea ce oferă conotații neplăcute. Înseamnă că nu prea sunt şanse de a se termina cu cei care se ascund sub diferite deghizări, ori şanse de a deveni responsivi la rațiune sau să apeleze la moralitate ori etică, mai puțin la retorica politică (de ex. comportamentele sunt din punct de vedere clinic ego-sintonice - în acord cu eul).

Din punct de vedere politic, Islamul este teocratic. Cuvântul „islam” înseamnă predare sau supunere. Islamul crede că Koranul ar trebui să fie singura lege şi structură politică şi, prin urmare se găseşte într-o relație antitetică cu democrația. Totuşi, Turcia reprezintă un compromis notabil şi care poate funcționa datorita lui Atatürk.

De o importanță deosebită este că, oriunde în America, 51% din populație calibrează peste 200, în timp ce, în restul lumii procentul este de numai 22, iar în Orientul Mijlociu şi țările arabe numărul scade şi mai mult printre subpopulații. Astfel, în culturile problematice, 78% sau mai mult din populație operează din motive neintegre şi nu este capabilă să răspundă sau chiar să recunoască raționalitatea sau să îi acorde vreo credibilitate. Însemnătatea acestui lucru este că asemenea culturi au nevoie să fie tratate de la acelaşi nivel cu ele, ceea ce este, foarte vizibil, şi predominant interesul personal şi numai interesul personal. În psihoterapie psihoanaliză, învățăturile spirituale sau în orice altă activitate educațională, regula este ca procesul să nu înceapă de unde eşti „tu”, ci de unde „ei” sunt, şi de acolo să se pornească mai departe, Lumea civilizată este condusă de rațiune (cal. 400). Cei mai puțin evoluați sunt guvernați de interesul personal emoționalizat şi au nevoie să învețe etica, moralitatea, grija pentru alții şi integritatea care, paradoxal, sunt chiar benefice în tot ceea ce aduc prosperități şi câştig mutual. În culturile occidentale civilizate aceasta înțelepciune a fost câştigată prin multă durere după secole de efort şi auto-disciplină.

Important este că populația generală a țărilor arabe este relativ săracă şi de aceea un teren fertil pentru prozelitismul extremiştilor. Familiile teroriştilor care se

sinucid primesc chiar recompensa financiare. Bogăția lumii arabe se bazează pe rezervele de petrol, producătoarele marilor avuții ce sunt apoi împrăştiate cu fast de conducătorii care îi sfidează şi-i privesc de sus pe oamenii obişnuiți (de ex. ca pe „câini"). Prin comparație, în Norvegia, beneficiile economice din producția de petrol sporesc pentru majoritatea populației care, prin urmare are o relativ stabilă siguranță economică. Paradoxal, valoarea financiară a țărilor arabe este consecința achiziției petrolului lor de către Statele Unite şi alte țări occidentale. Astfel, țările islamice sunt, întreținute în principal de economia occidentală.

Având în vedere că lumea occidentală şi Statele Unite reprezintă culturi mult mai avansate de la care lumea arabă ar putea învăța mult, lecția se pierde datorită imaginii întreținute de presă despre Vest (în special imaginea despre Statele Unite) ca fiind decadent, imoral şi lipsit de dumnezeu. Moralității mai virgine a societăților conservative a Islamului cultura Statelor Unite îi pare mai degrabă a fi degenerată, foarte obscenă şi în mod hotărât nesfântă, în special cu privire la sexualitate. Această imagine a culturii occidentale reîntăreşte rezistența față de „occidentalizare". În special exploatarea subiectului seducției feminine în media. Expunerea corpului este privită ca imorală şi de obiectat serios împotriva ei. Astfel, Occidentul şi nava sa amiral, Statele Unite, nu reprezintă un model pozitiv atractiv şi este prin urmare respins cu putere ca fiind decadent, invidiat, dar nu şi admirat. Rezoluția inegalităților culturale ale lumii va necesita înțelepciunea colectivă şi intenția tuturor celor care au aceste calități, creşterea bunăvoinței şi a intenției etice, o mai bună

conştientizare şi atenție. Este vorba, prin urmare, de o funcție de instruire.

Cozile gemene ale celor două turnurilor bombardate World Trade Center sunt pur şi simplu precum penele din coada struțului, ce-şi ține capul în nisip, aşa cum Statele Unite au avut înainte de cel de-al Doilea Război Mondial şi alte catastrofe. Adevărul sprijină şi apără viața. Falsitatea şi iluzia aduc război şi moarte.

Rolul pe care îl joacă acum în diferite războaie companiile private militare (cal.345) este interesant de urmărit din punct de vedere practic, deoarece aceste companii au înregistrat succese importante cu pierderi mult mai mici decât trupele militare obişnuite. În Sierra Leone de pildă, câteva sute de soldați ai Executive Outcomes Co. (la un cost de 10 milioane de dolari pe an) au reuşit să obțină ceea ce nu au putut 18.000 militari americani, la un cost de 1 miliard de dolari pe an şi cu mult mai puține pierderi colaterale. Rezultate similare (cum ar fi MPRI în Balcani) indică faptul că aceste companii militare private şi disciplinate pot fi de un real folos păcii în lume atunci când sunt angajate judicios în prevenirea răspândirii conflagrațiilor şi scăderea ratei mortalității absolut ne-necesare a civililor, dar şi a militarilor.

Sunt mai mult de 60 de companii militare private ce operează peste tot în lume (Global Security, 2004). Toate sunt conduse şi mod specific cu o eficiență sporită şi o grijă umanitară mai mare decât a militarilor angajați în armate, deoarece aceşti militari din companiile private sunt mânați mai degrabă de specializarea lor decât de ură, ideologii politice sau lideri mesianici care nu au niciun interes față de viața umană, şi cu atât mai puțin au mijloace de a sprijini viața, mâncare, apă sau adăpost.

Companiile private militare reflectă influența rațiunii asupra pasiunii sau a răzbunării, astfel susținând, dar şi diminuând foarte mult rănile şi pierderile atât printre civili, cât şi în rândul facțiunilor militare. Ei nu tolerează represaliile şi vărsarea de sânge a maselor. Calibrarea lor (pe la mijlocul palierului 300) indică o raționalitate disciplinată şi reținută (combatanții insurgenți calibrează la 160 sau mai puțin).

Documentele unei analize clinice se încheie, de obicei, cu un sumar al descoperirilor esențiale rezultate din studiul efectuat, în urma cărora se fac nişte recomandări practice. Din această analiză comprehensivă a stării omului de-a lungul unor lungi perioade de timp, analiză în care s-a utilizat cea mai avansată tehnică de investigare ştiințifică, la care se adaugă calibrarea nivelurilor de adevăr ale informațiilor, următorul rezumat pare foarte potrivit:

Putem întreba care este nivelul cunoaşterii politicienilor (din Statele Unite şi de peste tot din lume) în ceea ce priveşte ariile importante asupra cărora se manifestă acțiunea şi guvernarea lor, pentru care dau legi. Răspunsurile sunt revelatoare şi ne ajută să explicăm pletora problemelor contencioase nerezolvate.

Subiectul problemei Cunoaşterea politicienilor	
Relații internaționale	200
Posturi de muncă, ocupații, servicii	190
Problemele medicale	180
Outsourcing	165
Stabilirea prețului la petrol şi altor mărfuri de larg consum	180
Taxe	200

Din cele de mai sus se poate observa că sursele de informații folositoare pentru politicieni trebuie să vină de la comitete de consilieri şi experți externi procesului politic în sine. Politicienii sunt învinuiți de curentul de opinie al maselor şi de poziționalitățile propagandiştilor mai mult decât faptele foarte greu verificabile sau adevărul.

Persistenta problemă a serviciilor de informații din Statele Unite (cal. 190)

Din analiza atât a istoriei, cât şi a calibrărilor conştiinței defectuoaselor servicii de informații din Statele Unite, rezultatul indică persistența unui defect fundamental, ceea ce ar indica nevoia de a-i înțelege originea. Eşecul în diagnosticarea corectă a unei situații ar putea fi precum lipsa radiografiilor înaintea unei operații efectuate de un ortoped. Costul pentru Statele Unite şi pentru lumea întreagă este, şi a fost, pierderea de vieți omeneşti, agonia, greutățile financiare, devastarea unor oraşe şi distrugerea unor populații.

Rata mortalității datorată eşecului serviciilor de informații este enormă (2400 morți la Pearl Harbor, 3000 morți în 9/11, sute de morți din explozia bombelor, 1500 de ostaşi din războiul din Irak, multe alte sute de soldați americani şi civili omorâți de insurgenți „nesuspectați"). Ca urmare a acestor (şi multor altor) pierderi, vina este aruncată asupra „inamicului" diabolic, ceea ce este ca şi cum cineva şi-ar lăsa maşina descuiată, cu motorul pornit în Manhattan şi apoi ar da vina pe hoții de maşini.

Din capitolele anterioare am aflat că 78% din populația lumii calibrează sub nivelul 200 şi că *toate* țările problematice care apar listate ca „nelibere"

calibrează sub nivelul 200. Astfel, în mod analog, noi ne parcăm maşina Statelor Unite din obişnuință într-o lume a hoților de maşini. Vechiul dicton „paza bună trece primejdia rea” („o clipă de prevenire valorează un pound de vindecare) care să se aplice.

De mii de ani supraviețuirea regimurilor şi a țărilor a fost dependentă de inteligență, de informații, pornind de la marii conducători din Asia, la Germania Nazistă şi până la țările europene şi de azi. (Serviciile de informații Franceze calibrează în prezent la 295.) Chiar şi marile corporații şi echipele profesioniste de sport au sisteme mult mai eficiente de colectare de informații.

Istoria ne dovedeşte în mod repetat cum informațiile sau lipsa lor decid rezultatul marilor bătălii din istorie. Cu Statele Unite având în față un inamic schimbător care, pe furiş a invadat deja numeroase țări peste tot pe glob, viitorul său ar putea depinde din ce în ce mai mult de un serviciu de informații corect.

În trecut, Statele Unite s-au bazat pe potențialul său militar de apărare (fundamentat pe capacitatea sa imensă industrială) şi pe bunele intenții. Într-un război nuclear, represaliile de apărare s-ar putea să fie imateriale, în special împotriva inamicilor care sunt neabătuți de moarte, pe care, în fapt, o caută şi o glorifică. Curățarea după mizeria pe care o produce o bombă nucleară reprezintă cel mai rău cu putință scenariu, fapt de care forțele latente de atac suni extrem de conştiente.

În urma consecințelor grave şi repetatei neglijențe a serviciilor de informații se ridică întrebarea de ce persistă, război după război, până în zilele noastre, situația potențial explozivă a Statelor Unite şi a lumii atârnând de un fir de păr. Cercetările asupra paternului de eşec şi asupra sursei fundamentale de eroare indică

ideologia ce calibrează sub nivelul crucial 200, împreună cu toate expresiile sale politice, inclusiv legislația. Iar negarea psihologică este o explicație simplistă şi insuficientă. Paternul reprezintă coaliția unui număr de teme:

1. Mascata pseudo-pietate: „noi suntem deasupra acestor lucruri" (citat din politicieni de azi). Este oare Departamentul Apărării „deasupra" protejând țara şi poporul, ori este doar o ridicolă infatuare?

2. Liberalismul prost condus care nu este capabil să accepte autoritatea responsabilă şi necesitățile sale este un principiu operațional în lumea reală.

3. Neidentificarea operațiunilor serviciilor de informații ca fiind „secretoase" sau „murdare", neaplicarea Regulilor Marchizului de Queensbury într-o lume cu o mentalitate de gang şi culturi şi națiuni militante.

4. Îngrijorarea pentru imaginea de sfânt a Statelor Unite (cum ar putea fi mai rău?)

5. Egotismul exagerat şi lipsa sa de verificare în realitate, cum ar fi conceptele idealiste de „echitate" la care nu subscrie nimeni în afară de Statele Unite. Neaplicarea eticii specifice şcolilor de băieți (cum ar fi la jocul de polo sau de cricket) în problemele lumii în care decepția şi falsitatea sunt considerate reguli, normale, necesare şi o serioasă responsabilitate (KGB, MI-6 [Anglia] şi altele).

6. Politicienii caută puterea personală prin intermediul ideologiilor îndoielnice mai degrabă decât slujirea majorității şi a binelui pentru țara lor.

7. Confundarea puterii cu agresiunea, de exemplu, apărarea anti-rachetă este apărare, nu atac.

8. „Principiul Peter" exprimat în serviciile civile (incompetență adânc înrădăcinată).

9. Iluzia copilărească că dacă suntem văzuți ca „buni”, lumea ne va iubi (la fel cum şi mămica şi tăticu şi profesorii ar face-o). Este evident, din simpla observație, că lumea invidiază orice asemenea admirație (de exemplu, Franța împotriva atitudinii Statelor Unite după AI Doilea Război Mondial). Fiind văzut ca „superior” atrage resentimente, invidie, răutate şi ură, cum este şi atitudinea prezentă a Canadei anti-Statele Unite. (Peste 50 % din copiii canadieni consideră „buna” Americă drept diabolică. Cam mult pentru o imagine de sfântă.)

Din cele de mai sus ar fi bine şi folositor să re-examinăm fundamentele intelectuale, politice, ideologice şi filosofice pe care se bazează structurile defectuoase ale politicii serviciilor de informații americane precum şi implementarea acestora. Aceasta este o lume în care *toate* țările importante au operațiuni de informații extinse şi intensive. La numai 90 de mile distanță, Cuba este un jucător cheie în serviciile de informații teroriste din toată lumea. Ceea ce lumea respectă este tăria, puterea. Superioritatea pioasă este văzută ca o prostie, ba chiar este ridiculizată şi luată în râs. Onestitatea este tărie. Lumea acceptă lozincile necesare pentru supraviețuire. Am mers în Irak pentru supraviețuire, nu pentru a „salva democrația în Irak” şi a elibera poporul său. Aceasta e o propagandă prea puțin mascată, prin care lumea a văzut şi ceea ce a cauzat o reacție de pierdere a respectului față de Statele Unite din partea întregii lumi. Şi, de fapt, a hrănit şi s-a transformat în lozinca „urâți America”, atât de populară în prezent peste tot. Experții politici ai Statelor Unite au nevoie de doi psihologi buni în loc de politicieni. Fiecare şcolar cunoaşte sindromul „urăşte mâna care te-a hrănit”.

Recomandări

După cum vedem din calibrările sistemelor politice, deşi democrația calibrează la 410, nu este atât de înaltă precum oligarhia, care calibrează la 415. În palierele înalte ale calibrării deoarece numerele sunt logaritmice, o creştere de cinci puncte pe scală reprezintă de fapt un salt enorm ca putere. O societate sub asediu are nevoie de toată puterea pe care o poate obține, astfel că, se sugerează ca toate țările să adauge structurilor sale guvernamentale un nivel „oligarhic" (fără politică) egal cu sau cel puțin la fel de puternic sfătuitor la nivelul Cabinetului.

Oligarhia (un termen din panoplia Greciei Antice) înseamnă confluența celor înțelepți, raționali, cu experiență, strălucitori, împliniți, integri, echilibrați, perspicace, grațioşi, educați, cu bune intenții *oameni de stat* (cal.430) mai degrabă decât *politicieni* (cal. 180). Înseamnă mentor, sfătuitor, matur, obiectiv, multilateral, care vorbeşte corect, de succes, în top, auto-împlinit, şi în afara dorințelor de a câştiga, fie că e putere politică, financiară ori faimă personală. Acesta este nivelul cel mai înalt al experților calibrați în domeniul lor, care sunt dincolo de nevoi şi care îi slujesc pe alții doar prin faptul că sunt cine sunt şi se simt împliniți atunci când o oferă şi împărtăşesc înțelepciunea lor.

Recent, un oarecare grad al acestei înțelepciuni a fost demonstrat de Elveția: ordonați, grad scăzut de criminalitate, puține probleme sociale, lipsa unor dezordini politice sau civile ori a neliniştii, trenurile la timp, de secole neimplicare în războaie cu toate țările sale vecine. Notabil este şi faptul că toți bărbații trebuie să facă un an de pregătire militară, iar dobândirea

cetățeniei nu este un proces prea uşor. Există nişte cerințe ce trebuie împlinite pentru obținerea cetățeniei, precum şi o limită în imigrație. Până în 1970 votul era restricționat şi numai persoane peste vârsta de 50 de ani puteau vota, inteligența, mai degrabă decât prostia tinerească, a dominat climatul într-o democrație care a fost, prin tradiție, căminul pentru bogăția bancară internațională.

În timpuri mai îndepărtate supraviețuirea triburilor era asigurată de înțelepciunea consiliului bătrânilor. Acesta a fost stilul pe care l-au adoptat şi numeroase uniuni comerciale şi profesionale, la fel precum şi tradițiile religioase şi spirituale mondiale.

S-a presupus că cabinetul prezidențial îndeplineşte rolul unui consiliu oligarhic, dar nu este aşa. Membrii cabinetului sunt numiți be baza nu doar a unei expertize, dar şi grație afilierii lor politice mai degrabă decât a inteligenței. Aceeaşi limitare se aplică şi celor numiți politic care deseori nu au o instruire specifică sau experiență în acel domeniu.

Se poate vedea din istorie că civilizațiile supraviețuiesc nu datorită politicii, ci împotriva lor, şi că nu se poate pune bază pe „opinia publică" într-o lume în care 78% din populație calibrează sub nivelul 200. În plus, 50% din informațiile de pe internet sunt eronate.

Semnificativ este faptul că grupul „Liderilor şi Revoluționarilor" selectat de revista *Time* (vezi capitolul 9), precum şi Națiunile Unite, calibrează în palierul 170-195. Aceasta este o eră nucleară în care Statele Unite se află sub asediul unei civilizații militante străine (cal. de la 40 la 190), precum şi al inamicilor interni adunați sub ideologia „urăşte America" şi care calibrează doar pe la 135. Se naşte întrebarea: şi-ar dori cineva să fie operat de un neurochirurg ce calibrează la 190 sau un

pilot de avion care să fie direcționat de „votul” pasagerilor?

Din punct de vedere al moralității, America are, față de ea însăşi şi față de lume, responsabilitatea de a avea cel mai avansat sistem de informații posibil, nu doar unul pentru interesul propun dar ca o expresie de recunoaştere a funcției de intendent integru al marii sale puteri în lumea în care inteligența-informația depăşeşte puterea.

De asemenea, este interesant de observat că multe dintre corporațiile de succes funcționează la un nivel mult mai înalt dintre cele mai multe dintre agențiile guvernamentale. Teoriile eronate şi incompetența sunt foarte repede respinse, iar liderii slabi suni imediat înlocuiți. Nicio companie nu ar tolera credința în hazard, un climat şi o atmosferă necoordonate aşa cum există în agențiile guvernamentale şi care au avut drept rezultat nu numai Pearl Harbour şi 9/11, dar şi bombardarea ambasadelor Statelor Unite, U.S S Cole fiind „surprins” de o armată de 500 de militari din armata Nord Coreeană/Chineză comunistă, în războiul Coreean, „surprins” de rezistența insurgenților irakieni, etc.

Nicio corporație comercială care funcționează la nivelul incompetenței ce caracterizează toate departamentele guvernamentale nu ar fi putut supraviețui. Pare că întreprinderea privată poate depăşi în performanță guvernul în orice departament şi la un cost mult mai redus. (Această afirmație calibrează la 450.)

Aceasta este demonstrat de exemplul citat despre performanța unor companii militare private care depăşesc companiile Națiunilor Unite de zece ori, la o zecime de cost, într-un timp mai scurt, o zecime din timp, o zecime din numărul de soldați, şi având o zecime

şi din numărul de pierderi, toți aceşti soldați fiind voluntari! Aceasta arată eficacitatea analizei factorilor critici în care experți adevărați diagnostichează miezul problemei şi câştigă cu precizie. Dacă asemenea companii private ar fi fost răspunzătoare de apărarea Statelor Unite, incompetența neglijentă nu ar fi continuat de atâtea zeci de ani. În industria privată dacă „ai ratat-o" eşti afară, nu re-ales sau re-numit.

Este aceasta o opinie realistă? Faptele sunt cunoscute de toți profesionişştii, precum şi diferența între vârf, mediocru şi jos este foarte bine cunoscută. Viețile unui mare număr de cetățeni se află în pericol.

Ca o consecință a dezvoltării conştiinței umane acum este posibilă discernerea adevărului de fals. La fel de important este că, prin urmare, *nu există secrete*. Nu numai adevărul, dar şi nivelul lui poate fi cunoscut foarte repede. De asemenea important este că tehnica este limitată numai persoanele integre putând-o folosi şi mimai în scopuri integre. Aceasta este o centură de siguranță intrinsecă prin care lumea poate deveni un loc sigur, iar amenințările la siguranța sa pot fi imediat dezvăluite. Ca un exemplu:

Aplicația curentă a factorului critic, analiza câmpului atractor

Programe Internaționale Nucleare (decembrie 2004)

Țara	Intenția	Capacitatea
Statele Unite	460	200
India	200	200
Iran	170-190	160
Pakistan	155	140
Coreea de Nord	140	80
Războiul Rece din Rusia	120	275
Rusia în prezent	200	200
China	165	170

Egipt	200	140
Militanții islamici	60	60
Plănuiesc militanții islamici un atac nuclear		DA

Spiritualitate şi război

Din datele prezentate este evident că războiul este consecința atât a propagării falsului cât şi a absenței, ignorării sau a negării adevărului. Din punct de vedere istoric aceste condiții au fost o certitudine deoarece nu existau alte mijloace de discernere a adevărului. Războiul aduce în discuție dezbateri morale etice şi politice care prezintă o problemă de prioritizare a valorilor față de supraviețuire şi caracterul practic. Astfel, el reprezintă dilema grelelor alegeri între a fi „între ciocan şi nicovală". Supraviețuirea depinde de alegerea celui mai puțin rău dintre două rele. Aceasta necesită un compromis cu idealismul, care, cu toate că sună moral în principiu, deseori reprezintă mai degrabă doar ipoteticul şi nu opțiunea reală şi posibil de realizat.

Oamenii care sunt înclinați spre etică şi spiritualitate sunt deseori în conflict cu şi bulversați de realitățile războiului. Cea mai des întâlnită eroare este identificarea eronată a spiritualității ca fiind un ajutor prin pasivitate, aceasta este o invitație pentru agresiune. Din ceea ce ne spune istoria, precum şi din calibrările conştiinței observăm că pasivitatea (cal. 145) încurajează agresiunea şi reprezintă slăbiciunea şi nu superioritatea morală. Pasivitatea a avut drept rezultate moartea a zeci de milioane de cetățeni nevinovați pentru care pacifismul poartă responsabilitate morală şi karmică. Astfel, pasivitatea se datorează în principal ignoranței, plus, deseori datorită unei poze pseudo-

spirituale şi a unei auto-proslăviri narcisiste, care din păcate, are consecințe fatale în mod frecvent

Pe partea bună, pasivitatea poate reprezenta o formă de rezistență la negativitate, în acest mod putându-se presiune pentru rezolvarea problemei (cum a fost rezistența pasivă în India prin Mahatma Ghandi). Astfel, intenția şi motivul sunt determinanții majori ai consecințelor şi ai calibrării nivelului unei poziționalități în final, sunt necesare curajul şi tăria mai degrabă decât platitudinile pioase şi umilințele pentru a rezolva forțele implicate pe măsură ce apare spectrul izbucnirii unui război în prezent.

Dacă o rezistență organizată poate rezolva unele conflicte, rezultatele sunt consecința situației generale, cum ar fi a factorilor culturali, economici şi politici care pot să fie sau să nu fie favorabili. Aceasta se poate observa din analiza războaielor anterioare în care pasivitatea nu numai că nu a funcționat, dar chiar a atras războiul (cum a fost cazul Celui de-al Doilea Război Mondial).

Din punctul de vedere al participanților într-o situație conflictuală, în contrast cu punctele de vedere ale spectatorilor, comentariul este că după ce paradele şi protestele pentru pace se încheie, la final, adevărata situație şi problemele ei serioase, grave, trebuie să fie înmânate celor care acționează, celor care fac, a realiştilor „capetelor grele", dar etici şi pragmatici (cal.445) care devin, apoi, subiectele atacurilor politice, indiferent de acțiunile necesare pentru aceasta.

Care este datoria spirituală/etică/morală a unui apărător în fața unui atac kamikaze, cu barajul său de gloanțe şi bombe? Esența valorii este curajul, plus cea mai bună conduită etică posibilă în circumstanțele date, cum ar fi, de pildă, să te rogi în timp ce lupți şi sa fii

loial tovarăşilor tăi de luptă şi datoriei personale. Având opțiuni limitate, soluția cu adevărat spirituală apare ca fiind un forțat compromis cu idealul dorit. Soluția aceasta calibrează la 485. Când se combină poziția etică cu calitatea iubirii tovarăşilor de arme şi a țării, calibrarea se ridică la 510. Atunci când situația este aleasă ca fiind o opțiune înalt spirituală, alegerea ce poate fi făcută ca ea să funcționeze aşa cum este necesar este cedarea voinței personale lui Dumnezeu. O soluție neobişnuită se înfățişează atunci, urcând până la 595, aceasta fiind poarta către Iluminarea însăşi la nivelul 600 şi mai sus.

Dacă aceeaşi ocazie există de fapt în fiecare moment al vieții, rareori este recunoscută fără o confruntare de proporții uriaşe. Paradoxal, războiul a fost astfel chiar drumul spre un major şi brusc avans spiritual, şi, prin urmare, o mare oportunitate karmică. Rareori cineva renunță la viața sa şi la aparenta sursă a existenței sale (egoul) pentru Dumnezeu, numai dacă este confruntat cu o situație maximă. Consecința uluitoare a renunțării totale în fața unei posibile sau chiar sigure morți este dramatica şi aproape magica bruscă dispariție a tuturor fricilor şi a terorii. În locul lor persoana este înconjurată de incredibila omniprezență a unei Păci şi a unei nemişcări profunde şi fără de timp. Astfel, „nenorocirea omului este şansa lui Dumnezeu" devine fapt. Acelaşi fenomen apare în orice situație aparent dezastruoasă. În 2003, canalul meteo anunța că o femeie care fusese ridicată în aer de tornadă a declarat: „M-am trezit brusc într-o stare excepțională de pace în timp ce vârtejul mă ridica sute de metri în aer".

Chiar dacă conceptul de karma nu este familiar sau un lucru obişnuit în lumea occidentală, este o realitate confirmabila ce calibrează la 999. Karma este un termen

prescurtat pentru totalitatea factorilor prezenți la naştere, atât fizici, cât şi spirituali (nivelul calibrat al conştiinței). Această moştenire este atât individuală cât şi colectivă, de aceea fiecare bălărie de pe pământ împărtăşeşte karma colectivă a omenirii şi expresiile sale lumeşti, dintre care războiul este o probabilitate. (Cum s-a putut observa anterior, 93% din istoria omului pe pământ a fost război. Pacea a dominat numai în 7% din timpul total al civilizației)

Cea mai evidentă şansă spirituală prezentată de război este aceea a iertării şi a renunțării la voința personală. Aceasta se iveşte din compasiunea pentru starea omului, cu inevitabilele şi inerentele sale limitări față de egoul (moştenit karmic), ceea ce include eroarea aproape inevitabilă şi oarba ignoranță. „Ei nu ştiu ce fac" este un fapt clinic verificabil.

Faptul că 78% din populație calibrează sub 200 este motivul pentru care marii avatari au iluminat calea. Opțiunea prin salvare spirituală este un dar pozitiv al moştenirii (karmice a) omului. Înțeleptul alege darul, în timp ce prostul iroseşte şansa şi alege iluzia în loc. Astfel, urmând dictonul lui Socrate - ce şi-a dovedit valabilitatea în timp - „Omul alege întotdeauna ceea ce el crede că este binele". Ura este înlocuită de compasiune şi iertare care schimbă ocazia războiului într-un dar spiritual dăruit omului şi întregii omeniri aflate în luptă cu o stare de orbire demnă de milă.

Persoanele spirituale întreabă în mod repetat „ce putem face cu războiul? Pentru ce ar trebui să ne rugăm?" O bună rugăciune ar putea fi ca toți oamenii să vadă războiul ca pe o oportunitate prețioasă pentru iertare şi compasiune mutuală şi mondială, ceea ce este adevăratul drum către Pace.

Finalizare

Pentru a supraviețui mai bine, țara ar putea beneficia de următoarele concluzii din studiul de mai sus:

1. Formarea unor consilii consultative oligarhice, în plus față de prezentul sistem politic, care să călăuzească politica şi tot ceea ce înseamnă puterea de decizie.
2. Să învețe cum să pună un diagnostic narcisismului mesianic malign şi astfel să identifice şi să împiedice liderii periculoşi, înainte ca ei să amenințe lumea.
3. Să identifice tendințele ideologice periculoase înainte ca ele să se transforme în epidemii.
4. Să facă contracte de expertiză cu acele de succes companii private atunci când trebuie conduse operații vitale.
5. Să dezvolte un serviciu de informații sofisticat şi corect, precis, folosind tehnicile de calibrare, pe care, dacă le-am fi avut la timp, am fi putut preveni şi împiedica toate războaiele din ultimul secol, precum şi morțile a multe milioane de oameni.
6. Să dezvolte o diplomație internațională bazată pe informații precise, obținute prin tehnica în prezent disponibilă, aşa cum a fost descris şi ilustrat în capitolele precedente.

Folosirea negocierii pentru a forma alianțe şi a facilita cooperarea cu alte țări (cum ar fi succesul relației noastre cu China, care, cu numai un deceniu în urmă, era văzută ca un grav potențial pericol)

SECŢIUNEA A PATRA - CONŞTIINŢA SUPERIOARĂ ŞI ADEVĂRUL

Cap. 16 - Religie şi adevăr

Partea I - Religiile lumii

Introducere

De-a lungul secolelor, religia a fost respectată ca o sursă de adevăr în cadrul tuturor culturilor. Tehnicile de calibrare a conştiinţei confirmă realitatea spirituală intrinsecă în cadrul marilor religii. În cadrul calibrării care urmează, este important să realizăm că nivelurile de calibrare nu sunt o formă de judecată. O calibrare mai ridicată nu implică defel ideea unei superiorităţi, ci influenţa nivelurilor conştiinţei culturilor din care a provenit istoric adevărul religiilor, precum şi nivelul adevărului care este exprimat. Valoarea şi beneficiul oricărei religii sunt dependente de motivaţia devotamentului şi oricare dintre ele poate fi punctul de plecare al stărilor mistice avansate sau a iluminării. Oricum, totul începe cu credinţa.

Istorie

Cercetarea faptelor care înconjoară religia a devenit probabil literatura cea mai prestigioasă şi mai erudită a lumii. Oricum, cele mai multe cercetări au fost orientate mai mult spre istorie decât către spiritualitate, rezultând o mare atenţie pentru arheologie şi pentru documentarea evenimentelor istorice care, deşi interesante, sunt deseori irelevante în comparaţie cu

esența şi fundamentul adevărului dezvăluit de învățăturile de bază.

Marile religii reies din învățăturile fondatorilor lor - mari învățători, avatarii şi geniile spirituale ale tuturor timpurilor. Adevărurile lor esențiale au fost puse în umbră mai târziu de preocuparea față de observațiile etnice, geografice şi culturale care deşi importante, nu sunt determinante pentru învățăturile spirituale în sine. Totuşi, ele prezintă contextul cultural şi istoric, având unele implicații pentru înțelesurile transmise precum şi pentru limbajul lor. Deoarece o mare parte a învățăturilor spirituale sunt subtile, iar înțelesurile sunt indicate prin schimbări uşoare ale expresiei sau gesturilor, din păcate, acest tip de informații au fost pierdute, şi de aceea, relatările cuvânt cu cuvânt sunt uneori nesigure.

În cadrul culturilor primitive şi deseori tribale, impactul adevărului religios a constat în apariția şi mai târziu răspândirea monoteismului, care a înlocuit multitudinea de panteonuri de origine păgână romane, greceşti şi germane. Cu mii de ani înaintea dezvoltării religiei în partea de Vest a lumii, cultura antică Aryan a Indiei pusese deja bazele unor învățături spirituale avansate precum fondarea Hinduismului. Învățăturile înțelepților şi învățaților luminați, care reprezentau sursa textelor sacre Vedice, au precedai cu mii de ani apariția lui Buddha, a lui Moise şi mai târziu a lui Iisus şi Mahomed.

Religia formală a înlocuit de asemenea panteismul primitiv precum şi idolatria. În cultura americană primitivă, prezența lui Dumnezeu ca sursă a vieții a fost intuită fără apariția vreunui profet sau avatar. Conştiința Şefului Seattle, aşa cum este dezvăluită de vestita lui adresă, se afla la un nivel calibrat

impresionant de 700 Dealtfel, structura națiunii Irocheze a contribuit la conceperea Constituției Statelor Unite. Aceste fenomene au legitimat conceptul de „lege naturală”, conform căruia omul a fost creat cu capacitatea de a înțelege realitatea Divinității. Din această doctrină a reieşit discursul teologic al ignoranței „posibil de învins” versus „invincibil”.

Partea întunecată a religiei

De-a lungul secolelor, limitările religiei au fost analizate deopotrivă de istorici (dintr-un punct de vedere secular), de teologi (din perspectiva criticii), precum şi de marii filozofi. Problemele intrinseci provin din canonizarea interpretărilor adevărului spiritual şi reprezintă consecința interpretărilor greşite ale eului spiritual al clerului. O parte semnificativă s-a pierdut prin traducerea învățăturilor care au fost scrise secole mai târziu după ce au fost rostite.

Deşi cele de mai sus sunt limitări bine cunoscute (reflectate de calibrarea conştiinței), a fost acordată totuşi o atenție scăzută relației dintre discipoli şi religia însăşi. Greşeala cea mai evidentă rezidă în venerarea religiei în locul lui Dumnezeu (o greşeală ocolită însă de misticul iluminat adevărat). În timp ce religia asigură inspirație, fapte spirituale şi informații importante, ea reprezintă doar un grup de concepte liniare şi localizate în timp, nu Realitatea însăşi. Rezultatul este violarea adevărului religios esențial în numele religiei însăşi (de exemplu cruciadele creştine şi islamice, Inchiziția ce trimitea necredincioşii la moarte, măcelărirea celor inocenți în numele religiei, uneltirea politică a totalitarismului teocratic şi raționalizarea non-integrității „în numele credinței”, etc).

Altfel spus, religia este o formă subtilă a idolatrizării, care pune Biserica ca instituție deasupra lui Dumnezeu. Măcelul actual al inocenților în numele lui Allah Milostivul este un exemplu evident. Un exemplu mai subtil rezidă în exagerarea portului extern şi a trăsăturilor etnice ale triburilor primitive care au devenit foarte importante în locul adevărului spiritual. Astfel, deformările au rezultat în asuprirea şi violarea însăşi a premiselor de bază ale religiei.

Defectul subliniat în cadrul celor menționate mai sus este în mod evident partea întunecată a eului, care utilizează religia pentru a-şi atinge propriile scopuri: mândrie, control, câştig, prestigiu, bogăție, imagine socială, şi câştig narcisist. Religia este mijlocul şi nu scopul; este harta, nu teritoriul; este coperta, nu cartea. Astfel, religiozitatea exagerată, care apare ca pietate, poate şi chiar devine o greşeală în momentul în care se manifestă prin scrupulozitate. Marii învățați au predat Adevărul despre Divinitate, nu despre religie, lucru care a avut loc abia peste secole. Deşi venerarea religiei şi a scripturii este de înțeles, să menționăm totuşi că adevărul lor şi Dumnezeu însuşi sunt de fapt menite venerării şi adorației.

Spații cereşti

Cercetările au dezvăluit că spațiile cereşti spirituale, non-fizice (spațiul celest) sunt calibrate de la valoarea 200 până la infinit fiind comparabile cu scara calibrată a nivelurilor conştiinței. Evoluția spirituală continuă şi după ce spiritul părăseşte corpul, şi gravitează până la nivelurile optime de evoluție continuă.

În interiorul nivelului celest, sunt şi subregiuni ale grupurilor spirituale/religioase, variate şi diverse, care

împart o identificare specifică. Astfel, afirmațiile de „exclusivitate” făcute de diverse şi grupuri religioase au o validitate relativă şi parțială, dar, ca premisă generală, sunt false. Nici un grup sau religie nu deține un Cer „exclusiv”, acest lucru fiind de fapt un element de ghidare într-o regiune specifică, ca o consecință a unui sistem de credințe împărțit. Nici o religie nu are exclusivitate asupra adevărului, şi afirmația însăşi este o eroare limitativă. (Această afirmație este calibrată la 985). Faptul că există „mai multe spații cereşti”, rezolvă poziționalitățile religioase care au fost adoptate în trecut pentru a intimida deviațiile de la ortodoxism.

Spațiile spirituale non-fizice, situate sub valoarea 200, suni denumite în mod tradițional „spații astrale”, care din nou sunt stratificate de la înalte, mijlocii şi apoi joase (adâncimile variate ale Iadului). Soarta sufletului după moarte, care continuă ca o subiectivitate a conştiinței, este în acord cu justiția absolută a Divinității numai drept consecință a exercițiului voinței spirituale. Astfel, soarta spirituală a sufletului este determinată de alegere şi orientare, iar „Judecata” este un proces continuu şi automat. Ca un dop de plută pe mare, sufletul este poziționat în funcție de starea lui intrinsecă. Divinitatea este astfel sursa şi garanția libertății însăşi.

Un lucru important în ceea ce priveşte religia rezidă în conceptul de păcat şi consecințele lui. În timp ce discuția teologică în legătură cu acest subiect este vastă, ea poate fi simplificată în mod pragmatic în contextul studiului conştiinței ca o acțiune, orientare sau intenție umană calibrată sub nivelul 200. Astfel, păcatul se aliniază cu falsitatea:

Păcat uşor de iertat	190

Nivelul 200 delimitează lucrurile bune din viață cum ar fi adevărul, integritatea şi iubirea de opusul lor. Această valoare delimitează, de asemenea, nivelurile Iadului (situate sub 200) şi spațiile astrale joase ale Cerurilor şi spațiile celeste. Tot aici se găseşte şi nivelul care diferențiază binele de rău în adevăratul sens care se referă la calități intrinsece (*res externa)* şi nu la opinii *(res internal/cogitans).* Această diferențiere poate fi făcută cu o anumită siguranță prin mijloacele calibrării conştiinței deoarece Scala conştiinței reprezintă o referință pentru un absolut invariabil, care este în concordanță cu Divinitatea.

Toate religiile şi învățăturile spirituale sunt în acord asupra consecințelor dăunătoare ale păcatului care, prin definiție, reprezintă o violare a adevărului. Astfel, ele pot fi calibrate pe Scala Conştiinței. Păcatul este descris ca fiind o greşeală sau un delict, iar culpabilitatea e relaționată cu gradele de ignoranță şi capacitatea pentru responsabilitate morală. Acest lucru este reflectat de existența posibilității de condamnare respectiv iertare, căință, dezlegare, confesiune sau compensație prin fapte bune.

Dificultatea în ceea ce priveşte reacția față de consecințele spirituale/karmice ale păcatului este compensată de posibilitatea de salvare a celor care „cred în numele Lui" în Creştinism, Hinduism, Islamism şi Budism. În spațiul celest, izbăvitorul este avocatul de la judecata lui Dumnezeu din lumea de apoi. În cadrul unei contextualizări blânde, omenirea este privită cu compasiune, ca fiind adesea intrinsec incapabilă de a transcende forțele negative ale eului din spațiul pământesc/uman, dacă nu este ajutată. Din

perspectivele hinduse şi budiste, acest lucru are ca rezultat cicluri nesfârşite de renaştere şi captivitate în dimensiunea umană a lucrurilor pământeşti, însoțită de suferința inevitabilă (Karma este calibrată la valoarea 999).

Pe Scala Conştiinței, nivelurile sub 200 sunt legate de atitudini, emoții, motivații, credințe, comportamente şi activități care sunt dăunătoare din punct de vedere spiritual şi karmic, şi care în timpul vieții vor avea consecințe negative şi grave.

În timp ce mulți oameni încearcă să facă față problemei vinovăției, ruşinii sau fricii prin negare sau ateism (care el însuşi este, paradoxal, o expresie a credinței şi a lucrurilor ce nu pot fi dovedite), în momentul în care modalitățile psihologice de apărare sunt distruse, adevărul interior capătă o gravitate de neimaginat. Iadul este o realitate subiectivă, empirică a unor lucruri teribile experimentate la un grad dezolant, iar cei care s-au scufundat în adâncimile lui pot să confirme acest lucru. Nivelurile joase sunt considerate o agonie eternă şi dincolo de orice speranță. Mântuirea prin abandonarea eului este singura opțiune posibilă deoarece şi consideră că mai rămâne o fărâmă de virtute/karma benefică (etalon 990).

Realitatea opțiunilor spirituale ale oamenilor a fost atestată de-a lungul istoriei. În timp ce o privire serioasă asupra realităților spirituale poate părea la început că intimidează, cu o înțelegere mai profundă, ea garantează eliberarea de frică şi asigură speranță şi credință bazate pe cunoaştere solidă. Toți oamenii au o mică parte de karma benefică pe undeva în spiritul lor, indiferent de cât de depravați par a fi. Tot ce se cere este doar o sclipire care, prin consimțământul propriu, va izbucni într-o flacără a salvării, căinței şi renaşterii. În acest

timp experimental al vieții este necesar doar să îl chemi pe Dumnezeu. „Oh, Doamne” este singura sclipim necesară pentru a deschide porțile Prezenței lui Dumnezeu. Astfel apare exclamația „Gloria în Excelsus Deo”, cu care încep şi se termină cărțile de față.

Creştinism Perioada timpurie	
„Calea” primelor secole	980
Apostolii	905-990
Gnosticii	510
Înaintea Consiliului de la Niceea	840
Ulterior Consiliului de la Niceea (325 EN)	485

Catolicism	
Ortodoxie orientală	490
Religia coptă	475

Romano- Catolicism			
Papalitatea	570	Clerul	490
Colegiul Cardinalilor	490	Iezuiții (ordinul)	440
Credință şi Liturghie	535	Biserica (la nivel mondial)	450

Post - Reformă			
Amish	375	Noua şcoală	405
Creştini renăscuți	350	Penticostali	310
Ştiința creştină	410	Protestantism	510
Episcopalişti	510	Puritani	210
Evanghelişti	385	Quakeri	505
Fundamental işti Creştini	325	Armata salvării	405
LDS	405	Unitate	505

Creştinii reunesc aproximativ o treime a populației lumii, iar învățăturile de bază ale acestei religii sunt familiare şi celor care nu sunt creştini. Hristos este considerat în islam un mare profet şi la fel îi este

acordat respectul şi în culturile hinduse şi budiste. Este respectat de asemenea ca fiind un mare profet într-o ramură a religiei iudaice (Mesianismul). În general, termenul Hristos denotă starea de încarnare a Divinității sau conştiința hristică. Astfel Iisus Hristos, este încarnarea Divinității, aşa cum omul recunoaşte prin Creştinism Sfânta Treime: Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul şi Dumnezeu Sfântul Duh (cal 945).

Iisus Hristos este calibrat la 1000, nivelul maxim posibil în domeniul uman, iar apostolii săi se află la valoarea 900. Interesant este faptul că relicvele Sfântului Petru care se află sub altarul şi Bazilica din Roma sunt calibrate la mai mult de 900 (la fel sa şi relicvele lui Buddha care au fost calibrate în jurul valorii 900).

Demnă de luat în seamă în această calibrare este diferența majoră dintre Creştinismul Primului Secol, moment în care se afla în jurul valorii 800 - 900, şi calibrarea sa ulterioară de 485 după Conciliul de le Niceea din 325 d.Hr. Acest lucru a fost consecința includerii Vechiului Testament (cal 190) şi a Apocalipsei (cal 70) în Biblia oficială (vezi Capitolul 18). În timp ce căderea omului este alegorică (povestea este calibrată la nivelul 60), partea întunecata a religiei constă în credința naivă şi în accentuarea consecventă a păcatului şi a ideii de vinovăție. Prin studiu, „căderea omului reprezintă manifestarea gândirii dualiste (de exemplu copacul binelui şi răului), care a fost capcana în care a căzut acesta din cauza seducției şi a curiozități, (Această explicație este calibrată la 975) Papalitatea ca instituție (similară cu instituția Dalai Lama), este calibrată la 570. Oricum de-a lungul descendenței papilor de-a lungul secolelor, doi papi au fost situați sub 200. Astfel, instituțiile sunt calibrate diferit față de învățăturile

religioase, care, din nou, diferă de nivelurile de calibrare ale fondatorilor lor.

Dacă ne punem întrebarea care este calibrarea ideală pentru conducătorul unei biserici a lumii, ajungem la numărul 570, care şi reprezintă starea actuală de fapt. Sub 570 nu există suficientă putere pentru a inspira masele lumii şi pentru a fi imuni la atacurile violente ale anti-religioşilor răspândiți peste tot. Nivelurile calibrau- peste 570 indică apariția misticismului şi implică iluminarea care împiedică interesul pentru problemele administrative.

De-a lungul secolelor, bisericile ca instituții au fost nevoite sa accepte compromisul de dragul supraviețuirii (de exemplu „Dumnezeul credinței"). Este greu să evaluăm aceste decizii în cursul secolelor ce au urmat, deoarece contextul este schimbat în mare măsură. Religiile mari sunt uneori criticate deoarece nu au putut face față evenimentelor umane trecătoare; oricum, ca instituții, ele există în timpuri diferite asupra cărora evenimentele lumeşti, indiferent cât de serioase ar părea, sunt doar trecătoare.

Adăugați la cele menționate mai sus efectul pe care l-a avut asupra publicului numirea în scaunul episcopal a unui episcop desfrânat care a divizat Biserica Episcopală ce abia se refăcea după ce au fost acceptate femeile în preoție, şi scandalul pedofilului din cadrul Bisericii Catolice. Astfel, se poate observa de ce religia tradițională pierde teren față de noul trend social al spiritualității aşa cum se poate vedea în *Publishers Weekly* care raportează un mare interes pentru adevărurile religioase şi spirituale, ca şi pentru cărțile cu autoritate academică (Hilliard, 2004).

Catolicismul roman Calibrarea poziţiilor curente

Ca instituție în anul 2000	460
Ca instituție în anul 2004	305
Poziția față de contracepție	180
Contracepția însăşi calibrează la	205
Teoria teologică față de contracepție	180
Poziția față de pedofilia clerului	125
Pedofilia însăşi calibrează la	135

Lucrurile care pun probleme sunt consecințele doctrinelor ecleziastice aparent învechite care au contribuit la declinul bisericii. Numărul bisericilor descreşte şi deseori cinci sau şase în cadrul unei dioceze se închid şi sunt consolidate. În anumite zone, din cauza proceselor apăsătoare, este declarat falimentul. Biserica a decăzut din punct de vedere al dimensiunii morale şi al opiniei publice din cauza unor scandaluri serioase de la care publicul aşteaptă mai mult decât un „regret" nesincer şi trecător, pentru că au afectat viețile a mii de copii inocenți. Un atare criminal, în loc să fie caterisit, este de obicei schimbat într-o altă funcție unde va realiza din nou atrocități.

Deoarece atât sărăcia cât şi poluarea mediului sunt consecințele suprapopulării, poziția bisericii în ceea ce priveşte contracepția, la nivelul de calibrare 180, contribuie la această problemă deoarece contracepția este calibrată la valoarea 205 şi spiritul nu pătrunde în embrion până în cea de-a treia lună de sarcină. Astfel, poziția rigidă a bisericii are ca rezultat o lume plină de catolici care au fost supuşi excomunicării. (Bisericii i-au fost necesari patru sute de ani să retragă excomunicarea lui Galileo).

Instituțiile mari, inclusiv guvernele, au căzut deseori într-o stare de paralizie şi inaptitudine birocratică devenind nefuncționale din cauza complexității abaterilor. (de exemplu *tamas* sanscrite) Ruptura majoră

în cadrul bisericii creştine s-a produs din cauza neînțelegerilor în ceea ce priveşte autoritatea ei, bazate pe controversa legată de interpretările teologice ale Sfintei Treimi. În consecință, Biserica s-a separat în diviziunile romană şi ortodoxă.

Ulterior, în ceea ce priveşte Biserica Romei s-a considerat că ea greşeşte în cazul anumitor practici, fapt care a dus la apariția Protestantismului, a Reformei, şi la înlăturarea dogmei infailibilității papale. Reforma protestantă a fost urmată de inventarea presei de tipar de către Guttenberg, fapt care a asigurat accesul maselor la Sfânta Scriptură, care, în prealabil, fusese limitat la cler, iar Biblia era folosită doar în versiunea latină. Protestantismul a sprijinit răspândirea Evangheliei şi traducerea acesteia în limbile tuturor țărilor.

Supuse calibrării, diferențele numerice dintre diferitele ramuri ale Creştinismului, nu reflectă ideea de superioritate a unora, ci semnifică nivelul la care este explicat adevărul şi drept urmare concordanța cu audiența participantă. Confesiunile majore, care sunt calibrate în primul rând la valoarea 400, includ rațiune, înțelepciune şi un nivel de exprimare pe care majoritatea oamenilor îl poate înțelege.

Partea întunecată a Creştinismului a ajuns la punctul culminam în timpul Inchiziției, în momentul în care religiozitatea a degenerat în isterie şi teamă. Bazele legale pentru declararea unui eretic nu constau de fapt în credință, ci în refuzul de a renunța la ceva în momentul în care ți se ordona de către autoritatea bisericească (aici putem da exemplul lui Galileo). Paradoxal, anumite aspecte ale bisericii au ajuns să reprezinte opusul învățăturilor fondatorilor ei, a căror esență era bazată pe considerarea păcatului un rezultat

al ignoranței, milostenia şi iertarea fiind considerate principii de bază, după cum a demonstrat Iisus în cele mai grele condiții posibile.

Instituția Bisericii a devenit vulnerabilă în fața greşelilor din cauza faptului că şi eul uman este vulnerabil (de exemplu eul spiritual). Misticii, pe de altă parte, nu se implică în afacerile lumeşti şi astfel nu sunt atraşi de pozițiile vulnerabile (de exemplu transcendența non-dualã a eului).

Grupurile religioase, cum ar fi Universaliştii, Non-confesionaliştii, Ştiința Religioasă şi Unitariştii tind să fie libere şi neînchistate în dogme. Ele sunt optimiste deoarece consideră că arată calea către Dumnezeu prin Iubire, Bucurie, Pace şi Bunăvoință, în loc de vină, ruşine şi pedepse, ca religiile vechi, mai „Gotice", atât cea Catolică, cât şi cea Protestantă. „Noua Gândire" religioasă liberală, scoate în evidență toleranța, acceptarea, iertarea şi compasiunea față de sine şi față de ceilalți precum şi față de alte religii. Exact aşa cum religia Protestantă a fost o formă de protest la adresa decăderii Catolicismului, aceste grupuri bisericeşti reprezintă o dezvoltare care respinge decăderea Protestantismului, care a pus deseori accentul pe „a urî" păcatul sau a fi obsedat de el, în loc de a-l depăşi prin virtutea spirituală. Interesant este faptul că Mardi Gras a fost calibrat la 189 şi Lent la doar 190.

Uneori pot apărea întrebări legate de Biserica Mormonă a Sfinților din Zilele din Urmă (LDS) din cauza controverselor legate de originile sale, de practici şi de presupusele descoperiri de documente ale lui Mark Hoffman. „Scrisorile salamandre" s-au dovedit a fi false, ca şi alte presupuse documente istorice descoperite de Hoffman. Josep Smith este calibrat la nivelul 400, Biserica Sfinților din Zilele din Urmă la 405 (lucru

verificat în mod constant). Oricum, sectele poligame extremiste sunt calibrate în jurul valorii 135-140, iar poligamia a fost scoasă în afara legii de Biserica Mormonă începând încă din anii 1800. În ciuda oricăror erori care au putut fi implicate fie din punct de vedere istoric fie din cel teologic, calibrarea la 405 reflectă faptul că Mormonii îl acceptă pe Iisus Hristos ca Dumnezeu şi Salvator, lucru care în sine ridică nivelul general.

Budismul	
Mahayana	960
Zen	890
Hinayana	890
Tărâmul Lotusului	740
Tantric	515
Tibetan	490
Won (Won Bulgyo)	405

Buddha a trăit cu cinci sute de ani înaintea lui Hristos la granița Nepalului, în cadrul unei culturi hinduse. Aşa cum spune bine cunoscuta istorie, a fost născut de familia regală şi crescut într-un mediu protejat artificial, deoarece familia nu vroia ca el să fie pătat şi deranjat de partea negativă a civilizației. În momentul în care a scăpat din această protecție artificială şi a ajuns pe străzile oraşului a fost şocat observând suferința bătrânilor, sărăcia, boala şi moartea. Toate acestea i-au creat o dorință imensă de a atinge adevărul esențial al vieții. A căutat grupări hinduse şi spirituale pentru meditație şi studiu, dar, la final, a realizat că aveau lipsuri şi le-a părăsit. Conform legendei, în determinarea lui de a atinge adevărul esențial, a respins învățătorii hinduşi şi a stat singur sub Copacul Bodhi (Smochinul Sacru) într-o stare de

meditație intensivă. Datorită ascuțimii minții şi intensității scopului lui, a înconjurat progresiv iluziile eului (maya). Deoarece s-a apropiat şi mai mult de iluminare a fost hăituit de demoni, şi a căzut într-o stare de agonie psihică, simțindu-şi oasele ca şi cum ar fi fost rupte (similar cu transpirația de sânge a lui Iisus din Grădina Ghetsemani şi agonia psihică a celor mai importanți şi celebri mistici ai istorici).

În cele din urmă, eul slăbit s-a prăbuşit, mintea i-a înghețat, şi apoi Natura Buddhică a universalului, a unicității non-liniare şi absolutul, Sursă a întregii Existențe, a fost dezvăluită în gloria ei uluitoare. De fapt, aceasta este „o condiție" şi nu o stare a minții deoarece mintea însăşi este depăşită, dezvăluind Sinele, Perusha divină, Divinitatea Universală, Prezența Divinității ca substrat, Absolutul (de exemplu Divinitatea) din care ia naştere întreaga Creație. Mai târziu budismul este reprezentat de două şcoli importante, Hinayana (vehiculul mai mic) şi Mahayana (vehiculul mai mare), care diferă din punctul de vedere al intensității.

Învățăturile lui Buddha s-au răspândit în Estul îndepărtat, iar Budismul Şcolii Zen a devenit cel mai cunoscut în Occident. Budismul este blând şi consideră celelalte religii ca fiind mai degrabă o limitare decât ca pe nişte rivali. Mai târziu, sectele budiste s-au dezvoltat ca răspuns la influența diferiților învățați şi înțelepți. Şi, deşi era similar cu creştinismul, a apărut conceptul de Buddha privit ca salvator, intermediar şi sprijinitor, aşa cum era exprimat în budismul din Tărâmul Lotusului, care reprezintă un țel mult mai practic, luând în considerare negativismul vieții omeneşti în timpul acestui „Kali Yuga", sau ciclu al zodiacului. Din motive practice, un devotat religios urmăreşte viața fără de

păcat şi puritatea; astfel că, după moarte, spiritul său întră în spaţiul ceresc al Tărâmului Lotusului, echivalent cu Raiul creştin. De la Tărâmul Lotusului, sau Rai, care este un tărâm superior negativităţii extreme a vieţii pământeşti, progresia spiritului către Iluminare are un caracter practic, Tărâmul Lotusului şi Raiul fiind văzute ca nişte realităţi cereşti, spirituale printr-o valoare karmică.

Ca o ramură nouă, s-a dezvoltat Budismul Tantric, în cadrul căruia erau implicate conceptualizări liniare, alte câmpuri de energie şi esoterism. Astfel, acesta reprezintă o reimplicare în domeniul liniar, şi este calibrat mai jos decât Budismul pur. Paradoxal, chiar dacă Buddha a spus „Nu creaţi imagini cu chipul meu", statuile şi imaginile sale reprezintă un produs disponibil în întreaga lume. Prin această cerere, Buddha a dorit să înlăture ideea de idolatrie, şi într-adevăr, crearea icoanelor a reprezentat un motiv important în ruptura dintre bisericile Ortodoxă Estică şi Romano - Catolică. Această înlăturare a imaginilor şi icoanelor este întâlnită şi în Islam şi în religia Iudaică.

Practic, multe comunităţi sunt ospitaliere cu grupurile budiste şi de obicei le ajută să celebreze construcţia unui loc sfânt unde se păstrează cenuşa morţilor sau morminte sfinte. Compasiunea budismului pentru toate cele legate de viaţă, câştigă respect, iar învăţăturile budiste sunt făcute cunoscute studenţilor care învăţă în şcoli ale Divinităţii, cum ar fi Şcoala Unităţii Creştine. Dalai Lama este respectat în întreaga lume, şi la fel sunt respectate şi vorbele sale: „Nu este suficient ca oamenii să cunoască rugăciunile; trebuie mai mult, ei sunt obligaţi moral să contribuie atât cât pot la rezolvarea problemelor lumii". Această afirmaţie, exprimată într-o singură propoziţie, clarifică de ce

Budismul Mahayana, care este preocupat de iluminarea lumii, este calibrat la valoarea 960, mai mi decât Budismul Hinayana (890), care se concentrează în primul rând asupra iluminării propriei persoane.

Respectul reciproc manifestat între Creştinism şi Budism este reflectat de asemenea în formarea grupurilor de călugări, de avangardă, care într-un mod glumeț, numesc orientarea grupului „Catolicism Zen". Ciudat este faptul că Zen-ul reprezintă de fapt o ramură a Mahayana şi e calibrat mai jos decât Mahayana. Motivul este încă neclar, cu excepția faptului că poate a devenit o „instituție". Înțelepții americani confundă stările satori (un termen japonez care defineşte iluminarea budistă temporară) cu iluminarea în sine, care este permanentă. În Occident, filosofia Zen se află la valoarea 755.

Hinduismul **Hinduismul antic**			
Senatana Dharma Adevărul etern al Rishi	925	Aryan	910
		Vedanta	855
Dravidian	905		
		Yoga	
Bhakti	935	Kundalini	510
Raja	935	Kriya	410
Jhana	975	Surat Shabd (Sahaj Marg)	495
Karma	915	Hatha	390
		Altele	
Hare Krishna	460	Sikhism	600
Subud	470	Janism	495
Tamil Siddah Vedanta	550	Radhasoami	475

Hinduismul, şi expresiile sale precum yoga clasică, reprezintă cea mai veche religie şi a atins nivelurile cele mai înalte de perfecțiune probabil înainte de 5.000-

7.000 î.Hr. Întreaga cultură şi întregul mod de viaţă din India reflectă religiozitate. Rugurile funerare pot fi observate pe malurile râului Gange, împreună cu rituri care îl onorează pe Shiva, şi milioane de indieni care fac baie în apă. Panteonul creează confuzii pentru cei din Occident, dar Brahma, Vishnu şi Shiva reflectă aspecte variate ale lui Dumnezeu. Acestea sunt reflectate de asemenea de zeii mai mici, cum ar fi Durga şi Ganesh, zeul elefant. Modul de gândire din India nu este clar înţeles din perspectiva tradiţională occidentală a paradigmei newtoniene restrânsă la logică. În cultura hindusă, Divinitatea este exprimată mai mult ca o hologramă de puncte de observare, reflecţia fiind consecinţa punctului de vedere al observatorului. Astfel, Dumnezeu nu este un concept posibil de definit, de limitat, aşa cum este făcut cunoscut de treimea Brahma, Vishnu şi Shiva.

Deoarece Divinitatea este sursa tuturor lucrurilor, este reflectată în toate lucrurile existente; astfel, poate fi observată în pictură, artă, natură, dans, feminitate, masculinitate, animale şi schimbările naturii. Iluzoriul, creaţia aparentă şi dizolvarea fenomenelor sunt afişate prin bine cunoscutul Dans al lui Shiva, care este reprezentat în întreaga lume prin vestita statuie care înfăţişează efectul selecţiei punctului de vedere asupra a ceea ce este observat, de exemplu, dacă un fenomen este constructiv sau distructiv, aceasta reprezintă o reflecţie a problemei care arată dacă acel lucru este dorit sau nu. În consecinţă, nici construcţia, nici distrugerea nu sunt fireşti pentru realitate.

Variatele stiluri de yoga nu sunt sisteme de credinţă teologice generale, ci denotă căile cele mai importante către Dumnezeu şi către perceperea sinelui ca Divinitate Universală. Acestea se află în contrast cu credinţele

creştine care consideră că Dumnezeu reprezintă sublimul, în timp ce credința hindusă atrage atenția asupra faptului că Divinitatea este prezentă în toate lucrurile care există.

Yoghinii pornesc pe căile de bază ale realizării spirituale prin inimă şi devotament, sau prin minte, *Advaita,* non-dualitate, prin servicii dezinteresate, purificare, karma, yoga şi meditație. Acestea facilitează creşterea energiei spirituale prin sistemul chakrelor până la chakra coroanei şi apoi şi mai sus până la corpurile pure de energie spirituală (Cauzal, Buddhic, Christic şi Atmic) care oferă izbucniri de energie (de exemplu, viziunea spirituală rezultă din „deschiderea celui de-al treilea ochi al corpului Budic").

Religia hindusă este atât de răspândită şi cuprinzătoare încât primeşte pe toți cei care caută spiritualitatea, deoarece are toleranța şi încrederea născute printr-o serie semnificativă de mistici de-a lungul mileniilor.

Datorită diversității expresiilor, învățaților şi a tehnicilor sale, Hinduismul reprezintă o atracție pentru mulți oameni din Occident. O parte negativă este că în lume există foarte mulți falşi preoți hinduşi şi brahmani, adevărați experți în imitarea geniului (vezi capitolul următor).

Islamul	
Sufism	700
Sunniți	255
Şiiți (musulmani)	250
Wahhabism	30

Aşa cum se întâmplă în cazul tuturor religiilor, nivelul de calibrare al misticului este în mod

caracteristic mult mai înalt decât cel al religiei formale, iar învățătura Sufi reflectă această transcendență a domeniului liniar. Diferența dintre Sunniți şi Şiiți este reflectată în istoria actuală în acele zone ale lumii unde fundamentaliştii de extremă dreaptă tind să fie militanți şi agresivi. Declararea „Jihad-ului", cu ura lui împotriva Creştinismului şi a Americii pe care o consideră adevăratul Satana, este calibrată la 60 - 90 şi astfel sunt respinse chiar învățăturile Coranului, care se afla la nivelul 700. Astfel, termenul „Jihad" îşi neagă propria sa afirmație de a fi „sfânt".

Defectul poziției de extremă dreaptă a oricărei religii rezidă în apariția fanatismului spiritual. Integritatea spirituală adevărată provine de la curajul în promovarea adevărului. Astfel, acest lucru este reflectat în energia sufletului ca un devotament față de credințele spirituale ale unei persoane. Oricum, ura spirituală provine din răutate, care apoi declanşează eliberarea comportamentului animalic. Mai departe, toate acestea sunt alimentate de promisiunile unui rai al războinicilor (o credință prezentă şi la Vikingi care credeau că moartea şi bătăliile îi vor trimite în Valhalla). Promisiunea făcută tinerilor terorişti din Islam, needucați şi uşor de impresionat, că după moarte ei vor ajunge într-un rai unde „şaptezeci de fecioare" îi vor răsplăti, este în mod sigur inventivă şi ademenitoare pentru aceşti adolescenți. De fapt, este vorba de seducție şi exploatare spirituală (afirmație calibrată ca fiind „adevărată") din partea conducătorilor aflați în căutarea puterii.

Căderea islamului este subiectul unor studii extinse (Forsyth, 2004), începând de la momentele în care se afla în plină glorie, până la declinul său din anii 1600. Starea actuală a lucrurilor este explicată pe baza

documentelor în cartea *Inside the Kingdom* („În interiorul regatului") de către prima cumnată a lui bin Laden, Cannen bin Laden, care dezvăluie viața de zi cu zi a femeilor în lumea islamică a lui bin Laden, în Iranul de astăzi. (C. bin Laden, 2004).

Chiar dacă Islamul combativ timpuriu a pierdut din influență după ce Kara Mustafa a fost înfrânt la Viena în 1683, declinul serios a început cu 300 de ani în urmă, odată cu apariția cultului islamic Wahhabism (cal 30), condus de fondatorul său Muhammad ibn Abdul Wahhabb, din cadrul căruia a apărut HAMAS (cal 40), fondat de şeicul Ahmad Yassin (cal 35), al-Qaeda (cal 30) şi Jihad- ul actual (cal 30) al lui bin Laden (cal 40).

Punctele de vedere extreme au înlocuit toleranța islamică de la început pentru toți „oamenii cărții" (fii lui Abraham) condamnându-i pe toți oamenii de pe pământ (cu excepția adepților săi), inclusiv pe 90% dintre islamici. Toți merită moartea deoarece sunt idolatri („mushrikun").

Este importat de luat în considerare faptul că fondatorul HAMAS, şeicul Ahmad al-Hassin, este calibrat la nivelul 35, Muhammad ibn Abdul Wahhabb la valoarea 20 şi Jihad-ul, Wahhabism-ul şi al-Qaeda la nivelul 30-65. Torturile sunt calibrate la nivelul 60; fanatismul religios la 80; profanatorii adevărului la nivelul 35, iar cei ce suferă de narcisism mesianic malign la 30 Acestea sunt de altfel şi nivelurile de calibrare ale criminalilor în serie şi ale ucigaşilor care îşi mutilează victimele. Astfel, oricât de ciudat ar părea pentru oamenii raționali, Wahhabism-ul declară un război sfânt împotriva întregii lumi, mai puțin împotriva propriilor membri.

De o importanță istorică semnificativă este faptul că regele Faisal al Arabiei Saudite este calibrat la 480.

Astfel faptul că Nixon şi-a încălcat cuvântul în ceea ce priveşte promisiunea făcută regelui Faisal de a fi „drept şi nepărtinitor” față de Israel şi țările islamice, poate fi văzut prin prisma înțelepciunii înțelegerii ulterioare ca o eroare prin care el a îndepărtat lumea arabă oferind două miliarde de dolari Israelului pentru armament. Această mişcare a generat o legătură culturală anti-americană şi anti-israeliană şi a favorizat apariția terorismului ca un stil de viață lăudabil în cadrul climatului predominant anti-american. Exista deja un sentiment anti-american pretutindeni, fiind puțin probabil ca pacifismul şi negarea să fie suficiente pentru a compensa un comportament aşa de combativ.

Precedentul istoric pentru Jihad a fost explicat în altă parte şi a fost pregătit chiar de Mahomed. În momentul în care el dicta Coranul, aproximativ 610 d.Hr., la vârsta de 35 de ani (şi nu la vârsta de 40 aşa cum consideră unii istorici), nivelul lui de conştiință era peste 700. Ulterior însă a scăzut deoarece nu a folosit sabia spirituală a adevărului, ci sabia fizică a militarismului. Aproximativ 130 de ani mai târziu, continua interpretarea eronată a adevărului, accelerată de fanatismul Wahhabismului. Acum, în loc de săbii, armele utilizate sunt bombele. În opoziție, cavalerismul este calibrat la 465.

În Statele Unite, politizarea islamului este exagerată, iar congresmenul de New York, Peter King, a declarat (în februarie 2004) că extremiştii controlează 80% dintre moschei, generându-se suspiciuni asupra convertirilor islamice, în special dacă este vorba de băieți. Există o mare posibilitate de radicalizare a celor convertiți pentru a-şi „demonstra propriile puteri”, fapt întărit de o dorință inconştientă de moarte, alimentată de o îndoctrinare prin care se susține că moartea

voluntară este un sacrificiu glorios. În Statele Unite, rata de radicalizare este de 10%, ea ridicându-se la un nivel de 20% în țările Europei, şi de 40% în țările arabe (fapt calibrat ca fiind adevărat).

Politica de „piraterie" a Islamului care amenință lumea din zilele noastre este urmare a scrierilor filozofului Sayyid Qutb, al cărui rol este comparabil cu cel al lui Karl Marx şi al comunismului. Rolul său influent a fost descris într-un articol important din ziarul *New York Times* (23 martie 2003), intitulat „Filozoful terorii Islamului - Sayyid Qutb", care la început a fost calibrat la nivelul 420, dar apoi a scăzut la nivelul 75. El este cel care a pus bazele al-Qaeda cu interpretarea Coranului publicată în *In the Shade of the Qur'an* (cal 90).

Crucial pentru interpretările eronate ale Coranului, atât ale lui Wahhab, cât şi ale lui Qutb (problemele Coranului sunt discutate în capitolul următor) este traducerea eronată a cuvântului sabie. (Aceeaşi greşeală a fost făcută de-a lungul timpului şi de anumite secte creştine). În realitatea şi limba spirituală, sabie înseamnă Sabia Adevărului, şi nu sabia fizică, care are un înțeles total opus învățăturilor marilor Avatari, salvatori şi profeți. Lumea barbară fusese deja condusă de masacrul realizat cu sabia, astfel încât încurajarea măcelului era prea puțin probabilă din partea salvatorilor şi profeților lui Allah. Adevărul, mila şi iertarea sunt cea mai bună cale către Dumnezeu. Paradoxal, fiecare verset al Coranului începe cu afirmația „în numele lui Allah cel Milostiv". Calea către Dumnezeu se realizează prin iubire şi nu prin ură.

Ossama bin Laden şi al-Qaeda sunt dominate de mărirea eului triumfului mesianic bazat pe ideologiile lui Qutb, care preamăreşte virtuțile martirilor şi

demonizează Creştinismul ca fiind eretic. El oferă un aer romantic morții prin sacrificiu şi impulsionează tinerii adepți chiar să caute moartea. Astfel, influența lui nu a reprezentat doar baza diviziunii, dar a creat şi o umbră asupra întregului Islam. Această influență a impulsionat atacul din 9/11, războiul din Irak, uciderea civililor, exploziile şi atacurile din lumea întreagă, şi a schimbat stilul de viață în toate țările.

Epocile întunecate ale Creştinismului au durat sute de ani, timp în care un număr aproximativ de 50.000-80.000 de „eretici" au fost uciși de inchiziție (unele estimări se ridică la nivelul milioanelor).

Să sperăm că epocile întunecate al Islamului vor trece mai repede. Poate că astfel de epoci servesc unui scop karmic şi evolutiv.

Iudaismul	
Hasidism	605
Mesianic	605
Reconstructivist	555
Conservator	550
Reformat	550
Ortodox	545

Iudaismul este universal recunoscut ca fiind una dintre primele şi cele mai puternice religii ale lumii care au ținut piept la nenumărate secole de atacuri nesfârşite. Ostilitatea Creştinismului față de Iudaism este mai degrabă un paradox având în vedere că Biblia creştină include Vechiul Testament şi îl consideră o sursă de autoritate religioasă. Această deformare provine din circumstanțele regretabile în care Sanhedrinul evreiesc (cal 205) l-a predat pe Iisus autorităților romane seculare. Chiar dacă acuzația a fost aceea de erezie, un alt factor a fost acela că Iisus a fost

văzut ca un revoluționar care amenința puterea şi autoritatea clasei ecleziastice chiar dacă acționa fără un interes propriu în cadrul unei culturi care era deja represivă.

Aşa cum se întâmplă şi în cadrul altor religii, nivelurile cele mai înalte de calibrare sunt cele ale misticilor (vedeți Zohar la 905 în capitolul următor). Calibrarea înaltă a Hasidismului reflectă recunoaşterea Divinității ca fiind Sursa întregii Existențe, şi eforturile sale de a deveni conştient de prezența Divinității în cadrul vieții de zi cu zi. Ramura Mesianică este şi ea calibrată la un nivel destul de ridicat deoarece include recunoaşterea statutului de Avatar al lui Iisus Hristos.

De-a lungul secolelor, anti-semitismul s-a bazat pe învinovățirea Iudaismului de moartea lui Iisus şi, în plus, pe faptul că evreii respingeau ideea conform căreia Iisus Hristos este Mesia cel promis. Astfel, anti-semitismul nu era unic în cadrul religiilor majore semite, fiecare fiind considerată ca având adepți necredincioşi şi eretici, toate acestea fiind amplificate de diferențele culturale şi politice. Anti-semitismul agresiv din ultimul secol a fost înflăcărat de o publicație amăgitoare care a apărut la începutul anilor 1900, intitulată *The Protocol of the Learned of Zion* - Protocoalele înțelepților Sionului - (Nilus, 1905, mai târziu tradusă, Marsden, 2003). Documentul intenționa să prezinte o conspirație a întregii lumi prin care evreii aveau să preia controlul lumii, băncile, sistemul monetar, etc.

Stilul autoritar de a prezenta supoziții false a convins mulți cititori, şi a răspândit anti-semitismul în întreaga Europă, punând bazele ideologice ale anti-semitismului nazist. Din păcate, a fost acceptat de mulți oameni politici chiar şi în Statele Unite, acest document

reprezentând baza anti-semitismului susținut de Henry Ford. Ford a trimis copii ale acestuia şi altor oameni influenți, care astfel au ajuns să creadă în conspirația internațională (teoriile despre conspirații sunt calibrate în general la 160). Deşi Ford şi-a schimbat părerea mai târziu, anti-semitismul era deja susținut de grupări din Statele Unite, dominate de ură, unde încă mai este păstrată această idee în ciuda revoltei din întreaga lume împotriva anti semitismului, determinată de dezgustul față de lagărele de concentrare naziste.

Anti-semitismul a decăzut radical în SUA încă de la sfârşitul celui de-al doilea război mondial, dar este din nou în creştere în Europa, alimentat de musulmanii extremişti, ajutați şi sprijiniți de propaganda politică şi teoriile sociale.

Alte religii	
Shintoismul	350
Inclusiv codul Sumari	190
Inclusiv codul Bushido	180
Taoism	500
Baha'i	365
Indienii americani	500

Shintoismul, calibrat la 350, este integru din punctul de vedere al conceptelor. Partea obscură a acestei religii o reprezintă glorificarea arhetipului războinicului, care, aşa cum a fost menționat anterior, are dezavantajul energizării splinei pe lângă cea a plexului solar şi inimii. Toate acestea conduc la cruzime şi la măcelărirea nevinovaților, la glorificarea cruzimii, aşa cum este dezvăluit de ravagiile militare japoneze în Pacific şi Estul îndepărtat, în anii 1930, şi apoi mai târziu în timpul celui de-al doilea război mondial.

Această dorință de vărsare de sânge se presupunea că se realizează pentru glorificarea împăratului, considerat ca fiind descendentul zeului soare, Shinto. Piloții kamikaze (cal 390) reprezentau războinicul integru care îşi sacrifica viața pentru Dumnezeu şi pentru țară, în contrast cu fanatismul, care este calibrat la 60.

Taoismul

Pe lângă simbolul familiar al lui Ying/Yang, puțini americani aveau cunoştințe despre Taoism, până în momentul în care Fritjof Capra a publicat *The Tao of Physics* (1976) („Tao al fizicii"). Din punct de vedere ideologic, pentru o societate care laudă afirmarea prin putere şi agresiune, non-rezistența apare ca fiind o slăbiciune, pasivă şi un concept străin. Nu a fost înțeles sau acceptat ca având validitate funcțională până în momentul în care Mahatma Gândii, a cărui atitudine non-violentă a înfrânt Imperiul Britanic şi a eliberat India de colonialism, i-a demonstrat eficacitatea. Eficacitatea sa a fost din nou demonstrată de Nelson Mandela în Africa de Sud, şi în America de către demonstrațiile civile ale lui Martin Luther King. Aici apare un precedent creştin prin învățăturile lui Iisus de a „întoarce şi celălalt obraz", şi prin învățăturile lui Buddha despre detaşare precum şi în afirmația lui că nu există nici un motiv sa îți urăşti duşmanii deoarece ei singuri vor decădea prin propria lor natură. Astfel, non-rezistența relativă a evreilor în Europa, până la distrugerea lor de către regimul nazist, a permis ca întreaga responsabilitate karmică să cadă asupra cuceritorilor. Ei au realizat că Iudaismul va supraviețui împotriva atacurilor violente aşa cum rezistase în fața tuturor celorlalte în secolele trecute.

Agresiunea poate fi văzută ca un răspuns pe termen scurt în fața unei provocări pe termen lung. Populația țărilor ocupate trebuia doar să aştepte dominația invadatorilor, care fie aveau să plece, fie aveau să se integreze în cadrul culturii țării ocupate, aşa cum s-a întâmplat cu armata romană la Zidul lui Hadrian, unde soldații pur şi simplu s-au căsătorit cu femeile de acolo şi s-au stabilit în regiune.

Din perspectiva conştiinței, puterile lui Yin şi Yang sunt identice şi egale, şi simbolul Yin/Yang reflectă importanța balanței în care forțele interactive se conturează şi se definesc una pe alta. În cultura Occidentală, acest lucru era evident în relația dintre bărbați şi femei. În mod tradițional, stereotipul bărbatului este agresiv, iar femeia este pasivă. Într-o societate agricolă timpurie care susținea agresivitatea, dominația bărbatului era văzută ca fiind superioară, dar pe măsură ce civilizația a evoluat, s-au schimbat şi percepțiile. Genul a devenit un semn distinctiv chiar şi în limba vorbită, aşa cum se poate observa de exemplu în limba germană *(unde genul substantivelor e foarte clar definit şi precede cuvântul respectiv: der, die, das. N Tr.),* precum şi în alte limbi unde toate substantivele sunt de genul masculin, feminin sau neutru. În America, a existat un asemenea discurs social în ceea ce priveşte legătura dintre masculin şi feminin, balanța lor, şi reprezentările acestora, conform căruia bărbații erau sfătuiți să facă apel la partea lor feminină Yin, iar femeile la partea agresivă masculină Yang, etc. Totuşi, în cadrul naturii, nimic nu este mai agresiv decât mama care îşi apără copilul.

Credința Baha'i

Aşa cum indică şi calibrarea, intenția de a reprezenta esența spirituală a tuturor credințelor şi idealul ecumenic este una integră. Credința Baha'i este atractivă pentru că este bazată pe egalitatea dintre bărbați şi femei. Capacitatea marilor religii ale lumii de a coexista paşnic una alături de cealaltă este reprezentată de cultura Indiei, care serveşte drept un exemplu lăudabil exprimat de Dalai Lama la începutul lui 2004. Credința Baha'i s-a dezvoltat din învățăturile lui Bahaullah, un iranian care s-a declarat ca fiind „Cel prin care Dumnezeu va face un manifest", ca un vestitor al păcii prin unificarea religiilor lumii şi a oamenilor. Credința Baha'i a fost atacată în Iran în timpul domniei Ayatolahului Khomeini care, în 1991, a semnat documentul guvernamental pentru distrugerea credinței Baha'i şi pentru demolarea Casei lui Ba'b din Shiraz, care fusese un centru de pelerinaj al întregii lumi pentru adepții acestei credințe. Adepții Baha'i sunt acum considerați de militanții islamici ca fiind eretici o trebuie eliminați chiar dacă sunt compatrioți de-ai lor. *(New York Times, 9/12/04).*

Băştinaşii americani

Există o lipsă de informații şi studii în ceea ce priveşte spiritualitatea băştinaşilor americani, chiar dacă aceasta reprezintă una dintre caracteristicile predominante şi atractive ale culturii acestora. Calibrarea la un nivel înalt (500) reflectă recunoaşterea lui Dumnezeu ca Marele Spirit/Creatorul, Sursa şi esența tuturor lucrurilor.

Recunoaşterea Divinității ca fiind sursa tuturor binecuvântărilor şi mijloacelor de existență face parte

din viața de zi cu zi. Obținerea legăturii cu voința Divină prin ceremonii Peyote este respectată, aşa cum sunt respectate şi ceremoniile de purificau realizate în colibe speciale pentru purificarea spirituală şi curățenia sufletească. Actul de sacrificare a vieții unui animal pentru mâncare este de asemenea sanctificat prin rugăciune, care recunoaşte unitatea întregii vieți. Familia şi onoarea sunt considerate valori, ca şi curajul, adevărul, vitejia şi alte atare trăsături de caracter.

În anii 1970, autorul a avut privilegiul de a fi invitat la ceremonia Dansului Şarpelui din cadrul tribului Hopi. Fusese o secetă lungă şi porumbul se lupta pentru a supraviețui, chiar daca semințele fuseseră plantate în stilul caracteristic Hopi, la cinci inch adâncime, împreună cu o bucată de peşte. Ceremonia a avut loc în satul Oraibi. Oamenii s-au adunat pe acoperişuri şi apoi, exact înainte ca Dansatorii Antilopei să înceapă dansul, cei mai în vârsta au venit şi şi-au ocupat locurile de onoare. Chiar dacă nu plouase de luni întregi, toți aveau umbrele. Motivul pentru acest lucru s-a arătat curând - când Dansatorii Antilopei şi-au început dansul, pe cer s-au format nori, care mai apoi s-au întunecat rapid în momentul în care Dansatorii Şarpelui au început să danseze în cerc, ținând în gură şerpi cu clopoței. Au împrăştiat fainã de porumb pe pământ, şi apoi au lăsat şerpii, unul câte unul, să se târască prin fainã şi apoi să meargă prin mulțime. Şerpii s-au apropiat foarte mult şi apoi s-au târât înapoi. S-a lăsat calmul. Şi apoi, după seceta prelungită, necruțătoare, pârjolitoare, a început să plouă — dar nu deasupra celor prezenți la ceremonie, ci peste țărmul stâncos, deasupra lanurilor de porumb. Nu a plouat în nici o altă parte decât asupra acrilor de pământ plantați cu porumb. Era ultimul Dans al Şerpilor la care era

permisă participarea albilor, deoarece unii dintre ei fuseseră lipsiți de respect în trecut.

Cei mai în vârstă aduseseră umbrele deoarece Dansul Şarpelui adusese întotdeauna ploaia; nu erau surprinşi deloc. Siguranța lor şi lipsa îndoielii au intensificat intonația şi aşteptările grupului, combinate cu credință şi recunoştință.

Religia şi America tradițională

În America tradițională, religia era un eveniment care avea loc duminica dimineață. În semn de respect, toate barurile şi magazinele care vindeau băuturi alcoolice erau închise până la prânz. Duminica era o zi de Sabat (odihnă), şi de aceea toate magazinele erau închise, aşa cum se întâmpla şi în ziua Vinerii Mari. La evrei, ziua de Sabat era considerată sâmbăta, când magazinele lor erau închise ca şi în zilele de sărbătoare evreieşti.

Locurile de venerare protestante, catolice şi evreieşti erau respectate, aşa cum erau respectate şi şcolile cu caracter religios. Toate cele trei confesiuni erau respectate pentru acțiunile lor de binefacere, şi fiecare dintre ele a construit spitale şi a realizat activități caritabile. Ele sprijineau clinicile caritabile pentru care comunitatea îşi oferea serviciile. Guvernul şi politicienii menținеau o atitudine respectuoasă de neamestec, deoarece asociațiile caritabile ofereau sume considerabile de bani şi asigurau serviciile publice necesare.

Spitalele caritabile erau protejate împotriva litigiilor şi a riscului de procese de malpraxis. Sălile de urgență erau pline de medici rezidenți susținuți de specialişti prin rotație. Orice greşeală medicală era rezolvată de

societatea medicală locală, iar izgonirea unui medic însemna sfârşitul carierei acestuia. Spitalele caritabile creştine erau conduse de maici şi se aflau în grija diocezei locale. Toate instituțiile caritabile primeau fonduri din acțiuni filantropice şi prin testamente. Industriaşii de succes şi companiile erau donatorii cei mai importanți. Relația dintre şcolile parohiale cu caracter religios, instituțiile medicale, filantropice şi publice, inclusiv guvernul local erau în general armonioase şi existau beneficii reciproce. Întregul sistem este calibrat la 415 (înainte de 1959).

Conceptul de caritate era integru, manifestând virtute religioasă, o atitudine socială de bunăvoință şi serviciu dezinteresat. Odată cu apariția egotismului în anii 1960, din cauza mândriei crescute, caritatea a început să fie văzută ca „înjositoare" şi astfel, povara costurilor serviciilor publice a fost transferată asupra contribuabililor.

În timpul anilor 1960, precum şi în deceniile următoare, sistemul a fost secularizat şi desființat progresiv prin demersul i politice şi legale. Costurile totale s-au ridicat foarte mult fiind cele mai mari din lume (50% din Produsul Național Brut). Sistemul a decăzut de la nivelul 415 până la 195 în prezent. Aceeaşi decădere o putem observa şi în ceea ce priveşte sanatoriile particulare. Cele conduse de grupuri bisericeşti (exemplu: samaritenii) erau calibrau la nivelul 410, iar cele conduse de corporațiile orientate către afaceri se situau abia la valoarea 195.

Afilierea activităților umanitare la afaceri coboară nivelul intenției şi paradoxal creşte costurile, în timp ce nivelul întregului sistem decade amețitor. În SUA calitatea practicării individuale a medicinii este încă la un nivel înalt de 430-440. Segmentul „creativ cultural"

al societății este atras de practicanții orientați către spiritualitate, care, ca grup, se calibrează la nivelul 499, sau la aproximativ 70 de puncte mai sus decât medicina tradițională (Prezintă chiar o rată de vindecare cu 22% mai mare în ciuda faptului că au un număr mai mare de pacienți cu boli grave şi cronice care sunt rezistente la tratamentele tradiționale).

Din propria experiență a practicii psihiatrice holistice a autorului, abordarea spirituală a devenit foarte răspândită în Statele Unite, şi, în cele din urmă a necesitat 50 de angajați, 25 de birouri, plus laboratoare clinice şi de cercetare, atrăgând pacienți din întreaga lume. Departamentul său de cercetare a avut unul dintre primele calculatoare, o maşinărie imensă care necesita o cameră special aerisită şi o linie directă de curent electric. Acest tip de practicare a psihiatriei asigura, de asemenea, programe specializate în 12 etape pentru grupuri precum şi unul de Vindecare prin atitudine, program bazat pe modelul lansat de doctorul Gerald Jampolski, autorul cărții *Love is Letting Go of Fear* („Iubirea înseamnă eliberarea de frică") (Jampolski, rev. 1988). Aceste programe spirituale dedicate familiei erau oferite fără nici un fel de cost, şi chiar şi clinica, care avea două mii de pacienți, şi trata o mie de pacienți noi în fiecare an, avea costuri scăzute. Clinica avea resurse financiare proprii, şi nu primea fonduri publice. (Era calibrată la nivelul 499). Rezultatele tratamentului holistic inovativ aplicat pacienților cu boli dificile, cronice şi fără nicio speranță au fost prezentate în multe prelegeri şi articole din întreaga lume (Hawkins, 1968 - 1981), precum şi sub forma unui volum (Hawkins şi Pauling, 1973).

Spiritualitatea şi religia au, de asemenea, un impact pozitiv asupra sănătății familiei şi comportamentului

social, inclusiv asupra performanțelor şcolare ale copiilor, asupra comportamentului şi abandonului şcolar. În aceste condiții este mai scăzută rata conflictelor şi a violențelor familiale, este mai scăzut procentul sinuciderilor şi al arestărilor, al utilizării drogurilor, al divorțurilor şi şomajului. Apare şi o frecvență mai scăzută a îmbolnăvirilor şi accidentelor. Beneficiile totale sunt aşa de remarcabile, încât un critic a declarat că „religia este justificată, chiar şi numai prin beneficiile sociale pe care le-a adus" (Robb, 2003). Oamenii care merg la biserică tind să fie mai conservatori, aşa cum a fost demonstrat prin sondarea opiniei publice (CNN News, decembrie 2003).

Ateismul

Ateismul reprezintă un sistem de credințe despre religie şi Dumnezeu care acoperă un spectru larg al populației. Este de asemenea caracteristic unei perioade din viață, chiar dacă în cazul anumitor oameni, poate să se manifeste pe parcursul întregii vieți Un studiu în profunzime ar fi prea extins pentru a fi inclus aici, dar caracteristicile principale se impun calibrate din moment ce ateismul a devenit un subiect important cercetat de teologi, istorici, psihologi şi psihanalişti (vedeți Adler, M., 1976-1980, Feuerbach. 1891, Freud, 1910-1963).

Chiar dacă scepticul sau agnosticul care se află într-o stare de îndoială este calibrat la 200, majoritatea pozițiilor ateiste sunt calibrate la un nivel foarte scăzut. Acestea variază de la ignoranță şi indiferență până la mânie, resentiment şi ură față de Dumnezeii manifestate de către militanții atei situați la un nivel calibrat 25. Dacă întrebăm care e nivelul de calibrare al urii față de

Dumnezeu sau față de mari învățați, răspunsul prezintă valori cuprinse între 20 şi 40, deşi unele dintre aceste poziții anti-Dumnezeu sunt mai mult respingeri ale descrierilor antropomorfice ale Dumnezeului din Vechiul Testament, înclinat către furie, gelozie, favoritism, etc.

Matricea psihologică a ateismului a fost descrisă foarte bine de Feuerbach şi de alți filosofi ca fiind o respingere a imaginii tatălui aşa cum a fost cazul lui Karl Marx. Mânia experimentată față de imaginea tatălui deoarece este imperfectă reprezintă de asemenea un factor de expresie politică aşa cum a subliniat Coutler (2003). Deziluziile rezultă în resentiment narcisist față de toate imaginile de autoritate. Psihologia ateismului este bine discutată de Vitz (1983 2000), profesor de psihologie la Universitatea din New York (pe internet este disponibil un rezumat de 10 pagini excelent realizat).

Din punctul de vedere al evoluției conştiinței, ateismul rezultă din refuzul sau din incapacitatea de a renunța la iluzia că grija narcisistă a eului este dominantă şi reprezintă sursa vieții şi a existenței. Această persistență a imaginii de sine dualiste este o consecință a structurilor primare ale eului şi a fost discutată anterior. Un motiv pentru care jocurile pe calculator sunt aşa de populare este faptul că ele întăresc iluzia „deținerii controlului". Trebuie făcută de asemenea o diferență între ateism şi liberi cugetători (cal 335) şi teişti neutri, aşa cum au fost creatorii Constituției Statelor Unite.

Abandonarea acestei iluzii reprezintă esența experiențelor transformative pe care le atestă milioane de oameni şi care implică schimbări de 180 grade. Acest gen de trăire se întâlneşte şi în experiențele de tip *near death* - în pragul morții. În mod curios, ateismul este

bazat pe credință, dar pe o credință în falsitate (eul, intelectul) şi nu poate fi depăşit decât printr-un act al voinței.

Voința (nivelul 850)

Deşi există multe scrieri despre psihologie şi funcțiile mentale, există o relativă lipsă de informații despre voința umană însăşi. Importanța sa este omisă chiar şi în psihanaliză şi în majoritatea scrierilor spirituale, chiar dacă funcția sa are o importanță deosebită în progresia conştiinței, dezvoltarea spirituală şi religioasă, şi chiar şi în drumul către Iluminare. Puterea intrinsecă a Voinței este demonstrată de nivelul său calibrat de 850; având astfel puterea de a învinge toate tipurile de personalitate şi toate sistemele de credință.

Baza puterii Voinței rezidă în faptul că este o funcție a Spiritului şi nu a minții, intelectului sau emoțiilor. Astfel reprezintă o înzestrare umană unică. Mintea studiază neîncetat opțiuni şi alegeri, ajungând la anumite concluzii şi premise alese, dar acestea sunt mai degrabă imagini liniare cu o putere intrinsecă limitată (de exemplu logica şi intelectul sunt calibrate la 400).

Toată lumea este familiară cu rezoluții care sunt repede supuse eşecului, şi schimbări de comportament care se dovedesc a fi mai uşor de formulat decât de implementat. Viciile sunt cu mult mai răspândite decât deja banalele dependențe de alcool, droguri, etc. De fapt, aproape toată lumea are multiple „obiceiuri" foarte bine înrădăcinate pe care le descoperă cu tristețe în momentul în care încearcă să schimbe un mod de comportament sau slăbiciune emoțională (resentimente,

frică, dorințe puternice), sau răspunsuri emoționale obişnuite (cum ar fi timiditatea sau furia cronică).

Fără ajutor, mintea este prea slabă şi ineficientă pentru a produce schimbări majore; chiar şi „geniile" sunt calibrate doar la 499. Există multe genii şi oameni remarcabili care ies în evidența dar ale căror vieți personale sunt un dezastru, iar publicul nu poale înțelege de ce celebrițile sfârşesc prin a se sinucide („avea tot ce îşi dorea pentru a trăi"). Astfel, un model autodistructiv poate fi un obstacol de neînvins care nu distruge doar fericirea, familia sau cariera, ci chiar viața psihică.

Lipsa de speranță şi suferința extremă pot fi ultima lovitură în eul unei persoane, şi, ajunsă într-o atare stare de disperare, aceasta va invoca ultima sursă de putere, întorcându-se către Dumnezeu, Divinitate şi domeniul spiritual, indiferent de cum este numit. În esență e vorba despre o întoarcere către o „putere mai mare decât mine", prin care se deschide o nouă cale de acces, o nouă dimensiune care, prin calibrare, începe de la nivelul 500 al conştiinței.

Eul este puternic interesat strict de propria sa supraviețuire. Va sacrifica de bună voie existența psihică a unei persoane, de exemplu va spune: „mai degrabă mor decât să mă predau" (renunț la suveranitate) Umilința este anatema eului. Unii oameni, chiar cu buna ştiință, ajung să aleagă să meargă în iad decât să se predea în fața lin Dumnezeu (de exemplu criminalii, membrii Mafiei, criminalii în serie). Timothy McVeigh, în drumul spre execuție, a declarat că ştia că se îndreaptă către iad pentru că a omorât intenționat oameni nevinovați (într-o zi, un pacient fără nici o speranță a cerut ajutor. În momentul în care i s-a spus că singura opțiune era aceea de a se alătura unui grup

bazat pe credință, el a spus: „Mai bine mor” şi exact aşa s-a întâmpla!)

Din toate cele de mai sus şi aşa cum o atestă şi experiența umană, rezultă că eul nu poate fi depăşit decât printr-un act al voinței ce deschide porțile către Puterea Divină. Acestea se întâmplă în virtutea Justiției perfecte a Divinității, prin care fiecare este singurul decident al sorții sale, determinând de asemenea opțiunile posibile.

Elementul cheie al forței Voinței este consimțământul. Actul de predare (vezi Tibeut, 1949), permite apariția miraculosului, care este o bifurcație a procesului vieții (aşa cum este descris de dinamica non-liniară şi de principiul Heisenberg). Astfel intenția intensifică apariția potențialității într-o realitate existențială experimentată. Acesta este şi mecanismul descris pe larg în vestita *A Course în Miracles* (Un curs despre miracole) (1975). Este de asemenea şi primul pas important pentru instituția Alcoolicilor Anonimi, şi pentru alte grupuri bazate pe credință, care admit că „fără ajutorul lui Dumnezeu, eram neajutorați şi fără nici o speranță” *(.Alcoolicii Anonimi,* 2000).

Luați în considerare faptul că voința personală liniară şi limitată este relativ slabă, dar reprezintă cheia pentru deschiderea porților către puterea non-liniară şi infinită a Divinității. Speranța şi predarea în mâinile Domnului inițiază procesul de transformare, şi apoi va apărea şi credința, bazată pe experiența actuală. Astfel de acte şi consecințele lor sunt de asemenea aliniate cu o permisiune karmică. Nu fiecărui credincios i se răspunde favorabil în timpul vieții.

Sistemele de credinţe spirituale/religioase marginale (Ideologie)

Mişcarea Ateistă (Ideologia)	190	Ideologia Apocaliptică „Left Behind”	190
Mişcarea Identității Creştine (Ideologia)	110	Religia Mayaşă	95
		New Age	185
Secta Aum Shinrikyo	85	Solar Temple (Ideologia)	155
Religia Aztecă	85	Plasma Energy Orbs (Ideologia)	160
Channeling	195		
Cercuri pe pământ (origine extraterestră)	NU	Sectele Poligame	135
Sectele	50-160	Raelienii (Ideologia)	130
Divinația	185	Fundamentaliştii creştini de dreapta (Ideologia)	95
Teologia codului ADN (Ideologia)	160		
		Secularismul	165
Statuile din Insula Paştelui	70	Giulgiul din Torino. Real?	No
Sunt reali Extraterestrii?	NU	Copiii stelelor (Ideologia)	145
Ghicitul	185	Oamenii stelelor (Ideologia)	160
Ceremoniile pe lună plină (New Age)	180	Starseed Family (Ideologia)	145
Goddess Movement	190	Tantra (Modern)	95
Secta Heaven’s Gate	160	OZN-uri. Reale?	NU
Religia Incaşă	85	Cartea Uranția (Ideologia)	150
Venirea celei de-a cincea lumi (Ideologia)	130	Wicca (Ideologia)	160

Multe dintre acestea reprezintă o formă de credulitate copilărească şi includ diverse poziții destul de diferite față de adevărul verificabil. Cultura apocaliptică a „sfârşitului lumii” şi literatura aferentă acesteia sunt calibrate la un nivel scăzut, deoarece ele se bazează pe Apocalipsa Noului Testament, ca însăşi fiind calibrată la 70. Produsul vizat este frica şi atragerea particularităților şi exclusivității.

Calibrarea scăzută predomină şi în variantele New Age - Noii Ere, care împinge credibilitatea la limitele maxime, susținând existența extratereştrilor, spiritelor care ghidează, îngerilor păzitori şi profețind despre

distrugerea pământului. Totodată, susține descoperirea codurilor secrete ale lui Dumnezeu, ascunse sub diferite deghizări, cum ar fi de exemplu pietrele piramidelor, alfabetul ebraic, ADN-ul, picturi vestite, ş.a.m.d. Conceptul Noii Ere (în ciuda credințelor sale eronate) nu este, din punct de vedere tehnic vorbind, „spiritual" ci „astral" în privința practicilor şi intereselor sale.

Puterea de atragere a multora dintre aceste organizații şi grupuri se datorează curiozității şi imaginației romantice, aşa cum este demonstrat de popularitatea de care s-au bucurat personaje ca Vrăjitorul din Oz, Harry Potter şi cărțile lui Tolkein Oricum toate aceste versiuni populare, sunt calibrate la 200 şi sunt integre în intenție, reprezentând lupta dintre susținătorii moralității şi adversarii lor. Acestea sunt integre deoarece reprezintă ficțiuni admise, în timp ce sistemul ficțional de credințe care se vrea a fi adevărat este calibrat la un nivel scăzut, nu e integru şi reprezintă falsitatea.

Raelienii au avut o apariție scurtă în mass media cu afirmațiile lor în ceea ce priveşte donarea umană, pe seama cărora s-a făcut foarte multă publicitate. Conceptele lor erau legate de ghidarea din partea extratereştrilor. Lumea fanteziei pseudo spirituale produce de asemenea imagini ale „copiilor indigo, copii stelari, familii stelare, oameni stelari, mesageri ai viitorului dintr-o a cincea dimensiune", etc. Numitorul comun al tuturor acestora este ideea de unicitate; magic; romantic, naiv, fantezii imaginare şi atragerea particularităților.

Baza comună a puterii de atracție pe care o au multe sisteme de credințe pur imaginare, este slăbiciunea minții umane care permite această atracție față de bizar şi de absurd. Catastrofa sinuciderilor din

cadrul grupului lui Jim Jones, şi dezastrul incertitudinii de la Waco, plus alte consecințe nenumărate ale exploatării credulității şi încrederii, reprezintă consecințe ale naivității. În timp ce societatea respinge aceste extreme, considerându-le „nebuneşti”, consecințele exploatării credulității sunt destul de serioase şi, aşa cum dezvăluie istoria, uneori destul de grave (de exemplu asocierea cometei Hale-Bopp cu cultul sinuciderii în masă)

De interes cultural şi istoric sunt şi calibrările extrem de joase ale religiilor Aztecă şi Mayaşă, în cadrul cărora sacrificiul de sânge al copiilor şi pruncilor era esențial. Imaginea zeului Quetzalcoatl se află la nivelul de calibrare 85.

Statuile din Insula Paştelui reprezintă auto-distructivitatea foştilor locuitori care au distrus copacii şi alte tipuri de vegetație, sfârşind prin a muri de foame, dar nu înainte de a fi recurs la canibalism. Ei au fost cuprinşi de furie împotriva statuilor din piatră ale zeilor, le-au dărâmat şi apoi le-au spart. Idolatria, ca şi venerarea vițelului de aur, sunt calibrate doar la valoarea 65. Evitarea idolatriei, sau chiar a icoanelor, apare atât în Islamism cât şi în Iudaism prin structura formală a locurilor de venerare. Eul este atras de limitarea formei, deoarece esența Divinității este superioară tuturor formelor, fiind înnăscută cu aceasta. Astfel, în semnificația lor supremă, icoanele şi statuile figurilor divine au în primul rând o funcție inspiratoare pentru a asigura conştiința realității supreme care se află deasupra tuturor limitărilor, desemnărilor sau specificărilor. Astfel, icoana sau imaginea nu reprezintă un punct de sfârşit ci unul de plecare sau o stație către destinația finală.

Secţiunea a doua Locuri de interes spiritual			
Alhambra	720	Machu Picchu	510
Anghor Watt	550	Mansarda lui Maharaj Nisargadatta	510
Muntele Aranachula	500		
Basilica Sf. Petru din Roma	710	Mecca	205
Bethleem (actual)	175	Medina	225
Bethleem (în timpul lui Iisus)	415	Moscheea	495
Relicvele lui Buddha	905	Biserica Naşterii	450
Catedrala Notre Dame	790	Pieta	590
Catedrala St. John the Divine, New York City	530	Piramidele din Egipt	520
		Sainte Chapelle Paris	735
Capela Catolică	565	Catedrala St. Patrick's din New York City	530
Catedrala din Chartres	790		
Relicvele Sfinților creştini	750	Relicvele Sf. Petru (sub podeaua Basilicii - Roma)	910
Crystal Cathedral (Los Angeles)	410	Mănăstirea Sakya (Tibet)	390
Dharamsala (India)	330		
Gangele	515	Shinto Shrine	650
Marele Buddha din Afghanistan (înainte de a fi distrus de talibani)	555	Sfinxul	520
		Stonehenge	599
		Catedrala din Strasbourg	715
Marele Buddha din Kyoto	780	Taj Majal	750
Sinagoga evreiască	495	Tibetan Buddhist Stupa	640
Templul evreiesc	505	Unity Village	510
Ka'ba' (Mecca)	530	Vatican	570
Karnak, marele Templu	415	Washington National Cathedral	530
Lhasa (Tibet)	320		
Lourdes	510	Westminster Abbey	790

Multe dintre aceste calibrări vorbesc de la sine şi reflecta nu doar estetica, ci şi faptul că prezentarea frumuseții e esențială pentru devotament pentru reflectarea adecvată a intenției spirituale. Efectul Heisenberg este poate cel mai bine demonstrabil de exemplul unic al Râului Gange, care, la nivel fizic, reprezintă un sistem de canalizare natural pentru mai

mult de o sută de sate, cătune şi oraşe mari care se află de-a lungul cursului său. Mii de hinduşi se spală zilnic în aceste ape contaminate pentru purificarea spirituală. Rugurile funerare, care se află de-a lungul țărmurilor, ard încă mocnit. Din perspectiva scopului spiritual, râul sfânt este calibrat la un nivel impresionant de 515, fapt ce reflectă energia consumată pentru sanctificare de către milioane de hinduşi şi devotați de-a lungul multor secole. Observăm acelaşi impact al rugăciunii asupra nivelurilor calibrate ale hranei care a fost bine cuvântată, în comparație cu cea care nu a fost.

Muntele Aranchula este necunoscut pentru majoritatea occidentalilor. Aici a fost casa vestitului înțelept Ramana Marharshi (cal 720), care nu l-a părăsit niciodată, iar adepții săi au creat aici un loc de retragere pentru meditație care a atras pelerini din întreaga lume. Acest loc există şi astăzi.

Un alt exemplu al fenomenului intenției spirituale este demonstrat de efectul nivelului conştiinței lui Nisargadatta Maharaj (cal 720), care şi-a întâlnit vizitatorii în podul de deasupra magazinului său de *bidi* (tutun) din Bombay. Vizitatorii au fost nevoiți să urce o scară pentru a-l vizita în spațiul înghesuit. Spontaneitatea sa molipsitoare şi comportamentul său plin de însuflețire i-a fermecat pe vizitatori, iar scrierile sale au devenit foarte cunoscute. Şi acum există mulți studenți care îi studiază opera, la fel ca şi pe cea a lui Ramana Marharshi, care reprezintă o parte esențială pentru învățăturile Advaita (non-dualitate).

Demolarea Marelui Buddha de către talibani a fost un act intenționat de profanare (cal 35), elocvent pentru psihopatologia severă a fundamentalismului militant Islamic care amenință lumea de astăzi. Profanarea însăşi reprezintă un semnal de alarmă grav aşa cum se

întâmplă şi cu picturile svasticii pe pereții sinagogilor, arderea steagurilor sau a crucilor, sau incendierea bisericilor baptiste în Sud. Baza este reprezentată de un grad psihotic de narcisism mesianic, care, în mod interesant, este calibrat exact la acelaşi nivel (30) ca şi rabia sau nivelul conştiinței ucigaşilor de copii în serie (primitivism atavic). Foarte important este faptul demonstrat clinic că pasivitatea creşte dorința de a ucide (de exemplu măcelul japonez asupra Manciuriei, lagărele naziste de concentrare, haite de câini ucigaşi, etc.) specifică popoarelor agresive care sunt calibrate la un nivel scăzut. Teroriştii găsesc raționalizarea în anumite interpretări ale Coranului (Wahhab, Qutb) care asigura permisiunea pentru realizarea acestor practici în anumite condiții Justificabile". Prin denaturarea perspectivei, atare condiții Justificabile" pot fi utilizate aproape în toate incidentele iar continuarea raționamentului conduce apoi la ideea că „toți necredincioşii" merită o moarte groaznică.

Cap. 17 - Adevărul spiritual

Introducere

În timp ce majoritatea oamenilor din Statele Unite cred în Dumnezeu (90-92%, cf. CNN News, aprilie 2004) şi de aceea tind să caute adevărul cel mai înalt în religiile consacrate, sursa adevărului de care depind toate religiile izvorăşte din sursa încă şi mai înaltă a realității spirituale însăşi. Astfel, religia este consecința instituțională a adevărului spiritual, mai degrabă decât originea sa ori sursa sa primară. Totuşi, deoarece religia încorporează adevărurile revelate de întemeietorii lor, învățăturile care derivă din ea sunt suficiente şi satisfăcătoare pentru marea majoritate a oamenilor, pentru care informațiile sunt facilitate şi puse la dispoziție sub forma scripturilor de către religia instituțională.

S-au realizat numeroase studii despre originile istorice ale scripturilor tuturor religiilor, iar acestea s-au soldat, de-a lungul timpului, cu numeroase discursuri şi dezbateri în legătură cu date, oameni şi autenticitatea lor. Unele versiuni finalizate ale scripturii au fost întocmite de consilii exclusiviste şi au devenit „canoane", în virtutea autorității scolastice. Din punct de vedere tehnic, interpretarea înțelesurilor lor aparține domeniilor teologiei, epistemologiei, metafizicii şi ontologiei (ştiința existenței).

De-a lungul istoriei, toții marii învățători spirituali erau mistici, iar sursa cunoştințelor lor despre adevărul spiritual era consecința Iluminării şi a Realizării transformatoare a Realității Divinității, ca şi cunoaştere subiectivă ce rezultă din conştiința superioară de a fi Unul cu Cunoscutul. Astfel, Avatarul nu vorbeşte din

ceea ce cunoaşte „despre”, ci din Prezența sa reală în interiorul cunoaşterii, care radiază în exterior şi constituie Esența a ceea ce înlocuieşte mintea ca sursă a înțelegerii şi a Cunoaşterii (***Purusha*** clasică) Procesul prin care are loc această transformare a fost descris în hagiografia fiecărui sfânt, înțelept şi învățător divin, fiind deseori inclus în scriptura însăşi.

Din perspectiva strictă a cercetării, calibrările nivelurilor de conştiință pot fi aplicate în mod corespunzător pentru a verifica validitatea oricărei învățături spirituale, inclusiv a scripturilor tradiționale. Fiecare nivel reprezintă realitatea capacităților conştiinței şi progresul de la contextul liniar la cel neliniar, care este infinit şi în afara spațiului, timpului sau localizării.

Sursa adevărului spiritual cel mai înalt este non-mentală, iar intelectul întâmpină dificultăți în înțelegerea acestui lucru important pentru că mintea este intrinsec dualistă şi limitată, aşteptând ca „ceva” să provină din „altceva”. În Realitatea spirituală avansata dualitatea dispare deoarece acel „ceva” *este,* de fapt, acel „altceva” Căutătorul şi ceea ce este căutat devin Unul cu transcendenta limitării dualității, adică Realizare de Sine, Luminare şi Iluminări adică „împărăția lui Dumnezeu se află în tine”.

Texte biblice şi scrieri spirituale			
Abhinavagupta (Shaivinism din Kaşmir)	655	Doctrine şi Convenții Perla de Mare Preț	455
Un curs în Miracole (manualul)	600	Geneza (Biblia Lamsa)	660
		Evangheliile Gnostice	400
Cursul de Miracole (textul)	550	Evanghelia lui Luca	699
		Evanghelia lui Toma	660
Aggadah	645	Granth Sahib-Adi (Sieşi)	505
Apocrife	400	Sutra inimii	780

Învățăturile Zen Bodhidharma	795	Învățăturile lui Huang-Po	960
Bhagavad-Gita	910	Kabbala	605
Cartea lui Kells	570	Biblia Regelui Iacob (din greceşte)	475
Cartea lui Mormon	405		
Norul necunoaşterii	705	Coranul	700
Manuscrisele de la Marea Moartă	260	Biblia Lamsa (din Aramaică)	495
Dhammapada	840		
Sutra Diamantului	700	Psalmii - Biblia Lamsa	650
Biblia Lamsa (fără Vechiul Testament şi Apocalipsa, dar incluzând Geneza, Psalmii şi Pildele)	880	Pildele - Biblia Lamsa	350
		Ramayana	810
		Rubaiatele lui Omar Khayyam	590
		Rig Veda	705
Învățăturile lui Lao Tsu	610	Talmudul	595
Sutra Lotusului	780	Cartea tibetană a morților	575
Midrath	665	Tora	550
Mishneh	665	Trinitatea (conceptul)	945
Noul Testament (versiunea		Upanişadele	970
Regelui Iacob după eliminarea		Vedanta	595
Apocalipsei)	790	Vedele	970
Noul Testament (versiunea		Vijnane Bhairava	635
Regelui Iacob din greceşte)	640		
Crezul de la Niceea	895	Yoga Sutra, Patanjali	740
		Zoharul	905

Cele enumerate mai sus sunt adevăruri integre calibrate aflate la dispoziția umanității, unele de mai bine de mii de ani de istorie evolutivă. Pe oricare dintre ele am alege-o, este suficientă, în şi prin sine, pentru o viață întreagă de studiu şi efort spiritual. Aşa cum aspiranții au descoperit deja, una este să ai cunoştințe despre adevăr şi cu totul altceva să îl şi înțelegi, sau, încă şi mai important, să devii acel adevăr. Progresul spiritual este, în acelaşi timp, şi simplu dar şi complex, subtil dar şi cataclismic, inspirat dar şi intimidator.

Pentru depăşirea limitărilor eului este nevoie de intenția de a realiza acest lucru, de integritatea scopului şi de hotărâre (în plus, de grație: asistența unui învățător şi o karma pozitivă). Călătoria are deseori un început aparent greoi sau debutează ca urmare a curiozității. Apoi se acumulează interesul şi, ulterior, implicarea, urmate de angajament şi de descoperirea unor recompense la care nici nu se visa.

Pentru a facilita aceste eforturi, manuscrisele şi marii clasici spirituali oferă informațiile cele mai importante. Angajamentul pentru atingerea țelurilor progresului spiritual, în sine şi în exterior, are un efect transformator asupra fiziologiei creierului şi atrage energiile spirituale care modifică alinierea şi forța câmpurilor de energic atractoare concordante. Aceasta pune într-un alt context realitatea subiectivă şi optimizează realizarea.

Din nivelurile de calibrare devine evident faptul că marii învățați ai culturii ariene timpurii a Indiei antice reprezintă prima manifestare de seamă înregistrată vreodată a conştiinței spirituale înalte pusă la dispoziția oamenilor. Aceleaşi adevăruri au apărut, mai târziu, în culturi şi epoci diferite, complet separate unele de altele dar, cu toate acestea, realizarea naturii adevărului cel mai înalt era, în esență, identică, în fiecare caz în parte, cu anumite variații de expresie ce reflectau diferențele culturale şi lingvistice. Astfel, adevărul ca atare nu este exclusiv, ci universal, altfel nu ar mai fi adevăr. Prin urmare, pretențiile spirituale sau religioase de exclusivitate indică intervenția şi greşelile egourilor adepților de mai târziu ai primilor înțelepți.

Prin definiție, adevărul nu are o limitare sau o calificare anume şi nu este discriminator. Având în vedere că toată lumea are un nivel de conştiință

calibrabil încă de la naştere, circumstanţele acelui eveniment ar presupune faptul că ele nu sunt accidentale, ci rezultă din modelele evoluţiei spirituale, aşa cum se manifestă acestea în lumea fizică sub forma culturii, a familiei, a timpului şi a circumstanţelor. (Studiul conştiinţei ne dezvăluie că particularităţile *fiecărei* naşteri în parte sunt absolut şi cu desăvârşire corecte din punct de vedere karmic, precum şi cele mai avantajoase, în ciuda aparenţelor sau a opiniilor personale opuse).

Calibrările marilor învăţători ai lumii sunt în concordanţă cu experienţa şi validarea umană de-a lungul a unei mari perioade de timp, în pofida tuturor schimbărilor culturale majore la care sunt relativ imuni datorită esenţei lor neliniare. Deoarece adevărul există independent de descoperirea lui, la fel ca aurul, redescoperirea lui stârneşte bucurie şi atracţia către o nouă sursă.

Căutătorii spirituali avansaţi valorifică toate sursele de adevăr şi studiază, deseori, combinaţii ale acestora. Astfel, studiul misticilor creştini clarifică adevărurile dezvăluite de Vede, iar textele vedice, la rândul lor, lămuresc apoi învăţăturile budiste care ulterior, clarifică învăţăturile lui Iisus Hristos.

Limitarea practicii religioase tradiţionale constă în aceea că ea se implică deseori în problemele periferice ale timpului, locurilor, personalităţilor şi înclinaţiilor etnice (adică în formă şi conţinut). De o importanţă mai mare este studiul materialului care este intrinsec adevărurilor dezvăluite (adică al domeniului) şi nu circumstanţele evenimentelor, indiferent de interesantul lor caracter anecdotic. Aceste înfloriturii care vin, de fapt, din exterior, au un efect negativ deoarece sunt înşelătoare, diversioniste şi conduc la absurdităţi

precum oameni care ajung să se omoare între ei pentru probleme de genul: dacă cineva ar trebui să poarte barbă sau nu, ori să aibă anumite zile pe săptămână de venerare, zile care nici măcar nu erau desemnate în momentul apariției marilor avataruri. În Realitate, care este atemporală, nu există „zile ale săptămânii".

Fanaticii religioşi care ucid „necredincioşi" pentru lucruri neînsemnate precum purtarea de pălării, a bărbii, urmarea anumitor diete, respectarea zilelor de venerare desemnate, afişează o accentuare negativă neavenită a excentricităților culturale. Aşa cum cititorii scripturilor originale pot ei înşişi constata, fiecare zi este o zi dedicată rugăciunii; în fiecare zi este Sabat. În mâinile barbarilor, diferențele neînsemnate sunt exagerate, transformându-se astfel în simple instrumente de război care „justifică" grave sacrilegii şi violarea principiilor spirituale cele mai elementare. Poate că transmiterea adevărului spiritual se realizează mai bine prin exemplu şi atragere, decât prin promulgarea sa unor oameni incapabili să-i aprecieze valoarea, utilizarea adecvată şi intenția.

Adevărații misionari răspândesc informații adevărate şi îi învață pe ceilalți prin intermediul exemplului. Cei care nu sunt corect motivați devin surse de opresiune, ceea ce duce la revoltă (de exemplu, Răscoala boxerilor).

Ardoarea misionarilor atinge apogeul sub forma teocrației şi a întemeierii religiilor de stat, care utilizează forța şi reglementări guvernamentale punitive. Istoria Europei reflectă folosirea religiei în numele monarhiilor şi luptele pentru putere care implică exploatarea lipsită de integritate a autorității bisericeşti. Conflictul religios a dus la războaie religioase, care, în mod tradițional, au fost cele mai grave dintre toate tipurile de războaie

purtate de-a lungul secolelor şi aproape în toate regiunile globului, aşa cum o demonstrează şi evenimentele din zilele noastre din Orientul Mijlociu. Spiritualitatea uneşte, pe când, din nefericire, aspectul negativ al religiei desparte. Deformările severe ale adevărurilor religioase fac ca, în practică, acestea să devină exact opusul.

Scripturi contestabile şi observaţii asupra Bibliei Creştine	
Vechiul Testament	190
Cartea Revelației	70

Conceperea Bibliei a fost rezultatul unui lung proces, care s-a desfăşurat pe parcursul mai multor secole. În primele câteva secole î.Hr. existau peste o sută de manuscrise aparținând unor autori numeroşi, fiecare dând de înțeles că ar fi descrieri şi interpretări valide ale învățăturilor lui Iisus Hristos. Acestea au dat naştere una dileme care a fost amplu discutată de învățați şi pentru lămurirea căreia aceştia au depus mari eforturi. Ca rezultat, a apărut o succesiune de colecții de scrieri ce a suferit revizuiri periodice Multe manuscrise au fost date la o parte, ca în cazul Cărții lui Enoh. Mai târziu, unele, precum *Scrierile apocrife*, au fost incluse de anumite grupuri, dar nu şi de altele.

De o valoare practică evidentă este aplicarea calibrărilor nivelurilor de conştiință în special asupra diferențelor dintre nivelurile de calibrare ale unui avatar, sfânt sau înțelept şi presupusele lor scrieri sau cărțile sfinte canonice. Dacă există o discrepanță vădită între învățați şi învățăturile disponibile înseamnă că este vorba de o greşeală, ceea ce înseamnă că s-a pierdut mult prin traducere, transmitere sau ca urmare a

interpretărilor eronate. Aceasta se poate observa cel mai bine în cazul diferențelor existente între versiunile Bibliei Regelui Iacob şi Bibliei Lamsa referitoare la citarea spuselor lui Hristos pe cruce este o diferență enormă între cuvintele lui Hristos: „Tată, de ce m-ai părăsit?" (redate de Regele Iacob) şi „Tată, Tu nu m-ai părăsit. Am fost cruțat de aceasta". (traducerea Lamsa). În urma reflecțiilor asupra acestei probleme, neconcordanța primului citat este indicată de faptul că un Maestru încarnat, deplin Iluminat, care este unit cu Unimea („oneness") Divinității este puțin probabil să se fi simțit părăsit de însăşi sursa acelei Realizări interioare.

Date foarte interesante şi informații importante sunt oferite în prezentarea deosebit de clară din primele pagini ale Introducerii Bibliei Lamsa, o traducere a manuscriselor originale ale Peshitta aramaice, care au fost duse la Constantinopol şi care stau la baza scripturii Bisericii Ortodoxe Răsăritene. În Introducerea Bibliei Lamsa se realizează o comparație cu versiunea Regelui Iacob, care provine de la greci (şi este calibrată la un nivel mai scăzut).

Dacă toate Cărțile calibrate la un nivel mai scăzut decât nivelul adevărului credibil - de 200 - sunt înlăturate fie din versiunea Regelui Iacob, fie din versiunea Lamsa ale Bibliei, atunci nivelul total de calibrare creşte foarte mult. Acest lucru este şi mai evident dacă sunt înlăturate Vechiul Testament, cu excepția Genezei, a Psalmilor şi a Pildelor, şi Cartea Revelației din Noul Testament.

Va fi necesară o analiză istorică amănunțită pentru „a explica de ce" au fost incluse, în mod neglijent, scrieri eronate în scriptura canonică, dar explicația evidentă este că nivelul global al conştiinței culturilor din

timpurile biblice se situa între 90 şi 100, iar marii învățători erau morți demult şi nu mai puteau să dirijeze mersul lucrurilor. De asemenea, nu existau mijloace pentru accesarea cu precizie a nivelurilor adevărului sau pentru determinarea calificării experților.

Pentru a recapitula, Vechiul Testament se află la un nivel de 190, cu excepția Genezei (660), a Psalmilor (650) şi a Pildelor (350). Biblia Lamsa (din aramaică) este calibrată cu 20 de puncte peste versiunea Regelui Iacob (provenită de la greci). Înțelegerea surselor erorilor din Vechiul Testament necesită o profundă cunoaştere a culturii ebraice antice şi a istoriei acesteia, care implică recăderea în idolatrie, divizarea regatelor tribale, conflicte în cadrul preoțimii şi includerea legendelor şi miturilor locale, în special a descrierii antropomorfice a lui Dumnezeu, acesta nutrind sentimente omeneşti egotice de gelozie, mânie, favorizare, răzbunare, mândrie etc. (de exemplu proiecțiile lui Freud din inconştient).

Răzbunarea, mânia şi alte caracteristici emoționale negative umane reprezintă limitări liniare care nu sunt în concordanță cu paritatea neliniară a Divinității. Acestea sunt mai mult descrieri ale altor spații, non-celeste.

Chiar dacă Cărțile Vechiului Testament (cu excepția Psalmilor, a Pildelor şi a Genezei) sunt calibrate mai jos de 200, multe versete luate individual sunt calibrate la un nivel mai înalt:

Calibrarea versetelor Vechiului Testament
60% calibrează peste nivelul 200
50% calibrează peste nivelul 300
50% calibrează de asemenea peste nivelul 400
30% calibrează la nivelul 500 sau peste acesta
20% calibrează la nivelul 600 sau peste acesta

10% calibrează la nivelul 700 sau peste acesta
2% calibrează la nivelul 800
10 versete calibrează la nivelul 1.000

O analiză mai detaliată ar constitui un proiect interesant, dar este mai presus de parametrii şi limita de spațiu ale acestui capitol în Noul Testament, Cartea Revelației (cal 70) lui Ioan (cal 70) este foarte discordantă. Originile sale (aşa cum au fost descrise anterior) provin din lumile astrale inferioare, în care au fost ademeniți mulți vizionari de-a lungul timpului. Descrierile sunt acelea ale unui anumit nivel astral inferior (cal 70) şi, deci, nu ale unui nivel al adevărului efectiv, care, astfel, ar fi fost calibrat la 200 Adepții Cărții Revelației cad deseori într-un prozelitism general de teamă față de venirea „sfârşitului lumii" şi formează grupuri retrase, în vederea supraviețuirii, îşi construiesc buncăre şi fac provizii de hrană. Din păcate, din cauza reputației lor anterioare sau a persuasivității, astfel de conducători influențează adepții vulnerabili. În cazuri extreme, această teamă a dus la sinucideri în grup sau la sisteme iluzorii paranoice. Este important de ştiut că astfel de viziuni, care îşi au originea în spațiile astrale inferioare sunt recurente şi sunt descrise similar în cadrul diferitelor generații, dar şi în prezent, vorbindu-se despre cutremure, inundații, prăbuşirea Californiei în ocean şi hoarde de prădători. Toate acestea nu-şi au originea în spațiile paradisiace, care sunt calibrate la un nivel înalt, ci într-o anumită zonă din astralul inferior (cal 70). Toți vizitatorii acelui spațiu aflați în stări astrale ale conştiinței relatează că au experimentat viața de acolo ca pe o pseudo realitate. (Autorul cunoaşte foarte bine un astfel de „învățător". Pentru acesta, căderea în starea de transă astrală era dezastruoasă şi îi scădea

nivelul de conştiință de la înalt, la jos. (vedeți mai departe în acest capitol))

La cel mai înalt nivel de înțelegere este evident că nu poate exista nici o confruntare între adevăr şi neadevăr, întrucât falsitatea este absența adevărului, şi nu opusul lui. Ceea ce este greşit poate umbri adevărul printr-o persuasiune insistentă, deoarece mintea umană este incapabilă, din naştere, să deosebească adevărul de fals şi este uşor programabilă atunci când, în continuare, este afectată de teamă,

În urma cercetărilor, s-a ajuns la concluzia că cea mai bună versiune a Bibliei este traducerea Lamsa, excluzând Cartea Revelației din Noul Testament şi Vechiul Testament, cu excepția Genezei, a Psalmilor şi a Pildelor. Efectul de ansamblu este acela al ridicării nivelului de calibrare a adevărului Bibliei de la 475 la 880, fapt care o aşează la nivelul atribuit de marii mistici ai istoriei.

Este important să recunoaştem că Iisus Hristos nu a scris Noul Testament, ci că acesta a fost scris de adepți ai lui, care, pe cale orală, de-a lungul a multe generații, au repetat ceea ce au crezut ei că Hristos a spus sau a lăsat să se înțeleagă. Aşa cum orice învățător spiritual ştie din experiență, poate exista o diferență mare între ceea ce s-a spus cu adevărat şi ceea ce cred că au auzit ascultătorii. Când se ia în considerare procesul istoric derulat de-a lungul secolelor prin care au fost, în final, asamblate Cărțile Bibliei, este cu adevărat impresionant faptul că aceasta este calibrată la un nivel atât de înalt. Acest lucru duce la convingerea că învățații care au realizat versiunea ei finală aveau acces la inspirația Divină.

Texte biblice puse sub semnul întrebării: observații asupra Coranului

Impactul social al interpretărilor greşite ale Coranului a fost descris în capitolul precedent, în partea care vorbeşte despre Islam. Ca şi Vechiul Testament, Coranul include şi el erori care au grave consecințe asupra omenirii. Lăsând la o parte referințele la „sabie" aşa cum s-a discutat anterior, există multe versete care sunt în dezacord cu ideea de „Allah Milostivul". Aceste versete se referă în mod repetat la „supunerea infidelilor" şi condamnă măcelărirea necredincioşilor. Coranul este calibrat, per total, la 700.

Calibrarea versetelor Coranului

30% sunt calibrate mai jos de 200
25% sunt calibrate mai jos de 150
14% sunt calibrate mai jos de 100

Dacă sunt înlăturare versetele calibrate mai jos de 200. Coranul va calibra la 940. În măsura în care „crimele religioase" sunt calibrate la 30, contaminarea prin falsitate pare să fie cel mai mare duşman al spiritualității autentice pure (calibrat ca fiind „adevărat").

Mitologia religioasă

Pentru a înțelege limitările scripturilor, trebuie să examinam rolul mitologiei religioase, comună tuturor culturilor timpurii Există mitologii vestite greceşti, romane şi germanice, precum şi acelea ale vikingilor, indienilor americani şi ale tuturor celorlalte grupuri culturale şi etnice primitive. În cadrul acestora, zeii antropomorfi au caracteristici şi imperfecțiuni umane.

„Zeii” mai sunt învinovățiți şi pentru catastrofe naturale precum incendiile, erupțiile vulcanice, inundațiile şi bolile prin care vreun zeu mânios „pedepsea” oamenii din regiunea respectivă.

Toate acestea au dus la răspândirea pe scară largă a actelor de sacrificiu pentru a potoli zeii supărați şi având caracteristici umane, aşa cum se poate observa în istoria aztecilor, incaşilor, cananeanilor, mesopotamienilor şi semiților. Când, prin învățăturile marilor avataruri, au fost dezvăluite revelații succesive ale unei realități spirituale mult mai înalte, în multe cazuri mitologia a persistat sub forma sistemelor de credință şi a fost inclusă sau însăilată în învățăturile mai recente. Deşi mitologia este de interes istoric, ea este clar lipsită de adevărurile mai înalte care sunt, în prezent, disponibile omenirii. Din considerente etnice şi emoționale, aceste mituri şi legende antice au încă adepți, dar sunt totodată greşite şi inducătoare în eroare, fapt dezvăluit de calibrările lor joase. Sunt, în acelaşi timp, distrageri înşelătoare pentru căutătorii adevărului spiritual. Identificările etnice şi culturale ale miturilor şi legendelor religioase au dus, de asemenea, la separatism şi conflicte culturale, inclusiv la persecuții şi genociduri.

Pe scurt, este important să facem diferența între mitologia religioasă şi realitatea spirituală verificabilă; precizarea aceasta are o importanță vădită. Legendele şi fabulele istorice religioase pot fi clasificate drept comori culturale, dar nu trebuie confundate cu Adevărul înalt, ce poate fi verificat şi care este independent de toate culturile (calibrat ca fiind „adevărat”).

Erori religioase şi false învățături

Partea întunecată a erorilor religioase este demonstrată de istorie, de-a lungul secolelor, de genociduri, omucideri, războaie culturale, torturi, execuții, procese la care au fost supuse vrăjitoarele, arderi pe rug, inchiziție, terorism islamic actual şi Jihad (Războiul „Sfânt"), toate fiind justificate prin considerente religioase. În creştinism ea este reprezentată de decăderea majoră a nivelului adevărului din timpul Sinodului de la Niceea, în Islam de decăderea acestuia prin wahhabism şi în Vechiul Testament de descrierile Divinității, care sunt mai degrabă proiecții antropomorfe ale egoului uman ca şi caracteristici ale Divinității descrise (gelozie, mânie etc.).

Aceste abateri serioase de la adevărul spiritual sunt grave în ceea ce priveşte consecințele lor şi reprezintă intruziunea a două mari surse clasice de erori spirituale: „Lucifericul" (mândrie, putere, control, deformare a adevărului) şi „Satanicul" (tortură, suferință, crime, pasiuni sexuale). Invazia Luciferică a adevărului deschide istoric porțile către Satanic. La început, este vorba despre falsa justificare prin deformarea retorică şi inteligentă a realității, considerată ca fiind un fel de Cal Troian care, odată ajuns în interiorul porților, eliberează setea de sânge a sălbăticiei (calibrat cu fiind adevărat).

Aceste deformări se bazează pe ignoranța şi naivitatea ce caracterizează nivelurile mai joase de calibrare ale conştiinței Aceste energii negative au fost descrise, de-a lungul istoriei, ca reprezentând „răul", în condițiile în care acest termen se referă la *intenție* (adică la răutate, ură şi uzurparea puterii legitime în scopuri malefice şi slăvire de sine). Aceste descrieri caracterizează nivelurile conştiinței care sunt calibrate sub 200 şi, astfel, se dezvăluie ca fiind matricea în care îşi au originea toate suferințele lumii.

Nivelurile de calibrare sunt şi în perfectă concordanță cu principiile destinului spiritual, cu responsabilitatea (karma) şi soarta sufletului după moartea fizică. O eroare spirituală comună este reprezentată de considerarea lui Dumnezeu ca fiind autorul suferinței umane, care este, de fapt, impactul colectiv negativ asupra eului însuşi. Această greşeală uşor de înțeles duce deseori la ateism, care refuză să creadă într-un Dumnezeu ca sursă a răului. Este o greşeală uşor de depăşit prin simpla observare a faptului că suferința este o consecință a ignoranței eului (falsitate) şi înțelegerea greşită a adevăratei naturi a Divinității. Conform altor terminologii, suferința este consecința liniarității. Divinitatea este neliniară şi percepută ca Energie Universală, esența subiectivă a conştiinței însăşi şi Sursa primordială a existenței.

Din lămuririle prezentate anterior devine evident de ce, de-a lungul istoriei, misticii sunt situați mai sus decât religiile însele. Acest lucru se întâmplă pentru că ei transcend domeniul liniar în care se află sursa greşelilor religioase.

Învățătorii spirituali

Mai jos este o listă a peste 100 de învățători spirituali, foarte cunoscuți şi respectați, din cadrul mai multor şcoli. Toți sunt calibrați mai sus de 460 (Perfecțiune), iar lucrările lor au trecut testul timpului. Desigur, lista nu este completă şi i-am fi inclus şi pe alții dacă spațiul ne-ar fi permis.

Abhinavagupta	655	Holmes, Ernest	485
Acharya	480	Hopkins, Emma Curtis	485

Allen, James	505	Huang, Chungliang Al	485
Sf. Augustin	550	Huxley, Aldous	485
Aurobindo, Sri	605	Ioan Paul al II-lea (Papa)	570
Balsekar, Ramesh	760	Sf. Ioan al Crucii	605
Bartaleffy, Ludwig van	485	Karmapa	630
Besant, Annie	530	Kasyapa	695
Black Elk, Wallace	499	Khantsa, Jamyung	495
Bodhidharma	795	Kline, Jean	510
Bohm, Jakob	500	Krishna, Gopi	545
Bucke, Richard M.	505	Lawrence, Brother	575
Buddhananda, Swami	485	Leadbeater, C. W.	485
Butterworth, Eric	495	Linpa, Kusum	475
Calvin, John	580	Luther, Martin	580
Chandra, Ram	540	Madhva Charya, Sri	520
Confucius	590	Magdeburg, Mechthild von	640
Dalai Lama (Tenzin Gyatso)	570	Maharaj, Nisargadatta	720
de Chardin, Teilhard	500	Maharshi, Ramana	720
Dilgo Khantsa Rinpoche	575	Maizumi, Hakuyu Taizan	505
Dionysos Aeropagitul	490	Merton, Thomas	515
Dogen	740	Rabinul Moses de Leon din Granada	720
Druckchen Rinpoche	495		
Dzogchen Rinpoche	510	Mukeijee, Radhakamai	475
Eckhardt, Meister	705	Muktananda	655
Erasmus	500	Munroe, Robert	485
Filfmore, Charles	515	Nanak	495
Fillmore, Myrtle	505	Naranjo, Claudio	465
Fox, Emmett	470	Nityananda, Bhagaven	500
Gadenshartsa	470	Origene	515
Gandhi, Mahatma	760	Otto, Rudolph	485
Gangaji	475	Padmasambhava	595
Goldsmith, Joel	480	Pak Chung-Bih, Sotaesan	510
Gupta, Mahendranath	505	Palmo, Tanzin	510
Gyalpo, Lamchen Rinpoche	460	Paramahansa, Yogananda	540
Hali, G. Manley	485	Patanjali	715

Sf. Patrick	590	Shankara (Sankara Charya)	710
Phuntsok, Khampo	510	Smith, Joseph	510
Padre Pio	585	Socrate	540
Papa Ioan Paul	570	Steiner, Rudolf	475
Plotin	730	Suzuki, Master Roshi	565
Po, Huang	960	Swedenborg, Emanuel	480
Poonjai-Ji	520	Tauler, Johann	640
Powell, Robert	525	Maica Tereza	710
Prabhavananda, Swami	550	Sf Tereza de Avila	715
Prejnehpad, Swami	505	Tillich Paul	480
Pulku, Gantey Rinpoche	499	Tzu, Chuang	595
Rabindranath, Tagore	475		
Ramaknshna	620	Tzu, Lao	610
Raindas, Swami	570	Underhill, Evelyn	460
Ramanuja Charya, Sri	530	Vivekananda	610
Rumi	550	Watts, Alan	485
Sai Baba, Shirdi (nu Sathya)	485	Frăția Albă	560f
Sannella, Lee	505	White Plum Asanga	505
Satchidananda, Swami	605	Yuktasweh, Sri	535

Poate fi făcută o comparație interesantă între interpreții textelor Vedice antice, care demonstrează puritatea spirituală directă a non-dualității. Adi Sankara Charya, un înțelept al non-dualității din secolul al X-lea, este calibrat la 710, Sri Ramanuja Charya, un înțelept al „non-dualismului calificat” din secolul al X-lea, este calibrat la 530 şi Sri Madhva Charya din secolul al XII-lea, al „devotamentului dualist”, este calibrat la 520. Huang Po, un învățat al non-dualității avansate „fără minte”, este calibrat la 960.

Realitatea Divinității înlocuieşte descrierile, identificările sau nominalizările care implică exclusivitatea. Krishna a spus: „Prin orice nume şi orice mijloace aş fi venerat, toți cei care îmi suni devotați sau mă cheamă sunt tot ai mei şi dragi mie”.

Psalmul 91 susține acelaşi lucru, şi anume faptul că toți cei care îl venerează pe Dumnezeu vor primi dragostea şi protecția Lui. Toate religiile adevărate reafirmă că mântuirea este consecința supunerii şi recunoaşterii lui Dumnezeu prin credință, venerare, fapte bune, rugăciuni şi mărturisire.

Realitatea Divinității Infinite este indivizibilă, deoarece este neliniară. Experiența şi Realizarea în fapt a Iluminării depăşesc orice descriere. Deoarece eul se dizolvă în Prezența ca Totalitate, mintea alunecă pe nesimțite în nemişcare şi tăcere; astfel, nu mai este posibilă nici o nominalizare (Hawkins 1995, 2001, 2003). Acestea au fost şi învățăturile lui Buddha şi ale tuturor înțelepților iluminați de-a lungul timpului.

Cele „10.000 de căi către Dumnezeu" sunt operaționale doar unidirecțional, deoarece sunt, toate, expresii ale aceleiaşi intenții: aceea de a abandona eul dualist şi iluziile sale Realității ultime neliniare, indiferent cum s-ar numi aceasta.

Chiar dacă scrierile învățaților sunt aproape întotdeauna calibrate la acelaşi nivel al conştiinței ca şi acela al autorului lor, ocazional mai apar şi excepții. Plotin este calibrat la 730, iar scrierile sale la 503. Huang Po este calibrat la 960, iar scrierile sale la 850 şi Meister Eckhart este calibrat la 705, iar scrierile sale la 600. Stările de conştiință foarte avansate sunt greu de comunicat prin liniaritatea propozițiilor, astfel încât să fie şi inteligibile pentru cititor. Excepțiile anterioare erau inadvertențe şi neintenționate (afirmație calibrată ca „adevărată").

Învățăceii cer frecvent o listă a învățătorilor integri, ale căror lucrări să fi fost verificate pe o Scară a Conştiinței, Lista de mai sus asigură o serie largă de căi pentru facilitarea eforturilor spirituale şi a evoluției.

Librăriile spirituale prezintă o varietate copleşitoare de cărți, dintre care unele sunt mai ales ficțiuni spirituale, indiferent de reputația autorilor lor. Aproximativ 50% din materialul din unele biblioteci şi librării spirituale se află sub nivelul de calibrare de 200. Majoritatea celor aflate sub nivelul de 200 este în primul rând ficțiune, deşi 7% este de-a dreptul elucubrație. Pe de altă parte, cei mai serioşi 40 de scriitori contemporani din domeniul spiritualității sunt, toți, calibrați în jur de 400 şi de aceea se concentrează pe educația spirituală.

Chiar dacă literatura „New Age" este populară şi atrăgătoare, ea este şi domeniul în care apar cele mai multe greşeli şi induceri în eroare. Ea abundă în transmisii prin channeling ce provin din surse non-integre, profeții despre pământ, OZN-uri, vizitatori extratereştri, „ghizi" din viitor şi afirmații legate de spații speciale, unice şi invazii stranii din alte galaxii etc. Ficțiunea spirituală este doar aceasta şi nu mai mult decât aceasta. Entuziaştii naivi urmează îndrumători care îi sfătuiesc să meargă în deşert, de unde vor fi preluați de OZN-uri etc. Chiar dacă stilul exprimării este pseudo-spiritual, dulceag şi ispititor, cărțile care sunt calibrate sub 200 pot duce, şi chiar duc, la greşeli grave dacă sunt luate în serios.

Atât prin înțelegerea subiectivă, cât şi prin aplicarea ştiinței adevărului utilizând verificări calibrabile, se pot trage cu siguranță anumite concluzii şi finalități. În acest moment al evoluției conştiinței, sunt disponibile - pentru confirmările experimentale şi de diagnosticare - atributele identificabile şi demonstrabile, precum şi caracteristicile definitorii ale Adevărului însuşi, care transcend timpul, locul, persoana care le difuzează sau

limitările gândirii dualiste. Ele pot fi exprimate după cum urmează:

Identificarea şi caracteristicile Adevărului spiritual, ale învățătorilor integri şi ale învățăturilor

1. **Universalitate**: Adevărul este adevărat în orice moment şi în orice loc, indiferent de cultură, personalități sau circumstanțe.
2. **Non-eliminare**: Adevărul este atotcuprinzător, nu conține secrete, non-sectar.
3. **Disponibilitate**: Este deschis către orice, este non-exclusiv. Nu există secrete ce trebuie dezvăluite sau ascunse, vândute, nici formule magice sau „mistere”.
4. **Integritatea scopului**: Nu există nimic de câştigat sau de pierdut.
5. **Non-sectar**: Adevărul nu reprezintă expunerea limitării.
6. **Independent de opinie**: Adevărul este neliniar şi nu face subiectul limitărilor intelectului sau ale formei.
7. **Lipsit de poziţionalitate**: Adevărul nu este „anti” nimic. Falsitatea şi ignoranța nu sunt duşmanii lui, ci reprezintă doar absența lui.
8. **Nu există exigenţe sau solicitări**: Nu sunt necesare: calitatea de membru, taxe, regulamente, jurăminte, reguli sau condiții.
9. **Nu este controlator**: Puritatea spirituală nu este interesată de viața personală a aspiranților, nici de haine, stil de îmbrăcăminte, modă, viață sexuală, economie, modele familiale, stil de viață sau obiceiuri alimentare.
10. **Nu există forţă de intimidare**: Nu există spălare a creierului, adorare a conducătorilor, ritualuri de instruire, îndoctrinări sau intruziuni în viața privată.
11. **Nu există lucruri obligatorii**: Nu există regulamente, legi, edicte, contracte sau obligații.

12. **Libertate**: Participanții sunt liberi să plece şi să vină în lipsa oricărui fel de persuasiune, constrângere, intimidare sau consecințe. Nu există ierarhie: există, în schimb, îndeplinirea de bunăvoie a necesităților practice şi a îndatoririlor.

13. **Caracterul comun**: Recunoaşterea este o consecință a ceea ce a devenit cineva, mai degrabă decât un rezultat al titlurilor decernate, adjectivelor şi însemnelor.

14. **Inspiraţionale**: Adevărul ocoleşte şi evită fascinația, seducția şi teatralul.

15. **Nematerialiste**: Adevărul este lipsit de nevoia lumească de îmbogățire, prestigiu, fast sau edificii.

16. **Autoîmplinire**: Adevărul este deja întreg şi complet şi nu are nevoie de prozelitism sau de câştigarea de adepți, discipoli sau de „membri semnatari".

17. **Detaşare**: Nu există implicare în problemele lumii.

18. **Blânde**: Adevărul este identificabil de-a lungul unui gradient progresiv. Nu are „opus" şi, prin urmare, nu are „duşmani" care să îl pedepsească sau care să i se opună.

19. **Nu sunt intenţionate**: Adevărul nu intervine şi nici nu are o agendă pentru a propune, a aplica sau a promulga ceva.

20. **Non-dualitate**: Totul este dezvăluit în virtutea înclinației intrinseci (karmice) din domeniul în care potențialitatea se manifestă ca actualitate, mai degrabă decât ca şi „cauză" şi efect.

21. **Linişte şi pace**: Nu există „probleme" sau subiectivitate. Nu există dorința de a-i schimba pe ceilalți sau de a se impune în societate. Efectul energiilor mai înalte este înnăscut şi nu este dependent

de propagare sau efort. Dumnezeu nu are nevoie de ajutor, mai mult decât are nevoie gravitația de ajutorul unui măr care să cadă dintr-un copac.

22. **Egalitate**: Aceasta este exprimată prin reverență față de întreaga viață, în toate expresiile sale şi, în general, evită ceea ce este dăunător mai degrabă decât să i se opună.

23. **Atemporalitate**: Viața este înțeleasă ca fiind eternă, iar tot ce este de natură fizică este înțeles ca fiind temporar. Viața nu face obiectul morții.

24. **Mai presus de orice dovadă**: Ceea poate fi „dovedit" este liniar, limitat şi un produs al intelectualizării şi al gândirii. Realitatea nu necesită încuviințare. Realitatea nu este o achiziție, ci o înțelegere pur spontană şi subiectivă în care poziționările eului dual suni abandonate.

25. **Mistice**: Originea adevărului este o strălucire spontană, radiație şi iluminare, ce reprezintă Revelația care înlocuieşte iluzia unui sine individual separat, eul şi gândirea acestuia.

26. **Inefabile**: De nedefinit. Subiectivitatea radicală este experiențială. Este o condiție care o înlocuieşte pe prima. Astfel, în cadrul acestui eveniment, contextul înlocuieşte conținutul - lipsit de temporalitate şi situat în afara timpului. Realitatea nu există în timp, nu este constituită din el, nu este superioară lui sau în afara lui şi nu are nici o legătură cu tot ceea ce se numeşte născocire a gândirii. De aceea, este superioară tuturor substantivelor, adjectivelor sau verbelor, tranzitive sau intranzitive.

27. **Simple**: Se poate observa frumusețea şi perfecțiunea intrinsecă a tot ceea ce se află mai presus decât înfățişarea şi forma.

28. **Afirmative**: Adevărul este superior opiniei şi demonstrabilului. Confirmarea are loc, pur şi simplu, prin cunoaşterea sa subiectivă; el este, totuşi, identificabil prin tehnicile de calibrare a conştiinței.

29. **Neoperative**: Adevărul nu „face" ceva şi nu „cauzează" ceva. El ***este*** totul.

30. **Invitatoare**: În contrast cu promoționalul sau persuasivul.

31. **Non-predictive**: Deoarece realitatea este neliniară, nu poale fi localizată sau codificată prin restrângerea formei, ca, de pildă, mesaje secrete, coduri, numere şi inscripții, ori ascunsă în rune, pietre, dimensiunile piramidei, ADN sau în perii din nările unei cămile. Adevărul nu are secrete. Realitatea lui Dumnezeu este omniprezentă şi superioară codificărilor sau exclusivității. Codurile sunt dovezi ale imaginației omului, nu ale capriciilor Divinității.

32. **Nu sunt sentimentale**: Emoțiile sunt bazate pe percepții. Compasiunea rezultă din discernerea adevărului.

33. **Nu sunt autoritare**: Nu există reguli sau ordine ce trebuie urmate.

34. **Nu sunt egotiste**: învățătorii sunt respectați, dar ei resping adorarea propriei persoane sau ideea de a fi speciali.

35. **Educaţionale**: Oferă informații în diferite formate şi asigură disponibilitatea lor.

36. **Independente**: Nici mercantile, nici materialiste.

37. **De-sine-stătătoare**: Sunt complete fără a fi dependente de autoritățile exterioare sau istorice.

38. **Naturale**: Lipsite de stări modificate de conştiință induse, sau de manipulări ale energiei prin mijloace artificiale (adică fără bizuire pe formă).

39. Învățători respinşi pentru turpitudine (ticăloşie) morală, deschidere către onestitate.

Divinitate şi Avataruri

Divinitatea ca Dumnezeu Transcendent	
Dumnezeu	calibrează la „infinit”
Dumnezeu Tatăl	calibrează la „infinit”
Creatorul	calibrează la „infinit”
Atotputernicul	calibrează la „infinit”
Creatorul cerului şi al pământului	calibrează la „infinit”
Stăpânul Universului	calibrează la „infinit”
Creatorul tuturor celor văzute şi nevăzute	calibrează la „infinit”
Omnipotent, Omniscient şi Omniprezent	calibrează la „infinit”
Sursa Supremă a întregii Vieți şi Existențe	calibrează la „infinit”
Duhul Sfânt	calibrează la „infinit”
Allah	calibrează la „infinit”
AN (Dravidian -Hinduism timpuriu)	calibrează la „infinit”
Shiva	calibrează la „infinit”
Krishna	calibrează la „infinit”
Brahma	calibrează la „infinit”
Vishnu	calibrează la „infinit”
Durga	calibrează la „infinit”
Isvara	calibrează la „infinit”
Rama	calibrează la „infinit”
Dumnezeul lui Moise şi Abraham	calibrează la „infinit”

Divinitatea ca Dumnezeu Imanent	
Christos	calibrează la „infinit”
Conştiința Christică	calibrează la „infinit”
Christos ca Dumnezeu încarnat	calibrează la „infinit”
Purusha	calibrează la „infinit”
Şinele	calibrează la „infinit”
Atman	calibrează la „infinit”

Alte denominări ale Realităţii spirituale (Ierarhia cerească)	
Îngerii	500+

Arhanghelii	50,000+
Natura Buddhică (ca Totalitate)	1000+
Natura Buddhică (ca Vid)	980
Marele Spirit al indienilor americani	850+
Deitate	720
Yahweh (Yewah)	460
Jehova	205
Termenul „Dumnezeu” ca şi concept intelectual	460

Dacă nu cumva umanitatea, inclusiv geniile sale spirituale şi sfinții s-au înşelat cumplit pe tot parcursul istoriei, rezultatele calibrării realității Divinității sunt ceea ce pur şi simplu se aşteaptă a fi un rezultat al „bunului simț”, al inteligenței înnăscute şi al intuiției. Calibrările confirmă simultan valoarea pragmatică a sistemului de calibrare a conştiinței în evaluarea nivelurilor de adevăr. „Dumnezeu”, ca şi concept, este calibrat la numai 460, exact aşa cum era de aşteptat, deoarece este un produs al gândirii.

Dumnezeu este Realitatea Supremă, aşa cum o confirmă studiul conştiinței, care validează şi existența Omniprezenței lui Dumnezeu ca fiind atât transcendentă, cât şi imanentă (cu greu ar putea fi altfel); Iisus, de exemplu, a spus: „împărăția lui Dumnezeu se află în tine”.

Termenii „imanent” şi „transcendent” sunt, mai degrabă, rezultatele gândirii dualiste şi în mod clar nu denotă două realități diferite. În lumea occidentală, totuşi, Dumnezeu este perceput ca fiind „undeva sus”, într-un tărâm îndepărtat în timp şi spațiu şi jucând zaruri cu Creația. Dumnezeu se presupune că stă retras până la sosirea vremii cumplitei confruntări din Ziua Judecății de Apoi. Între timp, El „stă acolo, sus”, unde este bombardat cu cereri, sfaturi, solicitări, rugăminți stăruitoare, dar şi cu epitete.

Calibrarea nivelurilor îngerilor şi arhanghelilor indică faptul că energiile Realității sunt analoage unui fel de transformator cu reducție al stratificării dintre om şi Dumnezeu. Spațiile celeste sau tărâmurile cereşti sunt identificabile şi sunt cunoscute de oameni. De-a lungul istoriei, s-au înregistrat contacte reuşite efectuate de către persoane înzestrate cu darul karmic de a realiza legături conştiente cu învățători din spațiul celest. Din păcate, unii indivizi şi-au folosit harul pentru a contacta spații inferioare şi au auzit o forță care Îl imita pe Dumnezeu, aşa cum se întâmplă în stările psihotice. Termenii „Iehova" şi „Yahweh" calibrează la un nivel mai scăzut din cauza conotațiilor şi originilor mitologice, aşa cum s-a explicat în secțiunea despre legende şi mitologii.

Iisus Hristos	1,000	Ioan Botezătorul	930
Buddha	1,000	Moise	910
Krishna	1,000	Abraham	850
Zoroastru	1,000	Sf. Pavel (Saul din Tars)	745
Cei 12 Apostoli Creştini Numele lui Dumnezeu ca „Om"	980	Muhammad (pe când dicta Coranul)	975-700
		Muhammad (după 38 de ani)	130

Avataruri şi mari învățători spirituali

Lista nu este completă, ci îi include pe cei mai cunoscuți. Termenul de „avatar" provine din sanscrită şi înseamnă „încarnare după trecerea în lumea de dincolo prin descinderea Divinității" Rezultatul în cadrul rasei umane este o ființă iluminată, care, datorită cunoştințelor ce i se dezvăluie, întruchipează puterea acelui nivel al adevărului şi câmpul său concordant de

conştiință şi îl transmite omenirii, prin aceasta sprijinind şi catalizând evoluția conştiinței.

Venerarea şi respectul sunt răspunsuri adecvate, deoarece ele confirmă valoarea harului înnăscut al umanității ca urmare a unei energii atât de înălțătoare. Interpretarea şi înțelegerea adevărurilor dezvăluite de aceşti mari învățători se încadrează într-un spectru ce reflectă nu numai nivelul de adevăr al învățăturilor originale, ci şi nivelul de conştiință al expresiei şi înțelegerii sale culturale.

Alte referiri la Divinitate	
Zeii greci	90
Zeii germanici	90
Zeii scandinavi	90
Zeii războiului	90
Zeii păgâni ai Romei	100

Prin analiză istorică, evoluția conştiinței umane de-a lungul unor mari perioade de timp a fost amplu documentată şi dovedeşte experiența şi înțelepciunea colectivă. Astfel, ar fi de aşteptat ca erorile spirituale şi religioase să fie o consecință firească, deoarece acestea ar fi produsul secundar al nivelurilor progresive ale dezvoltării conştiinței.

Realitatea spirituală este atotputernică şi omniscientă. Realitatea sa nu are nici un opus; nu există un opus al adevărului, ci doar absența acestuia. Drept urmare, în Realitate nu există război între Realitate şi ceea ce nu are o realitate. Aşa cum sunt înțelese, raiul şi iadul sunt două dimensiuni, *paradigme*, spații etc. complet diferite, adică nu poate exista un război între balene şi păsări, aşa cum nu poate exista nici un război între Divinitate şi absența sa; ele reprezintă niveluri total diferite de conceptualizare.

Catastrofa spirituală a lui Muhammad a fost deja notată, iar consecințele sale asupra civilizației continuă şi în prezent. De asemenea, nu în mod neaşteptat, nivelul de conştiință al păgânismului este reflectat în inventarea zeilor lui istorici din cadrul diferitelor culturi.

Semnificația termenului „El" cu referire la Dumnezeu este generică şi nu un indicativ al genului. Infinitul este, în mod evident, mai presus de gen şi, drept urmare, termenul „El" este analog, din punct de vedere lingvistic, cu termenul de „om" pentru omenire. Termenul „uman" include aceeaşi desemnare generică, exact aşa cum termenul „femeie" deja îl include pe cel de bărbat *(joc de cuvinte: man - woman /femeie - bărbat),* adică ea este expresia feminină a omenirii şi din uterul ei *(womb* în engl.) este născut omul *(man* în engl.).

Genul substantivelor nu este la fel de răspândit în limba engleză cum este în alte limbi, ca, de exemplu, germana, în care toate pronumele şi substantivele sunt feminine, masculine sau neutre („die"/feminin, „der" masculin şi „das"/neutru). Chiar şi desemnările Yin şi Yang indică poziționări şi puncte arbitrare de observație. Astfel, poziționările întunecă realitatea, care se află deasupra amândorura.

Reverența în fața lui Dumnezeu este reflectată de pronumele „Tău", „Tu" şi „Tine"; de exemplu: „Tu eşti mântuirea mea; în Tine mă încred pentru că a Ta este împărăția Cerurilor"; şi „Facă-se Voia Ta".

Experiențe spirituale			
Natura Buddhică	1000+	Ramadan	495
Conştiința Christică	1000+	Ceremonia saunei	560
Supremul	1000+	Ceremonia de curățire	520
Experiențe în apropierea morții	520+	Crăciunul: pace pe pământ şi bunăvoința oamenilor	675
Satori	585	Sunetul goarnelor budiste	320

Iluminarea	600+	din Tibet	
Comuniunea creştină	700	Nirbija Samadhi	800
Pastele evreiesc	495	„Amazing Grace” (imnul creştin)	575
Festivalul Durga Puja	480		
Hanuka	515		

Următoarele concepte spirituale calibrează ca adevărate:

1. Energia Chi („Shakti”) energizează sistemele de acupunctura
2. Energia (spirituală) Kundalini activează chakrele, produce energia pură eterică a creierului şi schimbă fiziologia creierului (vezi diagrama, Capitolul 7)
3. Interferența negativă cu fluxul de energie din acupunctura precede bolile fizice
4. Corpul eteric
5. Reîncarnarea
6. Karma
7. Cele treizeci şi trei de minuni ale lui Iisus
8. Modul miraculos în care Iisus a hrănit mii de oameni
9. Miracolele apostolilor creştini
10. Vorbirea în limbi
11. Flacăra Penticostală
12. Ioan Botezătorul a fost ucis pentru că a dezvăluit adevărul
13. Iisus a fost ucis pentru că a dezvăluit adevărul
14. Aşteptarea timp de trei zile până la înmormântarea sau incinerarea trupului după moartea fizică
15. Nivelul conştiinței este deja stabilit în momentul naşterii
16. Momentul exact al „morții” trupeşti este stabilit karmic încă de la naştere

Corelările cu ***gunas*** (energiile dominante de bază ale vieții din cultura sanscrită)

Tamas / rezistență scăzută, energii inerte sub nivelul de calibrare de 200

Rajas / energia acțiunii constructive, nivel: 200-400

Rajas înalte / niveluri de calibrare între 400-499

Satva (pace şi linişte) este calibrată la 500-599

Moksha ca Iluminare este calibrată la 600 şi mai mult

Lista include o mare varietate de experiențe şi practici subiective relatate. Valoarea lor este confirmată de un număr mare de oameni. Astfel, ele sunt acceptate de anumite culturi ca fiind adevăruri, dar altora le sunt străine.

Karma

Termenul „karma" este atât specific, cât şi generic şi se referă la continuitatea evolutivă şi experiențială a sufletului, cu care concordă toate religiile, precum şi adevărul spiritual. Destinul sufletului reprezintă punctul central al tuturor religiilor. Cunoaşterea continuității sale era un fapt notoriu în Egiptul antic şi în culturile preistorice, în care riturile legate de moarte reprezentau un aspect esențial al culturii. Trebuie făcută diferența față de reîncarnare, ce reprezintă doar o opțiune din numeroasele cursuri posibile ale evoluției care pot avea loc în planuri diferite ale existenței spirituale. Destinul este determinat de nivelul conştiinței şi de alegerile posibile ca urmare a situării la acest nivel, la care se adaugă factori necunoscuți precum grația divină, izbăvirea, mila divină şi protectorii prin credință şi venerare. Karma ateismului, ca ură de Dumnezeu sau

denunțarea Divinității însăşi sunt, toate, calibrate la niveluri diferite, între 40 şi 70, indicând astfel un destin spiritual cumplit, calibrat la cel mai jos nivel astral al Iadului (calibrat ca fiind adevărat). În schimb, ateismul ca şi poziție intelectuală/filozofică este calibrat la 165-190, care este nivelul mândriei (intelectuale).

La modul general, karma este reprezentată de tot ceea ce se moşteneşte la naştere, moment în care toată lumea are deja un nivel calibrabil al conştiinței. Circumstanțele sunt optime pentru evoluția sufletului unui individ şi includ mulți factori specifici, expresie a mecanicii liniare a predilecțiilor karmice pre-existente. Acestea includ părinții, zona geografică, constituția fizică, IQ-ul, sexul, starea de sănătate, trăsăturile genetice, religia etc. Faptul că factorii colectivi sunt optimi nu are legătură doar cu o „karmă bună", ci şi cu posibilitatea de a anula o „karmă rea". (Calibrează ca fiind adevărat.)

Alte fenomene şi sisteme de credință	
Fantomele sunt reale	fals
Fenomenul „bântuirii"	fals
Profețiile despre sfârşitul lumii	fals
Profețiile Sf. Apostol Matei despre sfârşitul lumii	fals
Ne putem experimenta propria moarte fizică	fals
Profețiile legate de Pământ, ADN, Sfinx, calendarul mayaş Piramide etc.	fals
Reîncarnarea în specii inferioare	fals
Ficțiuni spirituale populare	175
Maria Magdalena şi lisus au fost căsătoriți	fals
Descendenții lui lisus au devenit regii Franței	fals
„Cina cea de Taină" a lui Da Vinci conține un cod secret	fals
Cavalerii Templieri dețineau secrete despre lisus şi Maria Magdalena	fals
Codul ascuns al Bibliei	fals

Experienţe comparative	
Răpiri de extraterestri	70
Ankh (simbolul)	160
Magia neagră	20
Sectele	120
Blestemarea (folosirea numelui lui Dumnezeu în deşert)	45
Condamnarea altor oameni la iad	15
Adorarea diavolului	25
Jocuri de divinație	175
Istoria Inchiziției	35
Ocultismul	135-185
Satanismul	45
Ghicirea în cărți de Tarot	190
Voodoo	45

Cele mai multe dintre aceste practici sunt evitate de cei care au fie şi o minimă intuiție spirituală şi sunt conştienți de existența conştiinței. Sfatul de a le evita este subliniat chiar în „Cele zece porunci”, de exemplu să nu iei numele Domnului în deşert sau să nu depui mărturie mincinoasă împotriva semenului tău. Este îndeobşte recunoscut că aceste practici au consecințe karmice negative - în creştinism, de exemplu, influențează soarta sufletului după moartea fizică.

Multe dintre aceste practici spirituale negative des întâlnite atrag naivii spirituali prin unicitatea lor şi prin faptul că fascinează şi induc o senzație de „bine” - de exemplu, şedințele de comunicare cu spiritele sau şedințele de etalări ale cărților de Tarot, prevestirea viitorului, primirea de sfaturi prin „channeling” din partea unui „maestru” de pe „lumea cealaltă” sau căderea în ocult prin diferite forme de magie, întruniri sau ritualuri.

Paranormalul

Fenomenele paranormale sunt confundate cu supranaturalul şi îi atrag pe curioşi. Scripturile tradiționale, precum şi înțelepții şi învățații foarte evoluați ne avertizează să nu „mergem acolo”, pentru că tărâmurile astrale nu sunt spirituale şi reprezintă spații şi dimensiuni diferite, pentru care mintea umană nu este prevăzută cu discernământul protector necesar. Astfel, invocarea spiritelor şi a entităților din lumea cealaltă este periculoasă. Practicile oculte au o parte întunecată considerabilă şi nevăzută, în ciuda popularității de care se bucură diversele exerciții Tantrice, „magia albă”, incantațiile, cărțile de Tarot, maeştrii care se manifestă prin „channeling”, şedințele de comunicare cu spiritele etc.

Stările modificate de conştiință şi fenomenele paranormale sunt relativ complicate şi reprezintă domenii neobişnuite de studiu. Ele sunt întunecate încă şi mai mult de fascinația ideii de special şi sunt o noutate atrăgătoare pentru curiozitatea impresionabilă. Fără o ştiință a calibrării nivelurilor de adevăr, cercetătorii de odinioară ar fi fost şi ei seduşi şi păcăliți de apariția unor fenomene stranii precum spiritismul suprasaturat de bătăi în masă, sunetele din corn, aparițiile ectoplasmatice ale prezicătorilor, şedințele cu mediumuri în transă, contactarea morților şi a „maeştrilor din lumea cealaltă”, ghicitorii în cărți, aruncarea pietrelor, citirea viitorului în frunze de ceai, prezicerile etc.

Toate cele enumerate mai sus erau practici bine dezvoltate în vechea Mesopotamie, iar oamenii din Antichitate consultau oracole, vizionari, şamani şi o mare diversitate de practicanți ai magiei şi ai secretelor

din alte lumi, rituri şi ritualuri mistice, plus o mare varietate de senzitivi, persoane care primesc informaţii prin „channeling”, mediumuri care intră în stare de transă, şamani bărbaţi şi femei având legături speciale cu diverse feluri de spirite.

Diversele ritualuri se împleteau cu stările hipnotice induse prin incantaţii repetate şi mişcări ale corpului sau dansuri rituale, plus stări fiziologice modificate induse prin exerciţii repetate de respiraţie, contorsiuni ale corpului, posturi şi diverse practici sexuale (sexul „Tantric”, de exemplu). Pe lângă aceste practici care induceau un sentiment de „bine”, se mai recurgea şi la diete ciudate, ierburi ezoterice, substanţe psihedelice şi ciuperci halucinogene. Mai târziu au apărut drogurile sintetice: Ecstasy, LSD, Psilocibin, alcaloizi psihomimetici şi chiar tranchilizante veterinare, plus o varietate de amfetamine şi stimulenţi psihici, precum şi agenţi psihofarmaceutici.

Pe lângă stările de conştiinţă artificial induse menţionate mai sus, existau şi cercetări ştiinţifice proiectate în aceeaşi direcţie, prin biofeedback şi dispozitive de instruire prin unde alfa, menite să inducă tipare de unde cerebrale modificate. Cercetători din cadrul Universităţii Duke care se ocupă cu studiul frecvenţelor EEG în diferite părţi ale creierului au studiat persoane ce utilizau meditaţia în diverse practici (meditaţie transcendentală, călugări Zen etc.), pentru a investiga parapsihologia, vindecătorii psihici, vederea la distanţa, modificările tensiunii superficiale a apei şi psihokinezia. Institutul Monroe a studiat şi a predat tehnicile proiecţiei astrale în afara corpului şi stările modificate de conştiinţă induse prin manipularea undelor acustice. La aceste investigaţii s-a adăugat dispozitivul „oglinda creierului” *(brain mirror* în textul

orig.), care, în stările modificate, se luminează în funcție de cea mai activă zonă a creierului.

Interesul față de stările modificate a fost şi o consecință a manifestărilor lor spontane de-a lungul istoriei. Psihiatria a studiat şi a descris stările disociative şi de fugă disociativă, clasificarea tulburărilor de personalitate multiplă, precum şi ideile delirante, stările halucinatorii şi cele din starea de somn, alături de fenomenele de hipnoză, inclusiv efectele sugestiei, controlul minții şi tehnicile de spălare a creierului. Pe lângă acestea, psihologia şi psihanaliza au investigat visurile şi diversele regiuni ale inconştientului, inclusiv influența arhetipurilor jungiene.

Deşi ştiința a abordat multe dintre problemele şi fenomenele de mai sus, continuă, totuşi, să-i lipsească recunoaşterea nu numai a nivelurilor diferite de calibrare a conştiinței, ci şi posibilitatea existenței altor dimensiuni ale existenței, precum alte dimensiuni spirituale sau diverse tărâmuri astrale.

Stările modificate de conştiință, cum ar fi stările onirice, visurile sau stările de fugă apar spontan şi anumite familii manifestă chiar o predispoziție genetică spre acestea (de exemplu, mediumuri mamă-fiică). Mintea umană este, în primul rând, experiențială, şi, ca urmare, presupune experiența ca fiind „reală", fapt obişnuit în starea de visare.

Stările de transă/fugă pot apărea şi în cazul persoanelor normale, ele putând dura minute bune, ore sau chiar zile, aşa cum se întâmplă în tulburările amnezice. În cazul transei autoinduse, fie ea şi de scurtă durată, poate apărea experiența subiectivă a unor intervale mult mari de timp - în câteva minute, viziunile altor dimensiuni pot include ore, sau chiar zile de evenimente aparente. Stările vizionare sunt obişnuite şi

în cazul anumitor personalități, fiind frecvent asociate cu tulburările epileptice din lobul temporal. Ele pot apărea, totuşi, şi la indivizi cu o fiziologie normală a creierului.

Aşa cum se poate uşor presupune, „realitatea" tuturor stărilor şi condițiilor anterioare nu a fost încă desluşită. Acestea reprezintă de multe ori o provocare chiar şi pentru cei mai experimentați clinicieni/cercetători. O lungă perioadă de timp, autorul a activat ca şi consultant atât pentru grupuri de meditație, cât şi pentru grupuri clerice, pentru dioceze episcopale şi catolice, pentru un templu Zen, pentru comunitățile rezidențiale ale diferitelor ordine religioase, ca şi pentru grupuri şi instituții de vindecare spirituală. Uneori, diagnosticul diferențial era greu de stabilit: de exemplu, „Samadhi", catatonia etc.

Răpirile de către extraterestri sunt un alt fenomen singular. Nivelul calibrat al experienței (nu al persoanei) se situează întotdeauna în jurul valorii de 70, la fel ca şi viziunile experiențiale apocaliptice (de exemplu Ioan, autorul Cărții Revelației). Aceste experiențe ale câmpurilor astrale ale conştiinței au fost similare de-a lungul secolelor şi apar în mod repetat cu aceleaşi scenarii negative. Experiențele par foarte reale pentru subiecții care, astfel, sunt foarte convingători în relatările lor despre viziunile revelate. Deseori apare câte un cult care pune bazele vreunei tabere de supraviețuire izolate. Viziunile care îl caracterizează sunt provocatoare de teamă, iar adepții în stare de transă tind să formeze o identitate de grup. Pe termen lung, prejudiciile pot fi foarte importante deoarece mitul se propagă prin teamă, sugestie şi virusul meme-urilor (de exemplu, „sfârşitul lumii" este iminent etc.).

Problemele şi adevărata natură ale acestor diverse combinaţii şi stări au fost mai puţin cunoscute şi din această cauză au produs o serie uimitoare de explicaţii şi postulări, ca şi încercări de explicaţii ştiinţifice. În prezent, abordarea clinică a studiului calibrării conştiinţei deschide o nouă cale de elucidare a naturii reale a acestor fenomene. Calibrările măcar clarifică nivelurile de adevăr şi ale conştiinţei implicate. Studiul este complicat de faptul că ideile delirante, iluziile, visurile, viziunile, amneziile, stările de transă şi stările de fugă sunt experimentate astral în mod subiectiv, dar, totuşi, nereal „obiectiv", de aceea ele neputând fi confirmate ca o realitate efectivă. Profeţiile apar şi dispar ca epifenomene ale potenţialităţii conştiinţei însăşi, ceea ce constituie substratul comun ce oferă constanta absolută din care va izvorî o încă şi mai mare clarificare.

Dacă aplicăm studiul conştiinţei la fenomenul comunicării prin „channeling" cu „învăţători" din „lumea cealaltă", primul obiect al investigaţiei este chiar autenticitatea celor ce realizează aceste lucruri. Sunt indicii care arată că 15% dintre clarvăzători, 10% dintre mediumuri, 20% dintre cei ce realizează comunicări astrale si 25% dintre mediumurile care realizează comunicări în stare de transă sunt legitimi şi autentici. Dintre „maeştrii" sau entităţile din „cealaltă lume" care se manifestă în cadrul comunicărilor astrale, 50% sunt calibraţi *sub* 200 şi doar 5% sunt calibraţi peste nivelul de 450. De aceea, se poate aplica regula *caveat emptor* („excluderea garanţiei"). Neajunsul, aşa cum se întâmplă şi în lumea obişnuita este riscul de a urma un învăţător a cărui motivaţie este controlul. Acest lucru poate fi suspectat atunci când adepţilor li se dau directive legate de viaţa personală, în loc să fie îndrumaţi să caute

răspunsurile în ei înşişi, prin urmarea travaliului spiritual interior.

Unii „învățători” din lumea cealaltă au idei delirante mesianice de grandoare, contrazise de nivelul lor de calibrare a conştiinței. În domeniul psihiatriei clinice, acestea sunt considerate „stări de exaltare”, în care pacientul are revelația subită că el ar fi chiar Iisus Hristos. La un moment dat, prin 1950, înainte ca medicamentele antipsihotice să devină disponibile, puteau exista simultan chiar doi sau trei pacienți care se credeau „Iisus Hristos”, în acelaşi spital. Pacientul considera experiențele ca fiind „reale”. (Aveam, de asemenea, şi regine, şi Napoleoni.)

O experiență spirituală autentică transformatoare este confirmată de influențele ei foarte pozitive şi, deseori, foarte profunde asupra vieții unei persoane, fapt confirmat de cei care au trăit experiențe ale adevărului spiritual când se aflau la limita dintre viață şi moarte. Beneficii calibrabile asemănătoare pot fi observate şi în urma procesului de convertire autentică, de multe ori în contextul „atingerii pragului de jos”. Astfel de persoane sunt cu adevărat „renăscute”, în sens real, aşa cum o dovedesc uneori spectaculoasele creşteri ale nivelurilor lor de conştiință. Acest lucru a fost dovedit de participanții la prelegerile spirituale, unde s-au înregistrat salturi de chiar şi până la 150 de puncte.

Diferențierea stărilor spirituale autentice de stările mintale patologice a fost descrisă anterior (Hawkins, *I: Reality and Subjectivity* - „Sinele - Realitate şi subiectivitate” - pag. 104). Acestea sunt, după cum urmează:

Starea spirituală autentică	Starea patologică sau non-spirituală
Samadhi	Catatonică

Extaz religios	Manie (hiper-religiozitate bipolară)
Luminare	Grandomanie
Iluminare	Idei delirante religioase
Pietate	Scrupulozitate (obsesiv-compulsivitate)
Inspirație	Imaginație
Viziuni	Halucinații
Învățător spiritual autentic	Fals guru, impostor, artist spiritual prefăcut
Devoțiune	Fanatism, hiper-religiozitate
Angajare	Obsedat, lobotomizat de sectă, victimizare
Noaptea adâncă a sufletului	Depresie patologică
Detaşare	Retragere, indiferență
Non-ataşament, acceptare	Pasivitate
Starea transcendentă	Mutism
Încredere	Naivitate
Stare avansată	Psihoză, egomanie
Beatitudine	Euforie
Umilință	Stimă de sine scăzută
împărtăşire spirituală	Prozelitism
Angajament	Religiozitate
Inspirat	Mesianic
Şoc divin	Tulburare schizofrenică
Extaz spiritual	Stare maniacală, extaz mediat de droguri
Lider spiritual veritabil	Politician spiritual, lider de sectă
Liber	Psihopat
Învățătură	Controlator

Sectele

Sectele ademenesc credulii prin faptul că par speciale şi prin promisiuni false. Membrii au un statut de „persoane inițiate” şi un „limbaj” special. Conducătorul grupului este carismatic, seducător şi

măgulește inițiatul, care este flatat de atenția ce i se acordă. Conducătorul este foarte „special” şi este tratat cu adulație, fapt care se va transforma rapid în controlul membrilor, incluzând chiar controlul banilor lor, al vieții lor sexuale, precum şi al stilului de viață, dietă, îmbrăcăminte etc. Membrii trebuie să se supună şi să rupă relațiile cu familia sau chiar cu partenerii de viață şi, deseori, cu asociațiile sau grupurile din care fac parte.

Grupul formează deseori o enclavă geografică restrânsă şi dezvoltă o paranoia de grup, precum şi un „lustru al cultului” (cal 120), ca în cazul unei stări hipnotice (efectul izolării şi al spălării creierului). Odată ce a fost detectat, lustrul este uşor de recunoscut („aspectul cultului programat”, aşa cum a fost el descris de către un observator). Raționalizările capătă un stil plat şi automat, iar conținutul lor este ca o „directivă de partid”, repetată papagaliceşte fiindcă a fost programată. Cultele îşi propun atragerea de celebrități, pe care le exploatează ca pe nişte exponate.

Influența conducătorilor sectei este atât de puternică, încât grupuri mari de indivizi vor ajunge să ucidă de bunăvoie nu numai alte persoane, dar chiar şi pe ei înşişi (de exemplu, Heaven’s Gate, Jim Jones, teroriştii islamici, kamikaze, membrii sectei Aum Shinrikyo care au realizat atacuri cu gaz sarin în metrou, bolşevicii, partidul nazist, al-Qaeda, talibanii, susținătorii supremației rasei albe, Ku Klux Klanul, liberaționiştii etc.).

Alte caracteristici ale cultelor sunt prozelitismul şi insistența de a urma linia comună a sistemului de credințe al unui grup pseudo-religios, prin care individualitatea este disprețuită şi chiar amenințată.

Conducătorii sunt foarte orientați către putere, iar controlul şi egoismul paranoic sunt teme dominante.

Uneori, un conducător spiritual este calibrat ca integru la începutul carierei sale, pentru ca ulterior să cadă victimă seducției prestigiului, banilor, sexului sau al venerării adepților. După aceea, grupul spiritual inițial degenerează într-un cult, sau o tehnică spirituală devine, de fapt, o marcă înregistrată, urmând a fi comercializată şi introdusă pe piață de agenți de publicitate angajați. În acest caz, tehnica este calibrată mai sus de 200, dar organizația însăşi este calibrată mai jos de 200 şi devine, în principal, o organizație de marketing care face negoț cu conceptul original sau cu tehnica exclusivă. Tehnica este, astfel, predată numai în schimbul unui anume cost, iar „instructorilor" le este interzis să dezvăluie învățăturile secrete (care sunt, în general, câteva fraze simple sau propoziții cu aplicații generale în „ameliorarea sănătății", „atragerea bogăției", „îmbunătățirea vieții amoroase", „a deveni mai popular", „atingerea potențialului maxim pentru a înregistra succes", „atragerea unei perechi" etc.). Unele dintre tehnicile promovate pot fi găsite în orice prăjiturică cu răvaş, de exemplu: „Un zâmbet îți poate schimba viața pentru totdeauna" (cal 350) sau „Succesul trage la omul bun" (cal 360).

Adevărata valoare a unor astfel de ateliere nu este magia unui concept central sau a unei tehnici, ci practica disciplinată a aplicării acestuia cu regularitate în viața de zi cu zi, în loc de a-l înlătura rapid în virtutea convingerii: „cunosc deja aceste lucruri". Importanța atelierelor de instruire stă în învățarea valorii pe care o au aplicarea constantă şi punerea propriu-zisă în practică a unui instrument prețios, ca şi concentrarea

statornică - „credința”, de exemplu, în manualul *A Course în Miracles* („Un curs în miracole”).

O altă expresie a cultelor este cultificarea grupurilor dizidente din cadrul religiilor tradiționale, de exemplu „fundamentalismul” extremei drepte, mai proeminent şi mai vizibil în Islam, creştinism şi variațiile etnice ale religiilor din întreaga lume.

Aum (mantra)	210	Împreunarea mâinilor pentru rugăciune	540
Botezul	500		
Baia în Gange	540	Rugăciunea lui Jabez	310
Confirmarea	500	Rugăciunea Sfântului Francisc de Assisi	580
Acte devoționale	540		
Arderea devoțională a tămâiei	540	Acte de bunătate aleatorii	350
		Recitarea Rozariului	515
Mătăniile	540	Shanti Shanti Shanti	650
Regula de aur	405	Abandonarea voinței (în interior) în fața lui Dumnezeu	850
Cânturi Gregoriene	595		
Hajj (pelerinajul la Mecca)	390	Abandonarea lumii pentru Dumnezeu	535
Japa	515		
Rugăciunea lui Iisus	525	Roțile de rugăciune	540
Kirtan (psalmodiere yoghină)	250	Cele 12 trepte ale Alcoolicilor Anonimi	540
Îngenuncherea pentru rugăciune	540		
		Meditația Transcendentală	295
Riturile de înmormântare	500	Vizualizarea (vindecare)	485
Rugăciunea Domnului	650	Zidul Plângerii	540
Om (pronunțat OOM - silabă repetată în yoga)	740	Parcurgerea Labirintului din Catedrala din Chartres	503
Om Mane Padme Hum	700	Gândurile tind să se manifeste	505
Om Namaha Shivaya	630		

Practici spirituale

Toate acestea denotă devoțiunea, fiind, astfel, comune tuturor religiilor autentice. Prin intenție, omul sfinţeşte în mod simbolic şi îşi asumă o obligație atât față de sine, cât şi față de ceilalți, precum şi față de locurile de venerare. Datorită intenției, toate tipurile de binecuvântare şi de rugăciune sunt calibrate la 500, iar efectul lor colectiv poate să aibă un impact incomensurabil asupra nivelului global al conştiinței umane colective. Acest fapt este sugerat de observația că ultimele două salturi majore ale nivelului global al conştiinței umane au avut loc, succesiv, după Convergența Armonică de la sfârşitul anilor 1980, când nivelul conştiinței colective a crescut de la 190 la 205, şi apoi, din nou, în timpul Concordanței Armonice din noiembrie 2003, când a crescut de la 205 până la 207, cât este şi în prezent (2005 n.ed.). În ambele ocazii, oameni din întreaga lume se rugau simultan. Momentul tranziției de la 205 la 207 a avut loc, cu totul întâmplător, la sfârşitul unei prelegeri din San Francisco

(care a fost filmată), când un grup de patru sute de oameni angajați pe calea spirituală se rugau simultan şi pronunțau sunetul „Om”, după care a urmat meditația pe fondul incantației sutrei Lotusului în sanscrită. Aceasta s-a petrecut între orele 5:15 şi 5:25 PM ora Californiei. În fața audienței, la ora 5:15 PM nivelul conştiinței umanității a fost calibrat la 205. A fost, apoi, recalibrat la 5:30 PM, după rugăciune, iar nivelul crescuse la nivelul actual de 207.

Alte învățături, şcoli şi tradiții spirituale

Nivelurile de calibrare nu indică faptul că un nivel este „mai bun” decât altul, ci doar că sunt diferite, analog alegerii croselor la jocul de golf, care depinde dacă cineva va „lovi”, „va lovi scurt” sau „va lovi cu putere”. Astfel, eficacitatea este rezultatul intenției şi nu doar o tehnică în sine.

Mulți învățăcei spirituali au explorat o serie de astfel de experiențe, relatând ulterior beneficii practice şi experimentale. Aplicarea principiilor spirituale asupra multor dileme umane este recunoscută pe scară largă ca fiind eficace, chiar şi atunci când nu există o motivație conştientă inițială, ca, de exemplu, în cazul alcoolicului fără nici o speranță, care, după ce a fost obligat de judecător să meargă la întrunirile Alcoolicilor Anonimi, îşi revine în mod miraculos şi devine un model de inspirație pentru ceilalți prin practicarea principiul spiritual al „transmiterii mesajului şi altora”, adică împărtăşindu-şi experiența mai degrabă decât făcând prozelitism.

Integritatea spirituală se manifestă ca speranță, credință, caritate şi prin inspirarea celorlalți prin intermediul exemplului. Organizațiile spirituale integre care permit accesul liber se dezvoltă prin atragere, mai mult decât prin promovare şi sunt lipsite de dogme. Bazarea pe puterea câmpului este dovedită de experiența grupului că oamenii „înțeleg prin osmoză”, şi nu prin intelectualizare.

Cheile lui Enoh	265	Rozacrucienii	405
Fotografia Kirlian	160	„Moşire a sufletului”	240
Cavalerii Templieri	400	Superstiția	200
Kung Fu	410	Telepatia	250
Metafizica	460	Teosofia	365
Numerologia	210	Biserica Universalistă	320
Qi Gong	240	Frăția Albă	560
Renaşterea	250	Magia albă	203

Reiki	340	Wu Den	275
Rolfing	205		

Concluzii

Confirmarea realității spirituale prin intermediul tehnicilor de calibrare a conştiinței are o valoare mare în dezvoltarea cunoştințelor umane prin faptul că reprezintă o capacitate de a explora domenii care înainte nu erau accesibile, cu atât mai puțin verificabile, din cauza limitărilor intelectului. În timp ce conştiința spirituală avansată şi realitatea sunt „un loc comun” pentru mistic, ele par încă străine unor largi populații şi subgrupuri pentru care spiritualitatea este mai puțin familiară decât religiile tradiționale sau domeniile seculare ale proceselor de gândire şi ale logicii lui Newton.

Cap. 18 - Rezumat şi concluzie

În vremurile antice, sursa de bază a adevărului mai înalt o reprezentau revelațiile marilor mistici, sfinți şi avataruri, esența spirituală a religiei fiind, astfel, respectată şi venerată. Adepții religiilor consacrate au procedat astfel din credință şi evlavie față de revelațiile Divinității. Ulterior, totuşi, această cunoaştere a fost apropriată şi a devenit, în principal, proprietatea clerului, care a instaurat dictatul ortodoxiei doctrinei ecleziastice.

În cele din urmă, adevărurile mai înalte, care sunt neliniare şi calibrează de la 540 la l.000, au început să fie înconjurate de o aură de mister şi de autoritate care a atras, ulterior, o mare avere ce a permis construirea măreților temple, realizarea arhitecturii magnifice a marilor catedrale gotice, moschei, precum şi a splendidei Alhambra din Spania.

Reverența a devenit codificată şi structurată în expresiile sale, care, de atunci, au fost impuse cu autoritate, ca şi cerințe. Astfel au apărut constrângerile, teama, dar şi separatismele şi militantismul. Din aceste particularități s-a născut puterea politică - cu ispitele ei rivale de control secular asupra oamenilor, teritoriului şi bogățiilor, la care se adăugau achiziționarea de ranguri şi titluri impresionante.

A început să fie exploatată credința adepților şi grandoarea a hrănit eul în locul venerării lui Dumnezeu. Religia a fost coruptă de infatuarea eului ca urmare a religiozității fanatice, ceea ce a dus la milenii întregi de războaie neîncetate şi care continuă neabătut până în zilele noastre. În virtutea acestor denaturări, cărțile sfinte ale Fiilor lui Abraham au devenit justificarea însăşi a conflictelor, războaielor şi genocidurilor. În

ciuda abuzurilor şi a însuşirii ilegale a religiei organizate de către uzurpatorii fiecărei credințe, adevărurile esențiale au fost păstrate şi sunt încă disponibile în spatele confuziei şi a împingerii lor în fundal de către pompă şi ceremonii. Astfel, doctrina a devenit instrumentul asupririi şi al fricii, mai curând decât al eliberării prin adevăr. Libertatea nu era nici o valoare, nici o alternativă practică, acolo unde consecințele pretinselor erezii erau cu adevărat grave. În consecință, ortodoxia era singurul mod de viață sigur, iar granițele acestei siguranțe erau consolidate de teama de excomunicare şi de consecințele amenințătoare ale păcatului, impuse prompt de teroarea instaurată de Inchiziție şi de persecutarea misticilor.

Cu toate acestea, în Orientul îndepărtat adevărul spiritual nu a căzut pradă lăcomiei egoului de putere seculară şi nici religia nu a dobândit o imagine întunecată, aşa cum s-a întâmplat în societățile din Orientul Mijlociu şi din Occident. Învățăturile taoismului, budismului, hinduismului antic din marile yogas (căile către Dumnezeu) au adus un climat mai calm, pentru care genocidurile şi persecuțiile erau străine. Deşi, uneori, erau impuse prin vreo doctrină modelată de anumiți conducători, învățăturile însele erau non-violente şi non-materialiste, fiind astfel protejate prin propria lor puritate.

În timp ce religiile occidentale pretindeau şi depindeau de supunerea în fața autorității ecleziastice, religiile orientale îndemnau la căutarea în interior a adevărului, mai mult decât în afară. Fapt important, în cadrul unei dezvoltări paralele, marii filozofi ai Greciei antice au descoperit că intelectul în sine ar putea fi drumul căutat spre adevăr. Socrate, de exemplu, se dedicase adevărului cu atâta sinceritate încât a preferat

să se supună ordinului de a bea cucută şi să accepte moartea, decât să încalce principiile adevărului. În situația aceea ar fi putut alege să se salveze prin supunerea față de autorități, numai că asta ar fi însemnat încălcarea propriilor sale învățături. De aceea, dând dovadă de integritate, Socrate a ales să urmeze dictonul „Să-ți fii fidel ție însuți".

Filozofii antici au stabilit, apoi, căile către adevăr prin metafizică, teologie, epistemologie, ontologie şi ştiințele intelectului bazate pe dialectica rațiunii şi a logicii, mai mult decât pe credința oarbă. Dialogurile lui Platon, Aristotel şi Socrate au creat, prin puterea intenției lor curate, fundamentul şi inspirația pentru dezvoltarea intelectuală viitoare a lumii occidentale, care a înflorit mai departe ca descoperire ştiințifică prin roadele ulterioare ale astronomiei, fizicii, chimiei, matematicii avansate şi chiar până în zilele noastre, când şi-au făcut apariția ştiința calculatoarelor, mecanica cuantică, dinamica neliniară şi teoria M.

Descoperirile lui Newton, Kepler, Haley, Copernic, Galilei şi ale generațiilor următoare de oameni de ştiință au transformat lumea, au uluit şi, în acelaşi timp, au adus omenirii beneficii cu genialitatea lor extraordinară. Este de înțeles că, atunci, omenirea a slăvit intelectul, rațiunea şi ştiința ca o speranță pentru viața pe pământ şi, prin aceasta, a dat credința religioasă la o parte. Drept urmare, religia a devenit compartimentată şi a continuat să existe având un rol mult mai limitat, de etică personală şi ca un sistem de credință aplicat vieții după moartea pământească. Credința şi religiozitatea nu au fost negate, dar au fost ținute în suspensie şi separate de lumea „reală", practică, de fiecare zi, a supraviețuirii şi a afacerilor.

Această diviziune a orientării a părut să funcționeze timp de multe secole, perioadă în care nivelul calibrabil al conştiinței omenirii era mai mic de 200. Dar cum nivelul global predominant al conştiinței omenirii depăşea 190, nivel la care se afla de veacuri - peste linia critică de 205 ajungând apoi la nivelul la care se află şi în prezent, de 207, ambianța generală a societății a trecut printr-o schimbare de expresie majoră, întâi mai subtilă, mai apoi foarte vizibilă. Societatea colectivă a devenit, acum, mult mai puțin tolerantă față de non-integritate, lăcomie egoistă şi concentrare exclusivă pe câştig. A ajuns, treptat, să fie mai umanitară, mai păsătoare şi să aprecieze mai mult valorile spirituale. Şi-a făcut apariția o preocupare crescândă pentru corectitudine, echilibru, protejarea celor vulnerabili şi aprecierea calității mediului, precum şi pentru demnitatea şi drepturile oamenilor. În locul aderării la doctrina ortodoxă, noua chemare se adresează mai degrabă libertății şi egalității, aşa cum fuseseră acestea deja definite şi specificate în Constituția Statelor Unite (calibrată la nivelul impresionant de 710).

Paradoxal, noul avânt şi noul accent pus pe valorile spirituale au fost preluate de egoul susținătorilor aflați în căutare de putere, adică exact ceea ce făcuse şi biserica în trecut. Aceştia au încercat să uzurpe adevărurile fundamentale, pentru a stabili o nouă formă de asuprire şi de control asupra altora. Instrumentul folosit a fost distorsionarea cunoaşterii valide, în retorică; aceasta a reprezentat partea întunecată a democrației, prin mecanismul discursului liber preconizat de Socrate încă din 350 Î.Hr.

În timp ce ştiința, logica şi integritatea intelectuală sunt, toate, calibrate de la mijlocul până la cel mai înalt nivel al palierului 400, retorica în contradictoriu este

consecința erorilor de judecată intrinsece nivelurilor de calibrare de la 135 la 190. Aceste distorsiuni ale adevărului sunt mascate sub forma idealismului umanist, însă ele reprezintă mai degrabă simpla reapariție a narcisismului în haine noi. Motivul îl constituie totalitarismul secular prin controlul legiferat al celorlalți şi substituirea poziționalităților romanticizate care seduc gândirea egoului şi plac imaturității. Expresiile acestor câmpuri de energie sau încălcări ale adevărului sunt dezvăluite de semnele de diagnostic patognomonii ale apariției urii, care îi este străină atât adevărului intelectual, cât şi celui spiritual.

Câmpurile de energie calibrate mai jos de 200 sunt văzute ca fiind reacționare, deoarece sunt contrare ca direcție față de progresia globală a conştiinței lumii însăşi, aflată în prezent la nivelul de 207 - mai puțin America, ce este calibrată la 421. Modul în care se va rezolva acest conflict va influența caracterul societății până când elementele sale de bază vor fi identificate şi rezolvate.

Implicațiile unui studiu al nivelurilor calibrate ale conştiinței ale multor aspecte din evoluția omenirii, în expresiile sale, dezvăluie informații importante şi pragmatic utile. În timp ce credința oarbă a fost - şi încă mai este - calea principală către adevăr pentru marea majoritate a omenirii, în timpuri mai recente „omul modern" a renegat-o şi a compartimentat-o. După era credinței, intelectul redeşteptat din Grecia antică şi era rațiunii au triumfat din nou şi au evoluat ca ştiință modernă, care, în schimb, a devenit noul depozitar al credinței. Datorită calibrării la un nivel înalt a ştiinței, la mijlocul nivelului de 400, fructele sale au fost o comoară pentru omul modem, care, drept urmare, a fost eliberat de cauzele majore ale suferinței.

Omul modem se confruntă acum cu dilema: pe care cale trebuie să o ia pentru a ajunge la adevărul real, în afară de ştiinţă şi tehnologie. Credința oarbă pare a fi în regresie şi, reîntorcându-se la religia tradițională, redeşteaptă vechile temeri faţă de opresiunea teocratică, păcat şi vină. Ca alternativă, psihologia şi educația, cândva erudite, au fost acum contaminate de poziționările politice excesive şi înecate în sofistica postulărilor relativiste contradictorii, care sunt calibrate sub 200. Chiar dacă sunt popularizate, considerate fiind un presupus progres, ele reprezintă, de fapt, un regres.

Ştiința rămâne relativ nepătată, dar operațională şi a fost limitată în special la paradigma newtoniană. Astfel, adevărații căutători ai adevărului au redescoperit învățăturile pure care au stat la baza societăților paşnice ale Orientului antic - căile non-dualiste către adevăruri ale budismului, taoismului şi hinduismului - aşa cum au fost ele transmise de marii învățători şi de *rishis,* marilor yoghini. Aceasta a dus la renaşterea interesului pentru misticism şi țelul său, realizarea Sinelui. În timp ce culturile occidentale s-au concentrat în mod tradițional pe transcenderea divinității, Orientul s-a concentrat pe descoperirea divinității imanente ca sursă a Existenței însăşi. Redescoperirea unei noi paradigme a realității care transcende limitările intelectului sau credința oarbă a devenit, treptat, mai atrăgătoare. Pe lângă acestea, calea interioară era accesibilă tuturor, bine documentată şi neînregimentată.

Esența tuturor învățăturilor antice a fost transcenderea limitărilor egoului şi a sistemelor sale de credințe care stau la baza iluziilor, ce sunt distorsionări ale adevărului ca urmare a structurii dualiste a eului. Astfel, Iluminarea a devenit punctul central al

investigațiilor şi efortului, aşa cum o demonstrează interesul mare din prezent față de mişcarea pentru perfecționarea de sine, precum şi față de Creativele Culturale, care evită colectiv violența, disputa şi controversa. Ele caută, în schimb, adevărul prin transformare interioară şi împlinire în vederea realizării Unității cu tot ce este viu.

Calea cea mai directă către Iluminare este transcenderea limitărilor egoului/minții, prin consacrarea față de adevărul verificat. Acest proces este potrivit pentru omenirea modernă şi lipsit de conflicte cu ştiința sau cu religia. În momentul în care omenirea, din frustrare sau deziluzie, a trecut de la credința în nevăzut, la credința în lumea liniară a ştiinței, a apărut o nouă speranță, întărită de beneficiile foarte tangibile şi foarte vizibile ale încrederii şi credinței în lumea liniară, exterioară, a percepției eului. Numai că, atunci, acelaşi proces ar însemna să acorde prioritate şi putere conținutului conştiinței, mai degrabă decât puterii nevăzute a conştiinței însăşi, prin conținutul căreia ar putea fi realizat şi recunoscut adevărul. Puterea se afla în Lumină şi nu în detaliile a ceea ce era luminat. Liniarul este, de asemenea, şi limitare, fiind astfel predispus la eroare în virtutea defectului intrinsec de a identifica în mod greşit, percepția cu realitatea.

Transcenderea liniarului către neliniar reprezintă modul misticului - calea non-dualității - de a realiza lumina interioară a conştiinței însăşi, Sinele Adevărat şi Nemuritor. Toată lumea se încrede în simțul interior al realității sau în capacitatea de a „cunoaşte", care stau la baza tuturor trăirilor şi a mărturiilor indiferent de context. Conținutul minții gândeşte, dar numai câmpul neliniar „cunoaşte"; cum altfel ar fi posibilă cunoaşterea a ceea ce este gândit?

Deoarece toată lumea trăieşte, de fapt, experiența fiecărui moment, Sursa capacității de a cunoaşte sau de a experimenta se află la îndemâna noastră şi este pură în sine. Toată lumea îşi da seama că trăieşte într-o continuă „experiență”, indiferent de conținutul schimbător al acesteia.

Rolul cel mai timpuriu al evoluției conştiinței a fost supraviețuirea de bază. După aceea, au apărut senzația şi achiziționarea, relaționarea şi emoțiile. Apoi au apărut interesul pentru învățare, cunoaştere, evoluție şi extinderea domeniilor cunoaşterii, incluzând cunoaşterea de sine, motivația şi psihologia, iar, ulterior, curiozitatea față de ceea ce ştim şi de ceea ce este intrinsec şi sursă a vieții. Şi mai târziu s-a ivit întrebarea în legătură cu existența ca viață sau corolarul său, viața versus existență, ceea ce a dus la cunoaşterea Divinității/Creatorului/lui Dumnezeu ca transcendent (conceptual), sau al Divinității ca fiind experiențială şi Imanentă. Transcendența este religie, iar experiențialul este spiritual. Calea mistică transcende credința şi confirmă Realitatea sa fundamentală. Ea elimină orice dubiu, deoarece Cel ce cunoaşte şi Ceea ce este cunoscut se întrepătrund ca Sine.

Oricine este deja un mistic şi este atras din naştere spre Iluminare, indiferent dacă este conştient de acest lucru sau nu. Aceasta este o prelungire a calităților de a învăța şi de a manifesta curiozitate, care, pentru minte, sunt înnăscute. Astfel, calea către „non-dualitatea devoțională” este deschisă oricui şi nu are alte cerințe în afară de aptitudinea de a fi corect față de sine şi de dorința de a se alinia cu adevărul verificabil şi de a-l urmări până la Sursa sa. Calea cea mai firească şi mai directă către Iluminare a fost discutată în cărțile *The Eye of the I* („Ochiul Sinelui”), *I: Reality and Subjectivity*

(„Eul: Realitate şi subiectivitate") şi va fi descrisă mai detaliat în cărțile care vor urma: *Transcending The Levels of Consciousness: The Stairway to God* („Transcenderea nivelurilor de conştiință: calea directă către Dumnezeu") şi *Devotional Nonduality* („Non-dualitate devoțională") (titluri ce au fost schimbate de autor la publicarea cărților respectiv în *Transcending the Levels of Consciousness: A Stairway to Enlightenment* şi *Discovery of the Presence of God -Devotional Nonduality,* prima tipărită deja în limba română în 2007, sub titlul *Transcenderea nivelurilor conştiinței - Scara spre Iluminare*, cea de-a doua urmând să apară în 2009-n.ed.)

Gloria în Excelsis Deo!

Anexa A - Calibrarea nivelurilor de adevăr ale capitolelor

Notă explicativă

După cum era de aşteptat, secțiunile I şi III, dedicate adevărului spiritual, calibrează la cele mai înalte niveluri. Secțiunea II, care se ocupă de chestiunile lumeşti şi sociale mai problematice, reflectă iluziile şi erorile lumii din perspectiva non-liniarității impersonale, reprezentată de nivelul calibrat 600 şi cele de deasupra acestuia. În ciuda acestei secțiuni dedicate dualității problemelor lumeşti, cartea per ansamblu se situează la nivelul 935, valoare comparabilă cu cea atinsă de volumele precedente (Putere versus Forță: 850, Ochiul Sinelui: 980 şi Şinele, Realitate şi Subiectivitate: 999.8)

Secţiunea I	**Ce este adevărul?**	
Capitolul 1	Perspectivă istorică	900
Capitolul 2	Ştiința adevărului	935
Capitolul 3	Adevărul ca enigmă: provocarea şi lupta	855
Capitolul 4	Evoluția conştiinței	860
Capitolul 5	Structura esențială a adevărului	900
Capitolul 6	Manifestare versus cauzalitate - creație versus evoluție	965
Capitolul 7	Fiziologia adevărului	750
Capitolul 8	Fapt real versus ficțiune: realitate şi iluzie	760
Secţiunea II	**Aplicaţii practice**	
Capitolul 9	Structura socială şi adevărul funcțional	640
Capitolul 10	America	620
Capitolul 11	Neajunsurile societății	635
Capitolul 12	Chestiuni problematice	640
Secţiunea III	**Adevărul şi lumea**	
Capitolul 13	Adevărul: calea spre libertate	935
Capitolul 14	Țări şi politici	645
Capitolul 15	Adevăr şi război	725
Secţiunea IV	**Conştiința superioară şi adevărul**	

Capitolul 16	Religie şi adevăr	935
Capitolul 17	Adevărul spiritual	980
Capitolul 18	Sumar şi concluzie	940
Cartea *Adevăr versus Falsitate* în întregul său		935

Anexa B - Harta scalei conştiinţei

Perceperea lui Dumnezeu	Perceperea de sine	Nivel	Etalon	Emoţie	Proces
Sine	Este (a fi)	Iluminare	700-1000	Inefabil	Conştiinţă pură
Atotfiinţă	Desăvârşit	Pace	600	Extaz	Iluminare
Unul	Complet	Bucurie	540	Serenitate	Transfigurare
Iubitor	Blând	Iubire	500	Reverenţă	Revelare
înţelept	Semnificativ	Raţiune	400	Înţelegere	Abstracţie
Milostiv	Armonios	Acceptare	350	Iertare	Transcendere
Inspirator	Plin de speranţă	Bunăvoinţă	310	Optimism	Intenţie
Împuternicitor	Satisfăcător	Neutralitate	250	Încredere	Eliberare
îngăduitor	Făcător	Curaj	200	Afirmare	împuternicire
▲ **NIVELURI DE ADEVĂR** **NIVELURI DE FALSITATE** ▼					
Indiferent	Exigent	Mândrie	175	Ironie	Infatuare
Răzbunător	Antagonic	Mânie	150	Ură	Agresiune
Tăgăduitor	Dezamăgitor	Dorinţă	125	Dorinţă mistuitoare	Înrobire
Pedepsitor	Înspăimântător	Frică	100	Anxietate	Retragere
Nepăsător	Tragic	Suferinţă	75	Regret	Descurajare
Condamnator	Lipsit de speranţă	Apatie, ură	50	Disperare	Abdicare
Vindicativ	Malefic	Vină	30	Vinovăţie	Distrugere
Disprețuitor	Urător	Ruşine	20	Umilire	Eliminare

Anexa C - Cum calibrăm nivelurile conştiinţei

Informații generale

Câmpul energetic al conştiinței posedă o dimensiune infinită. Anumite niveluri ale acestuia se corelează cu conştiința umană, iar acestea au fost calibrate de la „1 „ la „1.000” (vezi şi Anexa B: Harta scalei conştiinței). Aceste câmpuri energetice reflectă şi domină conştiința umană.

Tot ceea ce există în univers radiază o anumită frecvență sau câmp energetic, care se păstrează pentru totdeauna în câmpul conştiinței. Astfel, fiecare persoană sau ființă care a trăit vreodată, precum şi orice lucru legat de ea (incluzând orice împrejurare, gând, acțiune, sentiment ori atitudine) este înregistrat pentru vecie şi poate fi regăsit şi accesat în orice moment din prezent sau viitor.

Tehnica

Răspunsul kinesiologic (testarea musculară) constă într-un răspuns simplu, prin „da” sau „nu”, la anumiți stimuli. În medicina hol istă cel care efectuează testarea apasă cu două degete pe încheietura mâinii întinse orizontal de subiect, exercitând o presiune moderată asupra acesteia. De regulă, subiectul testării ține cu cealaltă mână deasupra plexului solar o anumită substanță, ce urmează a fi testată. Cel care efectuează testarea îi spune subiectului „rezistă” şi, dacă substanța testată este benefică pentru subiect, brațul acestuia va rămâne puternic. Dacă, dimpotrivă, aceasta nu este benefică sau are un efect advers, muşchiul nu va putea rezista aceleiaşi presiuni şi brațul subiectului va slăbi. Răspunsul obținut astfel e foarte rapid şi succint.

Testul a fost efectuat de mii de practicieni de pretutindeni, iar fiabilitatea şi eficiența sa au fost studiate şi documentate. (Vezi Referințele). ***Este important de notat faptul că, pentru obținerea unor răspunsuri corecte, atât persoana care efectuează testarea, cât şi subiectul acesteia trebuie să calibreze peste nivelul 200.***

Cu cât nivelul de conştiință al echipei de testare e mai ridicat, cu atât mai corecte vor fi rezultatele. Optim ar fi ca ambii participanți să calibreze în marjele superioare ale nivelului 400, ceea ce reprezintă claritatea, conştienta contextului, precizia definiției şi integritate, onestitate şi conştiență. Cea mai bună atitudine e cea a detaşării clinice, ce presupune să punem întrebările prefațându-le cu declarația următoare: „în numele binelui suprem (respectiva chestiune) calibrează ca adevărată.

Peste 100, peste 200, etc. Contextualizarea afirmației „în numele binelui suprem" sporeşte acuratețea deoarece transcende motivațiile şi interesele personale egoiste.

Pentru mulți ani, testul a fost considerat a fi un răspuns local al sistemului imunitar sau de acupunctura al corpului. Cu toate acestea, cercetările ulterioare au scos la iveală faptul că răspunsul nu era deloc unul local al corpului, ci un răspuns general al conştiinței, manifestat în fața unei substanțe sau a unei declarații. Ceea ce este adevărat, benefic şi aduce prinos vieții generează un răspuns pozitiv ce provine din câmpul impersonal al conştiinței care este prezent în orice ființă. Acest răspuns pozitiv este indicat de creşterea tonusului muscular al corpului. În general, cel mai des folosit este muşchiul deltoid, deoarece este considerat a fi cel mai bun muşchi indicator; cu toate

acestea, oricare alt muşchi al corpului poate fi utilizat în acelaşi scop. (De exemplu muşchiul gambei, folosit adesea în acest scop de practicienii ştiinței chiropractice.)

Înainte de a pune o întrebare (în forma unei declarații), este necesar să solicitați permisiunea, afirmând de exemplu: „Am permisiunea de a întreba ceea ce intenționez" (Da/Nu). Respectiv, rostiți următoarea frază:, Această calibrare serveşte binelui suprem". Dacă o declarație este falsă, respectiv dacă o substanță este nocivă, tonusul muscular slăbeşte atunci când subiectului i se cere să reziste. Acest lucru indică faptul că stimulul este negativ, neadevărat, împotriva vieții - respectiv că răspunsul este „nu". Răspunsul este foarte prompt, presupunând o durată extrem de scurtă. Corpul îşi va reveni apoi imediat, întorcându-se la tensiune musculară normală.

Pentru efectuarea testării kinesiologice, procedura reclamă prezența a două persoane: cel care efectuează testarea, respectiv subiectul acesteia. Este de preferat ca testarea să aibă loc într-un mediu liniştit, lipsit de zgomot sau muzică de fundal. Subiectul testării îşi ține ochii închişi. *Cel care efectuează testarea trebuie să formuleze „întrebarea" într-o formă declarativă.* Acestei întrebări declarative i se poate răspunde prin „da" sau „nu", prin intermediul testării kinesiologice. De exemplu, este *incorect* să întrebați: „Este oare acesta un cal sănătos?". Forma corectă a aceleiaşi întrebări este următoarea: „Acest cal este sănătos", respectiv corolarul acesteia „Acest cal este bolnav".

După formularea acestei declarații, persoana care efectuează testarea apasă cu două degete pe încheietura mâinii întinse orizontal de subiect, exercitând o presiune moderată asupra acesteia şi spunându-i în acelaşi timp

„rezistă”. Brațul subiectului va putea rămâne ferm şi puternic, fapt care indică un răspuns prin „da”, respectiv poate slăbi, lucru ce corespunde unui răspuns prin „nu”. Răspunsul este foarte scurt şi imediat.

Calibrarea nivelurilor specifice

Punctul critic dintre pozitiv şi negativ, dintre adevărat şi fals, sau dintre ceea ce este constructiv, respectiv destructiv se găseşte la nivelul calibrat 200 (vezi harta scalei conştiinței). Tot ceea ce se găseşte deasupra valorii 200 este adevărat şi determină creşterea tonusului muscular al subiectului; tot ceea ce se găseşte sub această valoare este fals şi determină scăderea tonusului muscular al aceluiaşi subiect.

Se poate testa absolut orice afirmație, eveniment istoric sau persoană (indiferent dacă din prezent sau trecut). Întrebările nu trebuie nici măcar verbalizate.

Calibrarea numerică:

Exemplu: „Ramana Marharshi calibrează peste nivelul 700?”. (Da/Nu)

Sau, „Hitler calibrează peste nivelul 200?”(Da/Nu). La 20 de ani? (Da/Nu) La 30? (Da/Nu) La 40? (Da/Nu) în momentul morții? (Da/Nu)

Aplicații

Testarea kinesiologică nu poate fi folosită pentru a prezice viitorul, în rest nu există nicio limită în calea întrebărilor dumneavoastră. Conştiința nu are limite nici în timp, nici în spațiu dar, cu toate acestea, permisiunea poate fi refuzată. Orice eveniment istoric, fie el prezent sau trecut, poate fi testat. Răspunsurile sunt impersonale şi nu depind nici de sistemul de credință al subiectului, nici de cel al persoanei care face testarea.

De exemplu, protoplasma manifestă o reacție de aversiune la stimulii nocivi şi carnea ce sângerează. Acestea constituie calități ale materialelor testate şi sunt impersonale. De fapt, conştiința nu cunoaşte decât adevărul, deoarece numai acesta are o existență reală. Ea nu răspunde la falsitate, deoarece falsitatea nu are o existență propriu-zisă în realitate. Totodată, ea nu va răspunde corect nici întrebărilor egoiste sau non-integre, de genul celor care vizează investirea banilor în anumite acțiuni.

Prin urmare, răspunsul kinesiologic este doar o prezență. Aşa cum se întâmplă şi în cazul electricității, spunem că lumina este aprinsă. Atunci când spunem că este stinsă, ne referim de fapt la absența electricității. În realitate, nu există nimic de genul „nimicului". Aceasta este o afirmație deopotrivă subtilă şi crucială pentru înțelegerea naturii conştiinței. Conştiința este capabilă să recunoască doar Adevărul. Ea pur şi simplu eşuează să răspundă la falsitate. În mod similar, o oglindă reflectă o imagine numai dacă există un obiect de reflectat. Dacă nu există nici un obiect în fața oglinzii, nu există nici vreo imagine reflectată în aceasta.

Pentru a calibra un nivel

Nivelurile calibrate se raportează la o scală de referință specifică. Pentru a ajunge la aceleaşi valori ca în harta scalei conştiinței redată în Anexa B, întrebările trebuie corelate cu aceasta, după cum urmează: „Pe o scală a conştiinței umane de la 1 la 1.000, în care 600 indică iluminarea, acest obiect/acțiune/substanță calibrează peste...(un număr)". Sau: „Pe o scală a conştiinței unde 200 constituie nivelul Adevărului, iar 500 nivelul Iubirii, această afirmație calibrează peste ...(indicați un anumit număr)".

Informații generale

Oamenii doresc în general să deosebească adevărul de falsitate. Prin urmare, afirmația trebuie făcută cât mai precis. Evitați folosirea termenilor generali precum „este oare aceasta o slujbă bună?”. „Bună” în ce sens? Al salarizării? Condițiilor de muncă? Posibilităților de promovare? Corectitudinea şefului?

Expertiza

Familiaritatea cu testarea generează o expertiză progresivă, întrebările adecvate încep să se ivească tot mai des şi pot deveni aproape incredibil de corecte. Dacă acelaşi subiect al testării lucrează împreună cu o aceeaşi persoană ce efectuează testarea pentru o anumită perioadă de timp, cel puțin una dintre aceste două părți va dezvolta o calitate de o uimitoare acurateţe, care constă în principal în capacitatea de a indica cu precizie întrebările adecvate chiar şi atunci când subiectul nu are nici o idee despre acestea. De exemplu, persoana care efectuează testarea a pierdut un obiect şi începe să spună: „l-am lăsat în biroul meu” (Răspuns: nu) „l-am lăsat în maşină” (Răspuns: nu). Apoi, pe neaşteptate, subiectul testării aproape că „vizualizează” obiectul şi spune: „întreabă: l-am agățat pe uşa de la baie?”. Atunci cel care efectuează testarea spune: „obiectul este agățat pe uşa de la baie”.(Răspuns: da). În cazul de față, subiectul testării nu avea nici o idee despre faptul că persoana care efectua testarea se oprise să alimenteze maşina şi-şi uitase geaca pe uşa toaletei benzinăriei.

Se poate obține astfel orice informație, despre absolut orice lucru din prezent sau trecut. Printr-o verificare încrucişată, acurateţea poate fi confirmată cu

uşurinţă. E normal să fii sceptic la început. Totodată, oricine îşi însuşeşte această tehnică, are la dispoziţie în mod instantaneu un număr mai mare de informaţii decât pot stoca toate computerele şi bibliotecile din întreaga lume. Prin urmare, posibilităţile acestei metode sunt în mod evident nelimitate şi uimitoare.

Limite

Din motive încă necunoscute, aproximativ zece la sută din totalul populaţiei lumii nu poate folosi tehnica testării kinesiologice - probabil din cauza unui dezechilibru al energiei *chi.* Testul este corect numai dacă atât subiecţii testării, cât şi intenţia întrebării calibrează peste nivelul 200, fiind prin urmare integre. Uneori, de asemenea din motive nedescoperite încă, se întâmplă ca persoanele căsătorite să nu se poată testa una pe celalaltă, trebuind astfel să apeleze la o a treia persoană.

Un subiect potrivit pentru testare este o persoană al cărei braţ se întăreşte atunci când are în minte un obiect sau o persoană iubită, respectiv slăbeşte dacă se gândeşte la ceva negativ (frică, ură, vinovăţie, etc).

Ocazional, se întâmplă ca şi un subiect potrivit pentru testare să dea răspunsuri paradoxale. Acest lucru poate fi rezolvat de obicei recurgând la tehnica de „palpare a glandei timus", descoperită de doctorul John Diamond. (Cu pumnul strâns, apăsaţi de trei ori deasupra sternului, zâmbiţi şi spuneţi „ha-ha-ha" la fiecare palpare, imaginându-vă mental o persoană sau un obiect iubit.) Astfel, dezechilibrul temporar va fi îndepărtat. Acesta poate fi ocazionat de faptul că aţi fost înconjurat recent de oameni negativi, aţi ascultat muzică death-metal sau aţi privit programe de televiziune violente etc. Energia muzicii negative are un

efect dăunător asupra sistemului energetic al corpului pentru încă o jumătate de oră după ascultarea muzicii respective. De asemenea, o alta sursă obişnuită de energie negativă o reprezintă reclamele de televiziune.

Explicație

Testul kinesiologic este independent de opiniile şi credințele personale, fiind un răspuns impersonal al câmpului conştiinței care, precum protoplasma, este impersonal în toate răspunsurile sale. Acest lucru poate fi demonstrat prin observarea faptului că răspunsurile la testare sunt aceleaşi indiferent dacă sunt sau nu verbalizate. Astfel, subiectul testării nu este influențat de întrebare, deoarece nici măcar nu ştie care este aceasta. Pentru a demonstra acest lucru, faceți următorul exercițiu:

Cel care efectuează testarea se gândeşte la o imagine necunoscută subiectului şi spune: imaginea pe care o am în minte este pozitivă (sau adevărată, sau calibrează peste nivelul 200, etc). Dacă imaginea la care se gândeşte cel care efectuează testarea este pozitivă (Lincoln, Iisus, Maica Tereza, etc) tonusul muscular al brațului subiectului se va întări. Dacă dimpotrivă, cel care face testarea are în minte o imagine negativă sau o afirmație falsă, brațul subiectului va slăbi instantaneu. Dat fiind că subiectul nu ştie la ce anume se gândeşte cel ce face testarea, rezultatele nu sunt influențate de credințele şi opiniile personale.

Tehnica kinesiologică corectă

La fel precum interesul principal al lui Galileo Galilei viza astronomia şi nu fabricarea telescoapelor, Institutul pentru Cercetări Spirituale Avansate este dedicat cercetării conştiinței şi nu în mod specific

kinesiologiei. Filmul video *Putere versus Forță* demonstrează tehnica fundamentala a testării kinesiologice. Informații mai detaliate cu privire la ştiința kinesiologiei pot fi găsite pe internet. De exemplu, puteți căuta pe motoarele de căutare după cuvântul kinesiologie. Există foarte multe referințe, ca de exemplu link-ul Colegiului de Kinesiologie Aplicată (www.Icak.com) precum şi alte instituții educaționale.

Anexa D – Despre Autor

Note biografice şi autobiografice

Dr. DAVID R. HAWKINS este un renumit învățător spiritual, autor şi conferențiar în domeniul stărilor spirituale avansate, cercetării conştiinței şi Realizării Prezenței lui Dumnezeu în forma Sinelui.

Lucrările şi înregistrările conferințelor sale au fost larg recunoscute drept unice, prin faptul că o stare foarte avansată a conştiinței a survenit în cazul unei persoane cu pregătire ştiințifică şi clinică, aptă să relateze şi să explice ulterior aceste fenomene neobişnuite într-o manieră clară şi comprehensibilă.

Tranziția de la starea normală a eului/minții spre eliminarea acestora prin intermediul Prezenței e descrisă în trilogia *Putere versus Forță* (apărută în 1995), volum ce a atras laudele Maicii Tereza, *Ochiul Sinelui* (2001) şi *Şinele: Realitate şi subiectivitate* (2003), care au fost traduse şi în limba română şi sunt cotate cu 5 stele de recenziile de pe www.amazon.com.

Trilogia a fost precedată de o cercetare asupra Naturii Conştiinței, publicată sub forma unei lucrări de doctorat cu titlul: *Analiza cantitativă şi calitativă şi calibrarea nivelurilor conştiinței umane,* ce reunea domeniile aparent separate ale ştiinței şi spiritualității. Ea a fost realizată grație descoperirii majore a unei tehnici care, pentru prima dată în istoria umană, permitea discernerea adevărului de falsitate.

Importanța acestei lucrări de început a fost recunoscută prin recenziile favorabile şi laudative din *Brain/Mind Bulletin* precum şi de prezentările ulterioare la Conferința Internațională Asupra Ştiinței şi Conştiinței. De atunci, numeroase prezentări au fost oferite multor organizații, conferințe spirituale, grupuri

religioase şi monastice, inclusiv Forumului Oxford. În orientul îndepărtat, doctorul Hawkins e recunoscut drept învățător al Căii Iluminării (Tae Ryoung Sun Kak Tosa).

Consecvent observației sale conform căreia multe adevăruri spirituale au fost greşit înțelese de-a lungul timpului din cauza explicațiilor insuficiente, doctorul Hawkins prezintă lunar seminarii în care oferă explicații detaliate ce sunt mult prea extinse pentru a putea fi redate în formatul limitativ al unei cărți. Înregistrările acestora sunt disponibile însă la cerere, împreună cu secțiunea de întrebări şi răspunsuri menită unei clarificări suplimentare (www.veritaspub.com).

Țelul general al muncii sale de-o viață vizează recontextualizarea experienței umane în termenii evoluției conştiinței şi integrarea unei înțelegeri a minții şi spiritului în forma unor expresii ale Divinității înnăscute ce stă la baza vieții şi a Existenței. Această dedicație este semnificată de afirmația „Gloria în excelsis Deo!" ce deschide şi încheie toate cărțile sale.

Sumar biografic

David R. Hawkins practică psihiatria din 1952 şi e membru pe viață al Asociației Psihiatrice Americane, precum şi a numeroase alte organizații profesionale. Aparițiile sale televizate includ *The MacNeil/Lehrer News Hour, The Barbara Walters Show* şi *The Today Show,* documentare ştiințifice şi multe altele.

Este autorul a numeroase articole ştiințifice şi spirituale, cărți, casete şi serii de conferințe. Alături de laureatul premiului Nobel, Linus Pauling, este coautor al

cărții *„Orthomolecular Psychiatry - Psihiatria Ortomoleculară* Activitatea sa terapeutică, didactică şi de cercetare este menționată în *Who s Who în America* şi *Who 's Who în the World.* Pentru câțiva ani, a fost consultant al diocezelor Episcopale şi Catolice, ordinelor monastice şi Mănăstirii Zen.

Doctorul David R. Hawkins a ținut numeroase conferințe şi prelegeri, inclusiv la Westminster Abbey, la Universitățile Argentina, Notre Dame, Michigan, Fordham şi Harvard. A ținut conferința anuală Landsberg la Facultatea de Medicină din San Francisco, Universitatea din California. De asemenea, este consultant a numeroase guverne pe domeniul diplomației internaționale, implicându-se activ în rezolvarea unor conflicte îndelungate ce constituie amenințări majore la adresa păcii mondiale.

În recunoaşterea contribuției pe care a adus-o umanității, Doctorul Hawkins a fost înnnobilat, devenind Cavaler al Ordinului Suveran al Ospitalierilor Sf. Ioan din Ierusalim (fondat în anul 1070). Ceremonia a fost oficiată de către Prințul de coroană Valdemar al Danemarcei, la Seminarul Teologic din San Anselmo, în luna octombrie 1995.

Notă autobiografică

Dacă adevărurile redate în această carte au fost derivate ştiințific şi organizate în mod obiectiv, ca toate adevărurile dealtfel, ele au fost, în primul rând, experimentate personal. O succesiune de stări intense ale conştiinței, începute la o vârstă tânără, la început au inspirat şi apoi au direcționat procesul înțelegerii subiective care avea să ia, în cele din urmă, forma acestei cărți.

La vârsta de trei ani a survenit pe neaşteptate o conştientizare completă a existenței, o înțelegere non-verbală - dar completă - a semnificației că „Sunt” - urmată imediat de revelația înfricoşată a faptului că ar fi putut foarte bine să nu exist deloc. Era vorba, fără îndoială, de o trezire bruscă din uitare, de o accedere la conştienţa fiinţării înseşi. În acel moment, sinele propriu s-a născut şi în conştiința mea subiectivă şi-a făcut intrarea dualitatea între „Este” şi „Nu este”.

De-a lungul copilăriei şi adolescenței, paradoxul existenței şi întrebarea referitoare la realitatea sinelui m-au însoțit constant. Uneori, sinele propriu aluneca înapoi într-un Sine mai mare, impersonal, iar temerea încercată inițial în fața non-existenței, teama fundamentală de Neant, revenea.

În 1939 eram „băiatul cu ziarele” în Wisconsin, „beneficiind” de o rută de 17 mile. Într-o noapte întunecată de iarnă am fost surprins de furtună şi viscol la mare distanță de casă, în condițiile unei temperaturi de -20 grade. Bicicleta a alunecat pe gheață, iar viscolul mi-a împrăştiat ziarele, aruncându-le pe câmpia acoperită de zăpadă şi gheață. Am izbucnit în lacrimi de frustrare şi extenuare, hainele mele erau înghețate bocnă. Pentru a mă feri din fața vântului, am spart în crusta de gheață un adăpost din zăpadă, unde m-am ascuns. Curând tremuratul s-a oprit şi i-a luat locul o căldură delicioasă, apoi o stare de pace aflată dincolo de orice încercare de a o descrie. Aceasta era acompaniată de o imensă revărsare de lumină şi de o prezență a unei iubiri infinite, fără început şi sfârşit, şi care, în acelaşi timp, nu era diferită de propria mea esență. Pe măsură ce conştienţa mea se amesteca cu această stare iluminată şi atotprezentă, am început să uit de prezența propriului meu corp fizic, ca şi de lucrurile din jurul

meu. Mintea mi se liniştise, toate gândurile încetaseră. Percepeam acut că singurul lucru real era o Prezență infinită, dincolo de timp şi de posibilitatea de a o descrie.

După o perioadă nedefinită şi aproape sustrasă timpului, am fost readus la cunoştință de cineva care îmi scutura genunchiul, apoi am zărit fața înspăimântată a tatălui meu. Nu vroiam deloc să mă întorc în corp şi în tot ce însemna acel lucru, dar pentru că îl iubeam mult pe tatăl meu şi vedeam că suferă, Spiritul meu a ales totuşi să o facă. Într-un fel, am empatizat cu teama sa în fața morții mele deşi, în acelaşi timp, ideea de moarte mi se părea a fi absurdă.

Nu am discutat cu nimeni despre experiența mea subiectivă, neexistând niciun context în care să o pot descrie. Nu auzisem niciodată de experiențe spirituale, altele decât cele din viețile sfinților. Dar, după această experiență, realitatea acceptată a lumii a început să mi se pară doar provizorie, învățătura religiilor tradiționale pierzându-şi semnificația şi, paradoxal, am devenit agnostic. În comparație cu Lumina Divinității pe care o simțisem eu scăldând întreaga existență, divinitatea religiei tradiționale părea palidă. În acest fel, spiritualitatea a înlocuit religia.

În timpul celui de-al doilea război mondial am fost repartizat la un serviciu riscant, pe un distrugător de mine, fiind deseori aproape de moarte. Dar, spre deosebire de ceilalți membri ai echipajului, nu mă temeam de ea. Era ca şi cum moartea îşi pierduse autenticitatea pentru mine. După război, fascinat de complexitatea minții şi dorind să studiez psihiatria, m-am înscris la facultatea de medicină. Psihanalistul care mă îndruma, profesor la Universitatea Columbia, era, de asemenea, agnostic. Amândoi ne-am însuşit o viziune

întunecată asupra religiei. Lucrurile au mers bine, ca şi cariera mea, eu începând să cunosc succesul.

Totuşi, calea mea nu s-a rezumat la progresele din viața profesională. Am căzut pradă unei boli progresive şi fatale, ce nu răspundea niciunui tratament existent. La vârsta de 30 de ani, maladia avansase la o stare extremă, eu fiind în tot acest timp conştient de faptul că eram pe moarte. Nu-mi păsa de corp, dar spiritul meu se afla într-o stare de suferință şi disperare extremă. Pe măsură ce momentul final se apropia, mi-a trecut prin minte un gând: „Şi dacă, totuşi, Dumezeu există?" Aşa am început să mă rog: „Dacă există un Dumnezeu, atunci îl rog să mă ajute acum". M-am abandonat lui Dumnezeu, oricare ar fi fost el, am căzut în inconştiență şi când m-am trezit, am constatat că avusese loc o transformare de o asemenea forță, încât eram paralizat de venerație.

Persoana care fusesem nu mai exista. Nu mai exista nici vreun sine sau eu personal, ci doar o Prezență Infinită, înzestrată cu o putere atât de nelimitată, încât mă ocupa cu totul. Această Prezență a înlocuit ceea ce fusesem „eu"; corpul meu şi acțiunile sale erau controlate numai de Voința Infinită a Prezenței. Lumea era iluminată de claritatea unei Unități Infinite, ce se exprima pe sine prin revelarea tuturor lucrurilor, în frumusețea şi perfecțiunea lor infinită.

Această linişte a continuat să dureze. Nu mai aveam o voință a mea, proprie, iar corpul fizic îşi vedea de treabă sub controlul voinței deopotrivă infinit de puternică, dar şi extrem de tandră a Prezenței. În această stare, nu exista vreo nevoie de a mă gândi la ceva. Toate adevărurile erau autoevidente, nefiind necesară (şi dealtfel nici posibilă), nicio conceptualizare. În acest timp, sistemul meu nervos era extrem de

suprasolicitat, de parcă ar fi transportat mai multă energie decât era proiectat s-o facă.

Efectiv eram inapt de a funcționa în lume. Odată cu toate temerile şi anxietatea, dispăruse şi orice motivație obişnuită. Nu era nimic de făcut, totul era perfect. Faima, succesul şi banii deveniseră golite de semnificație. Prietenii mă presau să fiu pragmatic şi să revin la practica mea, dar nu aveam nici o motivație obişnuită pentru a face acest lucru.

Totuşi, am descoperit că puteam percepe realitatea din spatele personalității, am înțeles că originea emoțiilor se găsea în credința oamenilor că ei *erau* respectiva personalitate. Şi astfel, practica mea s-a reînnodat de la sine, devenind, în cele din urmă, imensă.

Oamenii veneau de pe tot cuprinsul Statelor Unite. În cele din urmă, am ajuns să am 50 de terapeuți şi alți angajați, 2000 de pacienți tratați, un număr de 25 de birouri, laboratoare de cercetare, tratând 1000 de pacienți noi în fiecare an. În plus, am fost invitat la numeroase emisiuni de radio şi televiziune, pe care le-am enumerat mai sus. În 1973, am rezumat munca mea în cartea *„Orthomolecular Psychiatry - Psihiatria Ortomoleculară”.* Această lucrare, venită cu 10 ani înaintea timpului său, a avut darul de a crea tulburare.

Starea generală a sistemului meu nervos s-a îmbunătățit încet şi apoi a survenit un alt fenomen - am simțit o bandă de energie dulce, delicioasă, ce curgea continuu, prin şira spinării şi ajungea în creier, unde creea o senzație intensă de plăcere continuă. Tot ceea ce mi se întâmpla în viață se petrecea prin sincronicitate, evoluând într-o armonie perfectă, iar miracolul devenise un loc comun. Originea a ceea ce lumea ar numi miracol era Prezența, şi nu sinele meu propriu. Tot ceea ce mai

rămăsese din „sinele” meu personal era un simplu martor pasiv al acestui fenomen. Cel care determina tot ceea ce se petrecea era un „Eu” mai mare şi mai profund decât propriul meu sine şi propriile mele gânduri.

Stările pe care le experimentam fuseseră raportate şi de alţii; astfel, am început să cercetez învăţăturile spirituale, inclusiv pe cele ale lui Buddha şi ale înţelepţilor iluminaţi, pe cele ale lui Huang Po, dar şi pe acelea aparţinând învăţătorilor mai recenţi, ca de exemplu Ramana Maharshi şi Nisaigadatta Maharaj (confirmându-mi astfel faptul că experimentele trăite de mine nu erau unice). Deodată, am înţeles pe deplin Bhagavad-Gita, experimentând în cele din urmă acelaşi extaz spiritual pe care-l raportau sfinţii creştini şi Sri Rama Krishna.

Tot ceea ce exista în lume era luminos şi extraordinar de frumos. Toate fiinţele deveniseră Radiante şi exprimau Radianţa în tăcere şi splendoare. Părea că toată omenirea e motivată în realitate de iubire interioară, dar devenise pur şi simplu inconştientă cu privire la acest lucru; majoritatea vieţilor erau trăite ca şi cum le-ar fi trăit nişte adormiţi, care nu se treziseră încă la conştienţa care reprezenta, de fapt, adevărata lor natură. Toţi cei din jurul meu arătau de parcă ar fi fost adormiţi, dar erau incredibil de frumoşi - eram îndrăgostit de fiecare dintre ei.

A trebuit să pun capăt obiceiului meu de a medita o oră dimineaţa şi o oră înainte de culcare, pentru că acest lucru îmi intensifica starea de fericire într-o asemenea măsură, încât nu mai puteam funcţiona normal. Revenea o experienţă similară aceleia pe care o trăisem, copil fiind, în zăpadă, dar îmi venea tot mai greu să părăsesc acea stare pentru a mă reîntoarce în lume. Incredibila frumuseţe a tuturor lucrurilor radia în

tot ceea ce exista perfecțiunea lor; iar acolo unde lumea vedea urâțenie, eu vedeam doar frumusețe eternă. Această iubire spirituală inunda orice percepție. Toate granițele dintre aici şi acolo, atunci şi acum, eu şi tu, dispăruseră.

Am petrecut mulți ani în linişte interioară şi, în tot acest timp, puterea Prezenței creştea. Nu mai aveam o voință personală. Sinele personal devenise un instrument al Prezenței Infinite, acționând după voința acesteia. Oamenii simțeau o pace extraordinară în aura acestei Prezențe. Căutătorii căutau răspunsuri la mine dar, de vreme ce nu mai exista individualitatea David, am înțeles că, de fapt, ei îşi primeau răspunsurile de la propriul lor sine, care nu diferea deloc de al meu. Când priveam o persoană, regăseam acelaşi sine strălucind în ochii săi.

Dincolo de înțelegerea obişnuită, se petrecea miraculosul. Multe maladii cronice, de care suferisem ani de-a rândul, dispăruseră — vederea mi se normalizase spontan, nemaiavând nevoie de ochelarii pe care-i purtam de-o viață.

Ocazional, simțeam o energie extraordinar de plăcută; o Iubire Infinită începea să radieze pe neaşteptate din inimă, spre scena unei nenorociri. Odată, conduceam pe autostradă, când acea energie extraordinară a prins să radieze din pieptul meu; când am ajuns la o curbă, am văzut că acolo avusese loc un accident, roțile maşinii răsturnate se mai învârteau încă. Energia amintită a trecut cu mare intensitate în pasagerii maşinii lovite, apoi s-a oprit singură. Din nou, cu altă ocazie, în timp ce mă plimbam pe străzile unui oraş ciudat, energia a început să curgă spre blocul din fața mea. Ajuns curând în fața unei scene de bătaie de stradă, am constatat că „beligeranții" au dat înapoi şi au

început să râdă. Atunci, energia s-a oprit. Schimbări profunde ale percepției au survenit pe neașteptate și în împrejurări improbabile. Pe când cinam singur în Long Island, la restaurantul Rothman's, Prezența s-a intensificat pe neașteptate până ce orice lucru și persoană care părea separată în percepția obișnuită s-a contopit într-o universalitate și unitate atemporală. În Tăcerea absolută și lipsită de orice mișcare, am înțeles că nu există „evenimente" sau „lucruri" și că, de fapt, nimic nu se întâmplă, pentru că trecutul, prezentul și viitorul sunt numai artefacte ale percepției, cum este dealtfel și iluzia unui „eu" separat, obiect al nașterii și morții. Pe măsură ce sinele limitat și fals se dizolva în Sinele universal al adevăratei sale origini, încercam o senzație de confort, de întoarcere acasă, o stare de pace absolută și de izbăvire de toate suferințele. Pentru că numai iluzia individualității este originea oricărei suferințe. Atunci când înțelegem că universul este unul, complet și una cu tot ceea ce este, etern și fără sfârșit, nicio suferință nu mai este posibilă.

Îmi veneau pacienți din toate țările lumii, unii dintre ei fiind total lipsiți de speranță. Înfășurați în cearceafuri albe, pe patul suferinței lor, ei veneau după ce colindaseră prin toate spitalele, spre a găsi tratamentul și speranța vindecării din psihoze și tulburări mentale incurabile. Mulți erau muți de ani de zile. Dar în fiecare pacient, dincolo de aparența zdrobită, bolnavă și nevolnică, am văzut clar esența radiantă a iubirii și frumuseții, probabil că atât de ascunsă de suferință și de imaginea obișnuită a acesteia, încât acel pacient sau pacientă era complet privat de iubire în această lume.

Într-o zi, o femeie mută a fost adusă la spital în cămașă de forță. Avea o dereglare neurologică severă și nu putea sta în picioare. A intrat în spasme zbătându-se

pe podea, ochii i se dădeau peste cap. Familia ei era destul de bogată şi, prin urmare, fusese consultată de nenumărați medici de-a lungul anilor - unii dintre ei fiind specialişti celebri în toată lumea. Fusese încercat orice tratament posibil şi profesia medicală renunțase în cele din urmă ca la un caz lipsit de speranță.

Am privit-o şi am întrebat non-verbal: „Doamne, ce vrei să fac cu ea?" Am înțeles apoi că tot ce trebuia să fac era să o iubesc; atâta tot. Sinele ei interior i-a strălucit în ochi şi eu m-am conectat cu această esență iubitoare. În aceeaşi secundă, ea s-a vindecat prin cunoaşterea propriei sale realități; ce s-a întâmplat cu mintea şi corpul ei nemaiavând vreo importanță nici măcar pentru ea.

În esență, acelaşi lucru s-a petrecut în cazul a nenumărați pacienți. Unii s-au recuperat în ochii lumii, alții nu, dar însănătoşirea clinică n-a mai avut importanță pentru aceşti pacienți. Agonia lor interioară luase sfârşit; deoarece se simțeau iubiți şi împăcați interior, chinul lor se sfârşise. Acest fenomen poate fi explicat doar prin a spune că realitatea fiecărui pacient a fost recontextualizată de Compasiunea Prezenței, astfel încât el sau ea a experimentat vindecarea la un nivel ce transcendea lumea şi aparențele acesteia. Pacea interioară a Sinelui ne-a cuprins pe amândoi, dincolo de timp şi identitate.

Am înțeles că orice chin şi suferință provine exclusiv de la *eu şi* nu de la Dumnezeu. Acesta era un adevăr pe care l-am comunicat în tăcere minților pacienților mei. Atunci când am intuit acest blocaj mental în cazul altui pacient (ce suferea de muțenie şi nu vorbise de mulți ani), şi i-am spus prin intermediul minții: „îl blamezi pe Dumnezeu pentru ceva care ți-a fost cauzat în realitate numai de propriul tău *eu*", el a sărit brusc şi a început

să vorbească, şocând infirmiera care a fost martoră la incident.

Dar munca a devenit din ce în ce mai obositoare, pentru ca, în cele din urmă, să mă copleşească. Veneau tot mai mulți bolnavi şi aşteptam să se elibereze paturi, deşi spitalul cu care lucram construise o anexă specială pentru pacienții mei. Am simțit o frustrare enormă în fața imensei suferințe umane şi a imposibilității mele de a mă ocupa de mai mulți pacienți în acelaşi timp. Am simțit că trebuie să existe o cale de a aborda mai direct cauzele maladiilor obişnuite, eternul izvor al tristeții şi suferinței umane.

Atunci am început să-mi îndrept atenția spre kinesiologie, fiind uluit de potențialul ei. Era „culoarul" dintre două universuri - lumea fizică şi lumea minții şi a spiritului, o interfață între dimensiuni. Într- o lume plină de „adormiți" ce s-au pierdut de sursa lor, aveam în față atât un instrument de recuperare, cât şi unul care, mai mult, avea căderea de a demonstra tuturor legătura pierdută cu realitatea superioară. Am început să testez fiecare substanță, gând sau concept la care mă puteam gândi şi am cerut studenților şi asistenților mei să facă acelaşi lucru. Apoi am observat un lucru esențial. În timp ce toți subiecții slăbeau când erau supuşi unor stimuli negativi - spre exemplu, luminile fluorescente, pesticidele şi îndulcitorii artificiali - studenții disciplinelor spirituale, ce-şi crescuseră nivelul conştiinței, nu slăbeau într-o măsură atât de însemnată ca oamenii obişnuiți. Părea că în conştiința lor survenise o schimbare importantă şi decisivă - atunci când au înțeles că nu se aflau la mila lumii, ci erau afectați numai de ceea ce mintea lor credea. Probabil că procesul de a progresa pe drumul spre iluminare putea

fi descris drept creşterea abilității omului de a rezista în fața vicisitudinilor existenței, inclusiv boala.

Sinele avea vădit capacitatea de a schimba lucrurile din lume prin simplul fapt de a le cunoaşte în lăuntrul lor; Iubirea schimba lumea de fiecare dată când lua locul non-iubirii. Întreaga schemă a civilizației putea fi schimbată profund prin concentrarea acestei puteri a iubirii asupra unui punct specific. Ori de câte ori se întâmplă acest lucru, istoria se bifurcă spre drumuri noi.

Mi-a fost clar că aceste înțelegeri cruciale nu numai că puteau fi comunicate lumii, dar că puteau fi chiar demonstrate vizibil şi irefutabil. Părea că marea tragedie a vieții umane fusese întotdeauna aceea că psihicul putea fi amăgit şi indus în eroare atât de uşor, discordia şi conflictul fiind consecințele inevitabile ale faptului că omenirea nu are capacitatea de a distinge adevărul de falsitate. Dar în acest punct se găsea şi un răspuns la această dilemă fundamentală, o modalitate de a recontextualiza natura conştiinței însăşi şi de a face explicabile acele lucruri care altfel puteau fi numai presupuse.

Venise timpul să-mi părăsesc viața new-yorkeză, apartamentul din oraş şi casa din Long Island; descoperisem ceva mult mai important. Înainte de a-mi putea concretiza ideile, aveam nevoie sa mă perfecționez ca instrument. Mi-am părăsit aşadar munca şi tot ce implica ea şi am început să duc o viață modestă, într-un oraş mic, unde am petrecut următorii şapte ani în meditație şi studiu.

Însă starea atotputernică de fericire descrisă anterior continua să revină mereu şi mereu - independent de voința mea şi fără a fi căutată în mod special. În cele din urmă, am înțeles că trebuia să învăț

să trăiesc în această Prezență Divină şi - în acelaşi timp - să funcționez în lume. Pierdusem de mult contactul cu ce se mai întâmpla prin lume. Pentru a mă putea ocupa de cercetare şi scris, era necesar să încetez orice practică spirituală şi să mă concentrez asupra lumii formelor. Am început să citesc ziarele şi să mă uit la televizor, pentru a înțelege despre ce este vorba în lume, cine erau persoanele publice şi care era nivelul dialogului social.

Experiențele excepționale şi subiective ale adevărului domeniul mistic ce afectează toată omenirea, pentru că transmite energia acestui nivel în conştiința colectivă - nu pot fi înțelese de către majoritatea oamenilor (cu excepția căutătorilor spirituali), şi sunt, prin urmare, reduse la o semnificație limitată. Încercam să mă reîntorc la normalitate, pentru că, în sine, a fi normal şi obişnuit constituie o expresie a divinității. Adevărul sinelui nostru real poate fi descoperit pe drumurile vieții de zi cu zi. Tot ceea ce trebuie să facem pentru aceasta este să trăim înconjurați de atenție şi amabilitate față de ceilalți. Restul se revelează de la sine, după un anumit timp necesar. Dumnezeu şi lucrurile obişnuite nu sunt deloc noțiuni incompatibile.

Şi astfel, după o lungă şi circulară călătorie a spiritului, m-am întors la cea mai importantă muncă - aceea de a încerca să aduc Prezența măcar cu puțin mai aproape de înțelegerea şi atingerea semenilor mei.

* * *

Prezența e tăcută şi transmite o stare de pace, care constituie spațiul în care şi prin care totul există şi primeşte experiența. Este infinit de tandră şi totuşi dură ca o stâncă. Alături de ea, orice teamă dispare. Bucuria spirituală se petrece la un nivel liniştit de extaz inexplicabil. Deoarece experiența timpului încetează, nu

mai există aprehensiune ori regret, nici suferință, nici anticipare; sursa bucuriei e nesfârşită şi mereu prezentă. Neexistând început şi sfârşit, nu mai există nici pierdere, durere sau dorință, nimic nu trebuie făcut, totul este deja perfect şi complet.

Atunci când timpul se opreşte, toate problemele dispar, ele nu sunt altceva decât artefacte ale unui punct al percepției. Deoarece Prezența este acolo, nu mai există vreo identificare ulterioară cu mintea sau corpul. Atunci când mintea se liniştește, gândul *„eu sunt”* dispare şi el la rândul său, iar Conştiența Pură străluceşte întru iluminarea a ceea ce suntem, am fost şi vom fi întotdeauna, dincolo de toate lumile şi universurile, dincolo de timp şi prin urmare, fără început ori sfârşit.

Oamenii se miră: „Oare cum pot unii să atingă această stare a conştienței”, dar puțini urmează etapele necesare, poate tocmai pentru că sunt atât de simple. La început, dorința mea de a atinge această stare era intensă. Apoi am înțeles că am nevoie de disciplină pentru a putea acționa cu o calitate constantă a iertării şi tandreții, fără excepție. Cine vrea să atingă această stare, trebuie să simtă compasiune pentru tot ceea ce există - inclusiv pentru propriul său sine şi pentru propriile sale gânduri. Apoi survine disponibilitatea de a ține dorințele în suspensie şi de a abandona voința personală în fiecare moment. Deoarece fiecare gând, simțire, dorință sau acțiune a fost abandonată lui Dumnezeu, mintea a devenit din ce în ce mai liniştită. La început, am reflectat îndelung asupra multor istorii, volume şi paragrafe, apoi asupra ideilor şi conceptelor. Pe măsură ce renunțăm la dorința de a poseda respectivele gânduri, ele nu mai ajung la o asemenea elaborare, ci se fragmentează pe parcurs. În cele din

urmă, am putut analiza însăşi energia ce se află în spatele gândului, chiar înainte ca acesta să devină gând.

Sarcina menținerii acestei fixități şi constanțe a concentrării (fără a-mi permite nici măcar un singur moment de distragere de la meditație), a continuat şi în timp ce-mi vedeam de activitățile obişnuite. La început, acest lucru părea foarte dificil dar, pe măsură ce trecea timpul, a devenit obişnuit, automat, reclamând din ce în ce mai puțin efort pentru ca, în cele din urmă, să poată fi realizat complet fără efort. Procesul se aseamănă cu o rachetă ce părăseşte pământul. La început, ea are nevoie de o putere enormă, apoi - pe măsură ce părăseşte câmpul gravitațional al Pământului - de tot mai puțină, pentru ca, în cele din urmă, să se deplaseze prin spațiu sub propria sa inerție.

Dintr-o dată, pe neaşteptate s-a petrecut o schimbare în conştiență, Prezența fiind acolo, inconfundabilă, neîndoielnică şi atot-cuprinzătoare. Au existat câteva momente (puține) de nelinişte şi teamă, atunci când sinele a murit, apoi absolutul Prezenței a inspirat o strălucire de venerație. Această accedere a fost spectaculară, mult mai intensă decât orice altceva cunoscut. Nu are un corespondent în lumea experienței obişnuite. Acest şoc profund este amortizat de iubirea ce însoțeşte Prezența. Fără sprijinul şi protecția acelei iubiri, am fi anihilați.

A urmat un moment de teroare atunci când eul s-a agățat de propria-i existență, temându-se că va fi nimicit. În loc să se întâmple aşa ceva, în momentul morții *eului,* locul său a fost luat de Sinele complet, o totalitate în care tot ceea ce există e cunoscut şi evident, în expresia perfectă a propriei sale esențe. Odată cu non-localizarea a survenit şi conştiența faptului că tot ceea ce a fost sau va fi e unul şi acelaşi lucru. Această

unitate este absolut completă - dincolo de toate identitățile, sexele, dincolo de umanitate însăşi. Aşadar, nu mai trebuie să ne temem de suferință şi moarte.

Ceea ce se întâmplă cu corpul din acest punct încolo este lipsit de importanță. La anumite niveluri ale conştiinței spirituale, suferințele corpului se vindecă sau dispar în mod spontan. Dar în starea absolută, atare considerații sunt irelevante. Corpul îşi va urma drumul său determinat şi se va întoarce apoi acolo de unde a venit. E o chestiune lipsită de importanță, nu ne mai afectează deloc acest aspect. Corpul apare mai curând ca un *„el”* decât ca un *„eu”,* ca un terț sau un obiect exterior, ca o piesă de mobilier din cameră. Faptul că oamenii se referă la corp ca şi cum acesta ar fi un „eu” individual poate părea de-a dreptul comic (dar e la fel de adevărat că nu există nici un mijloc de a explica realitatea acestei stări a conştienței în lumea formei şi a dualității). Cel mai bun lucru pe care-l putem face este să ne vedem de treabă şi să lăsăm Prezența să facă această ajustare socială. Cu toate acestea, atunci când cineva atinge starea sublimă de fericire, e foarte dificil s-o ascundă. Lumea poate fi orbită, iar oamenii vin de la mare depărtare pentru a fi în preajma acestei aure. Astfel, atât pentru căutătorii spirituali, cât şi pentru cei care nu încearcă decât o simplă curiozitate față de acest domeniu, sau pentru cei foarte bolnavi şi aflați în căutarea miracolelor, unii oameni pot deveni nişte magneți şi o sursă de bucurie. În mod obişnuit, în acest punct există o dorință de a împărtăşi această stare cu ceilalți şi de a o folosi în beneficiul tuturor.

Extazul care acompaniază această condiție nu este cu totul stabil, există, de asemenea, şi momente de agonie profundă. Cele mai intense au loc atunci când această stare fluctuează sau - aparent fără un motiv

justificat - încetează. Aceste momente atrag după ele perioade de disperare intensă, chiar teama că am fost abandonați de Prezență. Aceste căderi fac ca drumul să fie dificil şi depăşirea acestor încercări cere o voință puternică. În cele din urmă, devine evident că acest nivel trebuie depăşit pentru că, altminteri, ar exista mereu această suferință de a cădea din starea de grație. Apoi, gloria extazului trebuie părăsită şi ea, atunci când se impune sarcina extrem de dificilă de a depăşi dualitatea, până ce trecem dincolo de toate opozițiile şi chemările lor conflictuale. Numai că una e să renunțăm la lanțurile de fier ale eului, şi cu totul altceva să abandonăm lanțurile de aur ale bucuriei şi extazului. Acest lucru, perceput ca o renunțare la Dumnezeu, atrage după sine un nou nivel al fricii (niciodată anticipat înainte) - anume teroarea ultimă a singurătății absolute.

În propriul meu caz, teama de inexistență era formidabilă şi m- am retras din fața ei în mod repetat când se apropia. A devenit apoi vizibil scopul agoniilor şi al nopților negre ale sufletului - ele sunt atât de greu suportabile, încât extraordinara lor suferință îndeamnă la efortul extrem cerut de surmontarea lor. Şi, atunci când oscilarea între infern şi paradis devine de nesuportat, dorința pentru existența însăşi trebuie abandonată. Numai atunci când este realizat acest lucru, putem trece dincolo de dualitatea Totalitate/vid, respectiv existență/ non-existență. Această culminare a lucrării interioare constituie cea mai dificilă fază, ultimă cumpănă, unde suntem foarte conştienți că iluzia existenței pe care o transcedem aici e irevocabilă. Din acest punct nu mai există întoarcere, iar spectrul ireversibilității face ca această ultimă barieră să pară cea mai teribilă alegere dintre toate.

Dar, în realitate, în această apocalipsă ultimă a sinelui, în disoluția singurei dualități rămase - cea a existenței şi non-existenței - însăşi identitatea se dizolvă în Divinitatea Universală, nemaiexistând nici o conştiință individuală. Apoi, pasul ultim, suprem, este făcut de Dumnezeu.

David R. Hawkins

CUPRINS

Declarația Autorului....2
Avertisment: Notă către cititor....5
Cuvânt înainte....8
Prefață....12
Mulțumiri....18
Introducere....20
SECȚIUNEA ÎNTÂI - CE ESTE ADEVĂRUL?....27
Cap. 1 - Perspectiva istorică....27
Cap. 2 - Ştiința adevărului....37
Rezumatul Principiilor Esențiale ale Ştiinței Conştiinței....40
Cap. 3 - Adevărul ca enigmă: Provocarea şi lupta....44
Cap. 4 - Evoluția conştiinței....55
Cap. 5 - Structura esențială a adevărului....73
Cap. 6 - Manifestare versus cauzalitate: creație versus evoluție....84
Cap. 7 - Fiziologia adevărului....94
Deasupra nivelului 200 al Conştiinței....96
Cap. 8 - Fapt real versus ficțiune: Realitate şi Iluzie....109
SECȚIUNEA A DOUA – APLICAȚII PRACTICE....119
Cap. 9 - Structura Socială si Adevărul Funcțional 119
Distribuția Nivelurilor de Conştiință ale Umanității....126
Procesul de autentificare (Cal. 600)....145
Politica şi alegerile din 2004....158
Comentatorii de ştiri şi spectrul politic....164
Cap. 10 – America....194
Introducere....194
Nivelurile Adevărului şi Instituțiile Sociale....196
Un sondaj asupra Americii: Țara....210

Puterea Americii 217
Economia Statelor Unite 218
De ce are succes America 219
Schimbări culturale 225
Cap. 11 - Neajunsurile Societății 241
Introducere 241
Tulburări de personalitate 249
Natura criminalității 251
Adevăr şi supraviețuire 266
Cap. 12 - Aspecte problematice 267
Sofistică 272
Vinovăția: Filozofia, Psihologia şi Politica Paranoiei, Urii şi Războiului 278
Gustarea Pălărierului Nebun 281
Amoralitatea ca Moralitate a Non-Moralității 281
Libertatea discursului 299
Narcisismul Social (Cal. 180) 303
SECȚIUNEA A TREIA - ADEVĂRUL ŞI LUMEA 305
Cap. 13 - Adevărul: Calea spre Libertate 305
Libertatea ca produs al minții 307
Libertate versus Infantilism 315
Visul despre „Libertate” al Id-ului 318
Libertatea şi creierul 323
Libertate versus Sofism 325
Realitatea Libertății şi a Fericirii 326
Calea spre libertate şi fericire 327
Concluzie 338
Cap. 14 - Țări şi politici 340
Naivitatea periculoasă a Americii 349
Dezvoltarea unei Ştiințe a Diplomației şi Relațiilor Internaționale 355
Soluții practice 360
Comentarii 364
Cap. 15 - Adevăr şi Război 368

Introducere 368
Premisa primară 369
Calibrările diagnostice 370
Narcisismul mesianic malign 376
O contextualizare a războiului din Irak 389
Sindromul „Urăşte liderul” 393
Evoluțiile audierilor după 9/11 395
Persistenta problemă a serviciilor de informații din Statele Unite (cal. 190) 410
Recomandări 414
Spiritualitate şi război 418
Finalizare 422
SECȚIUNEA A PATRA - CONŞTIINȚA SUPERIOARĂ ŞI ADEVĂRUL 423
Cap. 16 - Religie şi adevăr 423
Introducere 423
Istorie 423
Partea întunecată a religiei 425
Spații cereşti 426
Taoismul 449
Credința Baha'i 450
Băştinaşii americani 451
Religia şi America tradițională 453
Ateismul 456
Voința (nivelul 850) 458
Cap. 17 - Adevărul spiritual 467
Introducere 467
Texte biblice puse sub semnul întrebării: observații asupra Coranului 478
Mitologia religioasă 478
Erori religioase şi false învățături 479
Învățătorii spirituali 481
Avataruri şi mari învățători spirituali 492
Karma 496

Paranormalul 499
Sectele 505
Practici spirituale 508
Alte învățături, şcoli şi tradiții spirituale 509
Concluzii 511
Cap. 18 - Rezumat şi concluzie 512
Anexa A - Calibrarea nivelurilor de adevăr ale capitolelor 521
Anexa B - Harta scalei conştiinței 523
Anexa C - Cum calibrăm nivelurile conştiinței 524
Anexa D – Despre Autor 533